

VLINDERS VLIEGEN VRIJ

Een nieuwe radicale benadering naar spirituele evolutie

Door Stephen Davis

Nederlandse vertaling: TvR

*Oorspronkelijke titel:
Butterflies Are Free To Fly,
A New and Radical Approach to Spiritual Evolution*

Van de auteur: Dank voor het downloaden van dit kosteloze ebook. We nodigen u uit het te delen met vrienden en bekenden. Dit boek mag worden gereproduceerd, gekopieerd en verspreid voor niet-commerciële doeleinden, op voorwaarde dat het boek in zijn originele vorm blijft.

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 0 – Introductie

DEEL EEN – De metafoor van het filmtheater

Voorwoord deel Een

Hoofdstuk 1 – Plato's grot

Hoofdstuk 2 – Met elkaar

Hoofdstuk 3 – Wat is er mis met dit beeld?

Hoofdstuk 4 – De bibliotheek

Hoofdstuk 5 – Het Veld

Hoofdstuk 6 – Het hologram

Hoofdstuk 7 – Er is geen *daarbuiten* daar buiten

Hoofdstuk 8 – De uitbraak

DEEL TWEE – In de cocon

Voorwoord deel Twee

Hoofdstuk 9 – Het bewustzijnsmodel

Hoofdstuk 10 – Het speelmodel

Hoofdstuk 11 – Het mensenspel model

Hoofdstuk 12 – Het twee helften model

Hoofdstuk 13 – Het proces

Hoofdstuk 14 – Spirituele autolyse

Hoofdstuk 15 – Onthechting & begeerteloosheid

Hoofdstuk 16 – Oordelen

Hoofdstuk 17 – Overtuigingen & meningen

Hoofdstuk 18 – Weerstand

Hoofdstuk 19 – Angst

Hoofdstuk 20 – Over mezelf

Hoofdstuk 21 – Vlinder worden

DEEL DRIE – Vragen & antwoorden

Voorwoord deel Drie

Hoofdstuk 22 – Één groot hologram?

Hoofdstuk 23 – Andere mensen

Hoofdstuk 24 – De omgevingstemplate

Hoofdstuk 25 – Zijn wij allen Een?

Hoofdstuk 26 – Één speller per Oneindige Ik?

Hoofdstuk 27 – Vorige levens?

Hoofdstuk 28 – Karma, oorzaak & gevolg

Hoofdstuk 29 – Vertrouwen

Hoofdstuk 30 – Geld

Hoofdstuk 31 – Het ego

- Hoofdstuk 32 – Compassie
- Hoofdstuk 33 – Robert Scheinfeld
- Hoofdstuk 34 – Jed McKenna
- Hoofdstuk 35 – U.G. Krishnamurti
- Hoofdstuk 36 – De toekomst

Lezers worden uitgenodigd over dit boek een recensie te schrijven of het te becommentariëren. Een Engelstalige audioversie is kosteloos te downloaden op:

ButterfliesFree.com

HOOFDSTUK 0

INTRODUCTIE

Terug naar de inhoudsopgave

*Sweet freedom whispered in my ear
You're a butterfly
And butterflies are free to fly
Fly away, high away, bye bye*

~ uit Someone saved my life tonight,
muziek: Elton John, tekst: Bernie Taupin

Sjors had een probleem.

Hoewel hij het aardig voor elkaar had, was Sjors ongelukkig. Er was iets wat hem dwars zat, vond zijn leven saai en eentonig, had een hekel aan zijn baan en zou waarschijnlijk gauw worden ontslagen vanwege de economische recessie. De relatie met zijn vrouw werd er niet beter op, zag geen kans meer om aansluiting bij zijn kinderen te vinden, had een leven dat bestond uit werken, eten, tv kijken en slapen, kon zijn echte vrienden op één vinger tellen, en zag geen kans om daarin iets te veranderen of te verbeteren.

Maar dat was niet Sjors' grootste probleem. Hij maakte zich zorgen over zijn slaapwandelen.

Op een nacht dat hij slaapwandelde, viel hij in een diepe kuil. Toen hij daarvan wakker werd, lag hij op de bodem met alleen zijn pyjama aan, en er was daar niets, behalve hij. Hij keek naar boven en zag de komende dageraad en een paar boomtakken die over de rand van de kuil heen staken. Het was voorjaar; de kilte hing nog in de lucht. Hij zag niemand, maar hoorde wel stemmen.

Hij moest die kuil uit, maar de wanden waren stijl, glibberig en hoog en er was niets om mee omhoog te klimmen. Bij elke poging viel hij terug op de bodem, gefrustreerd. Hij begon om hulp te roepen. Plotseling verscheen het gezicht van een man; die keek op hem neer vanaf de opening.

‘Wat mankeert eraan?’ vroeg de man.

‘Oh, gelukkig,’ riep Sjors. ‘Ik zit hier opgesloten en kan er niet uit!’

‘Ik zal je helpen,’ zei de man. ‘Hoe heet je?’

‘Sjors.’

‘Achternaam?’

‘Zimmerman.’

‘Met één of twee n's op het eind?’

‘Een.’

‘Ik ben zo terug.’

Het gezicht verdween en Sjors vroeg zich af wat er zo belangrijk was aan de spelling van zijn naam, maar de man kwam terug.

‘Je hebt geluk Sjors! Ik ben miljonair en ik voel me gul vanmorgen.’

De man liet een smal strookje papier uit zijn hand in het gat vallen; het zweefde langzaam naar beneden. Sjors ving het op en keek weer omhoog, maar de man was verdwenen.

Sjors staaarde naar het strookje. Het was een check van duizend Euro, op zijn naam.

‘Wel verdraaid! Waar moet ik dat hier aan uitgeven?’ dacht hij.

Hij vouwde het op en stak het in zijn pyjamazak.

Hij een ander naderen.

‘Help me asjeblijft,’ riep Sjors richting de opening.

Er verscheen een tweede mannengezicht, met gevoel zo leek het.

‘Wat kan ik voor je doen mijn zoon?’

Sjors zag het priesterboordje van de man.

‘Vader, help me uit deze kuil asjeblijft.’

‘Mijn zoon...’ De stem was zacht en vriendelijk. ‘Ik heb een mis op te dragen over vijf minuten, dus kan je nu niet helpen. Maar we zullen vandaag voor je bidden.’ Daarop haalde hij iets uit zijn zak. ‘Hier, dit zal je helpen’ en hij liet een boek in de kuil vallen voordat hij wegging.

Sjors raapte de Bijbel op, keek ernaar en probeerde te bedenken hoe deze hem zou helpen. Maar hij gaf het op en schoof het aan de kant.

De volgende passant was een vrouw. Toen ze begreep wat Sjors wilde, haalde ze biologische groenten te voorschijn en vitamine- en kruidensupplementen.

‘Eet alleen deze,’ zei ze.

Sjors stapelde ze op, op de Bijbel.

Er stopte een rondreizend arts die een paar flessen proefmedicijn doneerde; hij moest die deze week nog aan de man zien te brengen.

Een advocaat kwam langs die adviseerde de stad aan te klagen, omdat er geen hek rond het gat was aangebracht. Die liet zijn businesskaartje achter.

Een passerende politicus beloofde een wetsvoorstel in te dienen om slaapwandelaars beter te beschermen, als Sjors maar op hem stemde bij de komende verkiezingen, als hij eenmaal uit zijn kuil was gekomen.

Sjors was er maar bij gaan zitten, een beetje rillerig door de kilte en begon de hoop te verliezen dat iemand hem nog zou helpen uit de kuil te komen. Hij voelde zich hulpeloos, eenzaam en angstig. Hij schoof de kruiden aan de kant, pakte een organische banaan en nam een hap.

‘Ik kan je helpen eruit te komen!’

Hij hoorde een overtuigende, krachtige vrouwenstem. Hij twijfelde... Herkende hij die stem? Had hij haar op tv gezien?

‘Je hoeft alleen maar je negatieve gedachten op te geven, leer visualiseren en gebruik de wet van aantrekking.’

‘Maar dat doe ik al de hele tijd. Ik probeer iemand aan te trekken die me uit deze kuil haalt!’ protesteerde Sjors.

‘Je doet het waarschijnlijk nog niet goed,’ was het antwoord.

Ze liet een dun schijfje vallen dat lande voor Sjors zijn voeten.

Sjors riep: ‘maar... wacht!’ Maar er was niemand meer om te antwoorden.

Hij pakte de dvd op, nog in de krimpfolie en bekeek het hoesje. *The teachings of Abraham master course DVD program.*

‘Je zou op zijn minst een dvd speler mee kunnen brengen,’ zei hij in zichzelf en tegen niemand in het bijzonder.

Na korte tijd kwam een Zen Boeddhist langs die in lotushouding naast de kuil ging zitten en die Sjors wel wilde leren hoe te mediteren.

‘Als je maar lang genoeg mediteert,’ zei de Meester: ‘zul je je beter gaan voelen in je kuil. Wie weet zul je jezelf eens naar buiten kunnen leviteren over een paar levens.’

Sjors zag zichzelf al voor eeuwig in de kuil zitten, toen hij weer een stem hoorde.

‘Kun je wat opzij gaan?’

Sjors keek op. ‘Wat?’

‘Kun je een stukje opzij gaan, uit het midden van de kuil?’

Sjors stond op en deed en stap achteruit. ‘Waarom?’ wou hij vragen, toen een man in de kuil sprong en vlak voor Sjors neerkwam.

‘Ben je gek geworden?’ riep Sjors toen de man overeind krabbelde en zich afklopte.

‘Nu zitten we samen in deze kuil. Had je niet een touw of een ladder kunnen aanreiken?’

De man keek hem vriendelijk aan. ‘Die werken niet.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Sjors verwonderd.

‘Omdat ik dit eerder heb meegemaakt en de weg naar buiten weet.’

* * *

Ik neem aan dat je ook hulp zoekt, anders zou je dit boek niet lezen. En dat er iets mis is met je leven dat je wilt veranderen.

Daarom ben ik bij je in jouw kuil gesprongen; niet omdat ik daar behoefte aan heb of me verplicht voel te helpen. Anderen helpen kan namelijk een valkuil zijn waar je in gevangen kunt raken.

Ook heb ik niet de ambitie een leraar te worden – niet van jou, noch van anderen – of een goeroe, mentor, of coach, of iemand die pretendeert alle antwoorden te weten.

Zie me als je wilt als een soort scout, een verkenners, die de taak heeft vooruit te gaan om een weg over de bergen te vinden, een pad dat ook anderen kunnen volgen, dat veilig en begaanbaar is.

Ik ben niet de enige verkenners en beweer ook niet het uiteindelijke doel gevonden te hebben. Maar ik ben de enige die deze weg heeft genomen, die effectief en veilig genoeg is om door te vertellen.

Ik heb op mijn reis radicale gebieden verkend en een hoop gegevens verzameld, over paden die werken en paden die niet werken, waar anderen iets aan hebben. Dat is de reden van dit boek, om informatie door te geven. En er zijn anderen – niet veel, slechts enkele – die gaan waar ik ben gegaan. Misschien ben je een van hen.

Je hebt me ingehuurd als scout (of je dit beseft of niet), maar één ding moet je weten: het maakt me niet uit wat je van dit boek vindt of wat je ermee doet.

Neem het of verwerp het. Mijn enige taak, én genoeg, is om aan je door te geven wat ik ben tegengekomen.

Dus spring ik bij je in je kuil, omdat het me vreugde geeft en omdat het in overeenstemming is met wat het universum op dit moment voor me in petto heeft.

Maar misschien wil je mij niet in jouw kuil. Denk hier goed over na. Als je blijft lezen, komt er een moment waarop er geen weg terug is. Het is, om metaforen te gebruiken, als het beklimmen van de Mt. Everest. Het kan een moeilijke tocht worden, fysiek en emotioneel en het duurt even.

Zoals gezegd, ik ben nog niet aan de top, maar die komt in zicht. Ik ben al even onderweg, maar voel nu al meer waardering, vreugde, vrede, en sereniteit dan ik voor mogelijk had gehouden. Ik ben er zeker van – en bevestigt door verslagen van andere verkenners – dat de aankomst op aan top absoluut de moeite zal zijn.

Ik weet niet of je de hele tocht wilt afmaken. Ik zal je laten weten als we dat punt naderen, het punt waarna je alleen nog maar door kunt gaan en niet meer terug.

Maar je kunt ook beslissen je kuil helemaal niet te verlaten. Als dat zo is, hou dan nú op met lezen. Er is niets *mis* met blijven waar je bent. Je zult genoeg geld, organisch voedsel, een boek, een dvd en kruiden hebben om je bezig te houden en je te vermaken.

De keus is aan jou.

DEEL EEN :

DE METAFOOR VAN HET FILMTHEATER

Terug naar de inhoudsopgave

*Er is een hele radicale manier van denken voor nodig.
Maar die is erg radicaal, die is erg moeilijk,
omdat we er van uit gaan dat de wereld reeds 'daarbuiten' is,
ongeacht onze ervaring. Maar dat is niet zo.
Kwantumfysica is daar heel duidelijk over.*

Dr. Amit Goswami

VOORWOORD DEEL EEN

Je dient drie dingen begrijpen voordat we onze reis over de bergen beginnen...

EEN: Hoewel op dit boek een copyright rust, heb je hierbij toestemming om het te printen, te kopiëren, uit te lenen, weg te geven, aan te halen, kortom er mee te doen wat je wilt; behalve het boek geheel of gedeeltelijk te verkopen of er op welke manier dan ook geld aan te verdienen, of om iemand te helpen die er geld aan wil verdienen, hoe dan ook. Het is mijn overtuiging dat de informatie in dit boek ten allen tijde kosteloos beschikbaar moet zijn, voor iedereen die er kennis van wil nemen.

TWEE: Het schijnt dat veel verkenneren bij terugkeer naar hun groep, moeilijk te verklaren zaken tegenkomen. Het is inderdaad niet eenvoudig om mensen wat ze niet direct ervaren hebben te laten begrijpen.

Daarom zal ik nu en dan citaten uit andere bronnen weergeven. Deze citaten zijn, omdat een bekend persoon hetzelfde heeft gezegd, niet bedoeld om mijn gelijk te halen. Ze zijn toegevoegd om een lastig concept uit te diepen, om een andere kijk te geven in bewoordingen die anders dan de mijne, maar er wel mee in verband staan.

Er zijn uitzonderingen, maar de citaten en referenties hebben voetnoten om je in staat te stellen deze bronnen zelf te raadplegen. Klik eenvoudig het voetnootnummer aan; dat zal je naar een actieve internetlink brengen. Via je internetbrowser kun je de internetlink volgen naar de brongegevens. Klik daarna het woord *lezen* in de eindnoten aan; het zal je naar de laatst gelezen tekst terugbrengen. Probeer het eens bij dit voetnootnummer.¹

In de tekst zijn videolinks toegevoegd, om tijdens het lezen te bekijken. Klik daarvoor de gekleurde hyperlink aan. Bij enkele hoofdstukken zijn filmsuggesties toegevoegd. Die zijn niet informatief bedoeld, maar zitten dicht genoeg op het onderwerp, om interessant en aanvullend te zijn, én vermakelijk.

DRIE: Mensen leren het snelst, als ze iets nieuws met iets bekends kunnen vergelijken; vergelijkenderwijs dus.²

Als ik bijvoorbeeld over een nieuwe game wil vertellen met de naam Blat-Blop, dan heb je voordat je eraan wilt waarschijnlijk veel vragen en wil je meer weten.

Maar ik kan Blat-Blop niet zomaar aan je uitleggen. De game verschilt totaal van alle andere. Dus wat te doen?

Dus vertel ik je dat Blat-Blop zoiets is als voetbal, maar dan zonder bal en zonder doelpalen.

Hiermee begin je al te begrijpen waar ik het over heb, hoe gek en onwaarschijnlijk het ook klinkt. Je stelt je nu waarschijnlijk een groep mannen voor die in shirt en korte broek over een veld heen rennen, wat ze in Blat-Blop ook doen, maar je hebt nog geen idee hoe en waarom.

Toen ik je zei dat Blat-Blop op voetbal lijkt, gebruikte ik een *vergelijking*, om met twee verschillende dingen een nieuwe betekenis te creëren.

En dan is er de metafoor. Een metafoor is een vorm van beeldspraak, om met het ene iets anders aan te duiden en dat dan te vergelijken. Shakespeare bijvoorbeeld zei 'Heel de wereld is toneel,' en vergeleek als metafoor de hele wereld met een toneel. Een metafoor lijkt veel op een vergelijking, maar dan zonder vergelijkende woorden. We zouden Shakespeare's metafoor in een vergelijking kunnen gieten, door het woord *zoals* er aan toe te voegen: Heel de wereld is *zoals* toneel.

Aan de andere kant laat een *analogie* de overeenkomst tussen dingen die verschillend lijken zien; die lijkt daarmee veel op een uitgebreide metafoor of vergelijking. Maar een analogie is niet zomaar een wijze van spreken. Het kan ook een logisch argument zijn: als daarbij twee dingen op een bepaalde manier op elkaar lijken, dan lijken ze op een andere manier ook op elkaar. Een analogie kan je inzicht geven, door een onbekend geval te vergelijken met een bekend geval.

Dan is er ook nog de *allegorie*, een één-op-één vergelijking of vervanging van iets figuratiefs in literair opzicht. Deze heeft veel weg van een metafoor, maar allegorieën zijn doorgaans subtieler en diepzinniger van opzet, met complete boekwerken en kunst erin verwerkt.

Ik vertel dit alles om twee redenen.

Ten eerste ben ik in mijn verklaringen als verkenner, bij moeilijk te omschrijven onderwerpen, gedwongen om vergelijkingen, metaforen en analogieën te gebruiken. Ik zou dan wensen dat er duidelijker bewoordingen waren voor mijn ontdekkingen, zonder al die vergelijkingen, maar die zijn er helaas niet.

Ten tweede heb ik een lichte hersenbeperving (gekke koeienziekte?). Ondanks inspanningen en ijverige studie, in de definities en differentiaties in de verschillen tussen metafoor en een analogie, kan ik nog steeds dat verschil niet zien. Weest daarom gewaarschuwd, zeker leraren Nederlands, dat ik die twee begrippen door elkaar kan halen. Elke mogelijk fout in die richting kan worden toegeschreven aan mijn persoonlijk zwakte op dit punt.

Maak u dan nu gereed voor vele metaforen en analogieën, welke dan ook.

Zoals...

EINDNOTEN

1. Klik op *lezen* om terug te gaan naar de tekst – Verder **lezen**
2. Write-better-fiction.com, *Datums of Comparable Magnitude*, en Sterling-management.com, *Why consulting?* – Verder **lezen**

HOOFDSTUK 1

PLATO'S GROT

Terug naar de inhoudsopgave

Stel dat je een heel leven zittend doorbrengt in een stoel in een filmtheater. Het is er donker zoals in alle filmtheaters, maar je voelt...

Nee, wacht. Voordat we daarheen gaan...

Er is een beroemde allegorie met de naam *Plato's grot*, uiteraard geschreven door Plato. Het is een denkbeeldige conversatie tussen Plato's leraar Socrates en Plato's broer Glaucon en in essentie gaat die als volgt...

Socrates vraagt Glaucon zich een grot voor te stellen met gevangenen, in onbeweeglijke ketenen sinds hun jeugd. Niet alleen werden armen en benen op hun plaats gehouden, ook hun hoofden zaten vast, zodat ze alleen de tegenover liggende wand konden zien. Achter de gevangenen is een groot vuur en tussen het vuur en de ruggen van de gevangenen bevindt zich een wandelpad.

Over dat wandelpad lopen mensen met vee, dus tussen het vuur en de ruggen van de gevangenen, en dat vuur werpt schaduwen op de wand voor de gevangenen. De gevangenen zien alleen die schaduwen maar weten niet dat het slechts schaduwen zijn.

Er komen ook echo's vanaf de wand, door de geluiden op het wandelpad. De gevangenen horen alleen de echo's, maar weten niet dat het echo's zijn.

Socrates nu vraagt aan Glaucon of het niet redelijk is aan te nemen, dat de gevangenen denken dat schaduwen echt zijn en dat de echo's echte geluiden zijn, en niet alleen maar reflecties van de werkelijkheid, omdat die het enige zijn wat de gevangenen ooit gezien en gehoord hebben.

Socrates voegde vervolgens iets nieuws aan het scenario toe. Veronderstel eens, zei Socrates, dat een van de gevangenen vrij werd gelaten en vrij mocht rondlopen. Dat iemand hem de werkelijke dingen liet zien die de oorzaak waren voor de schaduwen en de echo's – van het vuur en de mensen met hun dieren op het wandelpad – hij zou dan niet weten wat die waren, en zou ze niet herkennen als oorzaak van de schaduwen en de geluiden; hij zou nog steeds geloven dat de schaduwen op de wand waarachtiger zijn dan de ware dingen die hij ziet.¹

De allegorie gaat nog verder, maar ik wil hier stoppen (bekijk eventueel de video van drie minuten op PlatosAllegory.com).

Welnu...

Stel dat je een heel leven zittend doorbrengt in een stoel in een filmtheater. Het is er donker zoals in alle filmtheaters, maar je voelt dat je bent gekluisterd – boeien – over je polsen en enkels, die je beletten je armen en benen te bewegen. De rugleuning van de stoel is hoog tot boven je hoofd, zodat je niet achterom kunt kijken. Het enige wat je kunt zien is het filmdoek voor je en de mensen die naast je zitten, die er net zo aan toe zijn.

Voor je is een gigantisch IMAX 3D projectiescherm dat zich naar alle zijden van het filmtheater uitstrekt. Je bekijkt zo film na film en het lijkt of je deel uitmaakt van die

films, dat je er volledig in bent ondergedompeld (klik [hier](#) voor Woody Allen's voorbeeld van een *totale onderdompel film*, de *The purple rose of Cairo*).

Net als de schaduwen in Plato's Grot, zijn deze films alles wat je ooit hebt gekend. Ze zijn in feite je enige realiteit, je leven.

Het zijn goede acteurs en het script is goed geschreven en je bent emotioneel betrokken bij de films; je voelt boosheid, pijn, droefheid, spijt, vreugde, enthousiasme, vijandigheid, angst en een wijd scala aan andere emoties, afhankelijk van het verhaal. Je hebt je persoonlijke favorieten – familie en vrienden bijvoorbeeld – die je er vaak ontmoet, maar ook anderen die je minder bevallen en die je liever niet ziet.

Er zijn genoegelijke films bij, zelfs met schoonheid erin soms; vrolijke, schrijnende, bevredigende en vermakelijke. Andere zijn donker en onheilspellend en geven je een vervelend gevoel. Je ondergaat ze, maar je zou niet willen voelen wat je voelt. Soms sluit je de ogen en zou je het script willen veranderen.

Maar je neemt er genoeg mee daar te zijn en te kijken, omdat het je gezegd is en omdat je door je ervaringen er ook in bent gaan geloven, dat dit de enige realiteit is die er is en dat je die moet accepteren.

Verreweg de meeste mensen, zo'n 95% van de wereldbevolking als ik er een gooi naar zou moeten doen, misschien meer, zullen zo in die theaterstoel sterven.

Voor de overigen zal op een dag iets interessants gebeuren...

Mogelijk dat je tijdens een bepaalde onaangename film ineens *Nee* schreeuwt en heftig in je stoel beweegt. Dan merk je plotseling dat je de boeien die om je polsen en enkels zaten niet meer voelt, en je realiseert je dat je armen en benen nu kunt bewegen. Je tast met je handen en ontdekt dat de boeien geen sloten hebben – nooit hebben gehad – en dat je paniecreactie ze eenvoudig heeft geopend. Al die tijd heb je geloofd, aangenomen, dat je een gevangene was, zoals een hond die niet over een denkbeeldig grens heen durft te gaan.

Je vraagt je af wat te doen. Je realiseert je dat als je wilt, je niet langer hoeft te blijven zitten om naar de films te kijken. Je zou op kunnen staan, maar dat doe je niet meteen. Je zou je naar je buurman toe kunnen buigen om te vertellen dat de boeien geen sloten hebben, maar alles wat je krijgt is een *ssst* als reactie.

De angst om op te staan is enorm; de gedachte om weg te lopen druist tegen alles in wat je geleerd is. Mogelijk is het nieuwsgierigheid, mogelijk boosheid, mogelijk verdraag je niet langer wat je voelt, maar je denkt: 'naar de bliksem met die angst.' Je staat op... en er gebeurt niets. Er gaan geen sirenes loeien; er komt niemand om je weer in je stoel te dwingen en je krijgt het gevoel dat er misschien wel niets is om bang voor te zijn.

Dus je besluit te lopen. Terwijl je de rij langsgaat naar het gangpad en 'sorry, sorry' zegt, kijkt iedereen je verbijsterd aan en laten verwonderd hun afkeuring blijken. Sommigen zeggen zelfs dat je weer moet gaan zitten en uit hun blikveld moet gaan, je te gedragen. Het is duidelijk dat ze je voor gek verklaren. Maar iets in je, ondanks de angst, voelt zich geweldig en het maakt je haastig.

Eindelijk kom je bij het gangpad en kijk je om en zie je dat dit tussen de stoelen wat omhoog loopt; maar je ziet de achterkant van het theater nog niet. Wat duidelijker wordt, is dat het filmdoek zich geheel rond het theater uitstrekt, 360 graden. Aan het plafond midden in het theater hangt een grote zwarte bol. Vanuit die bol straalt fel helder licht op het filmdoek, naar alle zijden. Je hebt nog geen idee wat het is of wat het doet.

Terwijl je het gangpad oploopt, loop je enkele mensen tegen het lijf; ze lopen in dezelfde richting als jij; maar ook een paar anderen die weer naar hun stoel terugkeren. De terugkeerders kijken je vuil aan, bijna haatdragend, maar vooral bang en waarschuwen je om vooral niet verder te gaan. Maar je bent nu eenmaal zover gekomen en besluit, dat je wilt weten wat er aan het einde van het gangpad is.

Eenmaal achterin heb je het totale overzicht over de indeling van het theater. In de ene helft staan de stoelen, waar je vandaan kwam, allemaal in eenzelfde richting en gevuld met mensen die strak naar het filmdoek staren. Achter de stoelen is een open ruimte waar mensen rondlopen zoals jij. Je ziet ook een deur midden in de gindse wand, met de tekst: Niet Betreden - Zeer Gevaarlijk.

Omdat het IMAX 3D projectiescherm zich geheel rondom uitstrekt, kun je niet ontsnappen aan de films die worden afgespeeld. Met andere woorden, je leven volgt je overal. Maar toch is iets anders, al kun je niet zeggen wat. De films zijn niet veranderd, maar jij wel, op een af andere manier, al begrijp je niet hoe.

Je ziet hier en daar kleine groepjes mensen; ze zijn net als jij uit hun stoel opgestaan en hebben de achterkant gehaald; ze discussiëren over iets wat belangrijk lijkt. Het is allemaal nieuw, vreemd, moeilijk te begrijpen, beangstigend, zo... onwerkelijk. Een ogenblik overweeg je om naar je stoel terug te keren. Naar de realiteit die je zo vertrouwd is. Maar je kiest ervoor om te blijven, althans voor het moment.

Je blijft even bij een groepje staan en vraagt: 'wat is hier aan de hand?'

'We proberen dingen te veranderen,' is het antwoord.

'Hoe bedoel je?' vraag je.

'We houden niet van de films die ze afspelen; we willen andere,' zo wordt je verklaard.

Toen je nog in het filmtheater zat, heb je er geen moment aan gedacht de films te veranderen. Je wist niet eens dat het mogelijk was. Maar het is een interessante gedachte en je moet toegeven dat er films bij waren waar je liever geen deel van had uitgemaakt, levensaspecten die je liever niet had ervaren en meegemaakt.

Ja gaat bij een andere groep staan en hoort een man zeggen: 'Ja, dit is de realiteit. Maar er is voor ons allemaal een betere plaats, als we sterven. Als je maar voldoende geloof hebt en een paar eenvoudige regels volgt...'

In weer een andere groep is een goeroe bezig zijn volgelingen te vermanen. 'Ja, we kunnen deze realiteit achter ons laten, maar dan moeten we dat wel samen doen. Heb compassie met de achterblijvers die de films bekijken...'

Tijdens je rondgang door de achterkant van het theater vang je delen van andere gesprekken op zoals: 'Dit hoeft niet jouw realiteit te zijn. Je hebt het vermogen om die te veranderen, en ik kan je laten zien hoe;' en 'Liefde is het enige wat er is;' en 'Breng je geest tot rust.'

Bij al die verwarring dringt het voor het eerst tot je door dat je een keuze hebt, van wat je gaat doen, en dat maakt je nog meer opgewonden maar ook wat angstig, omdat je zojuist de stap hebt gezet naar zelfverantwoordelijkheid en zelfrealisatie.

* * *

Laten we nogmaals een ogenblik stoppen.

Jed McKenna maakt in zijn tweede en derde boek over *verlichting*, onderscheid tussen de Kindmens en de Volwasmens. Deze ideeën zijn de moeite waard, zeker in het licht van onze filmtheatermetafoor.

Allereerst heeft het zijn van Kindmens of Volwasmens geen feitelijk relatie met de fysieke leeftijd. De overgrote meerderheid van de wereldbevolking zijn Kindmensen en de meeste zijn ouder dan twintig.

Bij de meeste mensen stopt de ontwikkeling rond hun tiende of twaalfde jaar. De gemiddelde zeventigjarige is vaak een tienjarige met zestig jaar levenservaring... We dienen het verschil te leren zien tussen een Volwasmens en een Kindmens, even gemakkelijk en onmiskenbaar als we het verschil tussen een zestigjarige en een zesjarige zien. Het verklaart het bestendige karakter van deze demonische kwaal, zoals de veel voorkomende stompzinnigheid in de wereld.²

De Kindmensen zijn degenen die in de stoelen in het filmtheater zitten. Zo mogen dan klagen over de films die ze krijgen te zien, ze blijven kijken zonder er iets aan te doen. Ze zijn ervan overtuigd dat ze door een soort externe macht in hun stoel worden gehouden en hier niets aan kunnen veranderen. Ze geloven dat wat zou moeten veranderen *buiten* hen zelf ligt; iets of iemand waar ze geen invloed op hebben. Zelfs verkiezingen zijn een acties van Kindmensen, een bevestiging dat verandering alleen mogelijk is door *hen* te veranderen. Ze zijn ervan overtuigd dat de films die ze zien de *realiteit* zijn, zoals het leven nu eenmaal is en nemen geen verantwoording voor hun situatie.

Enkele van de Kindmensen hebben misschien ontdekt dat hun boeien geen sloten hebben, en dat ze vrij zijn om op te staan en weg te lopen. Sommigen zijn misschien zelfs opgestaan en enkelen daar weer van hebben misschien een paar stappen richting het middenpad gezet. Maar de angst overmeesterde hun snel en zijn ze weer naar hun stoelen terug gegaan en hebben hun boeien weer omgedaan, tevreden weer deel uit te maken van de grote gemeenschap.

Kindmens zijn is een ego gebonden toestand. Het is voor hen een gezonde en natuurlijke zaak. Voor de Volwasmens is het een bezoeking. De enige reden waarom een dergelijke kwelling onopgemerkt blijft en niet wordt verholpen is, dat iedereen er door wordt getroffen; wat er dan ook inderdaad aan de hand is. Het probleem wordt niet herkend en er is geen alternatief; daarom wordt geen oplossing gezocht en is er geen hoop op verandering.³

Veel mensen zijn er gelukkig mee hun hele leven Kindmens te zijn, in hun stoelen te zitten en op te gaan in hun films; ik wil niet suggereren dat daar iets mis mee is. Dat is het niet. Het is namelijk precies wat ze nodig hebben en er geen reden om ze van gedachten te veranderen, of ze tot Volwasmens te maken zoals we later zullen zien.

Maar ik neem aan dat je niet een van hen bent, anders zou je dit boek niet lezen. Jij bent opgestaan en bent naar de achterkant van het theater gegaan en je bent je als Volwasmens gaan gedragen. Dit boek is dus voor jou, over jou, en niet voor de anderen.

* * *

In *Plato's grot* is de vrijgelaten gevangene de Volwasmens tussen de anderen, en hij ziet het vuur en de lopende mensen die de schaduwen op de wand veroorzaken. Maar zoals Socrates uitlegt, zijn de schaduwen nog wel steeds zijn *realiteit*, en het vuur en de mensen met de dieren op het wandelpad blijven nog steeds een onopgelost mysterie.

Op zijn minst zal de Volwasmens begrijpen dat er iets met zijn leven zoals hem dat door de totale onderdompelingsfilms wordt voorgehouden mis is, en niet langer bereid de realiteit van 'zien is geloven' aan te nemen. Zoals in de klassieke film *Network* uit 1976, waarin de nieuwslezer Howard Beale uitdrukking geeft aan dat wat veel Volwasmensen voelen en brult: 'Ik ben pijnlijk en ik neem het niet langer!'

Kindmensen leven in onwetendheid en denken dat ze wakker zijn met de ogen open, terwijl ze juist slapen met de ogen gesloten. De Volwasmens heeft zijn eerste stap gezet naar het openen van de ogen, hoewel nog steeds slapend en niet begrijpend wat hij nu ziet.

Volwasmens zijn is geen staat van zogenaamde 'spirituele verlichting,' hoewel het wel iets is waar de meeste *zoekers* op uit zijn en wat de meeste *goeroes* verkopen (ook hierop komen we terug).

Het verschil tussen volwassenheid en verlichting is, dat men bij de eerste ontwaakt 'binnen' de droomstaat en men bij de laatste 'eruit' ontwaakt... Oppervlakkige beginnende volwassenheid wordt vaak verward met en verkocht als 'spirituele verlichting,' maar is het niet. Het is slechts de eerste glimp van waarheid.⁴

Heb je ooit een droom gehad waaruit je ontwaakte en je realiseerde dat het slechts een droom was, maar waarin je eigenlijk doordroomde en nog niet ontwaakte; dat het ontwaken uit een droom onderdeel van de droom zelf was? Daar heeft Jed het over. Een Volwasmens slaapt en droomt, maar denkt dat hij wakker is en dat de droom de werkelijkheid is. Een Volwasmens slaapt en droomt en ontwaakt als deel van de droom, maar ontwaakt niet uit de droom zelf. Net als de Kindmens denkt hij dat hij wakker is, maar is het niet.

De volgende stap – het eigenlijke ontwaken uit de droom – is waar dit boek over gaat.

Volwasmens zijn is geen slechte manier van leven; zeker niet als je het vergelijkt met Kindmens zijn. Maar het heeft zijn grenzen.

Als Volwasmens zou je kunnen uitzoeken hoe met die films, die je leven bepalen en waar je mee te maken hebt, om kunt gaan. Achterin het theater zijn vele groepen die allen beweren je te kunnen leren hoe je met de emoties, die uit jouw onderdompelingsrealiteit voorkomen, om kunt gaan. We zullen in het volgende hoofdstuk deze groepen onder de loep nemen.

Volwasmens worden is niet het eindpunt; het is in feite het begin.

* * *

Ik twijfel of je nog kunt herinneren wanneer je van Kindmens veranderde in Volwasmens en je overeind kwam uit je stoel in het filmtheater. Er zijn vele verhalen

over keerpunten in het leven, zoals auto-ongelukken, plotselinge en onverwachte scheidingen, verlies van een geliefde, bijna doodervaringen, drugs gerelateerde glimpen van een andere wereld, enz.

Bij mij ging het in ieder geval als volgt:

Ik zat in mijn tweede semester van een klein college in het zuiden van de Verenigde Staten en zei dat ik arts wilde worden, maar eigenlijk meer interesse had voor filosofie en religie. Twee jaar eerder had een highschool vriend van me, me het boek *There is a river: the story of Edgar Cayce*, van Thomas Sugrue aanbevolen.⁵ Op een dag tijdens een semesterpauze en ik in New York City wat rondneusde in een boekenwinkel, herinnerde ik me dat ineens.

Terug op het college verzuimde ik een week lang de lessen en las en herlas dat boek. Ik was verbijsterd. Ik moest hebben geslapen; diep geslapen.

Mijn kindertijd en mijn teenagejaren verliepen normaal net als bij iedereen. Mijn familie was wat disfunctioneler dan gebruikelijk maar toch, ik zat ook in mijn theaterstoel en keek naar de films, met alle onaangenaamheden van dien, wensend dat alles *daarbuiten* zou veranderen. Ik probeerde zoveel mogelijk plezier te hebben om die pijn te compenseren.

There is a river eindigt met ongeveer 30 pagina's filosofie met wat ze noemen Cayce's 'life readings.' Het ging over het ontstaan en de bestemming van de mensheid ('In den beginne werden alle zielen gecreëerd en zullen terugkeren vanwaar zij kwamen'); over reïncarnatie en astrologie, over universele wetten ('Zoals gij over anderen oordeelt, zo zal er over u worden geoordeeld'), over meditatie en buitenzintuiglijke waarneming, over lichaam, ziel en geest ('De geest is het leven; de ziel de bouwer; het lichaam het resultaat'), over Atlantis en de verschuiving van de Aarde, over het onbekende leven van Jesus, die Cayce onze 'oudere broeder' noemde.

Mijn leven veranderde op slag, op dezelfde wijze als dat Cayce voorspelde dat op een dag Noord Europa zou veranderen 'als in een oogopslag.' Mijn broederlijke broeders wisten niet hoe ze met me aan moesten. In ieder geval stopte ik met het eten van varkensvlees wat een van mijn favorieten was, want ik keek letterlijk uit naar de woensdag als in de 'frat house' pork werd geserveerd. De volgende zomer besteede ik aan het werken voor Cayce's zoon, Hugh Lynn, voor de Association for Research and Enlightenment in Virginia Beach.

Na het lezen van dat boek bleef ik nog een jaar college volgen, hoewel ik stopte met het klassikale. Zoals een schoonmaakster me toevertrouwde: 'Maak je geen zorgen. Wat ze je hier leren, klopt sowieso niet.' Vanaf toen was ik een Volwasmens, hoewel ik tijd nodig zou hebben om aan mijn nieuwe omgeving te wennen.

De consequenties van het opstaan en lopen naar de achterkant van het theater waren overweldigend. Mijn moeder was, uiteraard, tegen. Hetzelfde gold voor mijn vriendin. Ik zou al te veel geld aan mijn opleiding hebben besteed, zonder kans op een diploma. Vrijwel zeker zou ik geen arts worden. Zelf had ik geen idee hoe ik verder moest; geen uitzichten aan de horizon. Ik zou mijn vrienden verliezen en een leven leiden met slechts wat momenten van plezier en vermaak voor... wat?

Het meest kritische was dat ik mijn uitstelmogelijkheden voor college zou verliezen, ongeschikt zou raken en waarschijnlijk zou moeten dienen in Vietnam, een oorlog waar ik vanaf het begin tegen was.

Uiteindelijk werd mijn ongenoegen en weerstand tegen het zitten in die theaterstoel overwonnen, ondanks de angst die te verlaten.

EINDNOTEN

1. Wikipedia, *Allegorie van de grot* – Verder lezen
2. McKenna, Jed, *The enlightenment trilogy* – Verder lezen
3. *Ibid.* – Verder lezen
4. *Ibid.* – Verder lezen
5. Sugrue, Thomas, *There is a river: the story of Edgar Cayce* – Verder lezen

HOOFDSTUK 2

MET ELKAAR

Terug naar de inhoudsopgave

Nieuwe Volwasmensen die de achterkant van het filmtheater halen, vertonen doorgaans persoonlijke trekken.

Ten eerste krijgen ze door dat er mogelijkheden zijn die ze zich als Kindmens nog niet konden voorstellen. Zelfs het vrij rondlopen is al een nieuwe sensatie waar ze aan moeten wennen. Dat ze zijn opgestaan geeft hen nieuwe hoop en energie. Ze hoeven niet geheel te begrijpen wat er aan de hand is, maar vinden het spannend dat uit te zoeken, om hun vrijheid te verkennen en hun mogelijkheden te onderzoeken.

Ten tweede kan er woede komen, voor de tijd die ze als Kindmens in die stoel hebben doorgebracht; woede en wrok over degenen die hen daar hebben neergezet en gehouden. Het maakt niet uit dat de boeien nooit op slot zaten; er is het gevoel slachtoffer te zijn van anderen, en komt voor de Volwasmens te vroeg om reeds verantwoordelijkheid voor de toestand als Kindmens te voelen.

Daarna komen de uitdagingen en de vastberadenheid om nooit meer terug te keren naar die stoel. Als ze zouden willen zouden ze kunnen; het is nog niet te laat. Maar net als de bevrijde gevangene in Plato's Grot, lijkt het voor de Volwasmens onvoorstelbaar om vrijwillig terug te keren naar de boeien, om weer geketend te zijn aan de stoelen, naar niets anders te moeten kijken dan naar die films die voor hen worden afgespeeld. 'Ik verdom het om daarnaar terug te gaan,' hoewel enkelen het wel doen.

En ten vierde, maken ze plannen om dingen te veranderen. Wát ze gaan veranderen – henzelf, of dat *daarbuiten* – hangt van veel factoren af. Maar na de sombere 'kan de dingen niet veranderen' houding van de Kindmens, wordt het de overweldigende 'de dingen *moeten* veranderen' obsessie van de Volwasmens. De 3D films die hun leven uitmaakten, spelen zich nog steeds rondom hen af en komen uit alle richtingen; ze zien deze films nog steeds als de enige realiteit zoals de schaduwen op de grotwand. Ze hebben nog steeds de emotionele reacties die ze ook in het filmtheater hadden, wat ze ertoe dwingt de filmscripts te herschrijven.

Je zult als Volwasmens op zijn minst wat van het volgende herkennen:

Een goed voorbeeld is de hippiebeweging. De Vietnamoorlog in het filmtheater werkte als een katalysator en liet vele Kindmensen opstaan en *Nee* schreeuwen. Ze liepen naar de achterzijde van het theater ('dropping out') waar ze ontdekten dat er andere mogelijkheden waren om te leven. Ze begonnen te experimenteren met hun nieuw gevonden vrijheid. Er was woede vanwege de oorlog, gericht op de makers van deze film. Ze kwamen in opstand en wilden er niet langer deel uitmaken; ze wilden verandering. Zoals de groep Chicago in 1972 zong: 'We can make it happen, we can change the world now, we can save the children, we can make it happen.'¹

Voor zover ik kan zien prikkelden de Vietnamoorlog en de hippiebeweging (zestig- en zeventiger jaren) meer Volwasmensen, dan enig andere gebeurtenis in het recente verleden. Duizenden jonge mensen stonden op en liepen weg. De beweging ging ook redelijk snel weer ten onder, maar veel mensen ontwaakten en zwoeren nooit meer naar

hun stoelen terug te zullen keren en lieten een grootse legende achter in de achterzijde van het theater.

De hippiebeweging is een goed voorbeeld van een tendens onder Volwasmensen: de wens om deel uit te maken van een groep. In veel gevallen is het zelfs meer dan een verlangen, het is een noodzakelijkheid. Tenslotte heb je een heel leven tussen andere Kindmensen verkeerd, wat vertrouwd voelde. Nu zoek je als Volwasmens ook soelaas en steun; je zoekt naar andere manieren om dezelfde dingen te veranderen; je kijkt rond naar nieuwe groepen om je bij aan te sluiten.

Gelukkig is de achterzijde van het theater vol met groepen voor Volwasmensen; gelijkgestemden die een band aangaan voor een gezamenlijk doel. Misschien hang je een tijdje wat rond, om de groepen van een afstandje te bekijken, te luisteren en te zien of je het eens kunt zijn met wat er door de leider wordt gezegd, om een keus te kunnen maken. Maar je zult al gauw van een van hen deel uitmaken. Je moet. Want je voelt je alleen en zoekt kameraadschap; andere mensen om je heen die je laten weten dat je niet gek bent geworden omdat je die stoel hebt verlaten; nieuwe vrienden die je helpen dingen te veranderen.

* * *

Het collegejaar dat volgde op het lezen van *There is a river*, vulde ik met het spelen van golf en bridge en feestjes. Met andere woorden, ik hing een jaar lang wat rond in de achterzijde van het theater in een poging de films te ontlopen.

Kort na mijn twintigste verjaardag sloot ik me bij een eerste groep aan en deed mee aan het creëren van een musical extravaganza, later bekend geworden als *Up with People*.² Het was de bedoeling de wereld met muziek en een ideologie, met de naam *Moral Re-armament*, te veranderen.³

Moral Re-Armament is gebaseerd op een soort zelfverantwoordelijkheid, op het geloof dat we de films – de wereld, het leven, de realiteit – zouden kunnen veranderen als iedereen een strikte morele code zou hanteren; absolute liefde, absolute zuiverheid, absolute eerlijkheid en absolute onzelfzuchtigheid. Het was onze plicht zelf ook zo te leven en om erop uit te gaan om anderen ook daarvoor te winnen. We besloten onszelf te presenteren middels een vermakelijke, professionele musical, waarin onze moraliteit was verpakt in goede en aansprekende songteksten, zoals: ‘Freedom isn’t free’ en ‘What color is God’s skin?’⁴

Bijna twee jaar lang gaf ik me volledig, 24/7/365 en had er bijzonder veel plezier in; ik maakte dingen mee die te gek zijn voor woorden. Ik heb nog steeds vrienden uit die periode en sommige muziekteksten van *Up with People* waren erg krachtig. Songs als: ‘Coming Home,’ ‘Where the Roads Come Together,’ en ‘Moon Rider’⁵ zullen altijd vreugdetranen bij mij doen opwellen; pure dankbaarheid voor mijn tijd bij deze groep.

Het gaf zoveel voldoening, dat ik de opkomende tegenstrijdigheden van het groepsdenken over het hoofd zag.⁶ In 1966 bijvoorbeeld was ik van de honderden direct betrokkenen de enige die tegen de oorlog was, zelfs in het licht van ‘absolute liefde.’

Maar het onvermijdelijke gebeurde in die dagen; ik moest opkomen en in 1969 bood men mij dan ook een kosteloze rondtour door Vietnam aan van een jaar, als hospik; wat

inhiel dat ik Woodstock miste. Ik werd ook gemist in de drugscene. Gelijktijdig met de hippiebeweging liep ik in uniform, hoewel ik daar graag aan had deelgenomen.

Gezien mijn tegenstand tegen de oorlog had ik drie keuzes. Één: het land ontvluchten en naar Canada of Zweden gaan, Volwasmens blijven en me bij een groep aansluiten van jonge mannen die hetzelfde hadden gedaan. Maar ik was bang dan nooit meer terug te kunnen naar de U.S.A., een land waar ik van hield en niet voor altijd wou verlaten.

Mijn tweede keus was de gevangenis ingaan als dienstweigeraar, om me dan ook daar als Volwasmens bij een groep aan te sluiten van jonge mannen die ook hadden gekozen voor opsluiting in plaats van soldaat. Maar ik was in dit geval bang mijn vriendin te verliezen én mijn moeder en vrienden; die konden of wilden het eenvoudigweg niet begrijpen. Deze keuze wierp ook een grote vraag op: hoe zou deze gevangenisstraf mijn toekomst beïnvloeden?

En zo, uiteindelijk, gebaseerd op mijn angsten, gaf ik vrijwillig het Volwasmens zijn op en verliet ik Up with People, ging weer terug naar mijn theaterstoel, werd weer Kindmens en spendeerde de volgende drie jaar aan onderdompeling in een oorlogsfilm. Hét moment dat ik eervol werd ontslagen, sprong ik meteen weer uit die stoel en rende ik naar de achterzijde van het theater.

Liggend op mijn brits in Vietnam nam ik een beslissing; ik zou na mijn diensttijd niet terugkeren naar Up with People, maar me laten kiezen tot president van de Verenigde Staten. Als president, zo vogelde ik uit, zou ik werkelijk veranderingen kunnen doorvoeren; dus sloot ik me bij een politieke groep aan te sluiten. Mijn carrière daar begon door me op achtentwintigjarige leeftijd te laten kiezen voor de senaat van de staat Arizona. Ik had echter maar één termijn als senator nodig om me te realiseren, dat deze groep geen kans had ook maar iets te veranderen, maar dat de tegenwoordige praktijk van regeren de feitelijke oorzaak van de problemen is, en dus het hardst zou moeten veranderen.

Ik stelde me weer herkiesbaar, omdat ik geen idee had wat anders te doen, maar ik verzekerde me er wel van te gaan verliezen; ik deed dit door enkele bewuste keuzes die geen andere uitkomst toelieten, door geen aansluiting te zoeken bij een andere grote partij en als Onafhankelijke verder te gaan, door geen campagne te voeren, en door met een andere vrouw dan mijn echtgenote naar de Grand Canyon te gaan en me daar publiekelijk te vertonen.

Ondanks dat won ik toch bijna; maar gedurende de late verkiezingsnacht werd duidelijk dat ik zou verliezen; mijn vrienden begonnen de hotelkamer waar we de uitslagen volgden al te verlaten, condoleerden me en huilden zelfs om mijn verlies. Ik heb erg mijn best gedaan om teleurgesteld te lijken, maar van binnen was ik opgelucht en zo gelukkig als wat.

Het was toen dat ik me realiseerde dat er iets mis was met *mij*, wat ik waarschijnlijk eerder had moeten ontdekken alvorens door te gaan met de wereld te veranderen. Ik had zojuist een briljante politieke carrière als dé nieuwe *darling* van de Arizona Republican Party weggegooid, en was volkomen gelukkig met die uitslag. Het was compleet onlogisch en niet uit te leggen.

Ik ging zoeken naar een verklaring en ging achterin het theater op zoek naar een groep die me zou helpen die te begrijpen. Zo kwam terecht bij de meest controversiële en radicale groep die ik kon vinden, de Scientology kerk. Het duurde niet lang of ik had de top bereikt en was een OT6 en een 'Commodore's staff aide' van L. Ron Hubbard. Ik zal

later in een andere context op deze ervaring terugkomen. Voor het moment kan ik ervan zeggen, dat mijn verblijf bij die kerk nog geen twee jaar heeft geduurd.

* * *

Het is niet ongewoon dat Volwasmensen van tijd tot tijd van de ene groep naar een andere gaan. De afgelopen veertig jaar, sinds de hippiebeweging en een grote toename aan Volwasmensen, zijn er meer en meer groepen opgekomen met een groot scala aan benaderingen en technieken; als de ene groep om wat voor reden dan ook niet beviel, was er altijd wel een andere die je opwachtte. Tegenwoordig puilt de achterzijde van het theater ervan uit en wil sommige van die groepen en hun werkwijze eens nader bekijken.

In het algemeen kunnen we stellen dat het verschil tussen een Kindmens en een Volwasmens, de wens voor verandering is gekoppeld aan zelfinitiatief van de kant van de Volwasmens. Kindmensen mogen dan over de films en hun gevolgen klagen, ze zullen er nooit wat aan doen, verlamd als ze zijn door angst.

Daarom moet een groep, wil die bestaansrecht hebben, zich richten op de behoefte van de Volwasmens, die geobsedeerd is met de wens dingen te veranderen. Daarom beloven die groepen allerlei specifieke zaken aan hun volgelingen...

1. Ze beweren de Volwasmens te kunnen leren de inhoud van de films te veranderen; hoe ze hun leven, hun realiteit kunnen veranderen, *of*
2. ze beweren de Volwasmens te kunnen leren hun emotionele reacties op de films te veranderen, zelfs als ze geen kans zien de films zelf te veranderen, *en*
3. ze beweren dat hun volgelingen gelukkiger zullen zijn, welvarender, liefdevoller, wijzer, energievoller, meer van al het goede, als ze maar de groepsinstructies volgen.

Het is onmogelijk om alle individuele groepen te bespreken – er zijn er te veel – maar het is de moeite waard er een paar uit te lichten.

Allereerst zijn er de Activisten. De groepen die de intentie hebben de films zelf te veranderen, door daadwerkelijk iets te doen; zo zijn er dierenactivisten, milieuactivisten, politieke activisten, sociale activisten, zwarte activisten, mensenrechtenactivisten, consumentenactivisten, vrouwenactivisten, vredesactivisten, internationale gemeenschappen, redt de walvissen, redt de kinderen, redt de planeet, enz. De laatste vijftig jaar bijvoorbeeld zijn er in de Verenigde Staten alleen al meer dan tachtig anti atoomenergie groepen geteld.⁷

Dan is er de categorie die ik de ‘bewustzijn verruimende’ groepen zou willen noemen. In deze groepen kom je tegen: meditatie, hypnotherapie, ademhalingstechnieken, yoga, bidden, de 12-stappen programma’s, illegale drugs, biofeedback, stress management, lachtherapie, tantrische sex, enz. Het doel van deze groepen is om je anders naar jouw films, jouw leven, jouw realiteit te laten kijken, door je gewaarwording te veranderen, of door in enkele gevallen met minder bewustzijn aan de films te ontsnappen.

De derde en grootste categorie is de New Age, met een hele sleep aan yogi’s, sjamanen, swami’s en goeroes, samen met meditatie, Abraham, *The secret*, *De wet van aantrekking*, *Een cursus in wonderen*, HeartMath, dolfijntherapie, licht- en kleurtherapie,

Reiki, Emotional Freedom Technique (EFT), Electromagnetic Field Balancing (EMF), magneetveldtherapie, gedachtenveldtherapie, Psych-K, channeling, leringen van Indianen, en zo gaat de lijst verder. Deze groepen proberen je controle over je leven te geven met technieken, ceremoniën en rituelen, ontwikkeld om een alternatieve realiteit te scheppen, indien juist toegepast, om je beeldvorming op de realiteit te veranderen.

En dan zijn er nog 'The Seekers of Eternal Bliss' die het *hart* als uitgangspunt nemen, met touting meditation, positief denken, compassie, redding, liefde, geluk, overvloed, goedheid, schoonheid, mindfulness, innerlijke rust, vrede op aarde en goede wil. De basisgedachte van deze groepen is een slechte 'computer programmering'⁸ die kan worden aangepast; een energievolle reis naar het hart, waarbij we gaan begrijpen welke rol een ieder in het leven en in de wereld speelt, en dat volmaakt te gaan organiseren om ons geluk, voldoening en blijdschap te geven.⁹

(Het zal je opvallen dat in elk van de laatste drie groepen *meditatie* voorkomt. Veel Volwasmensen kiezen voor deze techniek – oud, maar erg populair tegenwoordig – die dan ook wordt aangeboden; als wondermiddel.)

* * *

Om volledig te zijn dien ik ook de groepen te noemen die je *niet* achterin het theater zult vinden. Je zult er bijvoorbeeld geen groepen vinden die de belangrijkste wereldreligies vertegenwoordigen; Christendom, Islam, Hindoeïsme, Boeddhisme en Judaïsme (deze beslaan ca. drie-kwart van de wereldbevolking). Ze maken namelijk deel uit van de films op het projectiescherm. Hoewel deze religies lipservice bieden aan meer geluk in het 'hier en nu,' is hun onderliggende en ultieme boodschap, dat hun volgelingen geen echte verbeteringen in het leven hoeven te verwachten – geen echte veranderingen in hun realiteit – maar diverse geloofswetten en gedragsregels dienen op te volgen, met de hoop daar later voor beloond te worden; meest waarschijnlijk na hun dood. Deze boodschappen zijn prima voor Kindmensen vastgeplakt in hun stoelen, maar in het geheel niet acceptabel voor de Volwasmensen, die de verandering *nu* wil.

Dat betekent niet dat in deze grote religies geen Volwasmensen zijn te vinden. Want die zijn er, enkelen. Ze zijn vaak vriendelijk en liefdevol, voelen compassie en zijn van goede wil, en hebben ervoor gekozen terug te gaan en weer in het theater plaats te nemen, om Kindmensen te dienen.

Wat je verder achterin het theater vindt zijn splintergroepen van die religies; kleine clusters van Volwasmensen die zeggen nieuwe wegen gevonden te hebben om het lijden en de levenspijn van het moment te verlichten, terwijl ze nog wel aan hun geloof vasthouden; voorbeelden daarvan zijn het Zen Boeddhisme, Baha'i, Advaita Vedanta en Christian Science, om een paar te noemen. Ook is er een lange lijst¹⁰ van andere splintergroepen, de zogenaamde culten (de naam hangt van de gebruiker af) die Volwasmensen aantrekken die hun conventionele religie hebben afgelegd, maar nog wel een organisatiesysteem van moraliteit nodig hebben. De Scientology en de Morele herbewapening, mijn keuze uit het verleden, vallen in deze categorie.

Hetzelfde geldt voor politiek. In de Verenigde Staten maken de grote partijen, zoals Republikeinen en Democraten, deel uit van de theaterfilms. Maar achterin het theater vind je de Libertarians, de Green Party, de Constitution Party, de Tea Party, America's Independent Party, enz. die Volwasmensen de mogelijkheid bieden aan een politieke

groep van hun keuze deel te nemen en zo dingen te veranderen, ongeacht de kansen. Ze weten heel goed waar ze het tegen opnemen: een goed georganiseerd tweepartijen systeem met het doel juist *niets* te veranderen (wat de reden is dat Kindmensen op hen stemmen).

Conventionele medicijnen maken ook deel uit van de 3D films; omdat ze zich richten op het onderdrukken van symptomen, in plaats van de oorzaak van een ziekte te veranderen. Achterin het theater vind je over de honderd alternatieve therapiegroepen, zoals acupunctuur, Alexander techniek, Aroma therapie, Ayurveda, Bach bloesem, Body Works, Chelation therapie, Chinese medicijnen, chiropractie, Craniosacral therapie, Crystal Healing en dit is nog maar de C van het alfabet.¹¹

Heteroseksualiteit, het huwelijk en het gezin vormen ook een deel van de films, en zijn gedurende de menselijke historie onveranderd gebleven. Maar achterin vinden we groepen voor bijvoorbeeld homoseksualiteit, swinging, polygamie, vrije liefde, BDSM, voyeurisme, exhibitionisme en celibatair leven.

Als je de tv aanzet op welke dag van de week dan ook, en de soap opera's bekijkt, dan weet je wat Kindmensen bezig en tevreden houdt: conventionele religies, conventionele politiek, conventionele medicijnen en conventionele seksualiteit. Wat je *niet* in de soaps ziet zijn de groepen achterin het theater voor Volwasmensen, met uitzondering van wat spot en vluchtige aanhalingen in een enkele film, om te voorkomen dat de Kindmens in veelbelovende geruchten gaat geloven.

Ik wil niet beweren dat je als monogame, kerkgaande en je arts bezoekende burger geen Volwasmens kunt zijn. Maar conventionele religies, conventionele politiek, conventionele medicijnen en conventionele seksualiteit zijn wel de vier hoekstenen van de films, van het leven en de realiteit. Alle Kind- en Volwasmensen in erin ondergedompeld, op elk moment van elke dag, en het maakt niet uit waar ze in het filmtheater staan of zitten. Het conventionele is het enige wat ze ooit hebben gekend, nooit aan hebben getwijfeld en daardoor moeilijk om aan de kant is te schuiven. Dit geldt zeker voor de nieuwe Volwasmens die tot een groep wil gaan behoren en achterin het theater nog niets passend heeft gevonden.

Wat ik wél wil zeggen is, dat dit met de tijd zal veranderen. Wanneer de Volwasmens zich wat meer in zijn nieuwe omgeving thuis gaat voelen en een groep vindt om bij aan te sluiten, dan zullen door de groepen achter in het theater de conventionele zaken worden vervangen, behalve conventionele seksualiteit, die blijft.

* * *

Het is duidelijk dat er veel meer groepen voor de Volwasmens zijn dan ik heb genoemd; letterlijk honderden, mogelijk meer dan duizend nu, die niet in een van de mijn categorieën vallen. Er worden bijvoorbeeld twee dozijn UFO religies in de Wikipedia opgesomd¹². De lijst met groepen en categorieën is dus incompleet, maar geeft een indicatie over de mogelijkheden van de Volwasmens. En ik zou niet weten welke Volwasmens zich níet bij een van deze groepen heeft aangesloten.

Na de Scientology sloot ik me aan bij een Chiropractie groep, waarvan het doel wereldverbetering is door correctie van de vertebrale subluxatie, persoon voor persoon; ik ben meer dan twintig jaar met deze groep verbonden geweest.

Het fijne is, dat je van meerdere groepen tegelijkertijd lid kunt zijn, zolang het wordt toegestaan tenminste. Terwijl ik lid was van de Chiropractie groep, werd ik ook lid van Loving More, Applied Metapsychology, de Royal-Priest Channeling group, Al-Anon, en de groep voor de Scientific Reappraisal van de HIV/AIDS hypothesis.

Hoewel niet echt lid, bezocht ik ook groepen die verbonden waren met de Seth boeken, met Walsch's 'Conversations with God' en Sitchin's *Earth Chronicles*, met *A Course in Miracles*, *Urantia*, meditatie, numerologie, astrologie, Tai Chi, Focusing en Rozekruisers. Ik bezocht talloze zelfhulpseminars en workshops, probeerde *The Secret* uit, luisterde naar Abraham, zag *What the bleep!?! – Down the rabbit hole*, en las zo veel mogelijk van Peter Marshall, John Bradshaw, Sai Baba, Ayn Rand, J. Krishnamurti, U.G. Krishnamurti, Deepak Chopra, Eckart Tolle, Mahatma Gandhi en anderen.

Toen, in 1993, werd ik lid van de meest radicale en veelbelovende groep die ik ooit achterin het theater ben tegen gekomen. Het was een internationale gemeenschap met de naam ZEGG. Die bestond toen tien jaar en heeft nu een locatie in de buurt van Berlijn, Duitsland. Ik werd aangetrokken door hun 'Twelve theses for a Nonviolent World₁₃,' geschreven door Dieter Duhm en door de bij hen gepraktiseerde vrij liefde. ZEGG promoot het schrijven van Dr. Duhm echter niet langer, noch praktiseren ze de vrije liefde. De meeste mensen die ik daar in de 90-jaren heb leren kennen, hebben een andere internationale gemeenschap opgezet met de naam Tamera in Zuid Portugal, waar ik later op zal terugkomen. Maar een decennium lang heb ik gedacht dat deze groep werkelijk iets zou gaan veranderen en heb er enthousiast aan deel genomen.

Van welke groep(en) was *jij* lid?

EINDNOTEN

1. YouTube.com, *Chicago, We can make it happen* – Verder lezen
2. Wikipedia, *Up with People* – Verder lezen
3. Wikipedia, *Moral Re-Armament* – Verder lezen
4. Musicnotes.com, *Up with People* song lyrics – Verder lezen
5. *Ibid.* – Verder lezen
6. Wikipedia, *Groepsdenken* – Verder lezen
7. Wikipedia, *List of anti-nuclear groups in the United States* – Verder lezen
8. Cole-Whittaker, Terry, *Live your bliss* – Verder lezen
9. Welshons, John E., *Editorial review of Live your bliss* – Verder lezen
10. Inplainsite.org, *Cults* - Verder lezen
11. Altmedworld.net, *Alternative therapies* – Verder lezen
12. Wikipedia, *List of UFO religions* – Verder lezen
13. Duhm, Dieter, *ZEGGS Twelve Theses for a Non-violent World* – Verder lezen

HOOFDSTUK 3

WAT IS ER MIS MET DIT BEELD?

Terug naar de inhoudsopgave

Vrijwel alle Volwasmensen hebben zich bij een of andere groep in de achterzijde van het theater aangesloten; elk daarvan probeert te ontdekken hoe ze hun realiteit kunnen veranderen, meestal met een leider die richting geeft aan volgelingen, met regels en richtlijnen. Elke Volwasmens hier voelt op zijn minst een minimum aan zelfverantwoordelijkheid; sommige groepen geven zelfs lipservice aan ‘individuele verandering,’ hoewel het grote doel nog steeds op *hen* is gericht, op *zij daar* die doorgaan met het betrekken van mensen bij hun films met pijn en lijden.

Maar zoals eerder gezegd, is een leven als Volwasmens geen slecht leven; er kunnen als lid van een of meer groepen verbluffende resultaten worden bereikt.

Het is bijvoorbeeld mogelijk om de inhoud van de 3D films, waar je nog steeds in bent ondergedompeld, lichtelijk met leringen uit die groep te veranderen. Een Volwasmens ziet soms meer dan anderen.

Het is ook mogelijk dat de films niet veranderen, maar dat je beter met het pijn en het lijden, veroorzaakt door de films, om kunt gaan, door middel van technieken. De ene Volwasmens gaat hier beter mee om dan een andere.

Je kunt zelfs allerlei mystieke, buitenzintuiglijke, paranormale of psychische ervaringen hebben, momenten van ‘verbondenheid met God’ of ‘eenheid met het Al’ of ‘kosmisch bewustzijn’ of zogenaamde verlichting. Je kunt je hartslag leren beheersen, op een spijkerbed liggen, objecten bewegen en lepels buigen, parkeerplaatsen vrijmaken als je een nodig hebt, psychische chirurgie uitoefenen, uittredingen, telepathisch worden of helderziend, of leviteren.

Als dat je streven is, dan zul je als Volwasmens achterin het filmtheater zeker aan je trekken komen, er van uitgaande dat je de juiste groep vindt en je ijverig op je taak toelegt.

Maar er is een probleem. Een groot probleem. Meerdere grote problemen om precies te zijn.

Bij aankomst achterin het filmtheater geloven de meeste Volwasmensen onvoorwaardelijk dat het leven *geen* pijn en lijden mag bevatten; dat jouw realiteit er een van voortdurende en blijvende vreugde moet zijn, van overvloed, energie en liefde; de hemel op aarde zo je wilt. Maar zover ben je nog niet, ondanks je inspanningen en aangeleerde technieken, *satsang* en meditaties.

Waarom niet?

Om twee redenen. De ene, het geloof in een leven zonder pijn en lijden is precies dat, een geloof, en er is geen bewijs dat dit geloof waar is. Heb je ooit – en ik bedoel niet van horen zeggen of tweedehands verhalen uit het verleden – maar heb je ooit iemand *ontmoet* die in een voortdurende, ware en blijvende toestand van vreugde leefde, van overvloed, energie en liefde? (‘voortdurend en ware’ schakelen diegenen uit, die hun leven wijden aan het nadoen van eeuwige vreugde). Als dat mogelijk zou zijn, zou het toch een keer moeten zijn voorgekomen bij een jou bekende Volwasmens, of bij een

vriend, of bij een vriend van een vriend. Toch beweren deze groepen dat *iedereen* dit kan bereiken.

De tweede reden is, dat het leven in het filmtheater niet uit continue en blijvende vreugde, energie en liefde bestaat, zoals we in een volgend hoofdstuk zullen zien. Die zal daar ook nooit plaatsvinden.

Toegegeven, je hebt misschien als resultaat van je lidmaatschap van een groep wat meer financieel succes; maar je liefdeleven bijvoorbeeld lijkt daardoor nergens op. Of je hebt je soulmate gevonden en hebt een gelukkig huwelijk, maar om een of andere reden verdien je niet voldoende om te doen wat je wilt. Of er lijkt veel in je omgeving goed te gaan, totdat onverwachts een familielid bij een ongeluk betrokken raakt of een ziekte krijgt; de hele boel verandert in één keer. Je kunt zelfs een tweetal mystieke verworvenheden hebben ontwikkeld en momenten van *eenheid* hebben ervaren, om daarna terug te komen op aarde en te ontdekken dat je de meeste tijd nog steeds ontevreden bent met je leven.

De waarheid in de achterzijde van het theater is, dat je de verhaallijnen van de films nooit zult kunnen veranderen, althans niet op een ingrijpende en blijvende manier of op een manier die je zou willen. Velen hebben het geprobeerd met zo goed als geen succes. Je bent dus niet alleen in je wens of frustratie.

Eenvoudig gezegd kan een Volwasmens achterin het filmtheater zijn eenden nooit in één keer op een rij krijgen, ongeacht wat hij doet, gelooft of pretendeert. Het is onmogelijk.

Waarom?

Het eerste probleem is dat geen van de groepen werken; niet één van hen geeft de resultaten die ze beloven.

Neem nu, voordat je dit boek nu dichtsmijt en jouw persoonlijk groepskeus gaat verdedigen, eens eerlijk en oprecht een moment om dit te overwegen...

- ~ Als je de huidige wereld bekijkt, denk je dan echt dat de mensheid vredelievender, liefdevoller, toleranter, meer voldaan, gelukkiger, veiliger, beter gevoed en beter gehuisvest is dan tien jaar geleden? Of vijftig of honderd jaar geleden? Als je het avondnieuws bekijkt, lijkt het tegendeel dan niet waar? Lijkt het niet of de wereld – zoals die wordt weergegeven in de 3D films om je heen – de *verkeerde* kant op gaat, weg van voortdurende en blijvende vreugde, overvloed, energie en liefde? Dat die wegzinkt in meer pijn en lijden, ondanks de inspanningen van al die verschillende groepen die exponentieel gegroeid zijn in dezelfde tijd?
- ~ Na honderden op honderden jaren van uren en uren van meditatie door miljoenen en miljoenen mensen, is er niet veel bereikt, op enkele en unieke gevallen na dan. Waar zijn na zoveel meditatie de zogenaamde *verlichtten*, en waarom vormen ze niet een groter percentage van onze populatie?
- ~ Als *The secret* of de wet van aantrekking zouden werken, dan zouden we een groot aantal volgelingen regelmatig geweldige dingen zien doen in hun leven. Het hoeft voor mij niets eens 100% succes te zijn om die technieken effectief te noemen. Zouden ze alleen maar voor 50% van de tijd werken voor 50% van de mensen die het proberen, dan zou ik het de aandacht waard vinden en prijzen. Maar als slecht

een enkeling uit velen slechts een enkele keer resultaat boekt met deze technieken...

- ~ Na al het positieve denken en compassie, pelgrimages en gebeden, altaars en zweethutten, steen cirkels, ceremoniën, rituelen, sit-in's, demonstraties, protesten en eindeloze *Cursus in wonderen* bijeenkomsten, zijn we verder van wereldvrede verwijderd dan ooit. Zelfs de hippiebeweging had weinig of niets te maken met het einde van de Vietnamoorlog, en hebben we alweer te maken met andere gelijksoortige oorlogen.
- ~ De diepgaande veranderingen in de menselijke historie kwamen van enkelingen, niet van groepen; van zowel *goede* (Jezus, Boeddha, Mohammed, Mozes, Confucius, Martin Luther, Copernicus, Einstein, Thomas Edison, Alexander Graham Bell, en Cai Lun, die papier uitvond in China in 105 AD) als *slechte* (Ghengis Khan, Hitler, Stalin, Mao, Pol Pot, enz.).

Ik herhaal, geen van de groepen achterin het filmtheater hebben ook maar iets bereikt van wat hun ontelbare volgelingen beweren. Dit is geen veroordeling; ik neem het ze niet kwalijk, ik bekritiseer ze niet, of zeg niet dat ze fout zitten door hun gebrek aan succes (in feite weet ik dat hun gebrek aan succes zelfs volmaakt in het ontwerp van het filmtheater past). Ik kijk alleen naar de feiten, wijs op de olifant in de kamer, op de kleren van de keizer.

Ook zeg ik niet, dat deze groepen niet werken omdat ze voor mij niet werkten. Voor meer dan veertig jaar was ik bij vele zogenaamde spirituele en zelfhulp groepen betrokken, met honderden zo niet duizenden leden. En ik ben bij deze duizenden nooit *één* tegengekomen die heeft bereikt wat de groep beloofde. Jij wel?

Ik wil je eraan herinneren dat ik geen goeroe wil zijn, geen leraar, coach, mentor of leider, van wat voor groep ook; dus ik heb er geen belang bij om hen 'af te kraken' en mijzelf 'op te hemelen' om je zo mij te laten volgen. Ik ben niet geïnteresseerd in volgers, en voel me volledig vrij om je de waarheid te vertellen zoals ik die zie en zoals iedereen die kan zien, als ze die maar van dichtbij, eerlijk en zorgvuldig bekijken.

* * *

Er zijn groepen die vertrouwelijk uitleggen waarom ze ineffectief zijn, met redenen als 'baat het niet, het schaadt ook niet' of 'het vraagt jaren en jaren, zelfs levens, voordat onze techniek doorbreekt' of 'je zult iets niet goed doen' of 'je verlangen is niet puur en oprecht genoeg' of 'je bent hiervoor niet spiritueel genoeg' of 'onthoud dat je voor verlichting door 64 niveaus heen moet.'

Het meest voorkomende groepsexcuus voor ineffectiviteit is: 'de groep is te klein voor resultaat.' Daarom zullen er zo nu en dan groepen naar de theaterstoelen terugkeren, om Kindmensen te animeren op te staan en zich bij hen aan te sluiten, met soms enig succes, op basis van de theorie dat meer leden, de groep effectiever maken. Bij gelegenheid zullen daardoor een paar Volwasrekruten naar de achterzijde van het theater gaan, maar niet genoeg om het verschil te maken.

Mijn grootste bezwaar tegen bewegingen als *The secret* en de wet van aantrekking is, dat we onszelf de schuld geven als het niet werkt, dat er iets mis met ons moet zijn. Want er zijn ongetwijfeld al die anderen die wél succes hebben, dus moet ik het wel zijn. ‘Ik ben er niet goed genoeg voor. Ik doe wat verkeerd. Ik ben waardeloos, een mislukking.’

Het probleem is dat al degenen die zeggen dat ze wel succesvol zijn, ook niet bestaan. Natuurlijk zijn er bijzondere gevallen waarbij iemand *The secret* heeft toegepast en zich een nieuwe auto heeft *gemanifesteerd* – we zullen later zien of dat eigenlijk wel waar was – en Rhonda Byrne uiteraard, manifesteerde zichzelf een hoop geld door *The secret* te schrijven.

De waarheid is dat er met *jou* niets mis is, en nooit is geweest; de fout ligt bij de groep en haar filosofie, haar techniek, haar ceremonie of haar ritueel. Ze werken zelfs voor een klein deel van hun aanhangers gewoon niet consistent.

Als een groep achterin het theater echt succesvol was in voortdurende, ware en blijvende vreugde, overvloed, energie en liefde, zou dat zich dan niet razendsnel verspreiden en zou iedereen dan niet lid deze groep willen worden? Als iemand maar zelfs matig succesvol zou zijn in het veranderen van de films of in de reactie daarop, met echte verlichting van pijn en lijden en niet als tijdelijke reclamegril, zouden de meeste Volwasmensen daar de deur dan niet plat lopen? In plaats daarvan zien we nieuwe groepen opspringen als popcorn. Is er nog meer bewijs nodig dat groepen niet werken?

Als Volwasmensen zich van het groepsdenken zouden kunnen losmaken en eerlijk tegenover zichzelf kunnen zijn, dan weten ze dat hun groep niet werkt. Maar het probleem is dat we het niet willen toegeven, omdat er eentje *moet* werken. *We willen* dat die werkt, heel erg zelfs. We hebben het *nodig* dat die werkt, en dat onze groep biedt wat we nodig hebben. Als geen enkele groep werkt, voelen we ons verloren – niet beter af dan de Kindmensen in hun stoelen – dat is het ergste ter wereld en moet koste wat kost worden vermeden.

Voor Volwasmensen komt er echter een moment dat ze niet langer kunnen ontsnappen aan het idee, dat de groep waartoe ze behoren voor hen niet werkt en niet succesvol is om de verandering te bereiken die ze willen. Op dat moment zullen ze overstappen naar een andere groep, er nog steeds van overtuigd dat er *enkele* zijn die wél werken en dat ze de *ware* alleen maar hoeven op te zoeken. Tijdens het leven van een Volwasmens zal die mogelijk lid zijn van een aantal of van meerdere groepen en proberen hij wanhopig – en vergeefs – een te vinden die werkt, die doet wat wordt beloofd, die voortdurende, ware en blijvende vreugde, overvloed, energie en liefde biedt.

* * *

Jed McKenna heeft in een citaat over de yogi's, swami's, goeroes en leiders van deze ineffectieve groepen geen aardige dingen te zeggen, en noemt hen ‘verkopers van slanganolie;’ alsof ze iets verkeerd doen:

Goeroes, meditatie en spirituele leringen zijn allemaal vriendelijke misleidingen die innerlijke lafaards kweken; niet om de innerlijke held te smeden... Goeroes zijn de grootse egoïsten die de wereld ooit heeft gekend. Goeroes zijn liefdadigheidsorganisaties die hun volgelingen mooie ervaringen bieden. Het goeroe-spel is een winstgevende industrie van meerdere miljoenen Euro's per jaar.¹

Hoewel waarschijnlijk juist, deel ik Jed's mening niet. Ja, er zullen enkele leiders zijn die op naam, faam en fortuin voor *zichzelf* uitzijn en die door hebben, wat ze met het leiden van zo'n groep achter uit het theater kunnen bereiken, ook als die groep geen enkel resultaat bereikt. Maar zelfs dat is niet meteen *slecht*.

In ben van mening dat deze leiders in het algemeen oprecht antwoorden proberen te vinden. Iemand moet het toch doen, of niet?

Maar deze leiders zullen in een impasse belanden, omdat hun filosofie, techniek of praktisch grote onoverkomelijke tegenstrijdigheden bevatten.

De sociale psychologie kent een theorie die 'cognitieve dissonantie₂,' wordt genoemd, waarmee het vervelende gevoel wordt bedoeld dat iemand gelijktijdig twee tegenstrijdige ideeën heeft. Deze theorie gaat ervan uit dat mensen hun dissonantie proberen op te lossen door van houding, geloof en gedrag te veranderen, of door deze te vergoelijken of te rationaliseren.³

Als Volwasmens ben je bijvoorbeeld tegen dierenmishandeling, maar je eet nog wel graag vlees. Dit probleem moet je dan in je denken op een of andere manier op zien te lossen.

In het boek 'When prophecy fails' van Leon Festinger uit 1956, verscheen een voorbeeld van deze cognitieve dissonantie theorie. Het boek gaat in op het volhardende geloof van leden van een UFO-doomsday groep, en documenteerde de zich ontwikkelende bekeringspogingen, nadat een 'einde van de wereld' profetie van hun leider niet uit bleek te komen. Er werd verondersteld dat de voorspelling door buitenaardsen naar hun leider was gezonden, een verwachting die werd weerlegd en die dissonantie veroorzaakte tussen de begrippen 'de aarde wordt vernietigd' en 'de aarde is niet vernietigd.' Hoewel enkele leden nadat de profetie had gefaald de groep verlieten, losten de meeste hun dissonantie op door een nieuw geloof aan te nemen, dat de planeet was gespaard vanwege het geloof van de groep.⁴

Jed McKenna stelt zich voor dat de Volwasmens iets gelijksoortigs kan ervaren en wat hij dan 'spirituele dissonantie' noemt...

Een algemeen voorbeeld van spirituele dissonantie zou kunnen zijn: Als God van ons houdt, waarom staat hij dan zoveel lijden toe? Men gelooft in de zekerheid van Gods liefde. Maar de realiteit is die van menselijk lijden. Kan God het lijden beëindigen? Ja, moeten we dan antwoorden, omdat Hij kan doen wat Hij wil. Dan staat Hij dus lijden toe of veroorzaakt dat zelfs. Maar hoe kan dat als Hij van ons houdt? Hier gaat iets door het ijs zakken, óf de vraag wordt bij voorkeur vermeden.⁵

Groepen bieden voor spirituele dissonantie allerlei oplossingen. Een veel voorkomende techniek is een nieuw geloof die de twee conflicten overbrugt:

Intern geloof: 'God houdt van ons.'

Externe realiteit: 'De wereld is vol lijden.'

Overbruggend geloof: 'We lijden omdat we Gods liefde niet waard zijn.'

Of...

Intern geloof: 'We zijn geschapen naar Gods evenbeeld, dat volmaakt is.'

Externe realiteit: 'We doen als mensen slechte dingen.'

Overbruggend geloof: 'Het leven is een leerschool, een trainingscentrum, waar we verondersteld worden te leren en te louteren tot volmaakte zielen.'

Mijn favoriete voorbeeld is een recent experiment bij de internationale gemeenschap Tamera in Zuid Portugal. Een van de spirituele leidsters wist vanuit haar hart dat oordelen *fout* is, maar dat de eerste tegenstrijdigheid ligt in het zeggen van: 'oordelen is fout,' omdat dit op zichzelf een oordeel is. Maar door haar compassie met anderen wilde ze de wereld veranderen in plaats anders te leven. Ze was slim genoeg om te weten dat het veranderen van de wereld een oordeel inhoudt, dingen zijn fout en moeten daarom veranderen, en komt daarom met de oplossing: 'We dienen dingen te accepteren zoals ze zijn, zonder oordeel; dán zullen ze veranderen.'

Wat? Eenvoudige logica zegt ons om niet te oordelen over *goed* of *kwaad* of over *juist* en *onjuist*; dan zul je zien dat het volmaakt is zoals het is. Elke volgende stap zal aan de behoefte iets te veranderen niets bijdragen. (We zullen verderop in dit boek hier meer over bespreken.)

Geen van de groepen achterin het theater is geheel logisch. Als je met een eerlijke en objectieve geest naar redelijkheid kijkt, komen al gauw sluimerende contradicties om de hoek kijken.

Sommige groepen schuiven hun onvolmaaktheden eenvoudig door naar een hogere autoriteit, zo van: 'De werken van de Heer zijn ondoorgrondelijk' of 'Laat de geestelijkheid maar met deze onbegrijpelijke kwesties stoeien.' Of ze vertellen hun volgelingen om moeilijke kwesties te negeren, te ontkennen, of om zich er eenvoudig niet mee te bemoeien; dan heb je er ook geen last van.

Het grote doel is echter het beëindigen van ongenoegen...

De meest oprechte zoekers zijn... geen zoekers naar waarheid of antwoorden; ze zoeken naar verlossing van hun spirituele dissonantie. Het bieden van deze verlossing is voor de religieuze en spirituele markt core-business. Het heeft niets met waarheid of ontwaken te maken, maar met juist het tegenovergestelde. Welbeschouwd en ontdaan van heilige pretenties, is de spirituele markt niets meer dan een existentiële tankshop, en hoewel er vele verpakkingen zijn, is er in werkelijkheid maar één product. Alle zoekers zoeken spirituele consonantie, een einde aan ongenoegen... Naar mijn beste weten, doen alle naar spiritualiteit neigende mensen uit alle lagen van de bevolking en op alle niveaus, niets anders dan hun loopgraven onderhouden en uitdiepen, met hier en daar wat onbenullige uitstapjes.⁶

Uit de groepen waar ik deel van heb uitgemaakt heb ik nog steeds veel vrienden; intelligente, goed bedoelende en welwillende Volwasmensen die veel om deze wereld geven, veel mensen zoals jij; op een of andere manier komen de tegenstrijdigheden die je beter met rust kunt laten toch beter in beeld. Feit is, dat we in *onze* groep geen

inconsistenties en tegenstrijdigheden dulden; wat ons betreft zijn die er dan ook niet, ook niet als die op de olifant midden in de huiskamer geschreven staan.

Niet zo lang geleden verklaarde een leider van een groep, waar ik ook toe behoorde, dat de Joodse leden niet langer aan hun Sabbat vast moesten houden, waarschijnlijk om op weg naar een nieuwe cultuur de oude religieuze tradities te doorbreken. Maar het grootste deel van de groep – voornamelijk Christenen – gingen wél door met hun zondagsdiensten, compleet met de hymne ‘Amazing grace;’ ze noemden een van hun dagelijkse bijeenkomsten zelfs het *gospel* uur. Niemand zei er iets van of stelde vragen of trok een gele kaart voor hypocrisie.

Objectief van buitenaf kijkend zie je vrij eenvoudig de inconsistenties en tegenstrijdigheden. Maar als je deel uitmaakt van de groep, is het erg moeilijk aan het groepsdenken te ontkomen. Uiteindelijk moet er toch een groep zijn die doet wat ze belooft, is het niet? Je hebt overal rondgekeken en bent tot de overtuiging gekomen dat jouw groep de beste voor je is; dus wie ben jij om de wijsheid en autoriteit van de leider ter discussie te stellen? Bovendien heb je veel behoefte om lid te zijn van de groep en er niet in je eentje buiten te staan; dus slik je zowat alles wat ook maar half in orde lijkt te zijn en vergoelijk je hun drogredenen.

Een van de beste technieken is het toedekken van hun inconsistenties en tegenstrijdigheden, zoals *misdaadstop* zoals George Orwell dat in zijn boek *1984* definieert...

Misdaadstop betekent het op de drempel plots afbreken, als door instinkt, van een gevaarlijke gedachte. Het is het vermogen niet naar analogieën te grijpen en het onvermogen om logische fouten te zien, van het niet begrijpen van de eenvoudigste argumenten als ze vijandig zijn voor Insoc, en om zich te gaan vervelen of af te sluiten bij elke gedachtegang die tot een afvallige richting zou kunnen leiden. Misdaadstop betekent kort gezegd, beschermende stupiditeit.⁷

* * *

Zou het kunnen dat groepen altijd *fout* zitten? Oppervlakkig gezien klinkt dat belachelijk en lijkt onmogelijk. Maar sta er eens even bij stil. Stel je voor dat je een ingewikkeld rekenprobleem wilt oplossen en de eerste vergelijking is $2+2=?$ Als je daarin een fout maakt, zal alles wat daaruit voortvloeit ook fout zijn.

Oké, technisch gezien is dat misschien niet helemaal juist. Er zijn misschien vergelijkingen die daar niet afhankelijk van zijn en juist kunnen zijn. Ook zou je nog een paar andere fouten kunnen maken, maar toevallig – per ongeluk – wel op het goede antwoord uitkomen.

Toch zal de uiteindelijke uitslag altijd fout zijn. Daar kan niemand omheen. Met andere woorden, als je uitgangspunt al fout is, dan zullen alle opvolgende resultaten van dat uitgangspunt ook fout zijn.

In het leven bestaan geen tegenstrijdigheden. Als je toch een tegenstrijdigheid ontdekt, ga dan je uitgangspunten eens na. Ja zult ontdekken dat één daarvan niet klopt.⁸

*Het betekent niet dat alles meteen fout is, doch slecht één, meteen aan het begin; al het andere dat verkeerd lijkt komt uit die ene fout voort.*⁹

Dit geldt niet alleen voor rekenproblemen; het geldt ook voor religie, filosofie, spirituele oefeningen, technieken voor zelfverbetering, geloofssystemen, ceremoniën en rituelen.

Alle groepen achter in het theater zitten *fout* en zullen en kunnen de resultaten die ze beloven niet waarmaken; de eenvoudige reden is dat ze alle het verkeerde uitgangspunt hebben. In de volgende hoofdstukken zullen we ontdekken wat dat verkeerde uitgangspunt is.

* * *

Iedereen zoekt oplossingen voor pijnlijke levensvraagstukken, om de realiteit van de 3D films rondom hen te veranderen. Het probleem is, dat het antwoord niet in het filmtheater is te vinden. Sommigen zijn er dichtbij geweest, maar konden het niet op een rij krijgen, omdat het niet op een rij te krijgen is. Zolang ze achterin het filmtheater blijven zal geen Volwasmens voortdurende, ware en blijvende vreugde, overvloed, energie en liefde zal vinden,. Het werkt namelijk niet zo.

Vermoedelijk heb je de belangrijkste reden zo langzamerhand door: Alle Volwasmensen en de groepen waartoe ze behoren, bevinden zich nog steeds achterin het filmtheater. Niet één vrijgelaten gevangene in de metafoor heeft op dit punt Plato's Grot verlaten; op wat uitzonderingen na beschouwt iedereen de schaduwen op de muur, en de 3D films, als *echt*.

Af en toe kijkt iemand omhoog naar de zwarte bol aan het plafond in het midden van het filmtheater en ziet het felle licht dat naar het projectiescherm rondom wordt uitgestraald, zich afvragend wat dat in godsnaam mag betekenen. Maar niemand lijkt het te weten.

En nog steeds staat er op die deur achterin het theater 'Niet Betreden - Zeer Gevaarlijk.'

EINDNOTEN

1. McKenna, Jed, *The enlightenment trilogy* – Verder lezen
2. Wikipedia, *Cognitieve dissonantie* – Verder lezen
3. Festinger, L. *Theory of cognitive dissonance* – Verder lezen
4. Festinger, L., Riecken, H.W., & Schachter, S., *When prophecy fails* – Verder lezen
5. McKenna, Jed. *Ibid.* – Verder lezen
6. *Ibid.* – Verder lezen
7. Wikipedia, Orwell, George, *1984* – Verder lezen
8. Rand, Ayn, *Atlas shrugged* – Verder lezen
9. McKenna, Jed, *Ibid.* – Verder lezen

HOOFDSTUK 4

DE BIBLIOTHEEK

Terug naar de inhoudsopgave

Wat ik nog niet heb gezegd is dat er achterin het theater drie deuren zijn. Op de ene staat *Heren*, op de andere *Dames* en op de derde staat: *Bibliotheek* en is nooit op slot.

En bij die deuren staan de groepen. Toen ik begreep dat de groep waartoe ik behoorde niet leverde wat deze beloofde en mijn lidmaatschap wilde beëindigen, ging ik de bibliotheek binnen en ging lezen, op zoek naar nieuwe inspiratie en hoop. Ik heb al over de tijd die ik aan titels en auteurs spendeerde verteld, het bestuderen van teksten van diegenen die groepen hadden opgericht en die leidden, me de moeite besparend aan al die groepen deel te nemen om hun inconsistentie en tegenstrijdigheden te ontdekken.

De meest boeken in de bibliotheek zijn het noemen niet waard, tenminste niet hier. Maar tijdens het lezen ontdekte ik wel belangrijke informatie die zeer de moeite waard is en absoluut noodzakelijk voor iedereen die zijn realiteit wil veranderen.

Daarom ga ik een grote sprong maken, van filosofie en religie naar wetenschap, van metaforen en analogieën naar nuchtere, harde wetenschappelijke experimenten. Het onderwerp is de kwantumfysica en wat daaruit bekend is geworden (en verkeerd begrepen): het Holografische Universum. Monumentale ontdekkingen van de laatste decennia die letterlijk alles van wat we over ons fysieke universum wisten op zijn kop zet.

Maak je geen zorgen, ik ga niet op de technisch wetenschappelijk tour of dingen zeggen die geen Volwasmens begrijpt. Maar als je nog steeds ontevreden bent over wat groepen bieden – uit probeert te vinden waarom groepen niet bieden wat ze beloven – dan moet je de volgende paar hoofdstukken samen met me in de bibliotheek doorbrengen; en neem je computer mee.

Om te beginnen ben ik geen kwantumfysica expert; ik heb daarom de echte experts uitgenodigd – doctors in de fysica, professoren in kwantumfysica, toonaangevende universiteiten, auteurs van boeken – die rechtstreeks tot je zullen spreken via citaten en video interviews. Alles wat je leest zijn niet mijn meningen, maar die van hen die weten waar ze het over hebben.

Ik heb een aantal videolinks en aanbevelingen opgenomen die je naast het lezen kan bekijken.

Oké, daar gaan we...

* * *

Wat we al geruime tijd weten – althans wat me vijftig jaar geleden op school is geleerd – is dat de fysieke wereld om ons heen niet zo *solide* is als deze aanvoelt of eruit ziet. Het universum bestaan voornamelijk uit leegte.

Dat wordt duidelijk als we een ruimtevaartuig nemen en door de buitenste ruimten van het heelal reizen; daar tussen de stippen van sterren en stelsels zien we vooral heel veel *niets*. De voortgeschreden technologie is ook dieper en dieper in de *binnenruimte*

doorgedrongen; tussen atomaire en subatomaire deeltjes vinden we hetzelfde; heel veel niets.

De beste en leukste manier om dit te zien is een video van negen minuten, over de *Powers of ten*, van Charles en Ray Eames, die deze in 1977 voor IBM maakten. Klik daarvoor hier.

Er zijn meer video's gemaakt met deze strekking: *Cosmic voyage* (1996, geproduceerd voor IMAX en gepresenteerd door Morgan Freeman) en *Cosmic zoom* (1968, geproduceerd door de National film board van Canada).

De boodschap van deze video's is dat de *buitenruimte* en de *binnenruimte* veel op elkaar lijken; er is daar niets anders dan lege ruimte.

Als je bijvoorbeeld de kern van een waterstofatoom neemt en die op zou blazen tot de grootte van een voetbal, dan zou het elektron dat de uiterste rand van het atoom uitmaakt, op een afstand van dertig kilometer staan. En daartussen? Niets. Nada. Alleen lege ruimte.

Van de ruimte binnen atomen en moleculen – van alle ruimte daarbinnen – nemen de deeltjes slecht een onbetekenend aandeel aan volume in.¹

In feite is het universum voornamelijk leeg.²

Het eerste wat we dus moeten begrijpen is, dat materie niet solide is, al voelt en lijkt het wel als zodanig.

Materie is niet, wat deze lang gedacht werd te zijn.³

Materie is feitelijk heel veel lege ruimte.

* * *

De *Powers of Ten* video eindigt op het eindpunt van kennis van die tijd (1977), een proton in de kern van een koolstofatoom.

Maar sinds die tijd is de kennis toegenomen; wetenschappers dringen steeds dieper door in deze binnenruimte en ontdekten zeer kleine deeltjes die zich niet gedroegen zoals werd verwacht, althans niet volgens de fysicawetten waarin we honderden jaren in hebben geloofd.

Het beroemdste experiment dat een ware commotie veroorzaakte was het tweespletenexperiment.

Die werd in 1801 voor het eerste uitgevoerd met licht door de Engelse wetenschapper Thomas Young. Hij demonstreerde dat licht niet uit deeltjes bestond, wat aanvankelijk werd aangenomen, maar uit golven.

In 1961 werd hetzelfde experiment herhaald, maar nu met andere elektronen dan die van licht⁴, en nog later, in 1974, met slechts een enkele elektron per keer⁵. Daarna is het herhaald en verfijnd en weer herhaald, keer op keer, met steeds hetzelfde resultaat.

In september 2002 werd het tweespletenexperiment door de lezers van *Physics world* uitgeroepen tot het 'meest mooie experiment'⁶ en de bekende kwantumfysicus Richard

Feynman zei: 'alles in de kwantummechanica kan, door het zorgvuldig doordenken van de implicaties, van dit ene experiment worden afgeleid.'⁷

De verandering in het denken over de opbouw van de wereld, geeft het belang van dit experiment aan.

Laten we daarom eens kijken hoe dit experiment werkt en waarom de resultaten zo ontstellend zijn...

We beginnen met kleine deeltjes materie, zoals kleine krijtbolletjes, en schieten een flink aantal daarvan naar een plaat waar een spleet in zit.



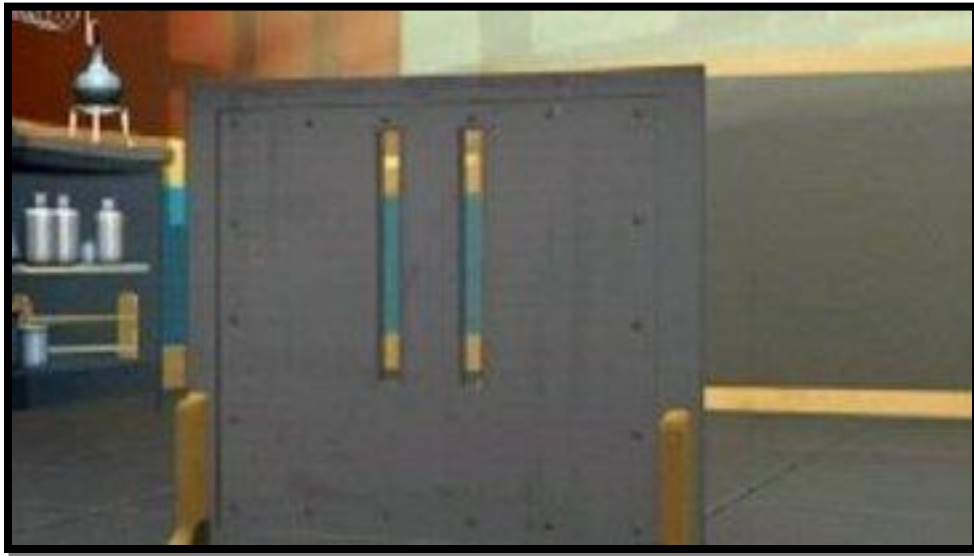
Achter de plaat staat een schoolbord, waar de krijtbolletjes een stip op achterlaten...



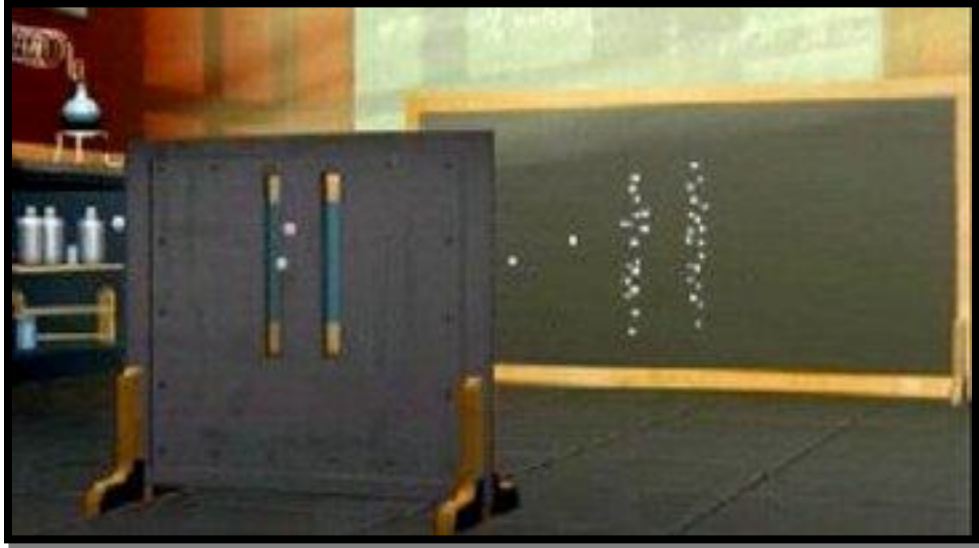
De meeste krijtbolletjes raken alleen de plaat met de spleet, maar de bolletjes die door de spleet gaan raken het schoolbord en maken daarop een patroon dat op de spleet lijkt.



Dat lijkt duidelijk. Laten we nu een tweede spleet in de plaat aanbrengen...



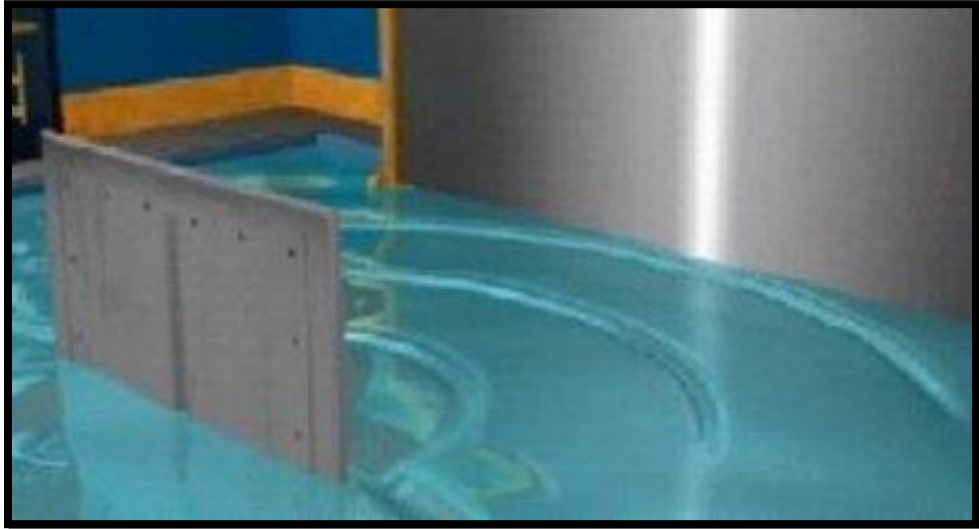
...we schieten weer met krijtbolletjes en krijgen wat we hadden verwacht, een patroon van twee spleten op het schoolbord.



Oké, zover is het duidelijk. Maar wat zou er gebeuren als we in plaats van krijtbolletjes golven water op de plaat afschieten?



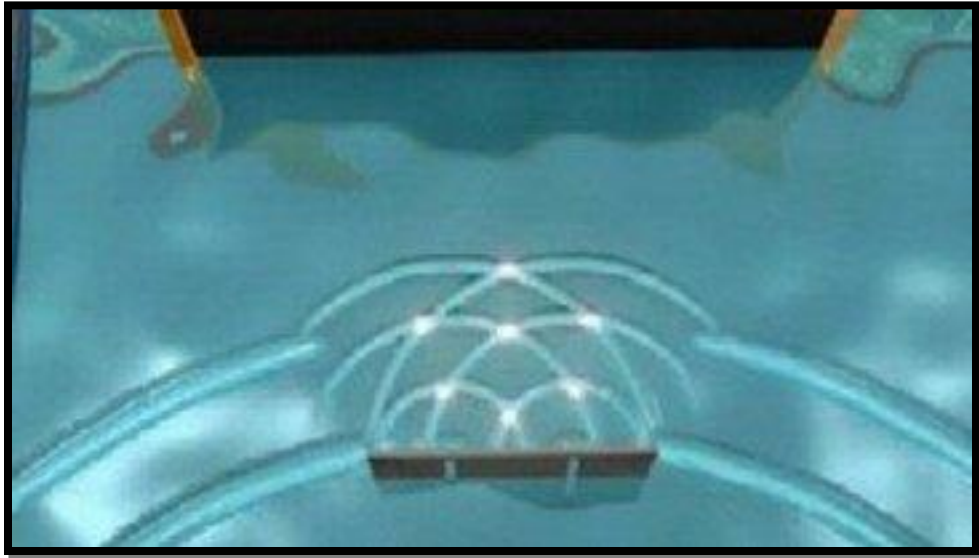
Met een enkele spleet in de plaat, gaat een deel van de golven door de spleet en vormt zo een patroon op het schoolbord, zoals bij de krijtbolletjes bij een enkele spleet. Het meeste, waar de top van de golf het schoolbord raakt, recht voor de spleet.



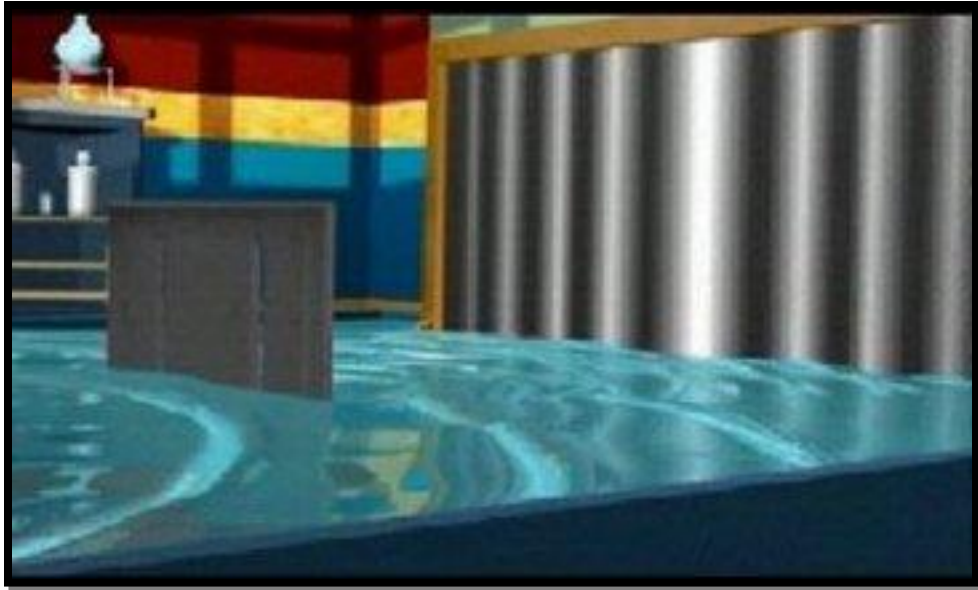
Maar wat gebeurt er, als we een plaat met twee spleten tussen de golven en het schoolbord plaatsen. Er gebeurt nu iets totaal anders.



Als het water door beide spleten komt, veroorzaakt dat aan de andere kant van de plaat nieuwe golven, die elkaar op weg naar het schoolbord onderling raken.



Als de top van de ene golf de achterkant van een andere golf raakt, heffen ze elkaar op. Dit noemen we 'destructieve interferentie'. Gooi maar eens twee stenen met wat tussenruimte in het water en zie hoe de golven elkaar raken. Dus als we golven door twee spleten sturen, krijgen we een 'interferentie patroon' op het schoolbord, zoals hier...



De heldere lijnen op het schoolbord laten zien waar de golftoppen elkaar raakten (*constructieve* interferentie) en het schoolbord bereikten. De donkere ruimte daartussen is waar de top van de ene golf de achterkant raakte van een andere golf (*destructieve* interferentie), elkaar daardoor hebben opgeheven en het schoolbord niet bereikten.

Dus, als we materiedeeltjes (krijtbolletjes) afschieten door de spleten, krijgen we twee patronen op het schoolbord die op de spleten lijken waar ze doorheen zijn gekomen. Als we *golven* door de spleten sturen, krijgen we een *interferentiepatroon* op het schoolbord. Eenvoudig toch?

Laten we dit experiment nu eens met elektronen uitvoeren in plaats van met krijtbolletjes...

We hebben een elektron altijd gezien als een heel klein bolletje dat rond een kern draait; een klein materiedeeltje en solide zoals een krijtbolletje. Daarom verwachten we hetzelfde patroon op het schoolbord als bij de krijtbolletjes; zeker als er maar een enkele spleet in de plaat zit...

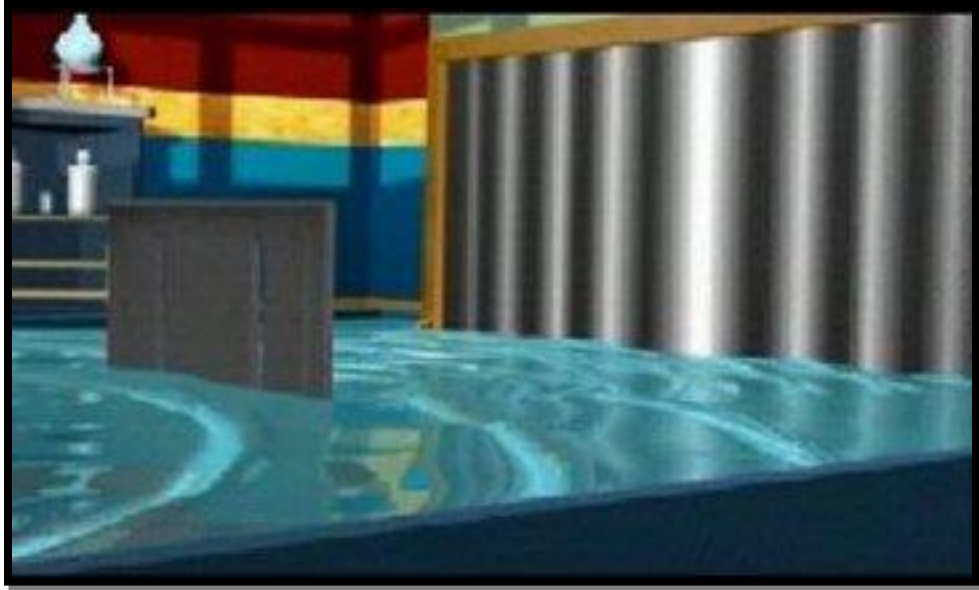


...en wanneer we een serie elektronen afvuren door de plaat met twee spleten, dan verwachten we een patroon dat gelijk is aan de twee spleten op het schoolbord, net als bij de krijtbolletjes, maar...

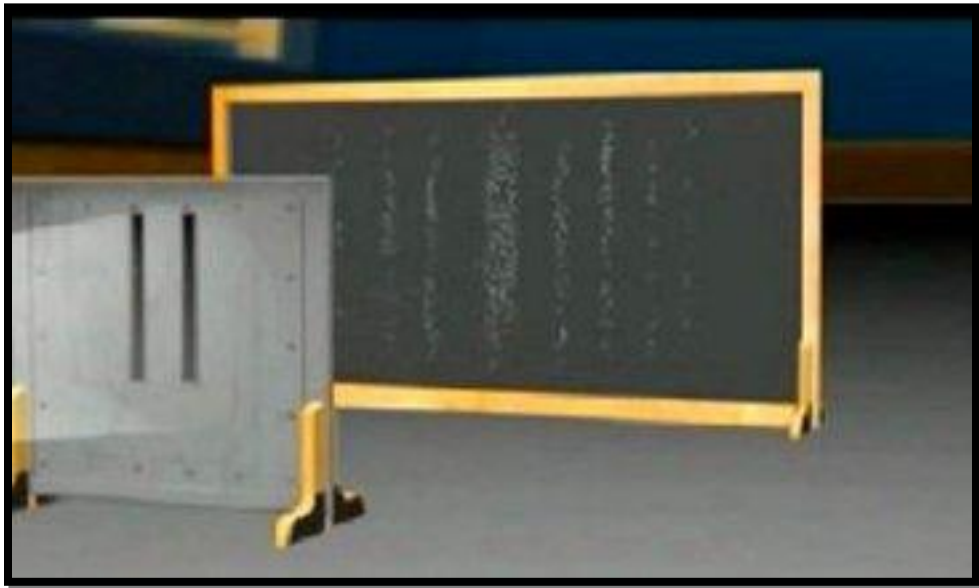
DAT IS NIET ZO!



In plaats daarvan krijgen we hetzelfde interferentie patroon als bij de golven door de twee spleten.



GOLVEN



ELEKTRONEN

Aanvankelijk dachten de wetenschappers dat het aan de hoeveelheid elektronen lag die op dat moment op het schoolbord werden afgevuurd, en misschien botsten de elektronen tegen elkaar aan de andere kant van de plaat met spleten, en schakelden elkaar daardoor uit en bereikten ze het schoolbord niet. In 1974 uiteindelijk waren ze in staat om een enkele elektron per keer op het schoolbord af te vuren, en was er dus geen mogelijkheid om een interferentie aan te gaan. Echter, ze kregen nog steeds een *interferentiepatroon*.

(Er is een goede animatievideo over dit tweespletenexperiment, van *What the bleep!?* – *Down the rabbit hole*, klik daarvoor hier.)

Hoe was dit mogelijk? Hoe kon het afvuren van een enkel klein deeltje materie door twee spleten, een interferentiepatroon van een golf doen ontstaan?

Er was maar één verklaring mogelijk: Een elektron is een golf en geen deeltje; het is geen solide materiedeeltje zoals we altijd hebben gedacht!

Recente experimenten hebben aangetoond dat dit ook voor een atoomkern geldt, dus niet alleen voor elektronen.

Materie is niet wat deze lang gedacht werd te zijn. Voor wetenschappers was materie altijd het ultieme; deze was statisch en was voorspelbaar... We beschouwen ruimte als leeg en materie als solide. Maar feitelijk bestaat materie uit niets; het is compleet onsubstantieel. Neem het atoom. We zien dat als een hard bolletje. Daarna zeggen we: 'nou, niet echt... het is dat kleine puntje van zeer dichte materie in het centrum...' Maar dan blijkt ook dat niet juist. Zelfs de kern die we zo dicht vinden, plopt net zo in en uit het bestaan als elektronen.⁸

Dus de fundamentele bouwstenen van ons fysieke universum – de kern en de elektronen van een atoom – bestaan niet uit deeltjes materie, maar bestaan in feite uit golven. In de kwantumfysica wordt dit de 'golf-deeltjes dualiteit' genoemd.

Dit liet iedereen versteld staan, maar is niet het einde van het verhaal...

EINDNOTEN

1. Tiller, William, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
2. Hameroff, Stuart, *Ibid.* – Verder lezen
3. Satinover, Jeffrey, *Idem.* – Verder lezen
4. Jönsson C., *Electron diffraction at multiple slits* – Verder lezen
5. Rosa, Rodolfo, *The Merli-Missiroli-Pozzi Two-Slit Electron Interference Experiment* – Verder lezen
6. Physicsworld.com, *The most beautiful experiment* – Verder lezen
7. Greene, Brian, *The elegant universe: superstrings, hidden dimensions, and the quest for the ultimate theory* – Verder lezen
8. Satinover, Jeffrey. *Ibid.* – Verder lezen

HOOFDSTUK 5

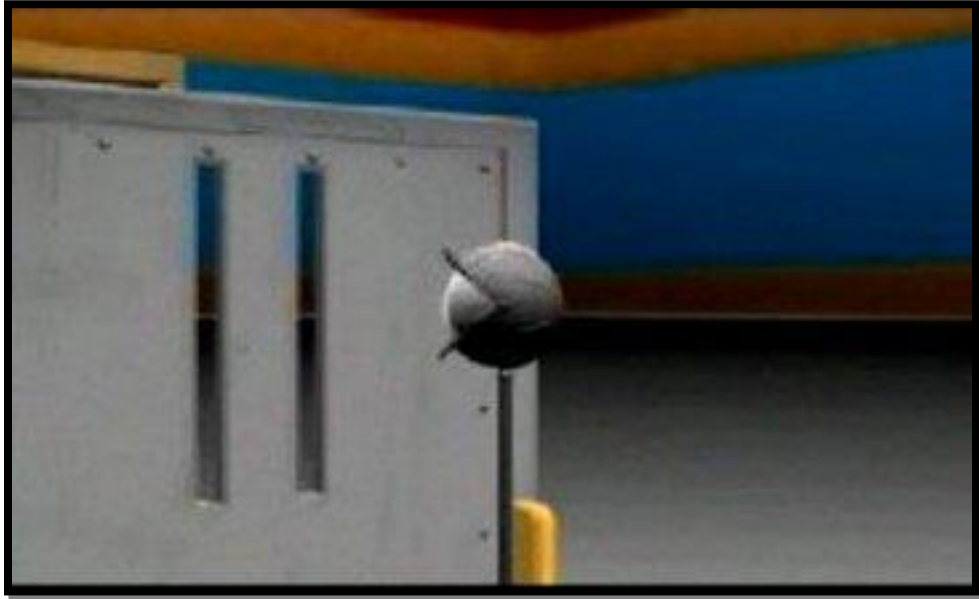
HET VELD

Terug naar de inhoudsopgave

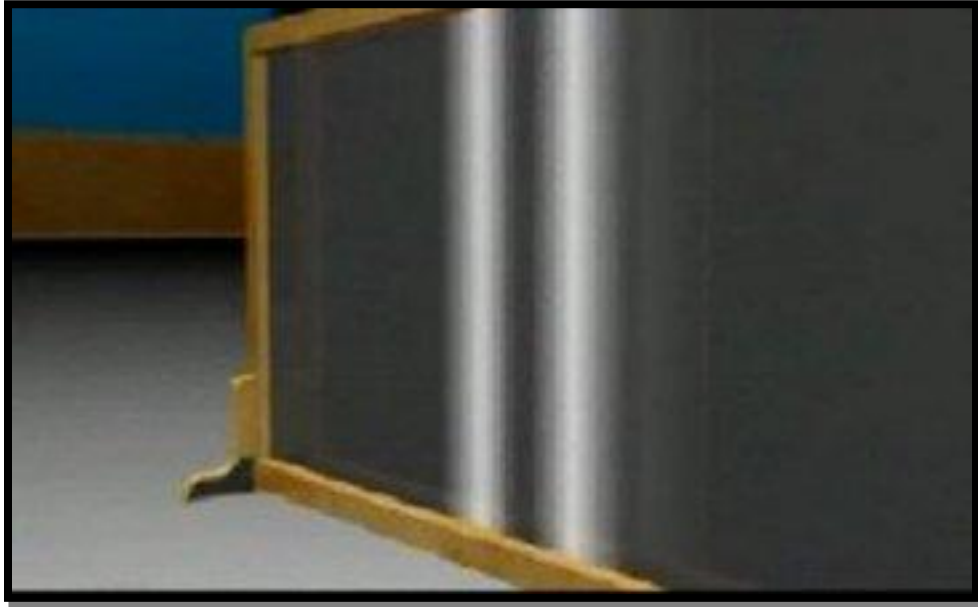
Zijn elektronen dus beide, golven en deeltjes? Het ene moment reagerend als deeltje en het andere moment als golf?

Toentertijd geloofde niemand hierin. Er moest iets fout zijn dachten ze...

Dus gingen wetenschappers het experiment aanpassen en gingen *kijken* (met meetapparatuur) hoe een enkele elektron door de dubbele spleten zou gaan en te zien of die wel echt reageerde als golf in plaats van als deeltje.



Toen ze het elektron gingen observeren, gebeurde er weer iets nieuws. Ze kregen het standaard deeltjespatroon op het schoolbord, dat er net zo uit zag als bij het afvuren van de krijtbolletjes door de twee spleten.



Dat eenvoudige *kijken* naar het elektron betekende, dat het elektron reageerde als deeltje in plaats van als golf, en ging daarom slechts door één spleet, niet door beide, en vormde daarmee net zo'n patroon als bij de krijtbolletjes.

De uiteindelijke conclusie was: Een elektron is van oorsprong een golf en geen deeltje, *totdat het wordt geobserveerd*. Dan verandert het in een deeltje met een gefixeerde positie in tijd en ruimte.

Het elektron is zeer bijzonder in die zin, dat als je niet kijkt, dan kan het zich hier, daar, of overal bevinden... Het kan zich, om zo te zeggen, overal in deze kamer bevinden. Maar als we gaan kijken – en dat is het bijzondere aan het elektron – vinden we het met onze geigerteller altijd, al hebben we een kamer vol met geigertellers. Dat is het fundamentele en belangrijke van elektronen. ¹

Er is overtuigend bewijs dat het enige moment waarop kwanta zich manifesteren als deeltjes, dan is als we naar ze kijken. Als we niet naar een elektron kijken, is dat altijd een golf.*²

*Ook het woord kwantum is een synoniem voor 'golf deeltje', een term waarmee wordt gerefereerd naar dat, wat beide zowel deeltje- als golf aan kwaliteiten bezit.*³)

* De wetenschap is ze begin 20^e eeuw *kwanta* gaan noemen. Daarmee wordt gerefereerd naar de energieuitwisseling tussen elektron en atoom (in ruste), die zorgt voor stabiliteit in atomen in het algemeen. De term *kwantummechanica* heeft met dit onderzoek te maken.

Dit nu, is pas echt radicaal; een elektron is een golf totdat het wordt geobserveerd en dan een deeltje wordt!

De implicaties hiervan zijn gigantisch. Het betekent dat realiteit, dat het universum, waarvan we altijd dachten dat het ‘solide en voorspelbaar’ was, helemaal niet *echt*, niet ‘solide en voorspelbaar’ is. De bouwstenen van dat universum zijn geen materiedeeltjes, maar mogelijkheidsgolven; golven van potentiële mogelijkheden waarbij elektronen zogauw ze worden waargenomen verschijnen als deeltjes.

Maar wie is de waarnemer? En hoe verandert die waarnemer het elektron van golf in deeltje?

De eerste vraag is niet eenvoudig en volledig te beantwoorden. De *waarnemer* kan een mens zijn; het kan ook een instrument of apparaat zijn dat waarneemt; het kan letterlijk van alles zijn dat poogt iets in het fysieke universum *daarbuiten* te zien. Maar er is een ander niveau om dit zinvol te beantwoorden, dus even geduld.

Op dit moment herhalen we de onontkoombare conclusie van het tweespletenexperiment: Volgens de kwantumfysica kunnen we aannemen dat de atomen (kernen met elektronen) waaruit ons fysieke universum bestaat, alleen echt en solide zijn als ze worden waargenomen. Als ze niet worden waargenomen, keren ze terug naar een golftoestand van oneindige mogelijkheden.

(Om hierover een goede animatievideo te bekijken, over hoe een waarnemer het tweespletenexperiment beïnvloedt, uit *What the bleep!?* – *Down the rabbit hole*, kun je [hier](#) klikken.)

Laten we het eens hebben over de waarnemer en hoe een elektron van een golf in een deeltje verandert...

Maar ho, wacht even! Niemand weet het antwoord op de vraag hoe, of waarom, de waarnemer het elektron van een golf in een deeltje verandert. Hierover kunnen deskundigen alleen maar speculeren...

*Deeltjes zijn niet wat ze lijken te zijn. Het zijn voor het moment manifestaties; tijdelijke ‘plop-ups’ uit kwantumgolffuncties waar geen deeltjes voorkomen; daar zijn alleen golven die spontaan als deeltjes tevoorschijn kunnen ploppen.*⁴

Met andere woorden, zogauw een elektron wordt gezien, *plopt* deze tevoorschijn en neemt daarmee een specifieke locatie in, in tijd en ruimte, in dat wat wij zien als realiteit. Dat wordt het ‘instorten van de golffunctie’ genoemd.

- Het instorten van de golffunctie kan met kwantumberekeningen worden verklaard en voorspeld, maar is in gewone taal moeilijk te beschrijven. In principe betekent het, dat een elektron normaal in een golftoestand verkeert (een golffunctie), en vele mogelijkheden heeft om deeltje te worden; op het moment dat het elektron wordt waargenomen storten deze vele golf toestanden ineen tot een enkele toestand, de toestand van een deeltje op een specifieke locatie.

De fysicus Nick Herbert zegt het zich zo voor te stellen, dat de wereld achter onze rug (waar we niet kunnen kijken of waarnemen) een ‘radicale dubbelzinnige onophoudelijk stromende kwantumsoep’ is. Als we ons omdraaien om die soep te bekijken, dan bevriest onze blik die soep onmiddellijk en wordt het onze realiteit. Volgens Herbert maakt ons dit een soort Midas, de legendarisch koning die nooit het

gevoel van zijde had gekend of iemand kon strelen, omdat alles wat hij aanraakte in goud veranderde.

*Op dezelfde manier kan de mens nooit de ware textuur van de kwantumrealiteit ervaren, omdat alles wat we aanraken in materie verandert.*⁶

Waar zijn die elektronen als mogelijkheidsgolven dan op het moment dat niemand ze waarneemt? Het antwoord op die vraag is over de jaren vele malen aangepast en heeft veel namen gekregen:

- ~ de 'Planck schaal' (door de fysicus Thomas Planck)
- ~ de 'impliciete orde' (door de fysicus David Bohm)
- ~ de 'vacuum staat'
- ~ de 'kwantum golffunctie'
- ~ het 'nulpunt veld'
- ~ het 'superstring veld'
- ~ het 'M veld'
- ~ het 'verenigd veld'

Tegenwoordig noemt met het meestal Het Veld. In haar boek *Het Veld* definieert Lynn McTaggart het eenvoudig als '*Het Veld van alle mogelijkheden.*'⁷

Alles wat je kunt bedenken, en alles wat je niet kunt bedenken, en alles wat geen mens kan bedenken, bestaat al in dit veld, als mogelijkheidsgolven.

Dr. John Hagelin legt uit...

*Onze vooruitgang in kennis van het universum heeft nieuwe niveaus van natuurwetten ontdekt, van macroscopisch tot microscopisch, van molecuul naar atoom naar het nucleaire van de subnucleaire niveaus van de functies der natuur..., en wat we in het diepste hart van het universum hebben ontdekt, in de fundamentele van het universum, is een enkel universeel veld van intelligentie... Alle natuurkrachten en alle zogenaamde 'natuurdeeltjes' worden nu gezien als rimpelingen op de oceaan van het bestaan; het wordt het 'verenigd veld' genoemd of 'superstring veld' en ligt aan de basis van alles; van geest en materie... Dat veld is niet materieel. Planeten, bomen, mensen en dieren, alle zijn slechts vibratiegolven van dit onderliggende verenigde superstring veld... Het is de bron van alle natuurwetten, alle fundamentele krachten, alle fundamentele deeltjes; alle levenbepalende wetten op alle niveaus van het universum hebben hun verenigde bron in dit verenigde veld... Het is een puur abstract potentieel, die vibratiegolven doet ontstaan om deeltjes op te roepen, naar de mens, naar alles wat we in het ganse universum zien... Dit is niet de wereld van elektronen; dit is de wereld van potentiële elektronen... Het is waar we van zijn gemaakt.*⁸

...en Dr. Fred Alan Wolf zegt het zo...

Fysici geven dit een naam; ze noemen het een 'kwantum golffunctie' omdat het iets 'golfachtigs' heeft. Maar deze golffunctie is niet zomaar een golf van materie

*zoals een oceaangolf of een geluidsgolf, of wat voor materiële golf dan ook. Het is een golf van mogelijkheden; een soort 'gedachten' golf. En omdat het een golf van gedachten is, of van mogelijkheden, of van 'niet-materie', is het voor ons onzichtbaar. We kunnen wat we zien als materie niet verklaren... tenzij we inzien dat deze materiedeeltjes voortkomen uit, of oprijzen uit deze golfpatronen van gedachten.*⁹

(Bekijk de video over Het Veld met John Hagelin en Fres Alan Wolf uit *What the bleep!?* – *Down the rabbit hole*. Klik daarvoor [hier](#).)

Het probleem is dat niemand het bestaan van Het Veld kan bewijzen. Je kunt het niet zien, niet meten, niet in je hand houden. Maar omdat kwantumfysici aannemen dat Het Veld er is, kunnen ze ongelofelijk accurate mathematische voorspellingen over het fysieke universum doen, over hoe het zich gedraagt, wat hen zonder Het Veld niet lukt. Zoals Fred Alan Wolf het uitdrukt:

We kunnen wat we wél zien als materie niet verklaren... tenzij we aannemen dat de materiedeeltjes op een of andere manier uit deze gedachtegolfpatronen voortkomen of erin verzinken.

Zie het als elektriciteit. De elektriciteit zelf zie je niet; je ziet alleen wat deze doet. Een Amerikaanse komiek grapte dat hij zijn elektriciteitsnota niet wilde betalen, tenzij het energiebedrijf hem liet zien waar hij voor betaalde.

We zien het kunstlicht waar elektriciteit voor zorgt, de energie en de andere effecten waar we iedere dag op vertrouwen en heel gewoon vinden; die overtuigen ons ervan dat elektriciteit bestaat.

Hetzelfde geldt voor Het Veld. Hoewel we het niet kunnen bewijzen, zou het er zonder, in het licht van de recente experimenten, op niets uitdraaien.

Een ander voorbeeld kan dit verduidelijken...

Stel dat je een Aboriginal bent in de Outback van Australië zonder contact met de rest van de wereld, en iemand laat je een radio zien en je vraagt je af als je de muziek hoort, hoe die werkt. Je zou het uit elkaar kunnen halen om een orkest van zeer kleine musici te vinden. Na een tijdje weet je, dat de muziek alleen kan worden verklaard met onzichtbare radiogolven en dat het doosje die opvangt en omzet naar geluid; hoewel je dat niet kunt bewijzen.

We hebben als mens het punt van begrip bereikt – ondersteund met wetenschappelijk bewijs – waarop we weten dat er om ons heen overal golven zijn. Maar het zijn nu geen radiogolven en oceaangolven, maar golven van Het Veld. Het zijn golven van potentie, en geobserveerd veranderen die golven in het fysieke universum dat we zien.

Ik zal hier in volgende hoofdstukken verder op ingaan. Voorlopig is het voldoende om aan te nemen dat Het Veld moet bestaan, dat het buiten tijd en ruimte valt, en dat het ongekende hoeveelheden aan mogelijkheden bevat, maar alleen in golfvorm. Dit veld bevat geen deeltjes en bestaat niet uit materie en maakt geen deel uit van het fysieke universum. In plaats daarvan is het waar het gehele universum uit bestaat; uit mogelijkheidsgolven.

Maar hoe is dit Veld dan ontstaan? Wie heeft het gemaakt? Waar komt het vandaan?

Op deze vragen heeft de wetenschap geen antwoord. Ze weten alleen dat Het Veld er moet zijn. Daarom zal ik niet speculeren over hoe Het Veld is ontstaan of wie het heeft gecreëerd, of over hoe het komt dat alle mogelijkheden daarin aanwezig zijn, omdat... wel, omdat er absoluut geen manier is voor de mens om dit te begrijpen en er ook geen ervaringen zijn van wat er zich aan de andere kant van Het Veld afspeelt.

Wat we onszelf wél af kunnen vragen is: Hoe wordt vanuit Het Veld de ‘fysieke realiteit’ gecreëerd?

EINDNOTEN

1. Goswami, Amit, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
2. Talbot, Michael, *The holographic universe*, p. 34 – Verder lezen
3. *Ibid.* – Verder lezen
4. Wolf, Fred Alan, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
5. Herbert, Nick, *How large is starlight: A brief look at quantum reality*, Revision 10, no. 1 (Summer 1987), pag. 31-35 – Verder lezen
6. *Ibid.* – Verder lezen
7. McTaggart, Lynne, *The field: The quest for the secret force of the universe*, p. xxi. – Verder lezen
8. Hagelin, John, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
9. Wolf, Fred Alan, *Ibid.* – Verder lezen

HOOFDSTUK 6

HET HOLOGRAM

Terug naar de inhoudsopgave

Hoe wordt vanuit Het Veld de *realiteit* gecreëerd?

De meeste kwantumfysici zijn het erover eens dat het erg lijkt op het creëren van een hologram. Met andere woorden, het universum dat wij waarnemen is een ‘hologram universum.’

Als we enkele wetenschappelijke zienswijzen over ‘realiteit’ onder de loep nemen en naar binnen gaan, naar binnen tot aan het allerkleinste, dan zien we op dat ultieme niveau... dat realiteit niet solide is – voornamelijk lege ruimte – en als het enige soliditeit heeft, dan is die eerder om een hologram bij elkaar te houden dan voor materiële, harde, solide realiteit.¹

Fysicus David Bohm van de Universiteit van Londen, geloofde bijvoorbeeld:

...dat ondanks de schijnbare soliditeit, het universum in de grond een hersenschim is, een gigantisch en prachtig gedetailleerd hologram.²

Laten we even stoppen...

Kwantumfysica is in principe een mathematische wetenschap, de meest precieze wetenschap van vandaag als het gaat om wat we zien als onze realiteit.

Kwantummechanica is naar ons idee de meest fundamentele mechanica die er is, de meest precieze mathematische beschrijving van de natuur; deze wiskunde laat zien dat de beweging van objecten onvoorstelbaar is, maar dan in termen van mogelijkheden, niet in gebeurtenissen zoals wij die ervaren.³

De wiskunde waarmee de kwantumfysica de ‘natuur beschrijft’ en daarmee verklaart op welke wijze deze zich aan ons voordoet, is dezelfde wiskunde als waarmee een hologram wordt gecreëerd. Daarom zeggen kwantumfysici dat het universum meer op een hologram lijkt dan op solide werkelijkheid.

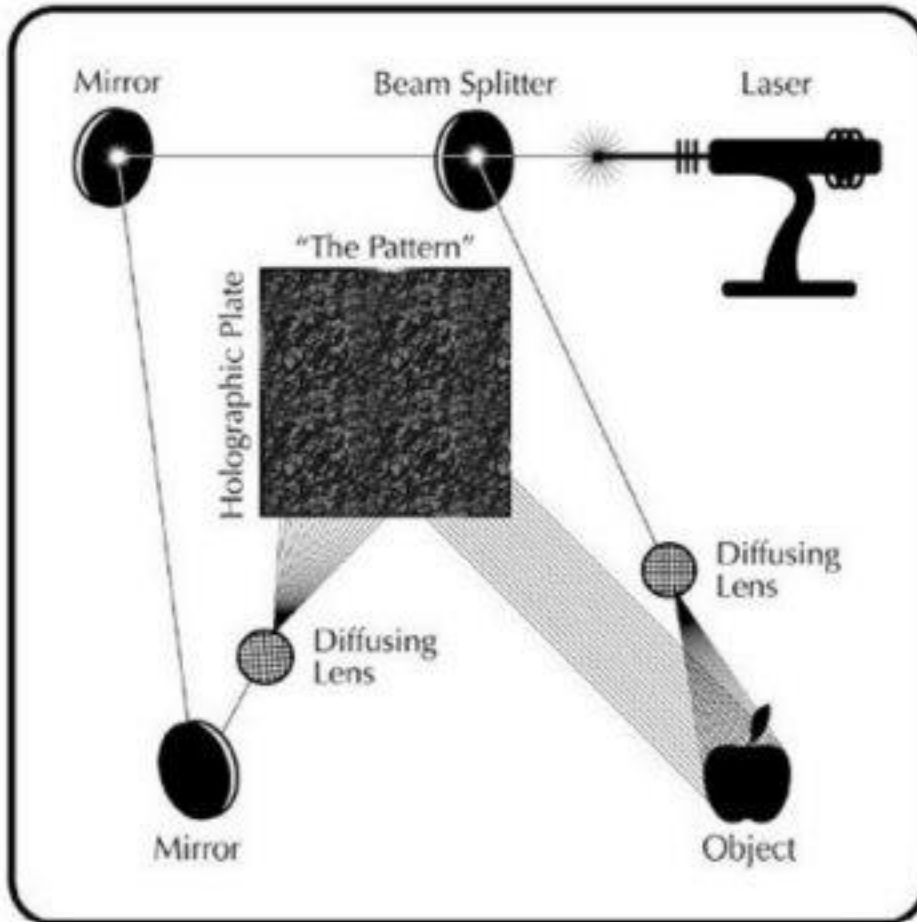
We kunnen dus naar een hologram kijken om een ‘holografisch universum’ te begrijpen. Maar eerst wat achtergrondinformatie...

Het hologram is uitgevonden door de Hongaarse fysicus Dennis Gabor, waarvoor hij in 1971 de Nobelprijs voor Fysica kreeg. Pas in 1960, toen de laser werd uitgevonden, werd het hologram werkbaar. Deze wordt nu voor veel toepassingen gebruikt, inclusief creditkaarten en productverpakkingen.

Er zijn drie soorten hologrammen: voor gebruik met lasers en andere voor gebruik met wit licht. Laten we eens kijken naar de basis van het laserproces en een eenvoudig hologram creëren.

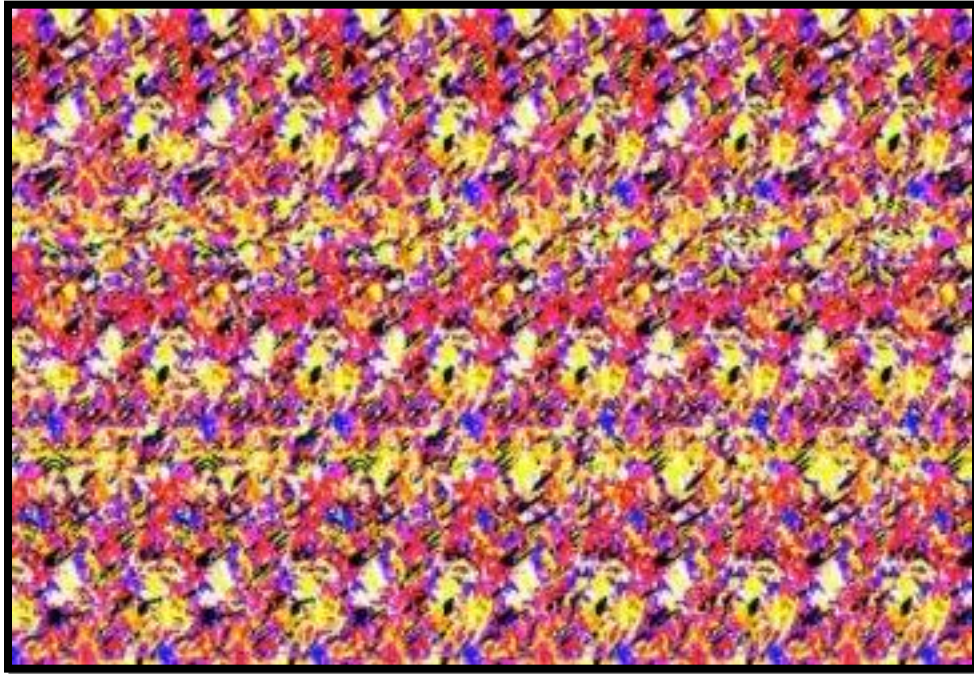
Het is een tweedelig proces.

De eerste stap is het afschieten van een laserstraal uit een lasergun, die onmiddellijk wordt gesplitst in twee stralen. De ene helft van de oorspronkelijke straal (de referentiestraal) wordt via via op een plaat met een (blanco) holografische film gericht. De andere helft van de straal raakt een bepaald object, weerkaatst en gaat daarna richting dezelfde holografische film.



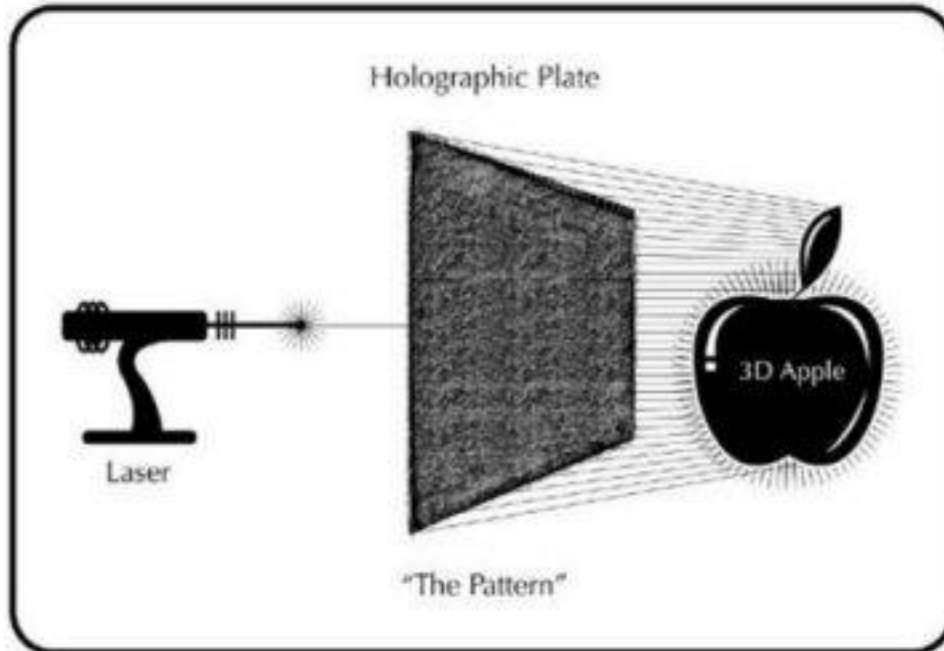
We zien hierna op de holografische film een holografische afbeelding (patroon); maar nog niet een afbeelding van het object. Op de film zie je een heleboel niets; een onherkenbare wirwar.

Je herinnert je misschien nog een rage uit de jaren negentig met zogenaamde *3D foto's*. Dat waren foto's waarop je als je normaal keek, niets zag... werkelijk niets. Alleen een wirwar van lijnen en patronen.



Het stukje holografische film uit stap 1 ziet er net zo uit. Er valt niets bekend op te herkennen.

Maar laten we naar stap 2 gaan. Als we nu de referentiestraal van stap 1 nogmaals op de holografische film richten...



...dan komt ineens het object uit stap 1 te voorschijn. Dit zou het equivalent kunnen zijn van de focusverandering, nodig om de 3D foto te kunnen waarnemen.

Het interessante van de holografische afbeelding van de appel uit stap 2 is, dat die er natuurgetrouw en solide uitziet; zo echt, dat je bijna gaat watertanden en een hap wilt nemen. Maar als je dat zou proberen, zou je hand er gewoon doorheen gaan, omdat er op de plek van de appel niets is.

Een illusie creëren, dat er dingen zijn op plaatsen waar ze NIET zijn, dat is de typische eigenschap van een hologram... Een hologram lijkt ruimte in te nemen, maar als we de hand er doorheen halen, merken we dat die er niet is... Ondanks wat je ogen je vertellen, zal een instrument op de plek van het hologram geen enkele energie of substantie waarnemen. Dat komt omdat een hologram een virtuele afbeelding is, een afbeelding die lijkt te zijn waar deze niet is.⁴

Waarom zeggen kwantumfysici dat we in een holografisch universum leven? Dat lijkt onbegrijpelijk. Want wat we aan kunnen raken en zien lijkt en voelt echt en solide. We kunnen een appel gewoon pakken en opeten; hoe kan die een hologram zijn? Ook zakken we niet door de vloer en kunnen we niet door muren heenlopen (de meeste tenminste niet).

Het antwoord is, dat kwantumfysici niet zeggen dat onze fysieke realiteit een hologram *is*, maar dat die *fungeert* als een hologram, omdat de wiskunde om beide te verklaren hetzelfde is.

Maar wetenschappers gaat verder en suggereren nu dat we inderdaad in een hologram leven, wat gebaseerd is op recente experimenten. In 2008 bijvoorbeeld zei Graig Hogan, directeur van Fermilab's Center for Particle Astrophysics:

*Als de resultaten van GEO600 zijn wat ik verwacht, dan leven we met z'n allen in een gigantisch kosmisch hologram.*⁵

*Het idee dat we in een hologram leven klinkt waarschijnlijk absurd, maar het is een natuurlijk vervolg op onze kennis over zwarte gaten, puur theoretisch. Die bleek verrassent nuttig voor wetenschappers die met theorieën over de werking van het universum worstelen, op het meest fundamentele niveau.*⁶

En Dr. Jacob Bekenstein, professor in theoretische fysica aan de Hebrew University van Jeruzalem zegt:

*Een verbazingwekkende theorie met de naam Holografisch Principe vertelt ons dat het universum als een hologram is... De fysica van zwarte gaten – immense concentraties van massa – geven de hint dat dit principe mogelijk waar is.*⁷

Op dit punt wil ik je vragen om alle vooroordelen uit te stellen en de mogelijkheid te overwegen dat we in een holografisch universum leven, zoals wetenschappelijke resultaten uit de kwantumfysica suggereren. Je hoeft dit niet voor eeuwig te *geloven*, maar probeer het eens uit, bij wijze van experiment. Ik geef toe dat het een radicale manier van denken is, maar we zijn uiteindelijk op *waarheid* uit – waarvan het meeste overigens niet erg goed werkte – mogelijk is het tijd voor een radicaler iets.

*Het is relatief eenvoudig om in iets dat buiten onszelf ligt het idee van holisme te zien. Wat het ingewikkeld maakt is, dat we niet alleen naar het hologram kijken, maar er een deel van zijn.*⁸

* * *

Als we aandachtig om ons heen kijken, zijn er voortdurend *aanwijzingen* en *hints* waar te nemen over hoe het universum werkt. Ik zal in de loop van dit boek een paar van die hints noemen en ga je een aantal Hollywood films aanbevelen om te bekijken. Nu zul je zeggen: 'Dat is allemaal fictie; slechts een film,' en daar heb je gelijk in. Maar fictie en films kunnen hints geven over wat er aan de hand is.

Neem science fiction. In mijn jeugd had je het beeldverhaal *Dick Tracy*, en Dick had dat ongelofelijke twee-weg-polshorloge-radioding. Ik zeg ongelofelijk, omdat dit in 1950 pure science fiction was. Tegenwoordig is het realiteit.⁹ Ik zou net als jij honderden technologische dingen kunnen noemen, die eerst in een artistiek medium zijn verschenen en een paar decennia later waarheid werden, waarvan George Orwell's *1984* en Ayn Rand's *Atlas shrugged* goede voorbeelden zijn, helaas.

Daarom hierbij twee korte YouTube video's om te bekijken om een beter idee te krijgen waar het holografisch concept over gaat en hoe waarachtig een hologram kan zijn.

De eerste is een scène uit de film *The thirteenth floor*. In deze film lukt het een Duitse geleerde om een volledige hologram te creëren waar je onderdeel van kunt worden, zoals in een totale onderdompelingfilm. Maar de geleerde wordt vermoord en zijn vriend en kompaan (Douglas Hall) wil uitzoeken door wie. Daarom gaat Douglas in de hologrammachine naar het Los Angeles van 1937, waar de geleerde voor hem een aanwijzing heeft achtergelaten over de moord.

De scène laat Douglas' eerste keer in de hologrammachine zien. Let eens op zijn reactie als hij in het hologram zit en let op zijn verbazing over hoe echt dat lijkt en voelt.

Klik hier voor de video.

De tweede videoclip is uit *Star trek: The next generation* (Episode 16, *11001001*). Omdat het ruimteschip Enterprise voortdurend het universum doorkruist, zoeken ze een manier voor de bemanning om te ontspannen. Daarom wordt het Holodeck gecreëerd, een ruimte waarin hologrammen worden aangevraagd en afgespeeld, ter leringhe ende vermaeck.

In de scène zie je commander Riker die wat tijd wil doorbrengen in New Orleans met het luisteren naar jazz en met interessant publiek. Nogmaals, let op zijn verbazing als een vrouw aldaar bijzonder echt aanvoelt en ruikt.

Klik hier voor de video.

Als dit allemaal mogelijk zou zijn, dan rijst de vraag: Hoe is ons holografisch universum dat wij als een fysiek universum ervaren dan gecreëerd?

EINDNOTEN

1. Ledwith, Miceal, Ph.D., *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
2. Crystalinks.com, *The Holographic universe* – Verder lezen
3. Goswami, Amit, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
4. Talbot, Michael, *The Holographic universe*, p. 25 – Verder lezen
5. Chown, Marcus, *Our world may be a giant hologram* – Verder lezen
6. *Idem* – Verder lezen
7. Bekenstein, Jacob, *Information in the holographic universe* – Verder lezen
8. Talbot, Michael, *Id.*, p. 46 – Verder lezen
9. Sutter, John, *HP developing a 'Dick Tracy' wristwatch* – Verder lezen

HOOFDSTUK 7

ER IS GEEN *DAARBUITEN* DAAR BUITEN

Terug naar de inhoudsopgave

Dr. Karl Pribram heeft een lange en illustere carrière achter de rug. Hij werd geboren in 1919 in Oostenrijk en is beide, neurochirurg en neuronfysioloog. Hij wijdde vele jaren aan het vinden van de locatie waar herinneringen in het brein worden opgeslagen.

Het probleem de geleerde Karl Lashley, die in 1920 had gevonden dat:

...ongeacht het gedeelte aan rattenhersen dat werd weggenomen, hij niet in staat was de locatie van het geheugen te vinden waarmee de ratten complexe taken uitvoerden die ze voorafgaand aan de operatie hadden geleerd.¹

Dus probeerde Pribram het mysterie van geheugenopslag, dat onafhankelijk leek van hersencellen (neuronen), op te lossen. Hij vond pas een antwoord nadat hij David Bohm had ontmoet, een van de pioniers in kwantumfysica.

Bohm hielp Pribram met de grondslag voor de theorie, dat de werking van het brein op dat van een hologram lijkt en in overeenstemming is met de principes van kwantumwiskunde en karakteristieken van golfpatronen.²

Technisch, gezien gelooft Pribram:

...dat de codering van herinneringen niet in neuronen of in kleine groepen van neuronen zijn te localiseren, maar in patronen van zenuwimpulsen door het gehele brein heen en wel zodanig, als waren het patrooninterferenties van laserlicht, kriskras over het gehele gebied als van een stuk film met een holografische afbeelding. Met andere woorden, Pribram gelooft dat het brein zelf een hologram is.³

En geheugenopslag is niet het enige wat door Pribrams theorie begrijpelijker wordt.

Iets anders is hoe het brein in staat is om de lawine aan frequenties, die het via de zintuigen ontvangt (lichtfrequenties, geluidsfrequenties, enz.), te vertalen in de vertrouwde wereld van onze waarneming. Coderen en decoderen, dat is precies waar een hologram erg goed in is. Een hologramfunctie als een soort van lens, een vertaalapparaat dat een aanvankelijk betekenisloze brei van frequenties naar een samenhangende afbeelding converteert. Pribram gelooft dat het brein een lens is die op wiskundige wijze holografische principes gebruikt, om de frequenties die via de zintuigen binnenkomen, te converteren in onze innerlijke wereld van waarneming.⁴

Kort gezegd gelooft Pribram dat:

*...ons brein op wiskundige wijze onze 'harde' realiteit construeert, gevoed door een frequentiedomein.*⁵

Oké, laten we dit eens met gewone woorden vertellen. Volgens Pribram en resultaten uit wetenschappelijke experimenten is het menselijk brein zelf een hologram. Zijn functie is om holografische golffrequenties te ontvangen en te vertalen in het fysieke universum dat wij als *daarbuiten* waarnemen.

Nu begint het leuk te worden...

Ik wil het graag over twee specifieke experimenten hebben – uit de vele – die Pribrams theorie niet alleen ondersteunen, maar die verder gaan naar een fascinerende conclusie.

De eerste startte in de zeventigerjaren met de onderzoeker Dr. Benjamin Libet van de fysiologische afdeling van de Universiteit van Californië, San Francisco. Hij experimenteerde met hersenoperatiepatiënten tijdens hun operatie. Zij waren bij vol bewustzijn en alleen plaatselijk verdoofd.

Libet stimuleerde daarbij de pink van een hand (zoals een lichte speldenprik) en vroeg de patiënt te melden zogauw deze die voelde. Daarna stimuleerde hij het hersengedeelte dat overeenkwam met die pink en vroeg ook nu aan de patiënt te melden zogauw die wat voelde.

Voordat ik vertel wat hij ontdekte, dienen we te begrijpen hoe wij dingen, zoals een speldenprik, voelen. De stimulus (de speldenprik) wordt van de plaats op het lichaam naar het brein overgezonden, waarna het brein ons van die sensatie op de hoogte brengt. Technisch gesproken *voelen* we dus niets op de plaats waar het plaatsvond, maar voelen we dat pas in ons brein.

Het klinkt logisch dat als we iemands pink stimuleren, het wat tijd (fractie van een seconde) zal kosten om de sensatie via de zenuwen naar het brein te sturen, waar het dan wordt gevoeld; het fysieke lichaam is immers onderworpen aan de tijd en ruimte van het fysieke universum en niets (volgens Einstein) kan sneller reizen dan het licht. De stimulus op de pink heeft dus tijd nodig om het brein te bereiken en vervolgens de persoon zich dat bewust te laten worden.

Het klinkt ook logisch, dat als je aan de andere kant het brein stimuleert, op de precieze plaats als waar de pink de sensatie naartoe heeft gezonden, de betrokken persoon dit onmiddellijk zou voelen. Er is dan, met nadere woorden, geen tijdvertraging omdat het brein de informatie van de stimulus al heeft en alleen nog maar de persoon hoeft te waarschuwen over de stimulus.

Libet ontdekte, en velen na hem, dat het tegenovergestelde waar is. Je zult zelfs vele malen in dit boek lezen dat informatie uit wetenschappelijke experimenten met kwantumfysica bewijzen, dat van veel waar we altijd in geloofd hebben, het tegendeel waar blijkt te zijn.

De patiënten van Libet reageerden meteen (geen vertraging) als hij hun pink stimuleerde, maar er was een vertraging als hij het brein stimuleerde (klik voor de video [hier](#)).

Libet was verbijsterd en zocht net als andere wetenschappers naar een verklaring; en de theorie dat je in de tijd terug kan reizen deed opgang. Ze noemden het de 'time

reversal theory' of de *subjective backward referral*, of *antedating*. Hun pogingen echter om dit te bewijzen faalden, en Libet zei hier later over:

*...het leek op een onnatuurlijk gebeuren, dat kon worden gezien als een rechtstreekse bemiddeling of vastlegging van een subjectieve sensatiereferentie terug in de tijd.*⁶

Met andere woorden, voor dit fenomeen van tijdomkering vinden we in het brein geen bewijs.

Laten we voor het moment deze informatie opbergen en naar een ander experiment kijken...

Dit startte in de negentigerjaren en werd geleid door Dr. Dean Radin en collega's. Dean Radin is een senior wetenschapper aan het instituut voor Noetic Sciences, Adjunct faculty van de Sonoma State University, een onderdeel van de Distinguished Consulting Faculty van de Saybrook Graduate School en Research Center. Hij behaalde zijn bachelordiploma in Electrical Engineering aan de University of Massachusetts, Amherst en een Master's Degree in Electrical Engineering, samen met een doctorstitel in onderwijspsychologie aan de University of Illinois, Urbana-Champaign. Hij werkte voor AT&T Bell Labs en GTE Labs, hoofdzakelijk aan de menselijke factoren bij telecommunicatie en services, en had contacten met de Princetown University, Edinburgh University, University of Nevada, Las Vegas, SRI International, Interval Research Corporation, en de Boundary Institute.

Ik noem dit allemaal, omdat Radins onderzoeken niet breed door de *mainstream* van de wetenschappelijke gemeenschap werden geaccepteerd, wat de reden kan zijn dat er weinig van bekend is, ondanks zijn antecedenten die boven alle twijfel verheven zijn. Hier komt, waarom zijn resultaten voor sommige wetenschappers zo moeilijk te verteren zijn...

Radin sloot een persoon op diverse instrumenten aan om een aantal lichaamsreacties, zoals de hartslag, EKG, huidgeleiding, hoeveelheid bloed in de vingertop en de ademhaling te meten.

Daarbij zit de persoon voor een computerscherm met een knop in de hand. Er is hun gevraagd de knop in te drukken als ze daarvoor gereed zijn; de computer zal namelijk na 5 seconden *random*, dus willekeurig, een foto kiezen en op het beeldscherm tonen.

De computer kan uit twee soorten foto's kiezen. De ene soort zal bij doorsnee mensen een emotionele emotie opwekken, zoals bij geweld, oorlog, verkrachting of de Twin Towers die instortten op 9/11. De andere soort foto's zijn neutraal zonder een emotionele lading, zoals een straatbeeld in een kleine stad.

We weten hoe het lichaam reageert bij een emotionele foto; wat de hartslag dan is, de EKG, huidgeleiding, hoeveelheid bloed in de vingertop en de ademhaling. Die zullen pieken.

Ook weten we hoe het lichaam op de neutrale emotieloze foto's reageert. Dat zal *kalm* blijven.

Op het moment dat de proefpersoon de knop indrukt, heeft de computer nog geen foto gekozen, ook niet de soort foto, maar zal dat pas na 5 seconden doen en de foto dan onmiddellijk op het scherm zetten.

Hier komt nu het verbazingwekkende: De lichaamsreacties van de proefpersoon zijn al te meten, *voordat* de computer een keus heeft kunnen maken en een foto op het scherm heeft gezet.

Met andere woorden, bij een emotioneel geladen foto gaan de lichaamsreacties van de proefpersoon al pieken, *vóórdat* de foto op het beeldscherm is verschenen. Bij een neutrale foto blijven de lichaamsreacties kalm.

Nogmaals, al deze lichaamsreacties (of juist de afwezigheid hiervan) doen zich voor, *voordat* de computer een foto heeft kunnen kiezen om op het beeldscherm te tonen. De enige conclusie die we hieruit kunnen trekken is, dat het brein al weet wat voor foto er zal verschijnen, voordat de proefpersoon zich hiervan bewust wordt – zelfs al eerder dan dat de computer een fotokeuze heeft gemaakt – en waar het lichaam overeenkomstig op reageert!⁷ (Bekijk de video [hier](#).)

* * *

Een meer recent bewijs (juli 2010) komt van de BBC documentaire *Neuroscience and free will*. Deze had de volgende opzet...

Een proefpersoon ligt in een CT scanner met in ieder hand een knop. Alles wat de persoon heeft te doen is te kiezen tussen de knop in de linker- en de knop in de rechterhand en deze dan vervolgens onmiddellijk in te drukken. De CT scanner registreert daarbij de hersenactiviteit.

Het resultaat daarvan is, dat het brein al *6 seconden van te voren* laat zien, welke knop de proefpersoon in zal drukken; links of rechts. Dat is 6 seconden *eerder* dan dat de persoon zich ervan bewust is welke knop die zal indrukken. De breinactiviteit is zo helder en 100% consistent, dat de scannertechnicus gemakkelijk en met absolute zekerheid kan vaststellen welke knop zal worden ingedrukt, eerder dan dat de proefpersoon zich bewust van zijn keuze is.

Je moet de video zien om het te geloven! (Bekijk deze [hier](#).)

Het zijn toevoegende bewijzen voor het Radin experiment en verifieert wat Dr. Andrew Newberg heeft gezegd...

*Er zijn onderzoeken die laten zien dat, als iemand een hand gaat bewegen of iets wil gaan zeggen, er al actuele activiteit in zenuwcellen van het brein is, 'voorafgaand' aan het bewust uitvoeren van die handeling.*⁸

* * *

Wat betekent dit allemaal?

Voordat ik die vraag beantwoordt, wil ik een laatste wetenschappelijk concept introduceren met de naam *Ockhams scheermes* ⁹, Een principe dat al zo'n zevenhonderd jaar rondgaat. Het wordt vaak geparafraseerd als 'als het om het even is, is de simpelste oplossing de beste,' hoewel dit technisch gezien niet de juiste interpretatie is van Ockhams scheermes. Het wordt ook wel het 'principe van parsimony' genoemd, de 'voorkeur voor de eenvoudigste verklaring voor een observatie.'¹⁰ De algemene regel is, dat het beste antwoord de minste aannames en de minste postulaten nodig heeft.

Er zijn vele pogingen door net zoveel wetenschappers gedaan om breinexperimenten te verklaren,. Maar de simpelste en meest logische verklaring – degene die Ockhams scheermes het beste past – is dat het brein al weet wat er gaat gebeuren, voordat het *daarbuiten* plaatsvindt, in het fysieke universum. Het gevolg is dat het brein holografische golfinformatie ontvangt en die naar *daarbuiten* zend en daarmee voor de mens een fysiek universum creëert voor waarneming en ervaring.

Bij de Libet experimenten bijvoorbeeld, *wist* het brein dat de pink zou worden geprikkeld reeds voordat de eigenlijke stimulatie plaats greep, en was er geen vertraging voor de proefpersoon bij de bewustwording. Echter, toen het brein direct werd gestimuleerd – alsof een nieuw hologram moest worden gedownload – koste dat het brein tijd om de informatie naar de pink te sturen en daarna weer terug naar het brein, om vervolgens waargenomen te worden.

Wat Radin's experimenten duidelijk maken is, dat het brein reeds wist wat voor foto er zou komen, dat het de realiteit creëerde die plaats zou vinden, en niet domweg reageerde op een realiteit die al had plaatsgevonden.

Laat me dit herhalen, omdat het zo belangrijk is voor het begrijpen van het Holografische Universum...

Het brein wist al wat voor foto er zou verschijnen, het creëerde de realiteit die zou plaats vinden, en reageerde daarmee niet op een realiteit die al had plaatsgevonden.

Laten we dit eens naast Pribram's holografisch breinmodel leggen...

Volgens Pribram is het brein zelf een hologram, dat wiskundig *harde* realiteit construeert vanuit de invoer van een frequentiedomein.

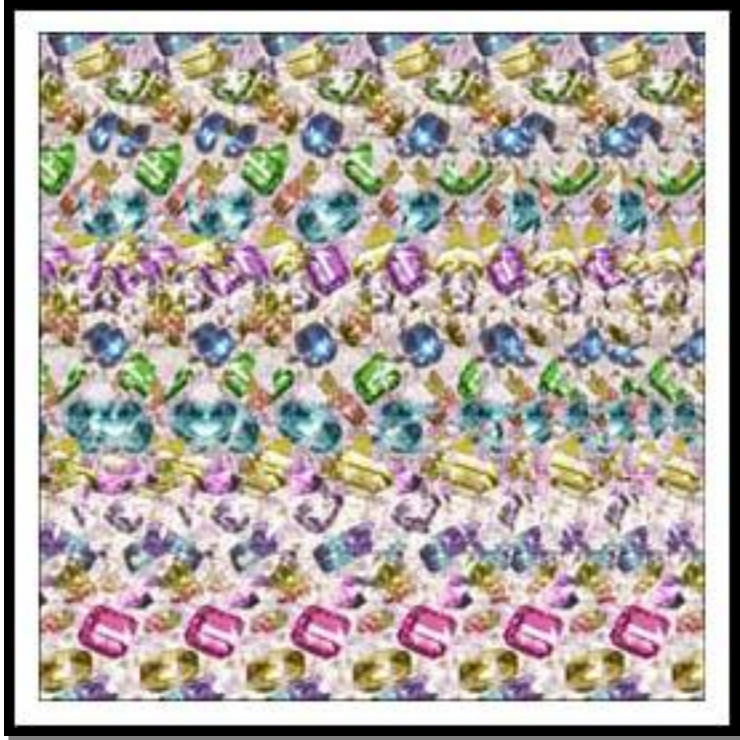
Herinner je Het Veld. Dat is Pribram's frequentiedomein; een oneindige hoeveelheid mogelijkheden aan golven en frequenties.

Pribram zegt dus dat het brein golffrequenties ontvangt uit Het Veld en die vertaalt naar *harde* realiteit, naar wat we het fysieke universum noemen. Al die experimenten suggereren dat het brein een hologram ontvangt dat bestaat uit golffrequenties uit Het Veld, deze doet instorten en in deeltjes converteert om fysieke *realiteit* te creëren en die realiteit vervolgens naar *daarbuiten* zend, zodat die ervaren kan worden.

Dit wordt bevestigd door de CT scanner uit de BBC documentaire *Neuroscience and free will*. Op de video kun je zelfs de hersenlocatie zien waar de gedownloade golffrequenties worden geconverteerd in een hologram, dat 6 seconden later naar *daarbuiten* wordt geprojecteerd om door ons te worden waargenomen.

Het betekent allereerst dat het menselijke brein hier de *waarnemer* is die de golffuncties doet *instorten*, zoals ik in hoofdstuk vijf aangaf, omdat het volgens de kwantumfysica de *waarnemer* is, die het elektron van een golf in een deeltje doet veranderen.

Kort gezegd zijn het de hersenen die deze warrige 3D afbeeldingen maken...



...en ze converteert in iets wat we kunnen zien.



(verborgen in the 3D afbeelding boven,
uit *MagicEye.com*)

Het betekent dat onze zintuigen – het zien, horen, voelen, ruiken, betasten, enz. – in werkelijkheid geen onafhankelijke realiteit opvangen van *daarbuiten*, maar dat ze die realiteit projecteren, zodat het lijkt of die *daarbuiten* is. Naast ontvangers zijn onze ogen dus ook projectoren, omdat je brein al weet wat je gaat meemaken voordat je zintuigen dat waarnemen.

Als ons brein de golffrequenties uit Het Veld eenmaal heeft geconverteerd, projecteert het deze blijkbaar naar *daarbuiten* en geeft het ons de indruk omgeven te zijn door een ‘totale onderdompelfilm’. Dan, en alleen dan, *lezen* onze zintuigen wat *daarbuiten* is geprojecteerd en sturen die informatie terug naar het brein.

David Bohm zei eens, als wij de kosmos zouden moeten bekijken zonder telescopen, het universum er als een hologram uit zou zien. Pribram ging nog verder met dit inzicht door te stellen, dat we zonder de lenzen van onze ogen en de lensachtige processen van onze andere zintuiglijke waarneming, we ondergedompeld zouden zijn in holografische ervaringen.¹¹

Niemand weet precies hoe het werkt, maar ben er van overtuigd dat, zolang het onderzoek in de kwantumfysica doorgaat, iemand het proces eens zal ontdekken.

Ondertussen hebben we een duidelijke aanwijzing – een van die hints uit het vorige hoofdstuk – in de vorm van de huidige computers...

Computers gebruiken *binair* codes, die louter bestaat uit nullen en enen.¹² Als je binaire informatie bekijkt, ze je een chaotische, ongestructureerde massa; net als in een 3D afbeeldingen.

Maar een computer heeft een CPU – een processor – die als brein optreedt. Deze CPU ontvangt de binaire code in de vorm van nullen en enen en laat het resultaat daarvan op een beeldscherm zien, in een vorm die wij begrijpen.

Een computer heeft een eigen soort van zintuiglijke waarneming, de randapparatuur zoals het toetsenbord, de muis, een *touch screen*, een microfoon, een video camera, enz. Als we daarmee iets doen –met de muis iets aanklikken bijvoorbeeld – dan gaat dat naar de CPU voor verwerking.

Zoals de CPU de binaire code ontvangt en verwerkt, zo ontvangt ons brein golffrequenties uit Het Veld en vertaalt deze in deeltjes. Daarbij storten golffuncties in elkaar en wordt het resultaat naar *daarbuiten* geprojecteerd, voor onze zintuiglijke waarneming.

Ik nodig je uit zelf een experiment te doen. Ga naar buiten of kijk gewoon eens rond en stel je voor dat je niet naar een onafhankelijke en objectieve realiteit *daarbuiten* kijkt, maar dan zo, dat je die realiteit zélf naar *daarbuiten* projecteert, zoals een projector een film op een scherm projecteert.

*Als we aan het holografische brein conclusies verbinden, dan wordt de deur geopend naar de mogelijkheid dat objectieve realiteit – de wereld van koffiebekers, berglandschappen, beukenbomen en tafellampen – niet eens bestaat... Is het mogelijk dat datgene wat 'daarbuiten' is, in werkelijkheid een enorme resonerende symfonie van golfvormen is, een frequentiedomein dat getransformeerd wordt in de wereld zoals we die kennen, nadat die ons brein is binnengekomen?*¹³

David Bohm zei:

*De tastbare wereld van alledag is in werkelijkheid een soort illusie, zoals een holografische afbeelding. Daaronder ligt een diepere bestaansorde, een enorm primair niveau van realiteit die alle objecten en verschijningen van onze fysieke wereld doen ontstaan op eenzelfde wijze, zoals een deel van een holografische film een hologram doet ontstaan.*¹⁴

*Als de concrete wereld slechts een secundaire realiteit is, en die 'daarbuiten' in werkelijkheid een holografische massa van frequenties, als het brein ook een hologram is dat frequenties uit die massa verwerkt, waar blijft onze realiteit dan? Simpel gezegd: die verdwijnt. Denken dat we fysieke wezens zijn in een fysieke wereld is een illusie. We zijn in werkelijkheid 'ontvangers' in een caleidoscopische zee van frequenties.*¹⁵

Met andere woorden, zoals Fred Alan Wolf en Lynn McTaggart beide zeggen:

*Er is geen 'daarbuiten' daar buiten, ongeacht wat er hier 'vanbinnen' omgaat.*¹⁶

(Bekijk de video uit *What the bleep!?* – *Down the rabbit hole* door [hier](#) te klikken)

Michael Talbot zegt:

Wat er daar buiten is, is een enorme oceaan aan golven en frequenties; de realiteit komt ons als solide voor, alleen maar omdat onze breinen die holografische

*massa naar 'sticks and stones' en andere bekende objecten kunnen converteren waaruit onze wereld bestaat.*¹⁷

Wat is echt? Hoe definieer je 'echt'? Als je dát bedoelt wat je kunt voelen, ruiken, proeven en zien, dan bestaat 'echt' slechts uit elektrische signalen, geïnterpreteerd door ons brein.

- Morpheus, uit *The matrix*

* * *

Tijd om dit allemaal eens op een rijtje te zetten in een keurig paragraafje...

Wat we altijd als ons leven en onze realiteit hebben gezien is – volgens de kwantumfysica – niet echt, maar in werkelijkheid een holografische 3D film waarin we zijn ondergedompeld; waar golf frequenties uit Het Veld naar ons brein worden gedownload, alwaar ze vertaald worden in deeltjes die in tijd en ruimte zijn geplaatst en die naar *daarbuiten* worden geprojecteerd om door onze zintuigen waargenomen te worden.

Het betekent dat er *daarbuiten* geen onafhankelijke objectieve realiteit bestaat, maar een volledige subjectieve realiteit die door dát wat *van binnen* is, wordt gecreëerd.

Om kort te gaan; er is geen *daarbuiten* daar buiten.

*Er is bewijs om aan te nemen dat onze wereld en alles wat daarin is – van sneeuwvlokken en eikenbomen tot en met vallende sterren en ronddraaiende elektronen - slechts spookachtige beelden zijn; projecties vanuit een realiteitsniveau zo voorbij die van ons, dat deze letterlijk tijd en ruimte te boven gaan.*¹⁸

Zelfs Einstein schijnt te hebben gezegd:

Werkelijkheid is slechts een illusie, maar wel een heel hardnekkige.

*Er is een hele radicale manier van denken voor nodig. Maar die is erg radicaal, die is erg moeilijk, omdat we er van uit gaan dat de wereld reeds 'daarbuiten' is, ongeacht onze ervaring. Maar dat is niet zo. Kwantumfysica is daar heel duidelijk over.*¹⁹

* * *

FILM SUGGESTIE: *The thirteenth floor*, met Craig Bierko (1999).

EINDNOTEN

1. Crystalinks.com, *The holographic universe* – Verder lezen
2. Wikipedia, *David Bohm* – Verder lezen
3. Crystalinks.com, *Ibid.* – Verder lezen
4. *Ibid.* – Verder lezen
5. *Ibid.* – Verder lezen
6. Libet, Benjamin., *Mind time: The temporal factor in consciousness* – Verder lezen
7. Radin, Dean., *The Conscious Universe: The Scientific Truth of Psychic Phenomena* – Verder lezen
8. Newberg, Andrew, Ph.D., *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
9. Wikipedia, *Okhams scheermes* – Verder lezen
10. Dinosaurus.net, *Parsimony* – Verder lezen
11. Wikipedia, *Karl Pribram* – Verder lezen
12. Wikipedia, *Binair* – Verder lezen
13. Talbot, Michael, *The holographic universe*, p. 31 – Verder lezen
14. *Ibid.*, p. 54 – Verder lezen
15. Earthportals.com, *The universe as a hologram: Does objective reality exist, or is the universe a phantasm?* – Verder lezen
16. Wolf, Fred Alan en McTaggart, Lynne, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
17. Talbot, Michael. *The holographic universe*, p. 54 – Verder lezen
18. *Ibid.*, p.1 – Verder lezen
19. Goswami, Amit., *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen

HOOFDSTUK 8

DE UITBRAAK

Terug naar de inhoudsopgave

Toen ik weer uit de bibliotheek van het filmtheater kwam, keek ik omhoog naar de zwarte bol in het midden van het plafond en naar het felle licht dat op het rondom liggende IMAX filmdoek scheen.

Ik wist eindelijk wat die zwarte bol was. Hij projecteerde de 3D filmbeelden op het filmdoek en creëerde zo de hologrammen waar we allen deel van zijn; ons er totaal in onderdompelend als was het ons leven, onze realiteit.

Feitelijk zegt Pribram dat die zwarte bol een menselijk brein is – *mijn* menselijk brein – en dat de geprojecteerde films niet echt zijn. Volgens de kwantumfysica is niets *echt* in de zin zoals wij dat altijd begrepen hebben; niet alleen de schaduwen op de wand in Plato's Grot niet, maar ook het vuur en de mensen op het wandelpad die voor de schaduwen zorgden niet en ook de grot zelf niet. Het zijn allemaal hologrammen die, als ik er naar kijk, in en uit het bestaan ploppen; een hologram is per definitie niet echt.

Maar dit alles heeft meer vragen opgeroepen dat er zijn beantwoord...

- ~ Wie of wat creëert de holografische films die ik als mijn realiteit zie?
- ~ Als de films die ik heb gezien en waarvan ik dacht dat ze mijn leven waren (samen met het filmtheater zelf) niet echt zijn, wat is dan wél echt?
- ~ Waarom bevatten de films zoveel drama, conflicten, pijn en lijden, zowel intern als extern?
- ~ Wat gaat dat uiteindelijk betekenen?

En wat nog belangrijker is, gezien de ontdekkingen in de kwantumfysica, ik moet nu al mijn antwoorden op de volgende vragen herzien:

- ~ Wie ben ik?
- ~ Waar kom ik vandaan?
- ~ Hoe ben ik hier terecht gekomen?
- ~ Wat doe ik hier?

Daar stond ik, kijkend naar die zwarte bol aan het plafond, alsof die plotseling op een magische manier tot me zou gaan spreken en me de antwoorden zou geven die ik zocht.

* * *

Ik was ongeveer tweeënzestig en zat in mijn appartement, toen me het volgende realiseerde...

- ~ Ik had geen baan. Ik had op een aantal personeelsadvertenties gereageerd die volmaakt bij mij pasten, maar niemand wou me hebben.
- ~ Ik had geen geld en wist ook niet hoe ik de huur van de volgende maand moest betalen.
- ~ Ik had geen relatie, niemand om van te houden, geen vrouw om het leven op intieme wijze mee te delen.
- ~ Ik heb twee huwelijken gehad, die beide na iets meer dan 15 jaar mislukten vanwege mijn eigen problemen.
- ~ Ik had een paar goede vrienden, maar die woonden in die tijd op meer dan duizend mijl afstand.
- ~ Ik had een fijne familie en drie fantastische kleinkinderen, maar ik zag ze naast mijn dochter en haar man bijna nooit.
- ~ Ik had twee boeken geschreven, over AIDS en HIV die niemand kocht of wou lezen.
- ~ Ik had geen toekomstplannen en geen idee of er iets zou veranderen.

...en ik dacht bij mezelf: ‘Mijn leven is naar de ...’ Het laatste woord, als me goed herinner, begon met een *k*.

Maar die dag in mijn appartement terwijl ik mijn leven overdacht en me realiseerde hoe beperkt het was geworden, voelde ik me niet depressief, geen spijt of droefheid of eenzaamheid. Het *k*-woord was slechts een gewoonte zonder achterliggende emotie. In plaats daarvan was het een moment zonder oordeel, geen verzet tegen mijn situatie; het was een tijdloos ogenblik waarbij ik mezelf van afstand bekeek; een ogenblik waarin ik me overgaf aan ‘wat het is,’ zonder de wens of behoefte dat te veranderen.

Als er al een reactie was, dan was dat er een van ‘O, dus zo is het;’ en wat ik het meeste voelde was dankbaarheid dat ik nog steeds een dak boven mijn hoofd had en voldoende te eten.

* * *

Toen bleek dat die zwarte bol me niets te zeggen had, keek ik er niet langer naar en dwaalden mijn ogen af naar die deur achter in het theater, met de tekst ‘Niet Betreden – Zeer Gevaarlijk.’

Ik wist nu de antwoorden die ik wilde – die ik ook nodig had – namelijk niet gevonden te willen worden achterin het theater, niet in een groep en niet in de bibliotheek.

Ik wist dat mijn leven een keerpunt had bereikt, misschien zoals een alcoholicus of drugverslaafde die de bodem raakt en eens eerlijk en rustig zijn leven overziet.

Ik wist dat ik het vechten moe was, van het hoppen van de ene groep naar de andere, om iets proberen te bereiken, om hard te werken om iets recht te zetten, alleen maar om mezelf hier zo te vinden. Ik ben her en der geweest, heb dingen gedaan, en bracht alleen maar zaken mee terug die me niet pasten.

Ik voelde hoe iets in mezelf me letterlijk naar die deur duwde, alsof ik geen keus had. Er was voor mij niets meer in het filmtheater te beleven, dus waarom zou ik blijven als ik ergens anders heen kon gaan waar ik nog niet was geweest; blijven had geen enkele zin meer.

Het was met beide, angst en opwinding, dat ik naar de deur liep, deze opende, en erdoorheen ging.

* * *

De rest van dit boek is een scoutrapport, mijn bevindingen over wat ik als *scout* aan de andere kant van die deur heb gevonden.

Op dit punt, wil ik terugkomen op wat ik in de Introductie heb gezegd en dat aanvullen. Ik heb dit boek niet geschreven om je ergens in te praten. Ik geef je alleen de informatie door die ik tijdens mijn tocht heb ontdekt. Of je die informatie nu gelooft of niet gaat mij niet aan, en ik ben er ook niet in geïnteresseerd je te overtuigen van mijn gelijk. Als het daar soms toch op lijkt, wees er dan van verzekerd dat dit niet de bedoeling is. Mijn enige taak is informatie doorgeven, zo zuiver en volledig mogelijk, wat niet altijd gemakkelijk is. Ik zal regelmatig uitweiden, om er zeker van te zijn dat je de informatie begrijpt zoals ik die heb bedoeld, afgezien of je het er mee eens bent of niet.

In de Introductie heb ik ook beloofd je te waarschuwen, wanneer het punt is bereikt waarbij je nog terug kunt als je niet verder wilt.

We zijn nu op dat punt.

Uiteraard kun je uit pure nieuwsgierigheid verder lezen, met wat afstand, je er niet teveel van aan trekkend en door niet door die deur te gaan; je kunt dit boek lezen alsof dat niet over jou gaat en over jouw spirituele evolutie. Doe wat je goed lijkt en onthoud, je doet nooit wat *fout*.

Maar waarschuwen doe ik je wel! Als je door blijft lezen, dan zal de informatie zich toch in je nestelen, voor altijd. Je kunt proberen die te negeren en terugkeren naar je leven als Volwasmens in het theater, maar deze zal aanvankelijk toch zijn invloed hebben, beetje bij beetje. Dat is ook goed. Maar als je niet wilt dat het op wat voor manier dan ook effect op je leven heeft, stop dan nu met lezen; leg het boek aan de kant en loop weg. Het boek zal, mocht je besluiten het weer op te pakken, altijd in de bibliotheek van het theater aanwezig zijn.

De meeste Volwasmensen, op enkelen na, blijven voor de rest van hun leven achter in het theater hangen bij een of andere groep; ze zullen daar ook sterven. De meeste zijn niet op de hoogte van het alternatief, en kunnen dat ook niet helpen. Bovendien zegt de tekst op de deur 'Niet Betreden' en Volwasmensen hebben de neiging autoriteit te respecteren. De tekst zegt ook 'Zeer Gevaarlijk' en de meeste Volwasmensen worden nog steeds bestuurd door hun angsten.

Maar misschien ben je niet een van hen en je weet nu dat er inderdaad een alternatief is.

* * *

Ik wil zo veel mogelijk informatie geven, zodat je een besluit kunt nemen of je door wilt gaan; ik ga daarvoor een nieuwe metafoor introduceren, een vrij algemene...

De metamorfose van rups naar vlinder wordt als dé metafoor gezien voor eeuwig leven; de aardgebonden rups zich transformeert naar de 'eeuwige vlinder,'

...aldus de New World Encyclopedia.¹

Ik had al genoemd dat het universum vele zichtbare hints en aanwijzingen geeft, zeker als we daar aan toe zijn. De metamorfose van de vlinder is daar één van en het verbaast me niet dat die van tijd tot tijd door veel schrijvers wordt aangehaald.

Maar die metamorfose is gebaseerd op een verkeerd veronderstelling.

De metamorfose metafoor heeft niets met ‘eeuwig leven’ te maken. Het heeft alles te maken met vlinder worden, het hier en nu.

We dienen te begrijpen dat met die metamorfose een hele serie veranderingen wordt bedoeld, van eitje naar volwassenheid. Zo’n metamorfose heeft doorgaans vier fases die we kunnen vergelijken met het gebeuren in het filmtheater...

Eerste fase: Het embryo of het ei, de Kindmens.

Tweede fase: De larve of de Volwasmens.

Derde fase: De pop of wat er *na* de deur komt.

Vierde fase: De vlinder of het imago, de zogenaamde ‘spiritueel verlichten.’

Waar we het hier over hebben is de tweede fase overgaand naar de derde fase, van Volwasmens naar verpoping. Dat is wat er gebeurt als je die deur doorgaat achter in het theater.

Bij insectmetamorfosen is de popfase de fase waarbij de rups zich transformeert tot volwassen vlinder (de imago).

Tijdens de popfase worden de structuren van het volwassen insect gevormd en worden de larvenstructuren afgebroken. Poppen zijn inactief en bewegen zich niet voort. Ze hebben een hard beschermend schild en gebruiken camouflage om zich tegen mogelijke rovers te beschermen.²

Dat harde beschermende schild heeft bij verschillende insecten verschillende vormen en wordt veel *cocon* genoemd.

Technisch gesproken kennen de meeste vlindersoorten geen cocon. Zij worden een *pop*. De zijderups spint zich in een cocon en sluit zich gedurende de transformatie tot mot er volledig in op. De rups die vlinder wordt maakt zich een pop; de buitenste huidlaag wordt afgeworpen, waardoor er een harde schaal overblijft, hangend aan een blad of twijg; de rups blijft daar tijdens de transformatie.

Ik zal me vanaf nu wat literaire vrijheid veroorloven en het met mijn metamorfose metafoor over een cocon hebben in plaats van pop. Het is slechts een metafoor en *cocon* wordt algemeen goed begrepen.

Als... je dus besluit om die deur achter in het theater door te gaan, dan verlaat je fase Twee en ga je fase Drie binnen; in je cocon. De reden waarom ik deze metafoor graag gebruik zijn de gelijkenissen, tussen de rupscocon en wat er achter de deur te vinden is. Als je de stap zet, kun je het volgende verwachten...

Een cocon is klein, begrensd, desolaat, eenzaam, donker en betekent de dood voor de rups; en dat is precies wat je zult tegenkomen. Wees ervan bewust dat je geen verblindend wit licht en eeuwige gelukzaligheid tegemoet gaat. Integendeel, het zal er de

eerste paar dagen net zo uitzien als daarvoor; het zal je tijd kosten om je te realiseren dat je anders bent; dat je begint aan wat door diverse religies wel de ‘donkere nacht van de ziel’ wordt genoemd (én wat vaak verkeerd wordt begrepen).

Met de ‘donkere nacht van de ziel’ wordt een fase is iemands spirituele leven bedoeld die zich kenmerkt door eenzaamheid en radeloosheid... Er wordt bij spirituele tradities wereldwijd naar gerefereerd... In het Christendom wordt de term ‘donkere nacht (van de ziel)’ gebruikt voor een spirituele crisis op weg naar de eenheid met God... Wat typisch is voor iemand die in de donkere nacht van de ziel geloofd, is dat spirituele disciplines (zoals bidden en devotie tot God) hun waarde verliezen; voor een bepaalde periode wordt traditioneel bidden moeilijk... Het individu krijgt de indruk dat God hem of haar plotseling verlaten heeft en dat hun biddend leven ineens stort... Maar in plaats van ontredde, wordt door mystici de ‘donkere nacht’ gezien als een zegen in vermomming, waarbij het individu wordt ontdaan van spirituele extase, die wordt geassocieerd met daden van deugd; in werkelijkheid worden ze zelfs deugdzamer en minder gevoelig voor spirituele beloningen voor deugdzaamheid, en zijn meer uit op de ware liefde van God.³

Laten we stellen dat we in de cocon, aan de andere kant van de deur, situaties tegenkomen die elke vorm van geloof, theorieën, meningen, oordelen, en zaken die je voor heilig hield, gaan uitdagen; geen enkele eerder gevolgde training in spirituele filosofie of zelfhulptechniek zal je hierbij helpen.

Spirituele filosofieën en zelfhulp praktijken, bijvoorbeeld om door meditatie je bewustzijn te veranderen, of ademhalingstechnieken en droomanalyses, ze zijn wel het laatste waar je in je cocon mee te maken wilt hebben; je hebt namelijk de volledig bewuste controle over je geestvermogens nodig. (niet dat je jezelf in een vlinder moet gaan *denken*, maar je zult leren dat elke techniek of handeling die je achterin het filmtheater hebt geleerd en waarbij je de ogen moet sluiten, je juist in tegenovergestelde richting leiden. Alles wat je om een vlinder te worden nodig hebt is pal voor je neus, en je zult klaarwakker en gefocust op het hier en nu willen zijn.)

Een hypothetische vraag: wat als je zou ontdekken dat voor het bereiken van de verlichting waar je over spreekt, je alle leringen die je hebt ontvangen zou moeten verwerpen? Zou je alle kennis die je hebt vergaard de rug toe kunnen keren?⁴

Hoe donker zal die donkere nacht zijn? Dat hangt ervan af. Het enige wat ik kan zeggen is, dat de intensiteit van die duisternis van jouw vastberadenheid afhangt, om los te laten en te sterven; een rups zou zijn transformatie tot een hel zou maken als het die in zijn cocon zou bevechten.

Wat kun je als je de deur door gaat nog meer verwachten? Je zult alleen zijn. Ieder rups heeft zijn eigen cocon en dat geldt dan ook voor jou. Het betekent niet dat je de contacten met familie en vrienden moet verbreken of je terug moet trekken in de bossen, hoewel enkelen dat wel doen; maar familie en vrienden zullen je niet kunnen helpen, noch zullen ze begrijpen waar je mee bezig bent. Alleen degenen die je vooruit zijn gegaan – de scouts – zullen enigszins begrijpen waar je doorheen gaat; in je cocon zijn

contacten zeldzaam. Het betekent dat er geen groep meer is die je ondersteunt of opvangt, zoals achterin het theater; je zult alleen zijn.

Zullen de films die je bekeek veranderen? Niet echt, zeker niet in het begin; maar ze hebben wel een ander doel gekregen: die van inperkingen gevend in het theater naar de mogelijkheid uit je cocon te breken, als vlinder. Om dit volledig te begrijpen zul je het volgende hoofdstuk moeten lezen.

Het meest verontrustende als je door de deur gaat en in je cocon, is een soort dood. Een rups moet sterven om een vlinder te worden. Zo zul jij ook sterven, in die zin, dat de *jij* waaraan je denkt als *jij* zal sterven. Alleen door deze soort van dood zul je ontdekken wie je werkelijk bent.

Hoe lang blijf je in jouw cocon?

De coconfase kan kort zijn, twee weken bijvoorbeeld bij de Monarch vlinder, maar kan ook een winterslaap betekenen of een diapauze, totdat de geschikte omstandigheden aanbreken voor de vlinder... De coconfase kan weken, maanden of zelfs jaren duren.⁵

Uit verslagen van andere scouts en uit eigen ervaring kan ik zeggen, dat de coconfase gemiddeld twee of drie jaar in beslag kan nemen. Dat zal echter niet steeds een ‘donkere nacht van de ziel’ zijn; gaandeweg worden dingen gemakkelijker. Houd er rekening mee dat het niet snel gaat, zoals volgende week of volgend jaar.

Dat ziet er leuk uit, of niet? Nou, dat is het ook, kan het in ieder geval zijn als je er mee om leert gaan.

Maar hou er rekening mee... dat als je de Mount Everest wilt beklimmen en je de top wilt bereiken, je hard moet trainen in moeilijke situaties. Een olympische zwemmer moet jaren aan normaal leven opofferen, met uren per dag in het zwembad, zonder de garantie op een medaille.

Er zal dan, gezien de voorbereidingen waar die doorheen moet voor zulke doelstellingen, geen trainer zijn die hem zachte handschoentjes aanpakt. Dat geldt hier ook.

Aan de andere kant, zal niemand de Mount Everest gaan beklimmen of voor een olympische medaille gaan, als die niet zeer de moeite waard is. Dan zou het waanzin zijn. In ons geval mag je als vlinder voortdurende, ware en blijvende vreugde, overvloed, kracht en liefde verwachten. Nou, misschien dan. Zelf zit ik in mijn laatste coconfase en garandeer dus niets. Wat ik vanuit mijn huidige positie wel kan zeggen is, dat ik alles wat ik me wenste en waar ik als Volwasmens op hoopte nu reeds mag ervaren; tevredenheid, gemoedsrust en meer overvloed dan ik had verwacht, totaal vrij van zorgen en stress, meer plezier en enthousiasme dan ik had gedacht, met zo goed als geen drama, conflicten, pijn en lijden en met veel meer waardering en liefde voor anderen voor het universum als geheel voor mezelf.

Daar komt bij dat ik de nodige antwoorden op vragen heb ontvangen; en mogelijk nóg belangrijker: ik heb geen twijfels meer.

Dat alleen al maakt de reis voor mij zeer de moeite waard en ik ben nog niet eens op de uiteindelijke bestemming.

* * *

Het deed me goed om Jed McKenna zijn *Enlightenment Trilogy* te lezen; het eerste boek besteedt hij volledig aan wat ‘spiritueel verlicht zijn’ is, en schets daar een aansprekend beeld van. In zijn tweede boek maakt hij duidelijk hoe moeilijk en veeleisend dat is, met voorbeelden van ene Julie en haar spirituele autolysis en de reizen van kapitein Ahab uit *Moby Dick*. In boek drie echter lijkt Jed zijn best te doen om iedereen ervan te weerhouden, om *niet* zover te gaan, maar om als Volwasmens achterin het theater te blijven.

*Wie wil permanent op drift zijn op een oeverloze zee? Wie wil voor de rest van zijn leven door oneindige ruimte tuimelen? Niemand natuurlijk. Wat is het punt van puntloosheid? Hoe kun je het niets willen?*⁶

Het is maar al te waar. Die zogenaamde spirituele verlichting is niet waar mensen van dromen; en ondanks wat leraren en goeroes zeggen, is het niet iets wat je zomaar gebeurt, in een verblindende lichtflits; ook niet het resultaat van speciale meditatie waarbij je ineens met God communiceert. Dát te bereiken is extreem moeilijk en veeleisend, maar dat is het bereiken van de top van de Mount Everest ook. Je kunt natuurlijk in het basiskamp blijven en van het uitzicht genieten en een redelijk fatsoenlijk leven leiden. Óf je gaat naar de top.

Maar waarom zou iemand dat willen? Wel, omdat die er is natuurlijk; omdat je het eenvoudigweg niet kunt negeren. Omdat iets in je zegt dat je *absoluut* door die deur moet gaan.

Voor sommige mensen is die keuze duidelijk en eenvoudig. Waarom zou je in het filmtheater blijven als je weet dat die niet echt is en er achter die deur antwoorden liggen die je zoekt?

Voor anderen kan de keus erg moeilijk zijn, speciaal voor jeugdige Volwasmensen (chronologische leeftijd) die hun hele leven nog voor zich hebben. Ik vraag me wel eens af of er juist een bepaalde tijd in het filmtheater nodig is, alvorens een andere optie wordt overwogen. Uiteindelijk kun je er als Volwasmens een hoop plezier en vermaak vinden – beperkt en gebonden weliswaar – maar die twintigers en dertigers niet graag missen. De gedachte om de groep te verlaten en om alleen te zijn, om de waarheid van de grot te achterhalen, is dan toch wat minder aantrekkelijk.

Het is ook mogelijk dat jongeren me gewoon niet geloven, dat de antwoorden die ze zoeken in het theater zijn te vinden. Misschien *willen* ze me wel niet geloven, en hebben ze zich net bij een groep aangesloten waarvan ze denken dat die hen de voortdurende en ware, blijvende vreugde, overvloed, macht en liefde zal schenken en dat willen uitproberen. En ik ben het daar mee eens; duik er midden in, zo lang als je kunt. Je zult daarmee niets *fout* doen; die deur achterin het theater zal er altijd zijn.

Maar ik heb vaak gedacht alleen de babyboomers aan te spreken, de vroegere hippies die nu vijftigers en zestigers zijn, die hun tijd achter in het theater met z’n inperkingen hebben uitgezeten en niets meer te verliezen hebben als ze door die deur gaan. We zullen zien.

* * *

Dit is het dan. Dit is alles wat ik kan bedenken om je met je besluit te helpen. Daar voor je is de deur, niet op slot en wachtend tot je erdoor gaat. (Heb ik trouwens verteld dat die deur achter je in het slot valt als je er door bent gegaan, en je niet meer van gedachten kunt veranderen?)

Zoals ik aan het begin zei, de keus is aan jou.

* * *

FILM SUGGESTIE: *The truman show*, met Jim Carrey (1998)

EINDNOTEN

1. Wordpress.com, *Het wonder van metamorfose* – Verder lezen
2. Wikipedia, *Pupa* – Verder lezen
3. Wikipedia, *Dark Night of the Soul* – Verder lezen
4. McKenna, Jed, *The enlightenment trilogy* – Verder lezen
5. Wikipedia, *Pupa* – Verder lezen
6. McKenna, Jed, *Ibid.* – Verder lezen

DEEL TWEE:

IN DE COCON

Terug naar de inhoudsopgave

*Bij een rups is aan niets te zien
dat die een vlinder zal worden.*

~ R. Buckminster Fuller

VOORWOORD DEEL TWEE

Welkom in je cocon!

Het geluid dat je achter je hoorde was de deur die in het slot viel, dus laten we geen tijd verliezen...

(Dit even terzijde, maar meestal als je jouw cocon binnen gaat is een presentje van het universum, een kleine waardering voor je eerste stap naar zelfrealisatie. Deze is voor iedereen anders, dus wees open en alert en let op; als het presentje arriveert kan het geen kwaad wat waardering te tonen, in het algemeen.)

* * *

Voordat we van start gaan, dienen we een belangrijk onderscheid te maken, tussen een *geloofssysteem* en een *model*.

Een model wordt omschreven als: ‘een schematische beschrijving van een systeem, theorie of fenomeen van bekende of van afgeleide eigenschappen, voor studie van de karakteristieken₁.’ Een andere omschrijving is: ‘een schematische beschrijving van een object of fenomeen dat belangrijke karakteristieken deelt met een object of fenomeen. Wetenschappelijke modellen kunnen materieel, visueel, mathematisch of computerachtig zijn en worden vaak in wetenschappelijke theorieën toegepast.’₂

Op *Answers.com* staat een eenvoudiger definitie: ‘een wetenschappelijk model is een representatie van een object of systeem. Een voorbeeld van een wetenschappelijk model zou een diagram kunnen zijn of een cel of een kaart... zelfs een raketmodel!’₃

Met andere woorden, een model reikt de bewijzen aan – in ons geval de resultaten van wetenschappelijke experimenten in kwantumfysica en breinonderzoek – voor de ontwikkeling van een theorie of representatie over hoe die bewijzen worden toegepast op een opvolgend niveau.

Een model is om te worden getest en beproefd, om te zien of het voldoet.

Een geloofssysteem echter is zonder bewijzen ontwikkeld en kan meestal testen en beproeving niet doorstaan. Een geloofssysteem zal zich zelfs aan testen en beproeving onttrekken, koste wat kost.

In dit boek gaan we het hebben over modellen, niet over geloofssystemen; modellen die getest zijn en aangetoond hebben te werken.

Er zal je dan ook niet worden gevraagd iets aan te nemen of te geloven. In plaats daarvan wordt je uitgenodigd en aangemoedigd de modellen zelf te testen.

Alles wat ik als scout kan zeggen is, dat de modellen die ik toepas voor mij werken, tot op vandaag, uitkijkend over de Stille Oceaan waar ik graag ben.

EINDNOTEN

1. Wikipedia, *Model* – Verder lezen
2. *Wetenschappelijke modellen* – Verder lezen
3. Answers.com, *What is a scientific model* – Verder lezen

HOOFDSTUK 9

HET BEWUSTZIJNSMODEL

Terug naar de inhoudsopgave

Ramana Maharshi onderwees dat je de staat van vlinder kunt bereiken door eenvoudigweg jezelf steeds opnieuw te vragen: ‘Wie ben ik?’¹

*Het zoeken naar ‘Wie ben ik?’ zal alle andere gedachten vernietigen, net zoals de stok waarmee je het kampvuur opport zichzelf op den duur vernietigt. Dan zal er zelfrealisatie ontstaan.*²

Dat is makkelijker gezegd dan gedaan en het is zoals met elke andere lering achter in het theater, als ze zouden werken dan zouden er nu een heleboel vlinders de aarde bevolken.

Daarom nemen we een benadering die wél werkt; tijdens de komende twee jaar coconjaren (ongeveer), ga je de focus leggen op de vraag ‘Wie ben ik niet?’, samen met de vraag: ‘Wat is waarheid?’ Dat werkte voor mij en voor andere scouts en heeft ons gebracht waar we nu zijn.

Voordat je het *ware* antwoord op de vraag: ‘Wie ben ik?’ kunt achterhalen, dien je alle *onechte* antwoorden die je in je leven hebt verzameld te verwijderen, zeker die welke je bij de groepen achter in het theater hebt opgedaan.

Herinner je dat een rups die wil transformeren in een vlinder, zich eerst moet realiseren dat zij geen rups meer is.

*Het is tijdens de verpopping dat de vlinderstructuren van het insect zich gaan vormen, en dat de larvenstructuren worden afgebroken.*³

We zullen het algemene geloof rond de vraag ‘Wie ben ik’ eens wat nader onder de loep nemen, of die waar zijn of niet. Een veel voorkomende en erg populaire in new age kringen is: ‘Je creëert je eigen realiteit.’

Maar is dat waar?

Omdat de New Age nooit heeft ontdekt dat realiteit in feite een holografisch beeld is en niet echt, is dat gezegde om te beginnen al niet goed. Het is een kleine misvatting en ik stel voor om hun slogan enigszins bij te buigen richting de kwantumfysica door te zeggen: ‘Je creëert je eigen holografische universum’, en ons richten op belangrijker zaken.

‘Je creëert je eigen holografisch universum.’

Is *dat* waar?

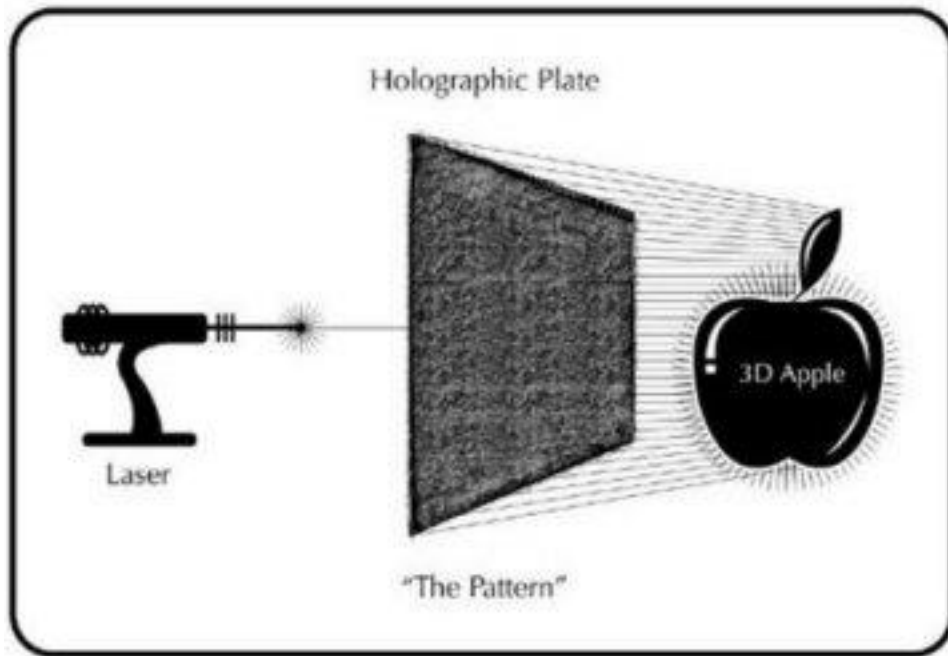
Als dat zo is, wie is dan precies die *Jij* die dat holografisch universum creëert?

Laten we dat eens uitzoeken door onze studie in kwantumfysica verder op te pakken. We zeiden...

Wat we altijd als ons leven en als onze realiteit hebben gezien, is – volgens de kwantumfysica - niet echt, maar in werkelijkheid een holografische 3D film waarin we zijn ondergedompeld; waar golffrequenties uit Het Veld naar ons brein worden gedownload, alwaar ze vertaald worden in deeltjes die in tijd en ruimte zijn geplaatst en die naar ‘daarbuiten’ worden geprojecteerd om door onze zintuigen te worden waargenomen.

...en de vraag die we ons stelden was: ‘Wie of wat creëert de holografische films die ik ervaar als mijn realiteit?’

Je zult je herinneren dat een hologram een tweestappen proces is, en dat in de tweede stap de referentiestraal met het object op de holografische plaat (of film) wordt gericht, om daarmee het object tevoorschijn te laten ploppen in de realiteit.

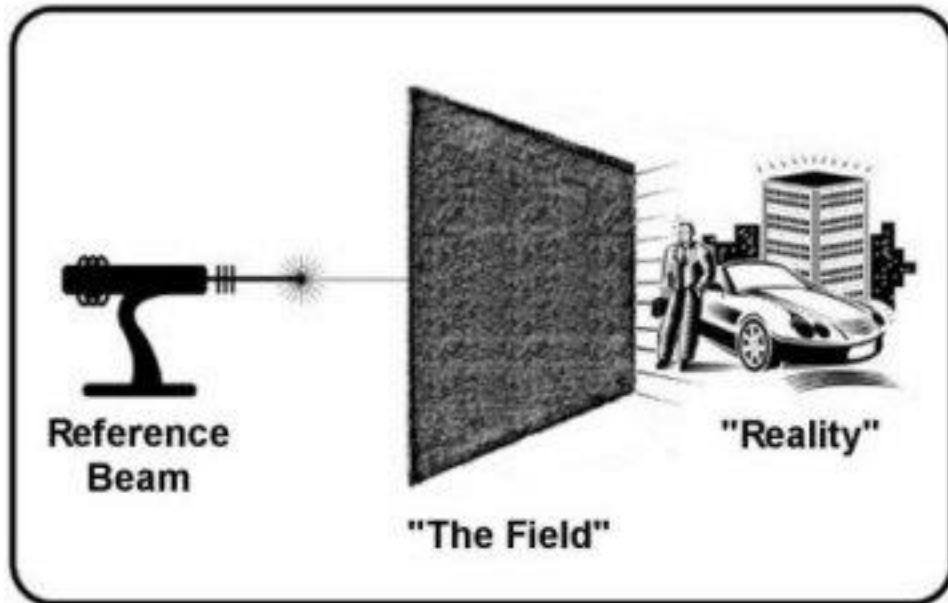


Wat we nog niet besproken hebben is, dat een stukje holografische film vele, vele objecten kan bevatten en dat holografie, omdat het zoveel informatie kan bevatten, de andere op laser gebaseerde opslagtechnieken binnenkort waarschijnlijk zal gaan vervangen ('Het voordeel van deze vorm van dataopslag is, dat het *volume* van het opslagmedium wordt benut in plaats van de oppervlakte.'⁴).

Welk object of welke objecten er tevoorschijn ploppen, hangt van de hoek af van de referentiestraal. Je kunt met ander woorden door verschillende hoeken te gebruiken de holografische beelden kiezen die worden gecreëerd, en zo het gewenste golfpatroon op de holografische film selecteren.

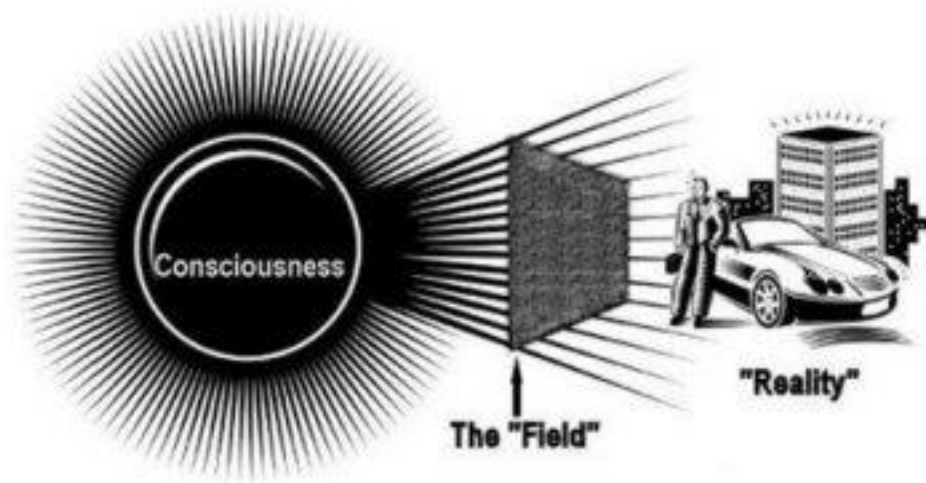
Laten we dat nu eens betrekken op ons holografisch universum...

We richten een soort van referentiestraal – we weten nog niet hoe of wat –op Het Veld, dat op een gigantische holografische film lijkt en alle golffrequenties bevat voor een oneindig aantal hologrammen; en daar plopt realiteit tevoorschijn.



Vanaf nu kunnen we een meer specifieke vraag stellen: ‘Wie of wat is die referentiestraal die bepaalde golfpatronen uit Het Veld kiest om onze realiteit te creëren?’

Het best mogelijke antwoord tot nu toe lijkt **bewustzijn**. Het is **bewustzijn** dat de precieze golffrequenties uit Het Veld kiest en deze download naar een menselijk brein, die het vervolgens converteert naar ruimte/tijd deeltjes, en daar plopt onze realiteit tevoorschijn.



Dit proces is natuurlijk niet twee dimensionaal of lineair zoals in de afbeelding.
Een realistischer afbeelding zou bestaan uit drie dimensionale concentrische cirkels, met *realiteit* in het centrum, daaromheen Het Veld, en om Het Veld heen, **bewustzijn**.



Zie het als een perzik, waarbij de pit de realiteit is. Het perzikvles is Het Veld en de schil **bewustzijn**. Helaas zijn we voor het moment opgescheept met twee dimensionale lineaire beelden, tenminste totdat dit boek als holografie beschikbaar komt.

* * *

*Het is **bewustzijn** dat de precieze golffrequenties uit Het Veld kiest en deze download naar een menselijk brein, dat het daarna converteert naar ruimte/tijd deeltjes en daar in onze 'realiteit' tevoorschijn plopt.*

Op dit punt splitsen de kwantumfysici zich in twee grote groepen. De ene groep – de *pure* wetenschappers - kunnen dit antwoord niet accepteren, hoewel het de meest logische en eenvoudige is, overeenkomstig Ockhams scheermes en het principe van parsimony. Dat komt omdat **bewustzijn** niet gemeten kan worden en er niet op de gebruikelijke wetenschappelijke manier mee om kan worden gegaan. **Bewustzijn** leent zich niet voor wiskundige vergelijkingen en statistisch onderzoek.

Maar er is ook een significant aantal kwantumfysici die wél begrijpen dat **bewustzijn** niet alleen het beste antwoord is, maar ook de best werkbare. Een van hen is Dr. Amit Goswami, naar mijn idee een van de grootste denkers van onze tijd. Hij is professor emeritus in theoretische fysica aan de universiteit van Oregon, Senior Scholar in Residence aan het instituut voor Noetic Sciences en auteur van acht boeken over kwantumfysica, inclusief *The Self-Aware Universe* en *Science and Spirituality: A Quantum Integration*. Dr. Goswami zegt:

Kwantumfysica laat ons op directe wijze zien, dat we de wereld alleen kunnen begrijpen als we die in bewustzijn plaatsen. De hele wereld bestaat uit bewustzijn; de wereld is bewustzijn... Kwantumfysica maakt dat zo helder als glas... Er moet bewustzijn aan te pas komen, ... en zo komt de wetenschap voor het eerst de 'vrije wil' tegen. Bewustzijn is vrij omdat er in onze wetenschap geen wiskundige beschrijving van is; alleen objecten kunnen wiskundig worden beschreven en dan alleen hun mogelijkheden. Één vraag blijft echter: 'Wie is de kiezer?' En als we dat begrijpen... dan zien we dat er vrijheid van keuze is, en vanuit die keuzevrijheid komen onze actuele ervaringen voort.⁵

Dr. Jeffrey Satonover, Teaching Fellow in fysica aan de Yale University zegt het zo...

Laten we stellen dat er een ontastbare wereld is die de tastbare wereld van onze ervaringen beïnvloedt, en dan zeggen we: 'Dat is wat kwantummechanica ons zegt' – en toegegeven, het is een fraaie manier om iets te verklaren dat zeer, zeer moeilijk te grijpen is – en dat ons vanzelfsprekend leidt naar de conclusie wat kwantummechanica zegt, dat er een spirituele wereld is die haar keuzes maakt, dat er een andere ontastbare wereld is die onze fysieke wereld beïnvloed. Die ontastbaarheid is op zichzelf de basis van fysieke realiteit. Het mag dan ontastbaar zijn – we weten niet wat of waarom – maar het is feitelijk de meest fundamentele grondslag van materie.⁶

Fred Alan Wolf, theoretisch fysisicus, zegt hierover...

Kwantumfysica zegt ons dat bewustzijn in het universum een rol speelt. Het zegt dat er een geheime ondergrond is, die de realiteit waarin wij leven beïnvloedt en dat onze realiteit waarin wij leven geheel niet is waar die op lijkt.⁷

En Dr. Andrew Newberg, directeur van het centrum voor spiritualiteit en neurowetenschappen aan de universiteit van Pennsylvania, vraagt...

Of we wel of niet op een groot Holodeck leven, dat is een vraag waar we noodzakelijkerwijs geen antwoord op hebben... Het is voor te stellen dat dit alles gewoon een grote illusie is... Wat is daarom de relatie tussen bewustzijn en de materiële werkelijkheid. Of de materiële wereld nu wel of niet voortkomt uit een bewustzijnsrealiteit. Is bewustzijn zelf het fundamentele in het universum, in plaats van de 'koude, donkere materie' of andere aspecten van materie waar fysici naar op zoek zijn?... Misschien heeft het meer met bewustzijn te maken. Zo bekeken, kunnen we het universum beter zien als een staat van bewustzijn... veel eerder dan de materiële realiteit waar we normaal naar kijken.⁸

Aldus zijn een aantal hoogst gerespecteerde en zorgvuldige fysici tot de conclusie gekomen dat **bewustzijn** de golffrequenties uit Het Veld kiest, waarmee onze holografische ervaringen worden gecreëerd.

Maar net als bij Het Veld, kan niemand het bestaan van **bewustzijn** bewijzen. Maar net zoals we dat bij Het Veld aannemen 'is bewustzijn erbij betrokken' zoals Dr.

Goswami het zegt en kunnen we succesvol een model opbouwen over de werking van de wereld en de praktische kanten van dagelijkse gebeurtenissen.

Het gezegde 'Je creëert je eigen holografisch universum' klopt dus niet, omdat datgene waaraan je denkt als jij, degene aan de realiteitskant van Het Veld, die realiteit niet creëert. We komen dicht bij de waarheid als we zeggen: 'Jouw *bewustzijn* creëert jouw eigen holografisch universum.'

Maar... wat is *bewustzijn* dan precies?

Als je even wilt lachen, klik dan **hier** voor een korte video uit *What the bleep!?* – *Down the rabbit hole*, waarin enkele van de slimste mensen uit het veld van kwantumfysica dit proberen te beantwoorden!

Als je bent uitgelachen, voel dan nu wat waardering voor de oprechtheid waarmee deze grote geesten worstelen, omdat het definiëren van *bewustzijn* niet eenvoudig is.

De Wikipedia definieert *bewustzijn* o.a. als:

*Een toestand van de geest die gekenmerkt wordt door een besef van het eigen ik en de omgeving.*⁹

In de filosofie:

*Op het meest basale niveau is bewustzijn het proces van een denker die zijn gedachte richt op een bestaansaspect.*¹⁰

*In de mens, zo wordt begrepen, omvat bewustzijn 'meta gewaarwording,' een gewaarwording dat men gewaar is.*¹¹

In veel spirituele leringen is *bewustzijn* synoniem met de menselijke ziel of geest, het onsterfelijke deel van de mens en met

*...hoger bewustzijn – oftewel super bewustzijn (Yoga), objectief bewustzijn (Gurdieff), buddhi bewustzijn (Theosofie), God-bewustzijn (Soefi en Hindoeïsme), Christus bewustzijn (New Thought) en kosmisch bewustzijn, allemaal weergaven van het bewustzijn van een mens op een hoger niveau van evolutionaire ontwikkeling.*¹²

*Maar: we moeten toegeven dat bewustzijn, net als oneindigheid en de deeltje-golf concepten uit de kwantummechanica, een eigenschap aangeeft die intuïtief gezien niet eenvoudig is. Bewustzijn –net als gravitatie, massa en lading – is mogelijk één van de onherleidbare eigenschappen van het universum waarvoor geen verdere verklaring mogelijk is.*¹³

Als je bij *Answers.com* en *Wikipedia.com* zoekt op *bewustzijn*, vind je essay op essay van gerespecteerde onderzoekers die proberen uit te leggen wat bewustzijn is, allemaal net even anders.

Voor mij is deze laatste misschien wel de meest significante en het herhalen waard...

Bewustzijn – net als gravitatie, massa en lading – is mogelijk één van die onherleidbare eigenschappen van het universum waarvoor geen verdere verklaring mogelijk is.

Het lijkt me duidelijk dat niemand precies weet wat *bewustzijn* is of het behoorlijk kan definiëren. We zullen het nooit weten; we weten alleen dat het er is. We zijn in feite onmachtig het te weten en zullen dat blijven, omdat we eenvoudig aan een andere kant van Het Veld zitten dan *bewustzijn* zit; en onze breinen – volgens Pribram – zijn ontworpen als holografische ontvangers en vertalers en hebben niet de capaciteit of mogelijkheid om informatie van de andere kant van Het Veld te verwerken.

We weten dat *bewustzijn* níet het lichaam, het brein, de geest, het intellect of wat dan ook in het holografische universum is. Het is geen ding; het is de schepper van dingen.

Vertel ik nu dat wij – de *ik* die dit boek schrijft en de *jij* die het leest – geen *bewustzijn* hebben? Nee, maar wel dat het woord *bewustzijn* voor zeer vele dingen wordt gebruikt, en dat het verwarrend werkt om te proberen dingen aan te duiden die aan de andere kant van Het Veld liggen.

Ja, wij – jij en ik – hebben een soort van bewustzijn, het zelfbewustzijn. We zijn ons bewust van *onzelf* en we zijn ons bewust van onze gewaarwording; zoals het woordenboek zegt, *de kwaliteit of staat van gewaarworden, in het bijzonder van iets in iemands binnenste.*

Dat is prima, maar dat is niet het bewustzijn waar wij het hier over hebben, dat golffrequenties kiest uit Het Veld.

René Descartes zei, *Ik denk, dus ik ben.* Descartes leefde zoals iedereen in het filmtheater en zoals ik eerder heb gezegd, vinden we in de kwantumfysica vaak het tegenovergestelde van wat we altijd geloofd hebben; we zijn dichterbij de waarheid als we zeggen: *‘Ik ben, dus ik denk.’*

Het bewustzijn is de: *Ik ben*; het zelfbewustzijn is de: *Ik denk*.

* * *

Ik heb lang getwijfeld of ik het moest doen, waarschijnlijk door de twee woordenboeken van L. Ron Hubbard met nieuwe woorden en betekenissen voor de Scientology. Ik hou n.l. niet van poëzie; ik hou van gewone, eenvoudige teksten met duidelijke, begrijpelijke woorden en betekenissen.

Maar door de verwarring rond het woord *bewustzijn* en omdat dit concept voor ons begrip zo essentieel is, denk ik dat het noodzakelijk is met een nieuwe aanduiding te komen, die het *bewustzijn* aan de andere kant van Het Veld beter aangeeft – deze *onherleidbare* eigenschap van het universum – om het van ons aan deze zijde van Het Veld te onderscheiden.

Ik had al vroeg besloten geen termen als ‘hoger zelf’, ‘hogere macht’, ‘hoger bewustzijn’ of ‘uitgebreide zelf’ te gebruiken; deze zijn teveel gebruikt en misverstaan; en eerlijk gezegd trekken ze de Volwasmens in tegenovergestelde richting van waar deze heen wil op weg naar vlinder. We zullen snel zien waarom.

Net zo wil ik ook *ziel* en *geest* niet gebruiken of iets anders met een religieuze teneur. Het gaat hier niet over theologie, verheven meesters of hogere niveaus van spiritualiteit.

Daarom besloot ik uiteindelijk de term *Oneindige Ik* te nemen, die weliswaar wat aannames bevat, maar uiteindelijk voor ons doel redelijk geschikt is.

De aannames bestaan hieruit dat, wat voor bewustzijn er ook is aan de andere zijde van Het Veld, het kwaliteiten en eigenschappen zal hebben die oneindig zijn, zoals:

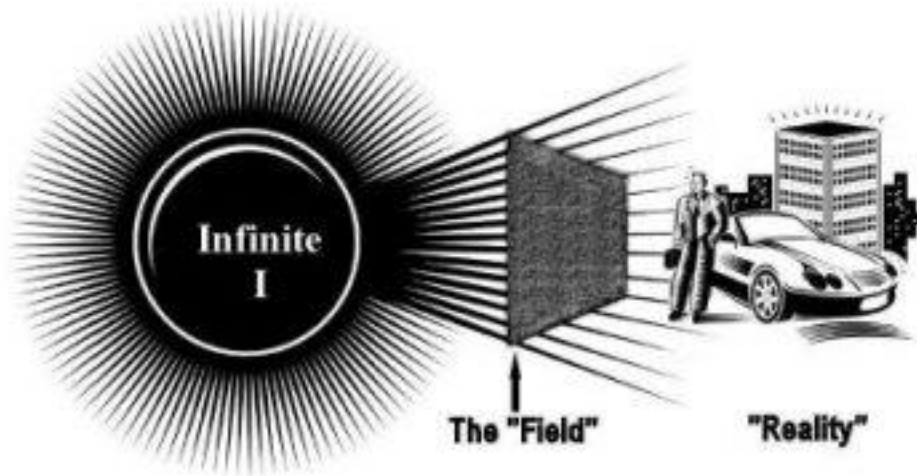
- ~ oneindige vreugde
- ~ oneindige overvloed
- ~ oneindige wijsheid
- ~ oneindige energie
- ~ oneindige en onvoorwaardelijke liefde
- ~ en een oneindig verlangen tot spel en zichzelf creatief uit te drukken¹⁴

Of dit wel of niet de *waarheid* zal zijn, zullen we pas weten als we sterven, of niet. Maar voor nu is het zo dicht mogelijk bij de *waarheid*; net als bij het concept van Het Veld, levert het een werkbaar model op voor onze weg naar transformatie in vlinder.

Het levert ons ook een duidelijk onderscheid op tussen het *Oneindige Ik* aan de ene zijde en de *jij* en *ik* aan de andere zijde van Het Veld, rondlopend in holografische lichamen in een holografische wereld. Daarom is het *Oneindige Ik* niet de *ik* die dit boek schrijft en ook niet de *jij* die het leest (ik zal die *jij* en *ik* in het volgende hoofdstuk een andere naam geven).

Ook wil ik benadrukken dat met *Oneindige Ik* een enkelvoudig individueel *bewustzijn* wordt bedoeld, en niet bewustzijn in het algemeen (zoals het woord soms wordt gebruikt) of ‘collectief bewustzijn’ of ‘kosmisch bewustzijn’ of ‘God.’ Ieder van ons heeft een *Oneindige Ik*. (Het is de novelle *The Oversoul seven trilogy*¹⁵ van Jane Roberts, die zo ver ik weet het dichtst bij dit concept komt, en is gebaseerd op het *Seth* materiaal.)

Vanaf nu zal ik naar het *Oneindige Ik* verwijzen als degene die de golffrequenties uit Het Veld kiest en deze download naar het menselijk brein, dat het converteert naar ruimte/tijd deeltjes en die vervolgens in onze realiteit laat ploppen.



Voor we verder gaan wil ik duidelijk zijn over het *Oneindige Ik*, omdat ik geen verwarring wil met de begrippen die je mogelijk in het theater hebt opgedaan.

Deze *Oneindige Ik* is niet jouw 'hogere zelf' of 'uitgebreide zelf.' Met de term 'hogere zelf' zijn twee dingen fout; de eerste is het woord *hogere* en de tweede is het woord *zelf*.

Ten eerste heeft *hogere* hier geen betekenis. Het is een oordeel, een onderscheid, en we zullen zien dat oordelen de lijm is die de illusie in het filmtheater bij elkaar houdt. Het woord *zelf* is wat we als onszelf zien, dat we een hogere versie zouden hebben. Maar wat we zien als ons *zelf* is onjuist, álles ervan. Waar dit alles op is gericht is het *niet-zelf*. Het laatste waar we in termen van het *Oneindige Ik* aan willen denken is, dat het een uitgebreide versie van ons is. Dat is het niet!

Noch is het *Oneindige Ik* een verbeterde of spirituelere of verhevener of zuiverder of betere versie van onszelf. Het is ook geen verlichte of geëvolueerde of avatar of heiliger versie van onszelf. Het is niet waar je ooit naar toe zult groeien. Je zult nooit je *Oneindige Ik* worden, ondanks wat je doet, hoe goed je bent, hoeveel je mediteert of alleen biologisch voedsel eet, of bidt of bepaalde ceremoniën of rituelen uitvoert.

Het is ook niet God of 'Al dat Is' of Allah of Jehova of Jahweh of De Bron.

Het is ook niet jouw superbewustzijn, objectief bewustzijn, Buddhi bewustzijn, God-bewustzijn, Christus bewustzijn, universeel bewustzijn of kosmisch bewustzijn. Dat zijn allemaal filmtheater versies van de waarheid en daarom krom. Het **is bewustzijn**, ja – *jouw* bewustzijn, maar niet het bewustzijn dat je als mens voelt, want dat is zelfbewustzijn.

Hoewel je voortdurend communiceert met je *Oneindige Ik* (of dat gerealiseerd wordt of niet), bevinden jij en *het* zich in totaal verschillende werelden, aan verschillende zijden van Het Veld. De beste analogie waar ik aan kan denken is die van een astronaut op de Maan; als jij dat bent, dan is Mission Control in Houston jouw *Oneindige Ik*, en alle ruimte ertussen is Het Veld. Ik hou wel van deze analogie, omdat jouw *Oneindige Ik* je in

de eerste plaats niet alleen naar de Maan stuurde, maar hierbij ook je beste vriend en partner is in dit avontuur.

Maar wat is het *Oneindige Ik* dan wel, zul je vragen? Goede vraag.

Dat weet ik niet. Wat ik wel weet, uit directe ervaring, uit het testen en uitproberen van dit model, is dat mijn *Oneindige Ik* bestaat en dat het mij heeft gecreëerd en dat jouw *Oneindige Ik* jou heeft gecreëerd. Ik kan je vertellen wat het niet is, maar ik kan je niet vertellen wat het wél is; en zoals ik al zei, ik denk dat zolang we aan deze zijde van Het Veld zitten, het voor iedereen onmogelijk is te vertellen wat het is. Het enige wat ik kan zeggen is, vanuit al mijn handel en wandel met mijn *Oneindige Ik*, dat ik er trots op zou zijn het mee naar huis te nemen om aan mijn ouders voor te stellen.

* * *

Hier komt het dan, het *Bewustzijnsmodel* in een notendop...

Jouw *Oneindige Ik* kiest en experimenteert uit voor jou, in de vorm van golffrequenties, uit de oneindige mogelijkheden van Het Veld; het downloadt deze naar jouw brein. Jouw brein ontvangt die golffrequenties en vertaalt deze naar fysieke realiteit en zendt ze naar *daarbuiten* om door onze zintuigen te worden waargenomen. Je kent energie toe aan het holografisch universum dat je waarneemt en maakt het daarmee *echt*, net als aan de personen, plaatsen en dingen die je ziet.

Maar dit suggereert dat alles wat je ziet, hoort, proeft, voelt, ruikt of meemaakt, op wat voor manier dan ook, door jouw *Oneindige Ik* is uitgekozen, om het mee te maken, naar jouw brein gezonden om er realiteit uit te genereren. Elk moment van elke ervaring die je nu hebt – die je ooit hebt gehad en die je ooit zult hebben - is zorgvuldig voor jou uitgekozen en gecreëerd door jouw *Oneindige Ik*, precies zoals het is en precies op de wijze zoals jouw *Oneindige Ik* het wil, tot op het kleinste detail. Onthoud daarom...

ER IS GEEN DAARBUITEN DAAR BUITEN!

EINDNOTEN

1. Robert Adams' blog, *Sri Ramana Maharshi* – Verder lezen
2. Mahadevan, T.M.P., in de introductie van *Who Am I?: The teachings of Bhagavan Sri Ramana Maharshi* – Verder lezen
3. Wikipedia, *Vlinders* – Verder lezen
4. Wikipedia, *Holografie* – Verder lezen
5. Goswami, Amit, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
6. Wolf, Fred Alan, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
7. Newberg, Andrew, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
8. Satinover, Jeffrey, *What the bleep!?! – Down the rabbit hole* – Verder lezen
9. Wikipedia, *Bewustzijn* – Verder lezen
10. Wisegeek.com, *Consciousness* – Verder lezen
11. Answers.com, *Consciousness* – Verder lezen
12. Answers.com, *Higher consciousness* – Verder lezen
13. Ramachandran, V.S. en Blakemore, Colin op Answers.com, *Oxford companion to the body: consciousness* – Verder lezen
14. Uit verschillende geschriften en seminars van Robert Scheinfeld – Verder lezen
15. Roberts, Jane, *The oversoul seven trilogy* – Verder lezen

HOOFDSTUK 10

HET SPEELMODEL

Terug naar de inhoudsopgave

Dit is de eerste gelegenheid voor de vraag ‘Wie ben ik *niet*?’

Je bent *niet* jouw *Oneindige Ik*. Je bent niet degene die de golffrequenties uit Het Veld kiest.

Je bent niet eens oneindig. Jouw lichaam, geest, intellect en alles wat zich daarmee associeert maken deel uit van het holografisch universum. Ze zijn niet echt en nog minder oneindig.

Jouw *Oneindige Ik* is het *Ik ben* deel en jij bent het *Ik denk* deel van de vergelijking.

Als je dit in de beginfase van je coconperiode te pakken kunt krijgen, dan is je metamorfose des te leuker, makkelijker en gemakkelijker. Op dit moment schreewt jouw ego – de onechte persoonlijkheid die je hebt ontwikkeld – waarschijnlijk in je oor dat dit allemaal bullshit is en dat je dit boek aan de kant moet gooien en niets meer van die idioot moet lezen; jouw ego wil je namelijk laten denken dat je iets bent wat je *niet* bent; iets meer, iets bijzonders dat onsterfelijk is. Op die manier hoeft het, zolang jij niet dood gaat, ook niet dood te gaan. Maar dat is precies wat er in de cocon gaat gebeuren, jij en jouw ego moeten sterven net als de rups.

Ik realiseer me dat elke religie en elke spirituele school in het filmtheater – inclusief New Age – predikt dat je een spiritueel wezen bent (jouw *ziel*) met fysieke ervaringen (in jouw lichaam). Zelfs Robert Scheinfeld, mijn mentor en medescout zei dat jouw *Oneindige Ik* (wat hij het Uitgebreide Zelf noemde) ‘de zon is van wat je werkelijk bent;’¹ en als iedereen dat zegt, waarom zou je dat dan niet geloven?

Omdat het niet waar is...

...en het misschien de grootste fout binnen het filmtheater is, die alle Kindmensen en Volwasmensen belet om vlinders te worden.

Zou je als astronaut op de Maan zeggen dat je in het echt Mission Control bent en de leiding hebt over de missie?

Als je verdediger bent in een voetbalteam, zou je dan zeggen dat je de trainer bent en het spel bepaald?

Als je trompettist bent in een orkest, zou je dan zeggen dat de dirigent bent?

Je zou wel willen denken dat je jouw bewustzijn *bent*, dat je de *Ik ben* bent; maar het feit dat je dat zou willen *denken* geeft aan, aan welke zijde van de vergelijking je werkelijk zit.

Wat je hier uiteindelijk naar waarheid over kunt weten en zeggen is, dat jouw *Oneindige Ik* degene aan de andere zijde van Het Veld is, die alle holografische ervaringen voor je creëert, dat jij niet jouw *Oneindige Ik* bent; eerlijk gezegd is dat alles wat je hoeft te weten.

* * *

Wat zou het uitmaken? Zou het een probleem zijn te denken dat we zelf onze *Oneidige Ik* zijn en onze holografische ervaringen creëren?

Als die astronaut op de Maan denkt dat hij Mission Control is, wat zou er dan de missie terechtkomen denk je?

Als de verdediger van het voetbalteam denkt dat hij de rechtsvoor is, hoeveel wedstrijden zouden hij dan winnen?

Als de trompetspeler in het orkest denkt dat hij de dirigent is, hoe zou een symfonie dan klinken?

Wat belangrijker is: je zou bij elk moment dat je probeert jouw *Oneindige Ik* te zijn, jouw werkelijke rol waarvoor je bent gecreëerd verstoren. Hoe eerder je stopt met jouw *Oneindige Ik* te willen zijn, des te meer tijd je zult hebben om uit te vinden wie je werkelijk bent.

Laat me eens een andere analogie gebruiken om het nog duidelijker te maken. Als een *Oneindige Ik* de Atlantische Oceaan zou zien en zou besluiten te gaan zwemmen, dan zou het eerst de temperatuur van het water willen weten; hét besluit een grote teen aan een rechtervoet te creëren om zo het water te testen. De taak van die grote teen is de ervaring van het water in de oceaan, en om dat gevoel terug te koppelen naar die *Oneindige Ik* via een feedback verbinding.

Je ziet het voor je. Jij bent die grote teen. Je bent niet het hele lichaam, niet het brein of het **bewustzijn**. Je bent die grote teen.

En als dat zo was – als jij die grote teen was – zou je dan iedereen gaan vertellen dat jij het *Oneindige Ik* bent? Als je werkelijk door zou hebben waarvoor je bent gecreëerd en je rol kende in relatie tot jouw *Oneindige Ik*, zou je dan niet tevreden zijn met jouw specifieke taak en deze goed uitvoeren en je niet anders voordoen dan je bent?

Maar als je voortdurend volhoudt dat je ‘echt waar’ jouw *Oneindige Ik* bent, zou je dan niet irritant zijn in plaats van een grote teen?

Je *Oneindige Ik* heeft oneindig veel geduld getoond; je hele leven lang probeerde je zijn taak over te nemen en dat je gelijktijdig jouw reden van bestaan hebt genegeerd en ontkend. Maar zelfs dat was niet fout en werkte uitstekend voor je ervaringen in het filmtheater. Het werkt alleen niet meer in de cocon.

Dit heeft deels met je ego te maken en deels met hetgeen je door religies en spirituele leringen is verteld; dat we niet goed genoeg zijn zoals we zijn, dat we meer zijn dan alleen maar een grote teen. Als we ons niet zouden schamen voor wat we zijn, zou het niet nodig zijn iets beters of hogers te worden. Als je klaar zult zijn met je werk in de cocon, zul je weten wie je *echt* bent en er tevreden mee zijn en niets anders nodig hebben. De ‘Sereniteit van het zijn’ zou ik dat willen noemen.

* * *

Misschien geloof je in niets, dat er niets anders is dan jijzelf en jouw verstand dat ervaringen creëert; niets *hogers*, geen ziel of geest of iets wat daarop lijkt. Misschien had je in het filmtheater het idee van een *hogere macht* in je leven al verworpen. Maar het bestaan van jouw *Oneindige Ik* te ontkennen, is net zo fout als te denken dat jij jouw *Oneindige Ik* bent en is in direct conflict met kwantumfysica en hersenonderzoek. Dat mag je misschien van dienst zijn geweest als rups, maar zal je in je cocon niet langer helpen. Ik kan je dat echter niet kwalijk nemen, noch veroordelen, omdat die hogere

macht waarvan anderen hebben geprobeerd je te overtuigen geen logische was. Zoals Philip K. Dick zei in zijn novelle *Valis*: ‘the Creator is insane.’

Er is echter geen twijfel over dat er *iets* aan de andere zijde van Het Veld is (wat ik het *Oneindige Ik* noem), die jou en jouw holografische ervaringen heeft creëert. Eerlijk gezegd is het alleen jouw ego die je anders wil doen geloven, te geloven dat jij – aan deze zijde van Het Veld – het vermogen hebt van alles te creëren. Hiervan zul je in jouw cocon een directe ervaring hebben, als je jezelf toestaat die te zien.

* * *

Als je niet jouw *Oneindige Ik* bent, wat ben je dan? En wat is jouw relatie met jouw *Oneindige Ik*?

Het beste antwoord is dat je een Speler bent – net als ik – een Speler door jouw *Oneindige Ik* gecreëerd om een spel te spelen, waar het gek op is. (Het volgende hoofdstuk gaat over het spel dat we spelen.)

Shakespeare zei het al vierhonderd jaar geleden: ‘*Heel de wereld is toneel, en alle mensen slechts spelers*’² We hadden hier meer aandacht aan kunnen schenken.

Ik heb aangegeven, en zal dat vaker doen, dat er aanwijzingen en hints om ons heen zijn te vinden over hoe het universum werkt. Één ervan is de populaire computer videogame.

Als je nooit een videogame hebt gespeeld, zou je dat toch eens moeten doen. Deze kan naast plezier ook inzicht geven. Ga eens naar het gratis *Pirates of the Caribbean Online*, van Disney; een goed voorbeeld van wat ik bedoel.

Geavanceerde videogames zoals *Pirates*, beginnen met het creëren van een Player die jou in het spel gaat vertegenwoordigen. In *Pirates* gebeurt dat als eerste; de keuze van man of vrouw, lichaamsvorm, lengte, huidskleur en gezichtskenmerken; de kaaklijn, lippen en jukbeenderen, oogkleur, wenkbrauwen, oogvorm, keuze van neus en oren, haarstijl en –kleur inclusief snor of baard en allerlei kledingcombinaties. Als laatste kies je een naam voor de Player.

Ik verwonder me over deze technologie. Het lijkt of je met al die keuzes een oneindig aantal variaties aan Players kunt creëren.

Laten we teruggaan naar *Pirates* om nog een Player te creëren (je kunt gratis twee Players creëren). Maar zie je nu eens als een *Oneindige Ik* die wil spelen en zichzelf creatief wil manifesteren en daarvoor een Player ontwerpt, die het zal vertegenwoordigen in dit avontuur, omdat het zelf niet aan het spel kan deelnemen.

Waar het om gaat is dat jij – en ik – zijn gecreëerd door onze *Oneindige Ik* en naar persoonlijke smaak naar uiterlijk zijn ontworpen, van top tot teen. Ze hebben ons onze namen gegeven. (Voor diegene die nog steeds geloven wat hun op school is verteld, dat onze verschijning het resultaat is van het DNA van onze ouders, beveel ik *The Biology of Belief* aan van Dr. Bruce Lipton.)

* * *

Zeg ik nu dat je *los* staat van jouw *Oneindige Ik*? Nee, in het geheel niet; niet meer dan dat een grote teen deel uitmaakt van de rest van het lichaam.

Een grote teen heeft een eigen functie, een eigen taak, maar is deel van het geheel. Een grote teen echter zal nooit denken dat hij het hele lichaam is. Dat is de misleiding waar de Spelers in het filmtheater last van hebben.

Een grote teen is continu verbonden met zijn lichaam en ontvangt vrolijk en bereidwillig opdrachten van het brein. Op dezelfde wijze ben jij – als Speler – continu verbonden met jouw *Oneindige Ik*; zo gauw je stopt met te proberen te zijn wat je niet bent, wordt je connectie met jouw *Oneindige Ik* een stuk helderder.

* * *

Je weet zo langzamerhand dat ik je graag citaten laat lezen, van anderen die in essentie hetzelfde zeggen maar met andere woorden, om je een ander perspectief op het onderwerp te geven. In dit geval ga ik voorbij de kwantumfysica en ga ik naar metafysica.

Darryl Anka doet aan channeling en de entiteit die verondersteld wordt via hem te spreken heet Bashar. Hier volgt wat Bashar over dit onderwerp heeft te zeggen, wat mij aanspreekt, al heeft hij het over ‘hogere zelf’...

De meeste van jullie zijn vertrouwd met het idee dat we een fysiek bewustzijn hebben – een persoonlijkheid als fysiek wezen – dat je als ‘jezelf’ beschouwt. Maar er is ook dat mysterieuze idee van het ‘hogere zelf’. Eenvoudig gezegd begrijpen de meeste van jullie, op zijn minst intuïtief, dat het zogenaamde ‘hogere zelf’ ...niet fysiek is. Nog eenvoudiger zou je kunnen zeggen dat er een vibrerende frequentie is boven de fysieke werkelijkheid – net voorbij onze fysiek realiteit – waarin zich dát bevindt, wat we het ‘sjabloon’ voor onze fysiek realiteit zouden kunnen noemen, of waarop onze fysieke ervaringen zijn geconstrueerd.

Het zal jullie als persoonlijkheidsconstructies - als fysiek geesten - verbazen te vernemen, dat er geen enkel idee tot jullie komt. De persoonlijkheid ontvangt geen concepten. Zij wordt ze gewaar; ze komen niet tot haar... Het ‘hogere zelf’ komt dat toe; het fysieke brein ontvangt, de persoonlijkheid neemt waar. Dat is het enige wat het doet. Elk idee, elke inspiratie, elk denkbeeld dat jullie ooit hebben gehad, komt niet uit je fysieke geest voort, het komt van het ‘hogere zelf’ deel van jullie, via je ontvanger – het brein – en wordt door het brein vertaald in vibraties die de fysieke geest waarneemt als een gereflecteerde realiteit.

Dat klinkt aanvankelijk beperkend, maar in werkelijkheid is het heel, heel bevrijdend, want jullie kunnen ophouden met denken! Jullie kunnen allemaal ophouden te denken dat je de leiding hebt. Jullie kunnen ophouden te denken dat we overal rekening mee moet houden. Jullie kunnen ophouden te denken dat je het schip moet sturen. Dat hoeft je niet. Je ziet alleen maar de weg. Je ervaart alleen het pad...

De reden van je problemen, de reden dat je als fysiek wezen het gevoel hebt vast te zitten, is dat je geleerd is te geloven dat het je fysieke brein is dat al dat gedoe geeft. Maar dat is niet zo. Daarom, als je probeert het te manipuleren, werkt het niet, omdat de fysieke geest niet gebouwd is om dit soort ideeën te creëren. Het is alleen maar ontworpen om de effecten van de creaties (van je ‘hogere zelf’) gewaar te worden, via de ontvanger, je fysieke brein.

Dit staat toe je last lichter maken. Stop met dat gesjouw van bagage; hou op met het doen van de taak van het 'hoger zelf' en beperk je tot jezelf. Daarom zijn velen van jullie zo vermoeid; omdat je een taak probeert te doen waarvoor je niet bent ontworpen. Dat is uitputtend! Stop! Voor die taak ben je niet ingehuurd. Je 'hoger zelf' heeft die taak reeds en voert die perfect voor je uit... Doe alleen de taak waarvoor je bent ontworpen, die van waarnemer.³

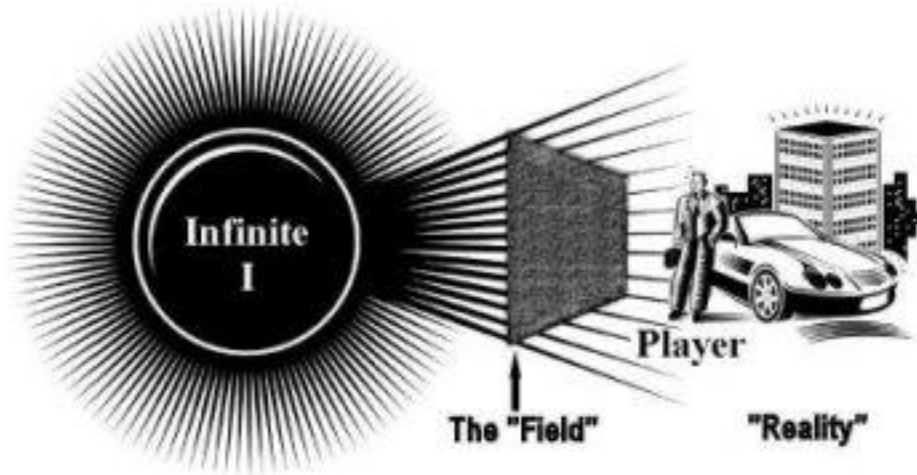
* * *

Blijkbaar gebruikt Bashar, of Darryl, metaforen net als ik! *'Jullie kunnen ophouden te denken dat je het schip moet sturen. Dat hoeft je niet. Je ziet alleen maar de weg. Je ervaart alleen het pad...' – schip, weg, pad...*

Laat mij het zo zeggen: Je bent niet degene die de bus bestuurt. Jouw *Oneindige Ik* heeft jou *ingehuurd* – jou gecreëerd – om achterin de bus te zitten om het landschap te bekijken en erop te reageren terwijl het je passeert, dat is alles. Maar ook die taak heb niet goed vervuld, omdat je voorin bent gaan zitten en hebt geprobeerd de taak van de chauffeur over te nemen.

Je bent niet de maker van het landschap (van jouw holografische ervaringen); je bepaalt niet naar welke landschap je kunt kijken; je bepaalt niet in welke richting de bus rijdt. Al die taken behoren bij de buschauffeur, jouw *Oneindige Ik*.

Wat ben ik *niet*? Je bent niet de buschauffeur. Je creëert niet jouw eigen realiteit. Jij – aan dezelfde zijde van Het Veld als de realiteit zelf – hebt om precies te zijn niet het vermogen om ook maar iets te creëren.



Als je jezelf uiteindelijk overgeeft en dat feit accepteert, zal dat een opluchting voor je zijn. We hebben achterin het filmtheater hard aan onze realiteit gewerkt – aan een realiteit die we ons wensten – en dachten inderdaad dat we de bus bestuurden en we verantwoordelijk waren voor de richting die deze nam en welk landschap we zouden zien; maar het werkte, uiteraard, niet. Op zijn minst creëerden we *niet* de realiteit die we ons wensten.

We kunnen achterover gaan leunen en van de rit genieten en het rijden aan onze *Oneindige Ik* overlaten, wetende dat onze enige taak het landschap waarnemen is en erop te reageren, op de ervaringen die voor ons tevoorschijn ploppen. ‘Neem de bus en laat het rijden over aan jouw *Oneindige Ik*.’

* * *

Er zijn mensen die als ze dit voor het eerst horen boos reageren – haast agressief – en denken dat ze niet meer zijn dan een marionet of slaaf van hun *Oneindige Ik*, die aan de touwtjes trekt en de Speler laat dansen. Maar niets is minder waar. Dat zou de hele opzet van het spel dat die *Oneindige Ik* heeft gecreëerd teniet doen, we zullen dat in het volgende hoofdstuk bespreken.

Om het spel voor het *Oneindige Ik* zinvol te maken, behoort jij als Speler vrij te zijn – je dient een vrije wil te hebben – niet om voor jezelf de holografische ervaringen uit te kiezen, maar voor jouw reactie daarop. Het is dé reden van jouw bestaan als Speler, om de vrije wil te gebruiken bij het kiezen van jouw reactie en gevoelens die ermee gepaard gaan. Het zijn de *gevoelens* die het *Oneindige Ik* van je wil; en zonder vrije wil zou de hele zin van het spel teniet worden gedaan.

Je bent dus alles behalve een marionet of slaaf die door een *Oneindige Ik* gemanipuleerd wordt, die je niet kunt zien en waarvan je niet eens zeker bent of die wel

bestaat. Je bent in het spel een integrale Speler, die een unieke en waardevolle bijdrage levert voor jouw *Oneindige Ik*. Denk je eens in... Als jouw *Oneindige Ik* zich de hele tijd moet concentreren op het rijden van de bus, zou het dan zinvol zijn als het zichzelf iets zou creëren, een representatie van zichzelf, die achterin de bus kan zitten om zich geheel te richten op het landschap, en die de reactie en gevoelens daarop terug zendt naar die *Oneindige Ik* via een krachtige en continue connectie.

Beschouwt de astronaut op de Maan zich als een marionet van Mission Control? Denk je dat de verdediger van het voetbalteam zich slaaf voelt van de trainer? Zou de trompetspeler in een orkest zich een marionet of slaaf voelen van de dirigent?

Waarschijnlijk niet. Ze kennen hun rol en vertolken die met overtuiging.

Er schiet me een andere analogie te binnen. In Disney World, bij *Pirates of the Caribbean*, is een erg leuke rit, vergelijkbaar met de online versie waar ik eerder over schreef. Daarbij zit je in een kleine boot voor een tocht door een aantal scènes en gebeurtenissen, alle ontworpen om je dingen mee te laten maken, van plezier en opwindend tot angst en spanning. De route van de tocht en de scènes die je ziet zijn door iemand ontworpen en je kunt niet kiezen waar de boot heengaat of wat je te wachten staat. Jouw aandeel is het zitten in die boot en om van de tocht te genieten, reagerend op wat je ziet en wat je invalt; en uiteraard zal geen enkele reactie *verkeerd* zijn.

Het enige waar de ritontwerper in is geïnteresseerd is jouw gevoelens over de tocht die hij heeft gecreëerd; maar ik moet degene nog tegenkomen die denkt een marionet of slaaf van die ritontwerper van *Pirates of the Caribbean* te zijn.

Het is slechts jouw ego die zich bedreigd voelt en zich verzet tegen het idee een Speler te zijn voor jouw *Oneindige Ik*, en dus met het marionet- en slaafargument komt. Het heeft ook te maken met de onwil om controle te verliezen. Blijkbaar willen we allemaal controle over ons leven, meester over ons domein, al moeten we toegeven dat we daarin niet succesvol zijn tot nu toe, omdat niemand erg blij wordt van de huidige realiteit.

Maar dat is precies wat er gebeurde toen we in het filmtheater waren. Je moest geloven – zoals ieder religie en spirituele beweging je wil laten geloven – dat jij degene was die de bus bestuurde. Het was perfect voor dat doel.

Maar nu heb je het filmtheater verlaten om vlinder te worden. Het opgeven van de controlebehoefte is daarbij een belangrijk en essentieel proces; het stuur los te laten en bereid te zijn de taak waarvoor je bent ontworpen te verrichten en om niet de buschauffeur te willen zijn.

* * *

‘Oké. Ik ben dus niet een marionet voor mijn *Oneindige Ik*. Maar ik wil dan op zijn minst medeontwerper zijn van mijn ervaringen,’ hield een vriend vol.

Hiermee wil ik echter voorzichtig zijn, omdat we in zekere zin medeontwerpers zijn, maar niet in de zin zoals we dat woord begrijpen. Het is namelijk mogelijk dat onze reactie op de ene ervaring, invloed heeft op de volgende ervaring.

Als mijn *Oneindige Ik* de bus rijdt en ik achterin de bus zit en reageer op het landschap dat voorbij trekt, dan kan ik een reactie hebben die door mijn *Oneindige Ik* speciaal wordt gevonden en die verder wil onderzoeken. De bus zou kunnen omkeren, om nog eens langs die plek te rijden voor dezelfde reactie; of het kiest voor een

vergelijkbare situatie om te zien of ik net zo reageer. Je kunt dan zeggen dat mijn reactie op de eerste ervaring, geholpen heeft bij het creëren van dezelfde vergelijkbare ervaring later.

Als ik bijvoorbeeld ergens met angst heb gereageerd, dan zou mijn *Oneindige Ik* kunnen besluiten een vergelijkbaar hologram te sturen om te zien hoe daar de volgende keer op wordt reageerd. Mogelijk viel de angst op, omdat het wist dat er in de gecreëerde ervaring niets was om bang voor te zijn, en het zich nu afvraagt waarom ik zo angstig was. Of het wil me laten zien dat er niets is om bang voor te zijn. Of het wilde mijn angst nog wel eens meemaken (wat in het volgende hoofdstuk wordt besproken).

Om terug te komen op de *Pirates of the Caribbean* amusementsrit: de ritontwerper zal erg geïnteresseerd zijn in de reacties van de deelnemers en die een rol laten spelen bij het verbeteren van het ontwerp.

Er zijn vele mogelijkheden. Bepaalde reacties op ervaringen kunnen toekomstige ervaringen beïnvloeden. Dus technisch gezien zou je kunnen zeggen, dat je jouw toekomstige ervaringen van jouw *Oneindige Ik* aan het mede creëren bent, vanuit de reacties op vorige ervaringen. Maar dat is dan ook zover als het medecreëren gaat wat mij betreft; het zou best eens anders kunnen zijn. Jouw *Oneindige Ik* is altijd vrij om wat voor toekomst ook te creëren, ongeacht jouw reacties op de huidige; je maakt geen enkel deel uit van het eigenlijke creatieproces.

Maar dat maakte mijn vriend niet gelukkiger; hij wilde een volwaardig mede ontwerper van zijn ervaringen, om zo zijn ego te plezieren, de illusie dat hij een schijncontrole heeft over zijn leven.

* * *

Ik beschouw L. Ron Hubbard als een genie en als een gek. Enkele van zijn Scientology technieken om het verleden los te laten zijn voor Volwasmensen in het filmtheater redelijk geschikt. Maar uiteindelijk beging hij de fout zijn volgelingen te vertellen dat ‘de ultieme test voor de Thetan het vermogen was om dingen juist te laten plaatsvinden.’ (*Thetan* was zijn woord voor ziel of geest.)

Neem Hubbard’s twee kostbare *eindproducten*, John Travolta en Tom Cruise. Ik vraag me af... Geven zij, gezien hun familietragedies en professionele valkuilen, er blijk van de juiste dingen te hebben gedaan? Hoe zou *jij* je voelen als je werd gezegd dat je minder bent, dat je niet in staat was een willekeurige spirituele standaard te halen?

Binnen het filmtheater kan niet alles altijd goed gaan; zo is het ontworpen. John Travolta en Tom Cruise zijn niet anders dan andere Volwasmensen, die in hun leven op bepaalde gebieden bijzondere dingen hebben bereikt; maar zullen nooit hun eenden tegelijk op één rij krijgen zolang ze deel uitmaken van een groep achterin het theater.

Niet alleen is ‘dingen juist te laten plaatsvinden’ een oordeel dat Volwasmensen blijft binden aan het filmtheater, maar zoals je weet heeft een Speler niet het vermogen ook maar iets te laten plaatsvinden. De rol van de Speler is om op de gebeurtenissen, in het holografische universum door hun *Oneindige Ik* gecreëerd, te reageren.

Je kunt daarom stoppen om die controle over je leven, stoppen om ‘dingen juist te laten plaatsvinden’ en om de holografische beelden die jouw realiteit en jouw leven uitmaken te creëren. Het zal je niet lukken en is zonde van de tijd; het zal je anders uitputten en je achterlaten met de gedachte dat je een mislukking bent.

We hebben als Volwasmensen veel tijd besteed met het nemen van verantwoordelijkheid waar we die niet hebben, en hebben deze ontkend en genegeerd waar we die wél hebben. Het 12-Stappenprogramma komt dicht bij de waarheid als dat predikt:

*God, geef me kalmte, om te aanvaarden wat ik niet kan veranderen; moed om te veranderen wat ik kan veranderen; en wijsheid om tussen deze twee het onderscheid te maken.*⁴

Je kunt jouw holografische ervaringen *niet* veranderen; je hebt ze niet gecreëerd.

Je kunt jouw reacties daarop *wel* veranderen.

Je zit in een proces naar wijsheid, nodig om het verschil te kunnen zien.

Je kunt je ontspannen en van de reis genieten; je bent niet verantwoordelijk voor het creëren van jouw realiteit, om de dingen juist te laten plaatsvinden, niet voor de jou en niet voor anderen. Je bent alleen verantwoordelijk voor jouw reactie op het leven dat jouw *Oneindige Ik* voor je heeft gecreëerd, elk moment; het is zelfs zo dat elke reactie van jou als Speler – zelfs die, die je als *slecht* en *fout* beoordeeld – waardevol is en wordt gewaardeerd door jouw *Oneindige Ik*, vanaf je geboorte.

Laat me het herhalen want het is zo belangrijk: Alle reacties die je in je leven hebt gehad – reacties op de voor jou gecreëerde holografische films door jouw *Oneindige Ik* – waren *juist* en volmaakt. Je hebt nooit iets *verkeerd* of fout gedaan, ooit. Jouw *Oneindige Ik* wil de gevoelens die je het toezend, ongeacht welke.

Ik kan dit nu wel zeggen, en je zult het verstandelijk begrijpen, of niet; maar in de komende twee coonjaren zul je dit verwerken, totdat het in je cellen en je emotionele systeem zit, totdat je *voelt* en *weet*.

Het zal nóg begrijpelijker worden als je meer over het spel komt te weten dat wordt gespeeld. Dus...

EINDNOTEN

1. Scheinfeld, Robert, *The Business School of Consciousness: How to Bust Loose from the "Old" Business Game* – Verder lezen
2. Shakespeare, William. *As You Like It* – Verder lezen
3. Bashar, channeled by Darryl Anka, uit het Bashar Weekend Event genaamd *Permission Slips*, 23 juni, 2007, Los Angeles, CA. – Verder lezen
4. Aagrootleuven.be, Niebuhr, Reinholt, *Sereniteitsgebed* – Verder lezen

HOOFDSTUK 11

HET MENSENSPEL MODEL

Terug naar de inhoudsopgave

Laat me je zeggen waarom je hier bent. Je bent hier omdat je iets weet. Wat je weet is niet uit te leggen, maar je voelt het. Je voelt het al je hele leven, dat er iets mis is met de wereld. Je weet niet wat het is, als een splinter in je geest die je gek maakt.

- Morpheus, uit *The matrix*

Geen enkel menselijk wezen in het holografische universum kan weten waarom hij door zijn *Oneindige Ik* is gecreëerd. Het verhaal wat ik je ga vertellen is dan ook niet de *waarheid*. In plaats daarvan is het een model (zoals Het Veld) dat dichterbij de waarheid komt dan enig ander model, en zeer werkzaam en effectief is voor de metamorfose naar vlinder.

En het is de hoogste tijd voor zo'n model. Het universum model zoals dat binnen het filmtheater werd gebruikt is niet langer geldig en is gebaseerd op een verkeerde uitgangspunt, namelijk dat de films echt zijn. Gezien de recente resultaten in de kwantumfysica en andere wetenschappelijke experimenten hebben we een nieuw model nodig, dat overeenkomt met ons nieuwe begrip van het holografisch universum.

Robert Scheinfeld₁ was degene die me dit model introduceerde, tijdens mijn eerste dagen als scout. Hoewel ik dingen heb aangepast (waar hij het wel of niet mee eens is), is het zijn verdienste.

Het heet Het Mensenspel Model.

Laten we daarom luisteren naar twee *Oneidige Ikken* die (teruggebracht naar voor ons begrijpelijke mensentaal) met elkaar praten...

'Ik dacht zo...'

'Zeg me dat ik me geen zorgen moet maken, Je weet wat de Chef laatst heeft gezegd...'

'Maak je geen zorgen. Dit is anders.'

'Goed.'

'Ik denk erover om vanavond naar de HAP te gaan.'

'Waar?'

'Het Amusement Park.'

'Is dat alles? Afgesproken! Al die verschillende spelen en attracties...'

'Ja, maar vanavond wil ik bij het dartspeel een hand achter mijn rug binden.'

'Wat?'

'Spreek ik zo onduidelijk? Ik zei dat ik een hand achter mijn rug wil binden bij het dartspeel.'

'Ik hoor je prima; ik begrijp je alleen niet. Waarom zou je dat willen?'

'Wel, ik gooi altijd moeiteloos alle ballonnen kapot en kom dan weer met zo'n prijs thuis. Mij kast staat er vol mee.'

‘Wat verwacht je anders met die oneindige krachten, oneindige wijsheid, oneindige overvloed...?’

‘Maar ik wil wel eens wat anders meemaken, iets uitdagender misschien. Ik bedoel, als je altijd wint wordt het vervelend.’

‘En daarom ga je darts gooien met één hand op je rug gebonden?’

‘Ja. Kan het in ieder geval proberen.’

‘Dat wil ik zien...’

‘Weet je, ik dacht zo...’

‘Oh nee, daar gaan we weer.’

‘Darts spelen met een hand op mijn rug maakt niet echt veel uit. Ik raak nog steeds alle ballonnen en heb nu twee kasten vol met prijzen.’

‘Ik weet het. Die tweede kast was van mij, weet je nog?’

‘Vanavond doe ik het met beide handen op mijn rug.’

‘Pardon? Hoe ga je de darts gooien als beide handen op je rug gebonden zijn?’

‘Weet ik nog niet; maar zoals je zei, ik heb oneindige krachten en oneindige wijsheid, dus ik bedenk wel wat.’

‘Nu ben ik degene die heeft zitten denken...’

‘Waarover?’

‘Over het feit dat ik een derde kast heb moeten maken voor jouw prijzen. Misschien moet je geblinddoekt gaan darten...’

‘Hee! Goed idee!’

‘Dit gaat zo niet langer. Het is maar goed dat we oneindige ruimte hebben voor een oneindig aantal kasten.’

‘Ik weet het. Maar er moet een manier zijn...’

‘Een manier waarvoor?’

‘Een manier om dát mee te maken, wat niet zo... oneindig, zo... volmaakt is.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik bedoel, zie ons eens, oneindige vreugde, oneindige krachten, oneindige wijsheid, oneindige overvloed, oneindige en onvoorwaardelijke liefde... We zijn zo... volmaakt. Ik zou zo nu en dan wel eens mee willen maken wat het is om ballonnen te missen, om eens niet zo oneindig te zijn, voor de lol. Misschien ga ik mijn oneindige natuur wat meer waarderen als ik weet hoe het tegenovergestelde aanvoelt.’

‘Maar dat kan niet.’

‘Wat kan niet?’

‘Niet oneindig zijn. Ik bedoel, dat is wat we zijn... oneindige wezens. Het is niet mogelijk niet oneindig te zijn.’

‘Misschien niet. Althans niet in directe zin. Maar als we eens een nieuw spel creëren en daarin een speler aanmaken die het voor ons speelt?’

‘Ik kan je nog steeds niet volgen.’

‘Ken je De Tunnel der Liefde, in het park, met al die fantastische beelden uit prachtige universa?’

‘O ja. Een van m’n favoriete ritten. Helemaal met die muziek erbij! Zing es mee... It’s a small world after....’

‘Ik ga nu niet zingen. Ik probeer met je te praten over het creëren van een nieuw spel, waarin we kunnen meemaken hoe het is om beperkt te zijn in plaats van zo verdomd oneindig en volmaakt de hele tijd.’

‘Oh, we worden serieus? Nou zoals ik al zei; kan niet. We zullen altijd weten dat we oneindig zijn, daarom zal het spel niet werken.’

‘Je hebt gelijk; het is onmogelijk onszelf te beperken; daarom raak ik moeiteloos al die ballonnen, wat ik ook doe. Daarom zeg ik, kunnen we niet een attractie creëren waarbij we niet zelf naar binnen gaan en deelnemen. In plaats daarvan creëren we een speler die naar binnen gaat, om ons te vertegenwoordigen.’

‘Wat is daar de lol van, met ons buiten en die speler binnen? Dan heeft die speler toch alle pret? En als die speler het spel speelt, hoe zijn we daar dan bij betrokken?’

‘We blijven in contact met de speler...’

‘Bedoel je zoals we altijd contact zoeken via het OneindigNet?’

‘Ja, zoiets; de speler zendt ons vanuit die inperking zijn ervaringen terug zodat wij kunnen meemaken wat dat is.’

‘Dus je bedoeld het zo... je wilt zoiets als een videospel creëren, met daarin een speler die je in al z'n beperktheid van alles laat meemaken en reageren, en die je zijn gevoelens terugzendt over die meegemaakte dingen van wat het is, van het niet oneindig te zijn.’

‘Precies.’

‘Ik moet toegeven dat het goed klinkt, en interessant. Maar hoe gaan we die beperkende ervaringen voor jouw speler creëren?’

‘O, dat is eenvoudig. Ik pluk wat golf functies uit Het Veld en laat die instorten tot hologrammen.’

‘Het Veld? Weet je zeker dat de Chef dat goed vindt? Het Veld gebruiken voor een spel waarvan het doel inperking is in plaats van expansie?’

‘Waarom niet? We weten dat de Chef de ene ervaring niet *beter* of *slechter* vindt dan de andere. Alle ervaringen zijn gelijkwaardig. En de Chef heeft zelf Het Veld gecreëerd – waarvan de volle naam, als ik je in herinnering mag brengen, het Veld van Onbeperkte Mogelijkheden is – om ons ongelimiteerde mogelijkheden tot spel te geven, wat ook de mogelijkheid van beperkende ervaringen moet inhouden. Ja?’

‘Je hebt een punt. Maar denk je echt een holografisch spel te kunnen creëren dat echt genoeg is, waarin de speler zo overtuigd is van zijn inperkingen, dat hij reacties zal hebben die jij kunt waarnemen?’

‘Ik moet nog wat details uitwerken, maar klinkt dat niet geweldig?’

‘Of het zo geweldig klinkt weet ik niet... klinkt meer als een ‘oerknal.’ Maar creatief is het zeker. Ik weet nog steeds niet of oneindige krachten en wijsheid gelimiteerd worden, dus laat me weten hoe het gaat.’

‘Ik heb een prototype.’

‘Waarvoor?’

‘Ben je ons gesprek vergeten of hou je me voor de gek?’

‘Vertel...’

‘Ik ben een spel aan het creëren waarin we mee kunnen maken wat het is niet zo oneindig te zijn.’

‘O ja, dat.’

‘En ik heb een speler gecreëerd die voor mij het spel gaat spelen...’

‘Echt?’

‘Ja, het ging met vallen en opstaan, maar heb nu iets dat werkt. Adam.’

‘Wat?’

‘Ik noem het Adam.’

‘*Interessant. Ik zal me stil houden. Ga verder...*’

‘En ik heb een hele berg aan verschillende holografische scenario’s voor hem gecreëerd om inperkingen te ondergaan... en hij zend me zijn gevoelens terug over zijn ervaringen. Het lijkt geweldig en het werkt! Zien?’

‘*Zeker, laten we kijken...*’

‘*Tjonge. Wat een prachtige spelwereld – mooie blauwe luchten, luisterrijke groene wouden, turkooize oceanen... werkelijk prachtig. En dat allemaal met hologrammen?*’

‘Ja. Zoals ik zei, dat was het eenvoudige deel. Ik noem het Aarde.’

‘OK... goed.’

‘Het lastige was om uit te vinden hoe ik die hologrammen in ruimte en tijd kon plaatsen, zodat Adam gaat denken dat hij er middenin zit, iets als een totale onderdompelingfilm.’

‘En?’

‘En dus creëerde ik een ‘brein’.’

‘*Ik merk dat ik een woordenboek nodig heb voor we verder gaan. Wat is een ‘brein’?*’

‘Een brein is een soort van holografische processor. Ik download daarin de kwantum golf frequenties die ik uit Het Veld heb gekozen, voor mijn aardse omgeving; die gaan naar de ene helft van Adam’s brein, meestal als hij slaapt...’

‘*En, weet Adam daarvan?*’

‘Als hij opstaat heeft hij... wel, een soort herinnering van iets wat tijdens zijn slaap gebeurde, maar alle beelden zijn zo samengepakt dat hij er niets mee kan, zoiets als een zipbestand.’

‘*Oh, ga door.*’

‘Als ik daarmee klaar ben, ontzip ik die en verplaats ze naar de andere kant van zijn brein en vertaalt zijn brein de golf frequenties in deeltjeslocaties voor de holografische beelden, die daarna op hun beurt door de zintuigen in ruimte en tijd worden geprojecteerd, om door Adam te worden waargenomen en meegemaakt.’

‘*Klinkt vrij eenvoudig.*’

‘Ja, het lijkt veel op de centrale procesunit in onze computers, die binaire codes in beelden vertaalt zodat we ze kunnen zien op het beeldscherm. Maar Adam denkt dat die zich *daarbuiten* bevinden, om hem heen, zonder tussenkomst van zijn brein, als een soort objectieve realiteit.’

‘*En wat doet Adam nu precies?*’

‘Hij zit een konijn achterna.’

‘*Een wat?*’

‘Ik noem dat kleine witte wollige ding een ‘konijn’.’

‘*Waar haal je al die namen vandaan? Acht, laat maar. Hij zal dat konijn toch nooit vangen, die is te snel.*’

‘Precies, daar gaat het om. Adam ervaart daarmee de inperking van zijn lichaam, en zendt z’n gevoel daarover naar mij terug.’

‘En die zijn...?’

‘Op ’t moment is hij een beetje... gefrustreerd. En dat is prima, geweldig dat te voelen! Als ik dat konijn na zou jagen zou ik het ieder keer vangen, net als al die ballonnen. Maar dit is precies wat ik hoopte te voelen!’

‘Ik voel helemaal niets.’

‘Dat klopt. Adam is mijn speler. Ik ben de enige die kan voelen wat hij voelt.’

‘Dus, als ik ook zoiets wil meemaken...’

‘Zul je een eigen speler moeten creëren.’

‘Zou dat mogelijk zijn?’

‘Ik zal je helpen.’

* * *

Dit klinkt natuurlijk als een simplistisch en onwaarschijnlijk verhaaltje, en je zult lachen en denken dat ik het spoor bijster ben. Maar is die niet net zo onwaarschijnlijk als al die andere scheppingsverhalen die we bij wereldreligies vinden? Is het theoretischer dan een Oerknal die niemand kan vinden of verklaren? Is het vreemder dan de buitenaardsen uit *De twaalfde planeet*, die op genetische wijze de *homo sapiens* creëerden, door het DNA van apen met die van henzelf te combineren, zoals onze Soemerische voorvaders geloofden?²

De wens van een *Oneindige Ik* om te willen voelen wat het is om onvolmaakt te zijn, om oneindige krachten, vreugde, overvloed, wijsheid en liefde te beperken, om betrokken te zijn bij drama en conflict, pijn en lijden, komt niet alleen uit het rijk van mogelijkheden voort. Want zoals je zult herinneren, was één van de eigenschappen van een *Oneindige Ik*, de oneindige wens tot het spel en zich creatief uitdrukken. Ik kan me voorstellen dat een *Oneindige Ik* een spel waarin het tegenovergestelde kan worden ervaren, ook bijzonder interessant en opwindend zal vinden en er maar moeilijk weerstand aan kan bieden. Hoe beperk je oneindige krachten? Hoe begren je oneindige wijsheid? Hoe neger je oneindige vreugde en liefde? En hoe creëer je schaarste in het aangezicht van ongelimiteerde overvloed?

De conversatie ging voort...

‘Ben je zover?’

‘Waarvoor?’

‘Om een eigen speler te creëren.’

‘Oké, laat zien.’

‘Je moet aan een aantal spelregels voldoen voordat we beginnen. Nummer Een is waar de Chef duidelijk over is: Elke creatie dient een volledige vrije wil te hebben. Bij een gecreëerde speler mag een beslissingen of keuze nooit beïnvloed worden, om geen enkele reden.’

‘Bedoel je, als ik een speler heb gecreëerd en die op jouw Aarde heb losgelaten?’

‘O nee, dat niet. Je dient voor jouw speler ieder seconde van elke ervaring te creëren, tot op het kleinste detail. Zelf kunnen ze niets creëren. Ze zijn deel van het hologram. Zitten aan de verkeerde kant van Het Veld en hebben niet het vermogen eigen ervaringen

te creëren. Maar als je eenmaal een ervaring voor ze hebt gecreëerd, dienen ze met totale vrije wil op die ervaring te kunnen reageren.’

‘Dat lijkt me geen probleem.’

‘Goed. Regel nummer Twee: jouw speler dient niet te weten dat het jouw speler is; anders speelt hij via de verbinding in op jouw oneindigheid. Hij dient te denken dat hij een eigen bewustzijn en identiteit heeft en niet dat hij tijdelijke representant is, geen uitbreiding van jou ten behoeve van het spel.’

‘Ben ik het mee eens.’

‘Regel nummer Drie: Jouw speler dient niet te weten dat het een spel is. Hij moet geloven dat het echt is. Hij moet het serieus nemen, anders werkt het niet.’

‘Bedoel je dat Adam niet weet dat hij een hologram is?’

‘Klopt, Adam is deel van het hologram. Voor hem voelt en ziet alles binnen dat hologram er echt uit. Adam gelooft dat de tuin die ik heb gecreëerd feitelijk bestaat; hij eet daar zelfs de holografische appel!’

‘Ik zal niet zeggen dat het niet echt is.’

‘Klopt, dat kun je niet doen, tenzij ik toestemming geef, wat regel nummer Vier is. Je gaat je eigen speler creëren met zijn eigen ervaringen, maar ik heb uitgezocht hoe verschillend hologrammen van spelers op elkaar kunnen inwerken...’

‘Wacht even... bedoel dat ik jouw hologrammen niet gebruik?’

‘Inderdaad, dat kan niet. Je kunt als je wilt wel mijn gecreeerde collectie aan ‘aardse omgevingen’ gebruiken, als template voor jouw speler. Dat zou ik je ook willen aanraden, want als jouw en mijn speler elkaar tegenkomen, is het wel zo gemakkelijk als ze virtueel dezelfde hologrammen zien; anders verdoen ze hun tijd met ruziën over de kleur blauw, of dat er niet één maar twee zonnen aan de lucht staan.’

‘En dat willen we niet, toch?’

‘Zou best interessant kunnen zijn, dat vreemde gevoel dat dan via de verbinding terug komt; maar het zou bepaalde spelers wel eens behoorlijk van streek kunnen maken, als hun realiteit te veel zou verschillen van die van andere spelers. Maar ik denk dat het voor nu beter is als onze twee spelers hetzelfde zien.’

‘Maar is mijn speler’s hologram totaal verschillend van die van Adam?’

‘Absoluut. Ieder speler moet zijn eigen individuele en unieke realiteit bezitten. Jij creëert jouw eigen speler’s realiteit, en ik die van de mijne. Zoals ik de hologrammen heb ingericht, zullen ze het idee krijgen dat ze met elkaar verbonden zijn, dat ze ‘een’ zijn, en samen het holografisch universum delen, maar dat is niet zo. Alleen op die manier kan het werken.’

‘Hoe dat zo?’

‘Ga maar eens terug naar regel Vier – als we er samen toe besluiten, alleen dán willen we dat jouw en mijn speler elkaar tegenkomen – jouw speler kan in mijn spelers hologram nooit iets doen of zeggen waar wij het van te voren niet over eens zijn. Aan de andere kant zou jij dan ervaringen gaan creëren voor mijn speler, en ik voor die van jou.’

‘En dat zou slecht zijn, want...?’

‘Want de Chef staat erop dat niemand een slachtoffer mag zijn, nu niet en nooit niet; want als je de mogelijkheid zou hebben om voor mijn speler ervaringen te creëren, iets doen of zeggen waar ik niet mee akkoord ga of niet van zou weten, dan zou mijn speler het slachtoffer worden van jouw creaties. Ik schat in dat een speler zich van tijd tot tijd slachtoffer zou kunnen voelen – en dat is goed voor ons want dat zou naar meer

inperkingen leiden – maar het kan eigenlijk nooit voorkomen. Ik moet voordat er iets in mijn speler's hologram gebeurt altijd 100% goedkeuring hebben voor het script. Het zelfde geldt voor jou en jouw speler.'

'Ik begrijp het.'

'Mooi, ben je dan nu zover?'

'Ja, maar ik wil een andere speler als Adam.'

'Oké, wil je een mens als speler, of liever een dolfijn?'

'Een dolfijn lijkt me leuk. Maar wat is Adam?'

'Adam is mens. En we noemen dit het Mensenspel.'

'Dan wil ik ook een mens. Maar wel een mens dat ander is...'

'Goed, je kunt creëren wat je wilt, zolang het maar twee benen heeft, twee armen, twee ogen, twee oren...'

'Tjonge, dat ziet er interessant uit. Hoe heet het?'

'Eva.'

* * *

Het nieuws over het nieuwe Mensenspel verspreide zich via het OneidigNet snel over Oneindigland. Er kwamen steeds meer *Oneindige Ikken* die mee wilden spelen, wat de menselijke populatie op Aarde deed toenemen. En toen...

'Wacht eens even. Ik heb een ander idee.'

'Jouw laatste was bijzonder mooi. Wat nu?'

'Laten we het Mensenspel in tweeën delen. Het ene deel om te zien tot hoever we spelers in inperking kunnen brengen, en een ander deel om te zien hoe we ze daaruit weer terughalen.'

'Oké, een miljoen voor degene die zijn Speler het verst in inperkingen weet te brengen, en hem dan toch weer veilig naar huis kan brengen!'

'Aangenomen!'

* * *

Nogmaals, het is maar een verhaal en de vraag of het zo gaat... We zullen het nooit weten. Maar de menselijke soort bezit een grote dosis nieuwsgierigheid; het mag dan zinloos en irrelevant lijken om over 'het waarom' van de *Oneindige Ik* en het Mensenspel te speculeren, we doen het toch. Ik ben daarin geen uitzondering. Hier komen een paar van mijn ideeën...

Raakten Pate Sampress, Roger Federer, Martina Navratilova en de Williams zusters ooit verveeld van hun goede tennisspel? Spelen ze bij gelegenheid met een verkeerde hand om te zien of dat lukte – om het spel interessanter te maken – als uitdaging en voor de ervaring?

Zijn er die darts spelen met de ogen dicht, voor de lol?

Toen ik drie of vier jaar oud was had het huis waar ik woonde een betegeld voetpad, van de voordeur naar aan de straatkant, met daarin drie treden. Ik nam mijn driewieler, plaatste me met de rug tegen de voordeur, en peddelde dan zo hard als ik kon het pad af, en remde dan uit alle macht om te zien hoe dicht ik bij de eerste tree uitkwam voordat ik

voorover tuimelde. (Bij mijn laatste poging viel ik inderdaad voorover en liep een opengebarsten lip op.) Ik kan me dus voorstellen dat in een spel de uitersten worden opgezocht, om te zien hoe ver je kunt gaan.

Ook herinner ik me om in een achtbaan hoger en hoger te willen, hoewel de eerste klim omhoog geen pretje was.

Misschien wil een *Oneindige Ik* het Mensenspel puur voor de ervaring van een fysiek universum spelen. Daarvan is een interessante film uit 1996, waarin John Travolta ene *Michael*, een aartsengel speelt, die naar de aarde komt om eens een lichaam te hebben. Hij zwolg erin – roken, drinken, zoveel suiker en vlees eten als hij op kon en zeer actief zijn libido beoefenen; hij genoot van elk moment. Uiteraard viel de film bij de meeste ‘new agers’ niet in de smaak, omdat vrijwel alles wat Michael deed, contrasteerde met hun overtuiging van wat een *verlicht* wezen zou doen. Maar nogmaals, het zou een aanwijzing kunnen zijn voor de motivatie van een *Oneindige Ik*.

Je kent waarschijnlijk het gezegde: ‘zo boven, zo beneden’. Welnu, het tegenovergestelde is waar: ‘zo beneden, zo boven’. We gaan allemaal wel eens naar de film, kijken naar sport of luisteren naar muziek, voor een ‘innerlijke ervaring’ van een buitengebeuren. Zelfs golf wordt volgens experts om de innerlijke ervaring gespeeld. Zo kan het Mensenspel een buitengebeuren zijn waarmee een *Oneindige Ik* een innerlijke ervaring kan meemaken – via de verbinding met zijn Speler.

Er kunnen voor een *Oneindige Ik* vele andere redenen zijn om een Speler te creëren; misschien kun je zelf wel een paar bedenken. Maar uiteindelijk maakt het niet uit waarom; zolang we Spelers aan deze zijde van Het Veld zijn, zullen we het antwoord waarschijnlijk nooit weten. Gelukkig heeft dat ‘niet weten’ geen invloed op de manier waarop we het Mensenspel hier en nu spelen.

Wat wel uitmaakt is dat het Mensenspel als model veel vragen beantwoordt – waarom de films in het theater zo vol met drama en conflicten zitten, met pijn en lijden, en wat ons doel hier is – en het consistentere maakt dan welk ander model ook.

Meer informatie kan het model veranderen; verder onderzoek in de kwantumfysica bijvoorbeeld en meer scouts die met nieuwe verslagen terugkomen. Het belangrijkste nu is, dat tijdens onze coconfase dit model praktisch, handig en effectief is; dat is de waarde van het model.

Wat nu, als van alles waar we in het filmtheater in geloofden, het tegendeel waar is?

- ~ Wat als het leven geen school, trainingsveld, test of opgave is, maar een plezierrit in een pretpark?
- ~ Wat als het doel van het leven op aarde niet het leren is (denken), maar het ervaren (voelen)?
- ~ Wat als we als Spelers *verondersteld* worden ons *apart* van onze *Oneindige Ikken* te voelen, en daar niet over klagen of een *nieuwe* verbinding zoeken?
- ~ Wat als onze verbinding met onze *Oneindige Ik* nooit verbroken is geweest, maar nodig was om het spel te kunnen spelen?
- ~ Wat als onze ervaringen, die we ooit hebben gehad en we ooit zullen hebben, precies zo zijn, zoals onze *Oneindige Ik* dat wenst, en dat er in onze hologrammen niets hoeft te worden veranderd, verbeterd of hersteld?

- ~ Wat als dat, waar we tegenin gingen precies dát is, wat onze *Oneindig Ikken* voor ons in petto hadden, en dat het alleen ons oordeel en onze weerstand is die pijn en lijden veroorzaken?
- ~ Wat als we nooit iets *fout* hebben gedaan maar dat alleen maar denken, en we anderen geloven die ons zeggen dat we kwaadwillend en verdorven zijn, zondaars die gered moeten worden?
- ~ Wat als de aarde helemaal niet gered hoeft te worden – als die haar eigen *Oneindige Ik* heeft die de juiste omstandigheden creëert?
- ~ Wat als het slechts ons ego is, dat zegt dat we het vermogen hebben alles in onze realiteit te veranderen, maar dat in werkelijkheid alle vermogens deel van het *Oneindige Ik* zijn, aan de andere zijde van Het Veld?
- ~ Wat als we helemaal geen zelfhulp nodig hebben – geen magische formules, geen *Secrets*, geen spirituele wetten, geen goeroes en geen speciale technieken waarmee we dingen anders maken dan ze zijn?
- ~ Wat als het niet uit maakt in de eerste helft van het Mensenspel, wat we ook doen – meditatie, bidden, biologisch voedsel enz. – en niets zal veranderen totdat we alle onvolmaaktheden en inperkingen hebben doorgemaakt die onze *Oneindige Ik* van ons wil en ons zo gereed maakt voor de tweede helft?
- ~ Wat als we alleen maar hoeven te relaxen, van de ervaringen genieten (welke dan ook) en stoppen hierover te oordelen als goed of kwaad?
- ~ Wat als de mensheid op zich ook nooit fouten heeft gemaakt, maar als soort de mate van inperkingen heeft onderzocht zoals de *Oneindige Ikken* dat wilden?
- ~ Wat als we dit niet begrijpen, we vele verhalen hebben opgehangen om onze ervaringen te verklaren – religies, filosofieën, geloven – waarvan sommige iets van waarheid bevatten, maar zijn aangepast zodat ze tot nog meer inperkingen leiden?
- ~ Wat als het in het Mensenspel nu tijd is voor veel mensen om in hun cocon te gaan, voor het tweede deel van het Mensenspel, om in de achtbaan over de eerste top te gaan en van die rit naar Oneindigland te genieten?

* * *

FILM SUGGESTIE: *The Game*, met Michael Douglas (1997)

EINDNOTEN

1. RobertScheinfeld.com – Verder lezen
2. Project Stargate, *Zecharia Sitchin en de De twaafde planeet* – Verder lezen

HOOFDSTUK 12

HET TWEE HELFTEN MODEL

Terug naar de inhoudsopgave

Voordat we verder gaan, wil ik verwarring door al die aangehaalde metaforen en analogieën (en er komen nog meer!) voorkomen. We hebben gezegd dat het Mensenspel uit twee delen bestaat. Hoe verhoudt dit zich tot de Theater en Vlinder metaforen?

De eerste helft van het Mensenspel – meer en meer inperking met de drama's, conflicten, pijn en lijden die daarbij horen – kunnen we zien als fase 1 en 2 van de vlinder (het eitje en de rups); alles wat binnen het filmtheater gebeurt, zowel als Kindmens als ook Volwasmens.

De tweede helft bestaat uit de fasen 3 en 4 (de cocon en de vlinder), of alles wat er gebeurt als je uit het filmtheater bent weggegaan en je cocon bent ingegaan.

Laten we eens naar het verschil in regels kijken die voor de twee helften gelden; dat zal een hoop verduidelijken...

De regels voor de eerste helft van het Mensenspel (in het filmtheater) zijn:¹

1. De Spelers dienen te vergeten wie ze werkelijk zijn, en in plaats daarvan iets anders zijn; in extreme gevallen dat ze zelfs het lichaam van hun *Oneindige Ik* zijn.
2. De Spelers dienen in hun holografische ervaringen te geloven als echt, dat wat ze waarnemen ook daadwerkelijk *daarbuiten* plaatsvindt, in een objectieve en onafhankelijke realiteit.
3. De Spelers dienen te geloven dat wat ze *daarbuiten* tegenkomen, macht over hen heeft en hun leven beïnvloed.
4. De Spelers dienen te geloven in een oordeel, van goed en fout, juist en onjuist, 'beter' en slechter, goed en kwaad.
5. De Spelers dienen te geloven dat er met de realiteit *daarbuiten* iets mis is, dat verandert, verbetert en herstelt moet worden.
6. De Spelers dienen te geloven dat ze een andere realiteit kunnen creëren dan degene die ze ervaren, en daarom falen en vinden dat ze te kort schieten (is meer inperking).
7. De Spelers dienen te geloven dat ze zich een weg uit de grot kunnen denken, door hun geest of door de liefde van het hart.

8. De Spelers dienen te geloven dat ze iets kunnen ‘laten gebeuren,’ en als ze daar in falen, denken dat zijzelf daar schuldig aan zijn, dat ze slimmer en beter moeten zijn en niet genoeg hun best doen.
9. De Spelers dienen te geloven dat er iets bereikt moet worden, of dat ergens aan voldaan moet worden of lessen moeten worden geleerd.
10. De Spelers dienen te geloven dat zij alleen verantwoordelijk zijn voor hun noden en wensen, waar ze voor dienen te vechten.
11. Angst en weerstand zijn de fundamenten van de eerste spelhelft; de oordelen en daaruit voortkomende geloven zijn de lijm welke die illusie in stand houdt.
12. Deze illusie dient níet te worden weggenomen, anders doorzien de Spelers het Spel.

Klinkt dit vertrouwd?

Volgens dit model is de eerste helft van het Mensenspel voor het ervaren van inperkingen en restricties ontworpen, in allerlei soorten en maten; alle regels leiden daar naar toe. Door het volgen deze regels (en wat zou je anders kunnen doen), zul je een groot deel van deze inperkingen in je leven reeds ervaren hebben. Je wist alleen niet waarom tot nu toe, het werd niet van je verwacht.

Ik veronderstel dat je ze niet op prijs hebt gesteld, dat ze niet *goed* voelden, geen *fijn* gevoel gaven, je lieten denken dat je iets *verkeerd* deed. Maar je deed niets verkeerd en ik ook niet. We speelden het Spel precies zoals het moest, precies zoals onze *Oneindige Ik* verlangde. Zelfs onze weerstand en oordelen waren niet verkeerd, omdat ze tot meer inperking leidden, precies wat onze *Oneindige Ik* ons wou laten voelen. Met andere woorden, we hebben ons als Spelers in de rol waarvoor we waren gecreëerd uitstekend gedragen. We wisten het alleen niet en konden dat vanuit dat gezichtspunt ook niet weten.

Dan komt hierna iets wat ons zal bevallen – hoe een *Oneindige Ik* dit alles ontrolt, hoe het de oneindige krachten, vreugde, overvloed, wijsheid en liefde beperkt.

Wat een creatie! Wat een spel!

* * *

Omdat de eerste spelhelft met opzet tegengesteld is aan de natuurlijke staat van een *Oneindige Ik*, vraagt het enorme veel energie om het te creëren en in stand te houden, zoals een achtbaan in een pretpark.



Het eerste wat je in een achtbaan doet, is helling op gaan – en voor veel mensen geldt, hoe hoger hoe beter. Maar helling op gaan is in strijd met natuurwetten zoals gravitatie. Om tegen die eerste helling op te gaan vraagt veel energie; we gaan daarbij door allerlei ‘innerlijke ervaringen.’ Bij veel mensen komt angst naar boven; anderen kunnen heel anders reageren, van opwinding tot paniek of misselijkheid.

Ik verzette me zo hard als ik kon tegen die eerste helling. Ik hield er niet van, het voelde niet goed, het was onnatuurlijk, ik wilde eruit. Maar ik wist ook wat zou komen, het plezier als we eenmaal over de hellingtop heen waren.

Als we met inperkingen en restricties te maken krijgen, voelt het net zo, en geeft het dezelfde reactie als de eerste helling van een achtbaan – je houdt er niet van, het voelt niet goed, het is niet natuurlijk, en je wilt eruit. Daarom verzetten we ons in de eerste helft en vragen ons af waarom we dit moeten meemaken. Het hoort ook zo te voelen; dat is het Spel.

De andere kant van de achtbaan analogie is, dat we de rit die daarna komt nooit zouden kunnen meemaken en waarderen, als we niet eerst die eerste hoge helling op waren gegaan.

Net als het Mensenspel, heeft de achtbaan twee helften – je gaat de helling op in de eerste helft, en helling neer in de tweede helft. Objectief gezien, is de eerste helft niet beter of slechter dan de tweede helft. De tweede helft kan zelfs niet bestaan zonder de eerste helft. Hierover is dus geen *oordeel* mogelijk, of de ene helft beter is dan de andere.

En nog belangrijker is, dat iemand op de tweede helft van de achtbaan niets verlichter, beter, verder of verhevener is dan iemand die de eerste helling op gaat. Ze bevinden zich slechts op een andere plek van de rit.

Iemand als ik, zo tegen het einde van mijn coconfase, is in niets verlichter of beter of verder of verhevener dan iemand in het filmtheater. Ik ben alleen op een ander punt in mijn metamorfose, dat is alles, en heb al een deel van de rit na de eerste helling meegemaakt.

De laatste reden dat deze analogie mij bevalt is, dat het onze normale manier van denken over inperkingen omdraait. In plaats van *neer* te gaan in inperking, of de *diepte* in te gaan, is de eerste helft van de achtbaan *opwaarts*. Dus in plaats van te zeggen dat we de *bodem* in ons leven hebben bereikt, is het beter om te zeggen dat we op de *top*, de piek of de apex van de inperkingen zijn aangeland, en dat het tijd is voor de tweede helft van het Spel. Dat heeft mij geholpen om oordelen te vermijden.

Toen ik over mezelf vertelde, zittend in mijn appartement, zonder baan, zonder geld, zonder dit en dat, dát was mijn moment van de top van de achtbaanhelling – een kort moment van schijnbare gewichtsloosheid, gestopt met het beklimmen van die eindeloze en vreselijke eerste helling, van alle weerstand van het klimmen laten varen maar je nog niet naar beneden roetsjt. Dat is het moment van geen oordeel, het moment van klaarheid, van totale objectiviteit. Dit is het korte moment waarop je waarderend vaststelt dat je de top hebt gehaald, en je zelfs waardering voor de klim zelf hebt gekregen. Je kijkt niet eens vooruit naar het vervolg van de rit, maar hangt eenvoudig even ergens tussen ruimte en tijd.

Vervolgens ga je door die deur achterin het filmtheater; de tweede helft van het Mensenspel neemt een aanvang. (Hoezo metaforenmix!)

* * *

In principe is de tweede helft van het Mensenspel het tegenovergestelde van de eerste helft. (Enkele hiervan worden in latere hoofdstukken behandeld.)

1. De Speler weet nu, dat wat realiteit werd genoemd geen realiteit is, maar een hologram dat door zijn *Oneindige Ik* is gecreëerd voor het Mensenspel. Dit Spel wordt gespeeld door bewustzijn, in bewustzijn en voor bewustzijn; er bestaat feitelijk geen *daarbuiten* daar buiten, geen onafhankelijke objectieve realiteit.
2. De Speler weet nu dat eenmaal in de tweede helft, alle hologrammen die door de Speler worden ervaren, meewerken aan de metamorfose tot vlinder, en niet meer aan meer inperkingen en restricties.
3. De Speler weet nu, dat er niets meer zal worden ervaren in enig hologram, dat niet door zijn *Oneindige Ik* is gecreëerd óm te ervaren, en dat zijn *Oneindige Ik* het script van ieder ander die in het hologram van de Speler verschijnt, heeft goedgekeurd. Niemand in het hologram van de Speler kan iets doen of zeggen, wat niet door zijn *Oneindige Ik* is verzocht.

4. De Speler merkt een aandachtsverandering in het denken en voelen op. In de tweede helft valt er niets meer te analyseren, te ontleden of te begrijpen – geen redenen om te vragen *waarom?* Het denken en studeren zijn nu slechts het gevolg van innerlijke nieuwsgierigheid om zijn kennis uit te breiden, in plaats van de wereld proberen te begrijpen, of om de Speler *beter* of meer *verlicht* te maken.
5. De Speler schakelt nu van het ‘toekennen van energie’ om een hologram echt te maken, naar het ‘terugvorderen van energie’ uit het hologram. Als er hologrammen verschijnen die onaangenaam zijn, is dat een indicatie dat de Speler er energie aan heeft toegekend om het echt te maken, zoals tijdens het spel in de eerste helft, en dat dit een gelegenheid is om in te zien dat het hologram helemaal niet echt is en de energie terug kan worden gevorderd.
6. De Speler laat het oordelen over iets of iemand, als goed en slecht en juist en onjuist, achter zich. Zoals Rudyard Kipling in zijn gedicht *If* zegt: ‘*If you can meet with Triumph and Disaster, and treat those two imposters just the same.....*’
7. De Speler weet dat in de hologramervaringen nooit iets hersteld, verbeterd of veranderd hoeft te worden.
8. De Speler verandert van *proactief* naar *reactief*. De Speler hoeft nooit meer iets te ‘laten gebeuren.’ *Reactief* zijn betekent, als een holografische illusie van *daarbuiten* om een beslissing, respons of actie vraagt, dat de Speler deze neemt (zolang die geen onaangenaamheden veroorzaakt). Hetzelfde geldt voor een innerlijke motivatie of impuls. Met andere woorden, de Speler volgt zijn innerlijk als het om vreugde en geluk gaat.
9. De Speler leeft van moment naar moment, van dag tot dag. Er zijn geen doelstellingen, geen plannings, targets en agenda’s. Er is geen verleden en geen toekomst, alleen *nu*.
10. De Speler ontwikkelt diepe liefde en waardering voor zijn *Oneindige Ik*, voor zichzelf als Speler en voor alle holografische eerste helft creaties, hoewel ze misschien minder plezierig zijn geweest. De Speler verwondert zich met ontzag over het prachtige, volmaakte en wonderbaarlijke werk van de Speler in de eerste helft, om zichzelf van de echtheid van de holografische wereld te overtuigen.
11. De Speler *weet* en heeft er volledig vertrouwen in, dat zijn *Oneindige Ik* voor alle noden zorgt (inclusief geld) en dat er geen reden is zich zorgen te maken. Het *Oneindige Ik* zal nooit een gewenst hologram creëren zonder dat de Speler alles heeft wat voor die ervaring nodig is.
12. De Speler ontwaakt ieder morgen met nieuwsgierige anticipatie naar de ervaringen die zijn *Oneindige Ik* die dag zal creëren; en de Speler maakt zich gereed, ontspant zich en geniet van de rit.

* * *

Met het risico vervelend te worden, wil ik graag nog twee analogieën aanbieden (of zijn het metaforen?) om er zeker van te zijn dat ik duidelijk ben.

Ik heb er al een van genoemd die ik uit wil breiden naar...

Neem een touringcar op de snelweg. Aan het stuur een *Oneindige Ik* die zich realiseert dat het niet én de bus kan besturen én tegelijkertijd van het landschap buiten kan genieten, dus creëert het een Speler om in zijn plaats naar het landschap te kijken.

Het *Oneindige Ik* realiseert zich dat het wel veertig Spelers kan creëren als het wil, die dan alle zitplaatsen innemen en veertig verschillende gezichtspunten bieden op het landschap. (Als dit je verrast, lees dan hoofdstuk zesentwintig: 'Één Speler per *Oneindige Ik*?' in deel drie van dit boek.)

Tussen het *Oneindige Ik* in de chauffeursstoel en elk van de Spelers achterin de bus bestaat een draadloze verbinding, zoals draadloze netwerkverbindingen. Via deze verbinding download het *Oneindige Ik* een holografische film naar elke Passagier/Speler, die op het raam naast de Speler wordt geprojecteerd. Naast de 3D film, worden de Passagiers ook hier geheel in ondergedompeld, als deel van de film zelf.

Iedere Passagier kan alleen uit zijn eigen raam kijken en heeft daarom ieder zijn eigen ervaring. Ze reageren op het landschap en zenden via de netwerkverbinding hun ervaringen terug naar hun *Oneindige Ik*, die op die manier mee kan genieten van het landschap; via de Passagiers.

Een Passagier hoort niet de bus te besturen, of te beslissen welke beelden worden gezien. Hun taak is eenvoudig de ervaring en het gevoel dat het landschap oproept.

Staan de Passagiers daarmee los van de bestuurder? Ja, in zekere zin wel. Ze moeten er los van staan om niet de bus te willen besturen, en om zich volledig te richten op het landschap. Maar niet helemaal los, omdat ze door hun *Oneindige Ik* zijn gecreëerd als verlenging, en zo altijd met hun *Oneindige Ik* verbonden zijn, via de netwerkverbinding.

Is het verkeerd om je los te voelen van je *Oneindige Ik*? Absoluut niet. Zo is het Spel ontworpen.

Ons probleem als Passagier is, dat we geprobeerd hebben de bus te besturen en zelf te beslissen over onze ervaringen, mede door ervaringen uit het verleden die we als verkeerd en onaangenaam hebben beoordeeld. We hebben toen besloten deze ervaringen in de toekomst te vermijden en probeerden daarom zelf de bus te gaan besturen. Óf we wilden misschien ook aangename ervaringen herhalen.

Elke Passagier die zijn taak als Passagier accepteert en ieder oordeel of denkbeeld over het landschap laat varen, kan achterover gaan leunen en ontspannen van de rit gaan genieten. Het is een geweldige opluchting je als Passagier te realiseren dat geen enkele reactie of respons *verkeerd* kan zijn – dat alle reacties waardevol en gewild zijn door het *Oneindige Ik*.

* * *

De laatste analogie heeft met een favoriet soort spel van mij te maken, een schattenjacht. Ik heb zelfs overwogen dit boek *De grote schattenjacht* te noemen en dat als hoofdmetafoor te nemen, omdat het Mensenspel dat in werkelijkheid ook is.

In een goede schattenjacht verstoopt iemand iets en verzint aanwijzingen voor de spelers die het trachten te vinden. Ik vind dat zo prachtig, omdat het mentale scherpte vraagt – uitzoeken wat de aanwijzing inhoudt – en het overwinnen van obstakels, en in sommige gevallen ook fysieke vaardigheden.

In het Mensenspel is het erger. We wisten niet eens dat het om een spel ging; we wisten niet dat we op een schat uitwaren en waar die uit bestond; we wisten niet dat onze ervaringen volmaakt in het spel pasten; we wisten niet dat er van tijd tot tijd aanwijzingen voor ons waren, noch wat die inhielden. We raakten zelfs vast tijdens de schattenjacht, in een bepaalde locatie, situatie of ervaring en bleven daar en kwamen niets dichterbij de schat zelf.

Kort gezegd was het voor de meesten geen pretje.

Eigenlijk kregen velen een hekel op hun *Oneindige Ik*, vanwege al die drama's en conflicten, de pijn en het lijden waar ze in de eerste helft van het Mensenspel doorheen moesten; en toch houden ook die mensen van een goede schattenjacht, met hints en aanwijzingen en obstakels voordat ze de schat bereiken. Niemand krijgt een hekel aan de ontwerper van een goede schattenjacht, of wel?

Ik ken maar weinig mensen die hun ouders kwalijk nemen hen als baby in de wereld te hebben gezet, weerloos, hulpeloos, en totaal afhankelijk. Maar in feite ageren ze om een of andere reden tegen hun *Oneindige Ik*.

'Alles goed en wel' zul je zeggen, 'maar ik heb er niet voor gekozen een Speler voor een *Oneindige Ik* te zijn. Ik was het niet eens met al die jaren van pijn en lijden omdat een *Oneindige Ik* zonodig een ziek spel moest spelen voor z'n eigen plezier!'

Zou kunnen. Maar deze woede, aan de oppervlakte schijnbaar gerechtvaardigd, zit vol met oordeel en iets schuld geven. Het is dan ook niet waar. Jouw *Oneindige Ik* creëerde namelijk niet jouw pijn en lijden; dat deed jouw weerstand tegen de ervaringen. We gaan hier later verder op in.

Het belangrijkste is, dat het nu voorbij is. Je bent tot de schatkist doorgedrongen en hebt die geopend. Er lag een briefje in met daarop: 'Het is niet echt; het is maar spel;' en nu ben je op weg terug naar het startpunt om de prijs op te halen.

Maar er is een probleem. De enige manier om terug naar het startpunt is te gaan vliegen; op jouw weg naar de schat heb je veel bagage vergaard – te veel bagage – te zwaar om er als vlinder mee te vliegen. Je zult je bagage achter moeten laten, wat in dit geval jouw persoonlijkheid is die je hebt geconstrueerd – jouw zelf, jouw ego.

* * *

Nu de twee helften van het Mensenspel duidelijker zijn, zou je kunnen vragen: 'Waar is dit allemaal goed voor?'

Het punt is, wat ga je doen in jouw cocon? Wat gaat er gebeuren nu je in de tweede helft van het Mensenspel zit?

Tijdens de eerste helft kwam je talloze holografische ervaringen tegen die je, zoals we later zullen behandelen, als slecht, verkeerd, erg, het kwade, of gewoon als onbeschrijfelijk bestempelde; en je probeerde die te veranderen of te herstellen met alles wat in je vermogen lag. Daarbij kende je energie toe aan *daarbuiten* om de hologrammen echt te doen lijken.

Na verloop van tijd vormden zich bij jou denkbeelden en meningen over die ervaringen, over andere mensen, over de wereld om je heen. Deze denkbeelden en meningen definieerden in feite wie je dacht dat je was. Ze werden deel van je *zelf*, de lagen met onechte identiteit, genaamd ego.

Het is nu je taak dat om te keren.

Ieder oordeel dat je in het filmtheater hebt ontwikkeld, als goed en fout, juist en onjuist, beter en slechter, goed en kwaad – als Kindmens en ook als Volwasmens – zijn niet langer geldig.

Elk denkbeeld en elke mening van toen is gebaseerd op een verkeerd uitgangspunt – dat de films in het theater echt waren – en daarom niet waar.

Alles wat je aan deze oordelen hebt verbonden voegden nieuwe onechte lagen aan, wat je zag als jouw, identiteit toe.

Nu krijg je van je *Oneindige Ik* de gelegenheid om die allemaal te herzien, om jouw reacties en respons op die ervaringen te veranderen. In dit proces kun je die lagen van onechte identiteit afwerpen en afgaan op ware antwoorden op ‘wie ben ik?’ Dat werkt relatief eenvoudig.

Je hoeft eigenlijk niets te doen. Het is zelfs beter om niets meer iets uit te proberen. Het enige wat nodig is, is je volledig bewust en gewaar worden van jouw reacties en responsen op ervaringen, van moment tot moment, en de bereidheid er zonder oordeel naar te kijken. Dat vraagt om wakker blijven met de ogen open, en niet om een of andere meditatieve slaap of andere vorm van veranderd bewustzijn.

Maar onderschat het niet. Het vraagt om mentale scherpheid en stelt emotionele en zelfs fysieke eisen.

Je zult vele belangrijke ervaringen uit het verleden herbeleven of terug krijgen, wat betekent dat de films om je heen er een tijdje hetzelfde uitzien als in het filmtheater. Sommigen kunnen er wat anders uitzien, maar het thema is nog hetzelfde of sterk gelijkend.

Maar *déze* keer heb je keus, voor een andere reactie en respons, de energie te zien die je aan *daarbuiten* hebt toegekend om jouw hologram echt te doen lijken, en om *nú* alle die oordelen die er het resultaat van waren te laten varen.

Laat me duidelijk maken dat je niet naar ervaringen uit je verleden hoeft te zoeken. Jouw *Oneindige Ik* zal ze wanneer nodig voor je in het hier en nu hercreëren. Het is geen psychotherapie om te achterhalen of je van je moeder lang genoeg borstvoeding hebt gehad, of om een oud zeer uit je familiegeschiedenis te overwinnen.

Het gaat over *wat is*, over het *nu*.

Het gaat over het loslaten van de angsten die je huidige gedachten beheersen en over de gehechtheid aan het *zelf*, de lagen van onechte identiteit, de persoonlijkheidsconstructie met de naam ego, waarvan je denkt dat je die bent.

Het gaat over de oorlog met Maya, de godin van begoocheling zoals Jed McKenna het zou zeggen.

Het gaat over het vinden van wie je werkelijk bent.

Het gaat over het ontdekken van wat waarheid is.

Het gaat over een volledig gerealiseerde *niet-zelf* met de sereniteit van zijn.

EINDNOTEN

1. Vrijzinnig naar het werk van [Robert Scheinfeld](#) – Verder lezen

HOOFDSTUK 13

HET PROCES

Terug naar de inhoudsopgave

In het laatste deel van het vorige hoofdstuk heb ik gezegd dat je veel van je belangrijke ervaringen uit het verleden weer kunt tegenkomen, wat betekent dat de films om je heen net zo zullen lijken als in het filmtheater. Bepaalde personen kunnen er misschien wat anders uitzien, maar het basisthema is hetzelfde of bijna hetzelfde. Maar je hebt nu de keus om jouw reacties op die ervaringen aan te passen en te zien hoeveel energie je aan *daarbuiten* hebt toegekend om het holografische universum echt te doen lijken, om je oordelen achter je te laten als resultaat.

Iedere scout heeft zo zijn eigen methodes om de holografisch ervaringen te verwerken en ik betwijfel of er een goede of slechte weg is of dat er slechts één weg bestaat.

Er is zonder twijfel maar één plaats waar je uiteindelijk terecht komt, die van vlinder. Er zijn vermoedelijk vanuit je cocon net zoveel routes als er wegen zijn die over de bergen leiden.

Het is nu leerzaam om een paar scoutmethodes te bekijken, om een idee te krijgen wat deze voor jou zouden kunnen betekenen.

* * *

Robert Scheinfeld, die ik mijn mentor noemde, ontwikkelde het volgende proces...

1. Herinner jezelf dat het niet echt is.
2. Duik er met kop en oren in.
3. Voel de 'onaangename energie' ten volle.
4. Als die op zijn maximum is, zeg dan wát het is en wees daar eerlijk over.
5. Vorder jouw energie van de creatie terug.
6. Toon waardering.¹

Met andere woorden, terwijl je gaat doorgaat met je leven, in je cocon nog steeds ondergedompeld in de films, zullen er ervaringen zijn die je bepaald geen vreugde schenken – *ongenoegen* noemt Robert dat, wat ook mentaal ongenoegen betekent en fysiek en emotioneel ongenoegen, de hele reeks, van een lichte emotionele reacties tot en met intense pijn en lijden. De gemakkelijkste manier om die te ontdekken is te wensen dat er iets aan het huidige hologram zou moeten veranderen omdat je onderdelen ervan (of alles) niet kan waarderen.

Laten we duidelijk zijn over de bedoeling van onaangenaam. Fysieke onaangenaamheden lijken me duidelijk, die gaan *au* tot erger tot slopende pijn. Emotionele en mentale pijn zijn echter veel subtieler.

L. Ron Hubbard heeft een 'emotionele toonschaal' bedacht waar hij een hele reeks 'ongenoegens' in onder heeft gebracht zoals: woede, antagonisme, angst, apathie, schuld,

heimelijke vijandigheid, wanhoop, sterven, verdriet, haat, hopeloosheid, vijandigheid, antipathie, teleurstelling, verzoening, berouw, wrok, zelfvernedering, schaamte, sympathie, terreur, mislukking, onuitgesproken wrok, nutteloosheid, slachtoffer.²

Ik kan er nog meer opnoemen zoals: bitterheid, veroordeling, neerbuigendheid, depressie, schaamte, afgunst, ergernis, frustratie, vernedering, ongeduld, besluiteloosheid, verontwaardiging, onverdraagzaamheid, jaloezie, wantrouwen, smaad, wraak, verdriet, sarcasme, ondank, zorgen.

Maar laten we het eenvoudig houden door te stellen, dat onaangenaamheden die gevoelens zijn, die geen opwinding, vreugde en enthousiasme betekenen.

Als we een dergelijke emotie of pijn voelen, is het eerste wat we doen het als fout, slecht of onwenselijk beoordelen, iets wat we niet willen voelen. We gaan ons ertegen verzetten. Daarna gaan we energie naar *daarbuiten* brengen, naar de persoon, de plaats of het ding dat we als oorzaak zien. Zo van hij, zij of het is de oorzaak van mijn gevoel, of we er nu emotioneel door zijn aangedaan of dat onze maag protesteert. Met andere woorden, we geven de schuld aan iets *daarbuiten*, dat het ons allemaal aandoet. We proberen die situatie dan te veranderen, te herstellen of te verbeteren.

Zelfs degenen die jaren geloofd hebben dat ze hun realiteit ‘zelf gecreëerd’ hebben doen dit, of ze dit willen toegeven of niet, of als we denken dat we daarvoor te *verlicht* zijn of niet. We doen het eerlijk gezegd allemaal; dat komt omdat het een intrinsiek onderdeel van het Mensenspel is, waar we al zo lang in hebben meegespeeld en dat ons in meer inperkingen leidde.

In je cocon zul je vergelijkbare ervaringen hebben. Je zult je ondergedompeld weten in films met mensen, plaatsen en dingen die van tijd tot tijd onaangenaam zijn. Sommige van de mensen die je ontmoet zullen je mogelijk net zo onsympathiek behandelen als de eerste keer dat je ze tegenkwam – of een tweede keer of ‘tigste keer.

Wees er van verzekerd dat dit geen hologram van jouw *Oneindige Ik* is die je verder wil beperken. Dit hologram is eerder een geschenk, dat je laat zien waar je in het verleden energie aan hebt toegekend, aan iets *daarbuiten*, en belangrijker, waar die energie *nog steeds* is. Het is nu je kans om anders op dat hologram te reageren – om in zekere zin de energie die je weggaf, terug te vorderen en om daarmee een ander einde aan dat verhaal te schrijven.

Als je een dergelijk ongenoegen voelt – als je ook maar het geringste gevoel hebt dat iets *daarbuiten* in jouw omgeving zou moeten veranderen – dán, zegt Robert kun je zijn proces erop los laten; laten we er daarom eens beter naar kijken. (Nogmaals, Robert kan het wel of niet eens zijn met mijn aangepaste uitleg.)

1. *Herinner je dat het niet echt is.* Herinner je dat je bent ondergedompeld in een hologram dat per definitie niet echt is. Je maakt het alleen echt door er energie aan toe te kennen, om het echt te doen lijken en het daarom controle over jou heeft.

2. *Duik er met kop en oren in.* Dit is het tegenovergestelde van wat we zouden doen in de eerste helft van het Mensenspel. Als we *daarbuiten* iets tegenkwamen dat onaangenaam was – pijn en lijden bijvoorbeeld – dan zouden we het uit de weg gaan, weerstand bieden, het onderdrukken, negeren, verdoven, ontkennen, eraan ontsnappen of laten verdwijnen. Maar Robert vertelt om het integendeel juist volledig te omarmen, het

in al zijn hevigheid tegemoet te treden, uit te nodigen en er middenin te gaan staan, zo volledig mogelijk.

3. *Voel de onaangename energie volledig.* Laat het zich, in plaats van er snel doorheen te gaan om je zo min mogelijk onaangenaam te voelen, juist zo veel mogelijk opbouwen. Daar is een eenvoudige reden voor. Wat we moeten doen volgens Robert, is de energie die we aan het hologram *daarbuiten* hebben toegekend, terug vorderen. In veel gevallen hebben we aan bepaalde mensen, plaatsen en dingen die niet prettig waren veel energie toegekend. Het kan twee ervaringen of meer duren in de tweede helft van het Mensenspel, voordat we die energiestroom kunnen uitzetten; en hoe meer we het kunnen laten opbouwen, des te sneller en gemakkelijker het is om het *terug* te vorderen. Laat het onaangename daarom zo veel mogelijk groeien, zo veel als je in één keer aankunt; en wees bereid om dat later te herhalen, met dezelfde persoon, plaats of ding of vergelijkbare situatie, totdat alle energie naar *daarbuiten* is uitgezet.

(Er zijn een aantal werkbare technieken beschikbaar om onaangenaamheden te laten groeien zoals bijvoorbeeld *focusing*, van Dr. Eugene Gendlin. 3)

4. *Als het op zijn maximum is, zeg dan wat het is en wees daar eerlijk over.* Als het onaangename het maximale heeft bereikt van wat je kunt verdragen, is het tijd om er eerlijk over te zijn en te kijken naar jouw oordelen. Is er bijvoorbeeld iets in de ervaring dat je fout of slecht vindt en dat anders zou moeten zijn dan het is? Wie of wat precies? En is het terecht?

Zorgt een denkbeeld voor het ongenoegen? Welke dan? En hoe terecht is het?

Heb je een mening die voor onaangenaamheden ervaring zorgt? Wat is die en berust die op waarheid?

(Het kan helpen die dingen op te schrijven, zeker in het begin van het proces.)

Wat je *niet* moet afvragen is, *waarom* die ervaring jou overkomt. Dat zou een niet relevante afleiding zijn die je verhindert om je te focussen op de dingen die er wél toe doen. De vraag *waarom* is wat iedereen in het filmtheater doet, en wat tot meer inperking leidt; in je cocon is het een zinloos concept. Misschien begrijp je het waarom, misschien ook niet, het maakt niet uit.

Het kan zijn dat je tijdens de coconervaringen patronen gaat zien die om bepaalde oordelen heen draaien. Er kunnen vergelijkbare hologrammen verschijnen die je in staat stellen die patronen te volgen, mogelijk terug te leiden naar het moment waarop je een oordeel vormde of je een denkbeeld aannam of een mening ontwikkelde.

Door te benoemen 'wat het is,' erken je die en maak je jezelf duidelijk dat het ongenoegen voortkomt uit een reactie op een situatie.

De waarheid hierover is, dat niets en niemand *daarbuiten* zal veranderen en jou gelukkiger zal maken. Je ben het zélf die jouw reacties en responsen op ervaringen moet veranderen; *jij* bent het die 100% verantwoordelijkheid moet nemen voor jouw gevoel en levenshouding; *jij* bent het die in die onaangename kuil bent gesprongen, en niet in bent geduwd, gelokt of geluisd.

De waarheid hierover is, dat niemand hoe dan ook het slachtoffer van iets of iemand kan zijn, bij welke ervaring dan ook; er zijn geen ongewilde daders. Zo gauw als je jezelf slachtoffer voelt, heb je energie aan iets *daarbuiten* toegekend dat niet echt is.

De waarheid hierover is, dat je het vermogen om ervaringen, iemand of iets *daarbuiten* te veranderen niet hebt. Het enige vermogen dat je als Speler hebt, is het gebruik van je vrije wil, om je reactie op de holografische ervaring te veranderen, een ervaring die voor jou is gecreëerd door jouw *Oneindige Ik*.

5. *Vorder jouw energie van de creatie terug. Terugvorderen* is hoe Robert het noemt, maar naar mijn idee misleidend. Een Speler heeft geen energie; we hebben om te beginnen het hologram niet gecreëerd. Wel hebben we het hologram echt gemaakt door er energie aan toe te kennen, maar die energie was imaginair net als het hologram.

Jouw energie terugvorderen suggereert dat je na afloop meer energie zou hebben dan toe je begon, voordat je de energie terug ging vorderen die je had toegewezen een het hologram *daarbuiten*. Maar zo ligt het niet.

Ik geef de voorkeur aan het uitschakelen van de energie voor het hologram, zoals de stekker ergens uittrekken of een lichtsakelaar omzetten. Het waren in de eerste plaats jouw oordelen die voor de energie zorgden. Zie het eens zo...

In de eerste helft van het Mensenspel ging je een holografische ervaring binnen, zette een schakelaar om, het lichtte op en leek echt. Toen je het weer bezocht in de tweede helft, was het er nog steeds, nog steeds in het licht. Het zal je helpen die oordelen onder ogen te zien; die zijn het namelijk waaruit jouw reacties voortkwamen en deel werden van jouw onechte zelf, jouw persoonlijkheidsconstructie, het ego waarvan je dacht dat je dat was.

Als je gereed bent met het verwerken van het hologram, verbreek je eenvoudig de energietoevoer en doet het licht uit. Deze visualisatie heeft mij in het begin veel geholpen.

(Als je nog steeds oordelen met het hologram hebt geassocieerd – met andere woorden, als je ze de eerste keer niet allemaal hebt blootgelegd – dan zal daarvoor het licht niet helemaal zijn uitgegaan en zal jouw *Oneindige Ik* je nóg eens de gelegenheid geven, onder dezelfde of gelijkwaardige omstandigheden.)

6. *Toon waardering*. Waardering tonen is misschien wel de belangrijkste stap. Doe, zelfs al vond je de ervaring niet prettig, al het mogelijke (*fake it until you make it*) om waardering voor de ervaring op te brengen voor je *Oneindige Ik* – en speciale dank voor de persoon, de plaats of het ding dat je het ongenoegen bezorgde. Want jouw *Oneindige Ik* heeft je een gelegenheid geschonken, om in te zien waar je in het verleden energie aan toekende, en dat is zeker enige waardering waard; de mensen, plaatsen en dingen van jouw ongenoegen hebben je een glansrol in jouw holografische film gespeeld, je geassisteerd in je proces naar vlinder – dat is ook waardering waard.

Ik begrijp dat het moeilijk is in het begin; maar al gauw zul je je andere niet vrolijk makende mensen, plaatsen en dingen wensen, zoveel en zo vaak als maar mogelijk is; zo zul je leren inzien waar je *daarbuiten* energie aan toekent en die terugvorderen. (Zie, voor een completere behandeling over ‘andere mensen’ en de rol die ze in jouw hologram spelen, hoofdstuk drieëntwintig, *Andere mensen*, in deel drie van dit boek.)

Als je dit proces weet vol te houden, zul je voor die ervaringen echte waardering gaan voelen, ook voor de mensen, plaatsen en dingen die er deel van uitmaken, voor de volmaaktheid die ze vertegenwoordigen.

* * *

Onthoud, dat wat je *daarbuiten* ziet en je ongenoegen geeft, een totale onderdompelingfilm is. Als je gisteravond naar een toneelvoorstelling bent geweest die je tot tranen toe ontroerde – laten we zeggen dat daar een vrouw aan kanker die stierf zoals in *Love story* – dan zul je de schrijver, de regisseur of acteurs jouw emotie niet kwalijk nemen. Je ging immers voor een *innerlijke* ervaring naar die voorstelling door die *uiterlijk* te ervaren.

Als je na afloop van de voorstelling naar het naastgelegen café zou gaan en de actrice zou zien die de stervende vrouw speelde, dan betwijfel ik of je haar de schuld van jouw emotie zou geven of je slachtoffer zou voelen van haar spel, of haar vragen haar rol te veranderen. Integendeel, je zou haar prijzen voor haar rol die jou de emotie heeft ontlokt.

Daar nu gaat Robert zijn Proces over... het herkennen van onze onderdompeling in een wonderbaarlijk 3D holografische film, die ons innerlijke ervaringen biedt door middel van uiterlijke ervaringen; dat iedere scène tot op het kleinste detail geschreven en geregisseerd is door onze *Oneindige Ik*; dat de acteurs een rol spelen waarop wij reageren; dat onze ongenoegens daarbij door onze reacties en het toekennen van energie naar *daarbuiten* worden veroorzaakt; dat de enige energie die we hebben die is, waarmee we onze reacties kunnen veranderen; dat we onze waardering laten blijken voor de schrijver, de regisseur en de acteurs, voor hun goedgespeelde rollen en ons daarmee de ware bron van ons ongenoegen lieten zien, en de gelegenheid het einde van het verhaal te herschrijven.

* * *

In het begin van mijn coconfase vond ik Roberts Proces eenvoudig en efficiënt en kan het daarom de Spelers die hun cocon ingaan aanbevelen (zoals ik al heb aangegeven). Het is een goed begin en geeft resultaat bij het loslaten van oordelen.

In dit hoofdstuk en in de volgende, zal ik een aantal gedetailleerde voorbeelden uit mijn eigen ervaringen geven, die nuttig kunnen zijn voor dit Proces. Het eerste voorbeeld bevat zowat alle elementen die zojuist zijn behandeld...

Het was toen ik ongeveer zes maanden in mijn cocon zat en samenleefde met tweehonderd goede vrienden in de internationale gemeenschap Tamera in het zuiden van Portugal. Een van mijn taken in die gemeenschap was het beheer van het avondcafé, waar ik veel plezier in had. Zo kwam ik vele vrienden tegen die ik normaal tijdens de dag niet zou zien. Ze kwamen daar 's avonds naar toe voor wat ontspanning en plezier. Ik hield ervan een speciale atmosfeer te scheppen en ze te trakteren op popcorn en goede muziek.

Dat café was voor mij een bron van vreugde en trots; het had voor mij veel waarde en ik beschermde die, wat de oorzaak was dat ik op een avond erg van streek raakte.

Er was een lid van de gemeenschap, ik noem haar Betty, die ik al vijftien jaar kende, al sinds de ZEGG gemeenschap in Duitsland. Ik mocht haar niet zo en lette nauwelijks op haar. Ik vond haar gezelschap niet prettig en ik ken eerlijk gezegd ook niemand die dat wel vond. Ze had een zure, boze en arrogante houding over zich die gewoon niet prettig was. De gemeenschap zette nauwelijks iemand uit – in ieder geval niet voor een zure, boze en arrogante houding – en ze was er na vijftien jaar daarom nog steeds. Gelukkig zag ik haar weinig.

Welnu, op een bepaalde caféavond reed Betty haar auto plots tot op een onverharde plek naast mijn café en parkeerde daar. Toegegeven, de auto stond wat naar een zijkant en stoorde mijn gasten nauwelijks, maar het was voor de ambiance waar ik zo mijn best op had gedaan geen gezicht. Bovendien mochten op die plek geen auto's worden geparkeerd.

Mijn eerste reactie was dat Betty mogelijk maar eventjes parkeerde; haar kamer was vlakbij en misschien moest ze wat in- of uitladen en zou ze haar auto gauw weer weghalen. Maar na zo'n tien minuten was de auto er nog steeds en die werd per seconde steeds lelijker en ging mijn hele atmosfeer bederven. Ik ging daarom naar haar kamer om haar de auto te laten weghalen. Op mijn beleefd verzoek echter werd gereageerd met een antagonistisch 'bemoei je met je eigen zaken!'

Ik begon me toen meer en meer op te winden, pijnlijk te worden is een betere uitdrukking. Ik wachtte nog eens tien minuten en toen ze haar auto nog steeds niet verplaatst had, ging ik terug naar haar kamer en sommeerde haar met alle autoriteit die ik kon opbrengen haar auto daar te parkeren waar dat hoorde. Toen ik me omdraaide en wegliep zat ze nog in een tirade van 'wie dacht ik dat ik was om haar te vertellen wat ze moest doen,'.

Ze verplaatste haar auto niet. En ik zat daar nu de rest van de avond, mijn eigen zorgvuldig opgebouwde ambiance te vergiftigen. Ik had het te druk met het rondbrengen van drankjes en popcorn om tijd en ruimte te hebben voor het Proces, maar ik kon niet meer naar die auto kijken of aan Betty denken zonder woedend te worden.

Het *gelukkige* toeval deed zich echter voor die avond, dat een vrouwelijk lid van de gemeenschap viel en daarbij haar een been brak, waardoor we een ambulance moesten bellen. En Betty's auto blokkeerde de onverharde plek waar de ambulance langs zou moeten naar de patiënte; dus mijn verontwaardiging over haar weigering werd plotseling legitiem. Mijn verlangen haar auto bij mijn geliefde café weg te hebben was niet langer iets persoonlijks; het viel nu samen met een serieus noodgeval, wat overigens de reden was voor het parkeerverbod.

Ik ging voordat de ambulance zou arriveren nogmaals naar Betty's kamer en vroeg haar nog een keer de auto weg te halen. En ze weigerde opnieuw. Want dat was Betty. (De ambulance vond uiteindelijk een andere route om bij de patiënte te komen.)

De volgende morgen liet ik het ongenoegen – de woede – weer toe. Ik wilde Betty in de fout. Ik nam het haar kwalijk dat ze mij dwars zat in mijn grootste vreugde van toen, mijn café. Als ze haar fout alleen maar zou inzien, dan zou ik me een stuk prettiger voelen.

En dus begon ik het Proces van Robert, althans mijn versie daarvan, en ik zag mijn ongenoegen als een rode vlag, daar waar ik energie aan dat hologram toekende om het echt te doen zijn; ik liet het ongenoegen in me oplopen en oplopen, totdat ik de volle kracht ervan voelde.

Ik was al langer terug gestopt met te vragen waarom dit gebeurde. Ik kende het waarom, kende de enige reden van dit alles: mijn *Oneindige Ik* wilde me iets laten zien. Daarom verspilde ik geen tijd met nadenken over de reden van deze ervaring.

In plaats daarvan herinnerde ik mezelf eraan, dat het allemaal niet echt was, dat het een holografisch ervaring was, die specifiek voor mij was bedoeld door mijn *Oneindige Ik*, een geschenk op mijn weg naar zelfrealisatie. Ik had dit vaak genoeg gedaan om na

vijf seconden te weten dat het zo in elkaar stak. Ik wist alleen nog niet wat er verder in het geschenk zat.

Ik bekende mezelf, dat ik me slachtoffer voelde; dat Betty inbreuk had gedaan op mijn plezier, het café, en dat ik haar daarvoor veroordeelde fout te zijn geweest. Ik had zelfs een rechtvaardiging voor mijn oordeel, door de ambulance die toegang nodig had. Ik zou zelfs op ondersteuning kunnen rekenen van gemeenschapsleden als het ging om mijn gelijk en het Betty's ongelijk.

Maar dat zou tot niets leiden.

In plaats daarvan liet ik mijn veroordeling varen en stopte met Betty te beschuldigen, ervan uitgaande dat ze slechts het filmscript had gelezen dat mijn *Oneindige Ik* voor me had geschreven. Dit had niet met haar te maken, maar helemaal met mijzelf. Betty's gedrag was helemaal niet fout; ze had haar rol in mijn film vertolkt en met kunde. Hoe zou ik haar dat kwalijk kunnen nemen?

Ik realiseerde me ook dat ik vond dat ze de regels moest volgen en dat ik daarvoor moest zorgen; ik was van mening dat ze niet in de groep thuishoorde en nog minder in mijn hologram! Mijn woede breidde zich uit naar de gemeenschap, omdat ze haar er nog niet hadden uitgegooid.

Maar in werkelijkheid was ik het zélf die Betty het vermogen had gegeven mijn plezier te vergallen, het was *mijn* reactie op Betty die voor mijn ongenoegen zorgde, en niet dat wat Betty had gedaan of gezegd. Het belangrijkste is, dat het reacties waren waarover ik door mijn vrije wil volledige controle had, en dat daarom in een oogwenk zou kunnen veranderen.

Ik ging daarop bewust de energie, waarmee ik Betty en het voorval echtheid had gegeven, terugvorderen; dat is tenminste wat Sheinfeld zou zeggen. Zoals eerder gezegd, zie ik dat als het afsluiten van de energiebron, als het omzetten van de schakelaar.

Toen ik daarmee klaar was, wat maar een paar minuten duurde, bleek al mijn ongenoegen verdwenen, en voelde ik veel waardering voor mijn *Oneindige Ik*, voor de ervaring – dankbaar voor het inzicht in de oordelen, die ik niet langer wilde.

Wat me opviel was de waardering naar Betty toe, voor haar rol in het geheel en de bereidheid die in mijn holografische ervaring te vertolken, door geen gevolg te geven aan mijn autoriteit maar de rol uit te spelen tot aan het einde. Ik zou haar zelfs willen omhelzen uit dankbaarheid en haar willen vragen door te gaan met dit soort aandelen in mijn films, om me zo nog meer situaties te tonen waar ik mogelijk energie aan zou toekennen.

(Uiteindelijk heb ik dat niet gedaan. Want hoe zeg je iemand: 'Je speelde erg goed in mijn film gisteravond. Dank je wel. Ga daar alsjeblieft mee door, met het spelen van die zure, boze en arrogante persoonlijkheid, zodat ik nog meer situaties kan ontdekken waar ik energie aan zou toekennen om ze echt te doen lijken.' Ze zou het niet begrijpen.)

Na dit voorval heeft Betty haar auto daar nooit meer geparkeerd, hoewel ik haar dat nooit meer heb gevraagd; ook vond ik het niet meer onaangenaam als ze in mijn omgeving kwam. Maar wees gewaarschuwd: koester niet de hoop of verwachting dat dit Proces de ervaring zal veranderen. Met andere woorden, hou jezelf en je *Oneindige Ik* niet voor de gek door te denken, dat door het laten varen van je oordelen en door waardering te voelen, er ook maar iets of iemand *daarbuiten* zal veranderen. Zo werkt het niet. Je *Oneindige Ik* zal doorgaan met het creëren van ervaringen om je te laten zien waar je energie aan toekent, totdat je die accepteert zoals ze zijn, en wat jouw rol daarin

is. Met andere woorden, iets of iemand *daarbuiten* zal alleen veranderen als je die, in je holografische ervaring, accepteert en niet meer anders wilt dan ze zijn; dan maakt het niet meer uit of ze veranderen of niet!

* * *

Voordat we dit hoofdstuk afsluiten, wil ik over één ding duidelijk zijn: Dit Proces heeft *niets* met vergeving te maken, hoe mooi en spiritueel het ook klinkt. Het ging *niet* over Betty te vergeven; je probeert niet eens te vergeven. Want in veel gevallen impliceert vergeving nog steeds een oordeel, iets wat slecht is en wat iemand je zou hebben aangedaan en wat je dan vergeeft. Als je niet verder komt dan dat, is je proces nog niet afgerond.

Aan de andere kant, *Een cursus in wonderen* zegt: *'Vergeving houdt in dat, waarvan je vindt dat je broeder jou heeft aangedaan, niet heeft plaatsgevonden. Het is niet het vergeven van zonden en die benoemen. Het ziet geen zonde.'*⁴

Dat is hun visie op vergeving, en een zeer juiste als die begrepen wordt. Eenvoudiger gezegd, als je het zo kunt zien, dat iemand niets heeft gedaan waarvoor die vergeven zou moeten worden, ben je op de goede weg; en als je eenmaal zover bent dat je kunt waarderen wat ze je hebben aangedaan – voor de goed gespeelde rol in jouw hologram – dan ben je gearriveerd.

EINDNOTEN

1. Scheinfeld, Robert, *Journey to the Infinite Home Transformational System* – Verder lezen
2. Church of Scientology International, *Illustrated Tone Scale in Full* – Verder lezen
3. Gendlin, Eugene T., *Focusing-Oriented Psychotherapy: A Manual of the Experiential Method* – Verder lezen
4. *A Course in Miracles: Workbook for Students, (Volume 2)* – Verder lezen

HOOFDSTUK 14

SPIRITUELE AUTOLYSE

Terug naar de inhoudsopgave

Na ongeveer een jaar in je cocon en gebaseerd op succesvolle ervaringsresultaten van Roberts Proces, weet je nu met zekerheid dat er geen *daarbuiten* is daar buiten; dat de totale onderdompelingfilms niet echt zijn; dat jouw *Oneindige Ik* alle ervaringen voor jou creëert, tot op het kleinste detail; dat je nooit ooit het slachtoffer van iets of iemand kunt zijn; als je ongenoegen voelt, dat alleen het resultaat is van jouw reactie op jouw films; dat je voor het Proces slecht enkele minuten nodig hebt – soms seconden zelfs – om achtergebleven oordelen te lokaliseren; dat je leven voornamelijk bestaat uit verwondering en waardering voor het Spel en de Spelers die je tegenkomt.

Dit is werkelijk een prachtige situatie; en toch voel je dat je nog niet klaar bent, dat er nog iets te verwerken is, dat je onbeantwoorde vragen hebt, dat je het ware antwoord op ‘wie ben ik?’ nog niet hebt, dat je op een punt van milde tevredenheid bent aangeland in plaats van enthousiasme en vreugde, met nog steeds wat momenten van onaangename ervaringen.

Hoewel er uitstekende resultaten mee worden behaald, heeft Roberts Proces inperkingen. Ik weet van anderen die hetzelfde ondervinden. (Zie voor een completere discussie over het waarom, hoofdstuk drieëndertig, Robert Scheinfeld, in deel drie van dit boek.)

Het Proces van Robert is effectief voor de ongenoegens die van *daarbuiten* lijken te komen, maar minder effectief als je op het punt bent aangekomen waarop er geen *daarbuiten* meer voor je is en je de wens hebt om het eerder *daarbinnen* te zoeken. Dat komt omdat oordelen slechts het topje van de ijsberg vormen; en als je die eenmaal met succes achter je hebt kunnen laten, ben je gereed voor de volgende stap in je metamorfose.

Onder de oordelen liggen de angsten die er de oorzaak van waren, met aangemaakte egolagen als resultaat – je onechte zelf die je dacht te zijn – die kan Roberts Proces niet aanspreken.

Althans zo was het bij mij.

* * *

In 2003 en nog steeds in het filmtheater, heb ik een auto-ongeluk gehad waarbij ik elf botbreuken heb opgelopen, in mijn nek en rug, waarbij ik een millimeter verwijderd ben geweest van levenslange verlamming. Er moest een nekwervel weggenomen worden die werd vervangen door een kooi van titanium, waarna ik zes maanden voor herstel in bed moest blijven.

In die tijd was mijn ex-vrouw drie maanden eerder hertrouwd met haar nieuwe man, waarvan de moeder recent bij hun in was komen wonen. Maar uit zorgzaamheid, liefde en uit meer dan bewonderenswaardig plichtsbesef, plaatsten ze een ziekenhuisbed in hun woonkamer, waar ik die zes herstelmaanden heb doorgebracht. Ze kochten zelfs op eigen

kosten een caravan en plaatsten die op korte afstand van hun huis, waarin ik, toen ik weer wat kon lopen, mijn intrek kon nemen, terwijl ze nog eens zes maanden voor me zorgden.

In dat jaar werd de nieuwe echtgenoot van mijn ex-vrouw mijn beste vriend en zijn moeder behandelde me als was ik haar zoon. Na zevenenvijftig jaar had ik eindelijk de moeder die ik me als kind zo had gewenst, én een broer. De ouders van mijn ex-vrouw die dichtbij woonden, waren tevens een constante bron van zorg en liefde. Wat een ongelooflijke ervaring! Dat auto-ongeluk was op vele niveaus wel een héél speciaal geschenk van mijn *Oneindige Ik*.

Maar wat kun je voor zoveel liefde en zorg terug doen? Ik was mijn ex-vrouw en haar man –hun hele familie – intens dankbaar en was de daaropvolgende zeven jaar bezig een manier te vinden om iets terug te kunnen doen, iets voor wat ze mij hadden gegeven. Dát nu bleek het onderwerp te worden van een serie holografische ervaringen die mijn *Oneindige Ik* voor mij in petto had.

Tijdens onze zeventien jaar samen, was ik zowel voor mijn ex-vrouw als voor haar man, scout en coach geweest. Deels vanuit mijn relatie met haar en deels door mijn ego, begeleidde ik haar – op haar verzoek – op haar zelfgekozen pad, dat ze daarvan niet zou afdwalen en om haar op koers te houden.¹ Haar man had me voor die hoedanigheid al vele malen overvloedig bedankt, voor hetgeen ik voor haar had gedaan.

Tien jaar na onze scheiding, was ik nog steeds met dit ego verbonden. Na anderhalf jaar in mijn metamorfose, toen er onverwachts communicatieproblemen bij mijn ex-vrouw ontstonden, zei mijn ego dat het een mooi geschenk zou zijn om nogmaals mijn diensten als coach aan te bieden – een mogelijk geschikt gebaar voor hun liefde en vrijgevigheid. ‘Als ik het haar alleen maar kon laten zien en begrijpen...’

Maar voor het eerst in onze relatie, ondanks alle bewijzen die ik aanvoerde, was mijn ex-vrouw het niet eens dat ze van haar koers was afgedwaald. Dit communicatieprobleem duurde een half jaar, terwijl ik probeerde haar bij te staan zoals ik eerder had gedaan, zonder succes deze keer. Ik begon meteen met Roberts Proces, zodat ik me gezien de situatie niet onaangenaam ging voelen of van streek zou raken. Ik nam haar niets kwalijk en beschuldigde haar niet; ook had ik niet langer de behoefte iets aan haar te willen veranderen.

Maar ik wist toen wél dat er iets bij *mij* niet klopte; ik had hulp nodig, iets anders dan Roberts Proces, om dat uit te vinden. Mijn *Oneindige Ik* liet toen Robert Scheinfeld (hoe ironisch en volmaakt) in mijn holografie verschijnen, die mij via een email introduceerde met Jed McKenna en zijn Enlightenment Trilogy...

Het externe zoeken is slechts één deel van het verhaal. De andere is het interne deel; de trage, pijnlijke vervellingsweg van het zelf, laag voor laag, beetje bij beetje.²

Dankzij de communicatieproblemen van mijn ex-vrouw, was ik zover om de hardnekkige lagen van mijn ego te lijf te gaan, en daarmee de angsten die er de oorzaak van zijn.

* * *

In het eerste boek van zijn Enlightenment Trilogy: *The Damnedest thing*, introduceert Jed ons met een proces dat hij *spirituele autolyse* noemt. Ik laat in dit

hoofdstuk en in de volgende Jed voor zichzelf spreken, omdat hij zich duidelijk uitdrukt en er voor mij geen reden is hem aan te vullen...

Autolyse betekent zelfvertering en spiritueel betekent... Tjonge, geen idee. Laten we zeggen dat het dat niveau van zelf is, welk de mentale, fysieke en emotionele aspecten omvat; jouwe koninklijke Ik-heid. Voeg de twee woorden samen en je hebt een proces waarmee je jezelf voedt, een stukje per keer, naar de louterende verterende vuren... Het is een onplezierig proces... Klinkt simpel, niet? Ja, dat is inderdaad alles.³

De beste omschrijving die Jed van spirituele autolyse geeft, is in een gesprek met ene Arthur, in boek Een, *Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing*...

'Schrijf een op wat je weet dat waar is, of waarvan je denkt dat het waar is, blijf schrijven tot je iets tegenkomt dat waar is.'

'Pi is de verhouding van de cirkelomtrek tot zijn diameter,' zegt Arthur.

'Zeker, mee eens. Begin met zoiets onbetwistbaars en onderzoek dan de beginselen waarop die uitspraak is gebaseerd en volg die net zolang terug, totdat je niet verder kunt, iets basaal, iets dat waar is.'

'Is Pi dan niet de verhouding van de cirkelomtrek tot zijn diameter?' vraagt hij.

'De vraag gaat van de veronderstelling uit dat er een cirkel is.'

'Er is geen cirkel dan?'

'Mogelijk, weet ik niet. Is die er?'

'Nou, als ik eentje ga tekenen...'

'Ik? Sinds wanneer heb je het bestaan van die Ik bewezen? Tekenen? Ben je het deel, waar je bevestigt dat je een afzonderlijk fysiek wezen bent in een fysiek universum met het vermogen waar te nemen, al voorbij geracet; tekenen? Werkelijk? Als dat zo is, moeten we van stoel verwisselen.'

Arthur denkt na en zwijgt een tijdje. *'Ik denk dat je dát met het terug volgen bedoeld. Dat is verwarrend. Ik weet nu niet waar ik moet beginnen.'*

'Het maakt niet uit waar je begint, pak gewoon een draad en begin eraan te trekken. Je zou kunnen beginnen met Ramana Maharshi's vraag: 'wie ben ik?' of met 'wat ben ik?', en werk dat uit. Probeer gewoon iets te zeggen wat waar is, totdat je iets hebt gevonden. Schrijf en herschrijf. Hou het zuiver en haal overbodige egozaken eruit en volg het waar dan ook heen, tot je niet verder kunt.'

'Hoe lang duurt zoiets meestal?'

'Ik denk een paar jaar. Maar als je ermee klaar bent, ben je ermee klaar.'

'En er klaar mee zijn betekent...?'

'Klaar.'

'Oh, zoiets als een journaal schrijven? Zoals een dagboek?'

'Ah, goeie vraag. Nee. Dit gaat niet over persoonlijke gewaarwording of zelfexploratie. Niet over gevoel en inzichten. Het gaat niet over persoonlijke of spirituele evolutie. Dit gaat over waar je zeker van bent, over wat je weet dat waar is, over dat van jou dat waar is. Met dit proces pel je laag voor laag onechte maskers af. Als je dan terugleest wat je hebt opgeschreven, zul je verbaasd zijn over hoe ver je komt, al was het maar van gisteren. Het is eigenlijk een pijnlijk en gemeen proces, een soort

zelfverminking. Het maakt wonden die niet genezen, en vernielt bruggen die niet meer hersteld kunnen worden en de enige reden hiervoor is, dat je het niet meer kunt laten.'

Hij laat dat een moment inzinken. 'Waarom zou ik het opschrijven? Waarom het niet in je hoofd doen, zoals met een koan?'

'Nog een goeie vraag. Ja, koan's en mantra's doe je in je hoofd. Ramana Maharshi's vraag 'wie ben ik?' doe je met je hoofd. De reden om het op papier te zetten of in een computer waar je het kunt zien is omdat het brein, en dit klinkt raar, geen plaats is voor serieuze gedachten. Ieder keer als je serieus wilt denken, is de eerste stap om die hele schiettent uit je hoofd te krijgen en een plaats te vinden waar je er rustig omheen kunt lopen en van alle kanten bekijken. Dat zal niet lukken als die nog steeds in je hoofd zit. Door het op te schrijven ben je eigen leraar, eigen criticus, eigen opponent. Door je gedachten te externaliseren wordt je eigen goeroe; jezelf beoordelen, feedback geven, een meer objectief en verheven perspectief biedend...'

'Maakt dat Spirituele Autolyse tot een pad van intellect, het tegenovergestelde van een pad van het hart of een pad van devotie en een pad van dienstbaarheid?'

*Ahum, 'eerlijk gezegd kan ik je nu niet meer helemaal volgen Arthur.' Hij kijkt me perplex aan. 'Ik weet niet wat al die verschillende paden zijn, Arthur. Spirituele Autolyse is een intellectuele poging, maar ik zou het niet een intellectueel pad willen noemen. Het is een discriminatieproces, van niet weten wat onwaar is, van het progressief wegstrepen van het onechte om alleen dat wat waar is over te houden. Je gebruikt discriminatie om op een kapmesachtige manier je een weg door de dichte ondergroei van wanen te banen, of als je wilt het met een zwaard afhakken van het eigen met wanenraadsels gevulde hoofd. Het intellect is als het zwaard waarmee het ego een langzame en pijnlijke zelfmoord begaat; de dood van de duizend wonden. Of het nu dit soort of dat soort van pad is kan ons hier niets schelen; daar moet de student in paden zich maar zorgen over maken. Als de vraag bij je blijft hangen, dan is het iets waarmee je het proces van Spirituele Autolyse in kunt gaan.'*⁴

* * *

Dit was precies wat ik nodig had om de ervaringen met mijn ex-vrouw te verwerken. Ik had inzicht nodig in de emotionele banden met haar en haar man, in het bijzonder in die, die me als welverdiend en gegund uit dankbaarheid zo gerechtvaardigd leken. Ik moest ze opschrijven en definiëren hoe ik mijn eigen plaats daar in zag en hierin eerlijk zijn over de rol van mijn ego. Ik wilde weten wat hierin waar was en zag in dit proces spirituele autolyse als krachtig middel.

Ik ontdekte, uiteraard, dat mijn ego die rol van coach prachtig vond. Het bevestigde mijn identiteit, mijn relatie met haar, zeker omdat ik niet langer haar echtgenoot was.

In feite wilde mijn ego ieders coach zijn. Het verleende mij de status van leraar, mentor, van een soort goeroe. Het sloot aan bij mijn behoefte anderen te helpen, om pijn en lijden te verzachten, ondersteuning te bieden in het vinden van inconsistenties en contradicties die hun leven minder plezierig maakten dan de mijne - wat natuurlijk onzin was. Is het niet verbazingwekkend hoe arrogant ego's kunnen zijn, dat we denken te weten wat het beste voor anderen is en hoe ze zouden moeten leven?

Het was mijn ego die eeuwige dankbaarheid wilde getuigen tegenover mijn ex-vrouw – zonder dat er ooit een kans zou zijn hen terug te betalen – en om aan die

identiteit vast te kunnen houden. Op die manier ziet het ego kans te overleven, te groeien en sterker te worden.

Het werd duidelijk tijd om die identiteit van me los te laten –naar anderen toe en naar iedereen toe – en van mijn dankbaarheid voor haar en haar man.

Loslaten hoeft niet automatisch verbreken te zijn, hoewel; in dit geval verzochten mijn ex-vrouw en haar man hen van mijn mailinglijst af te halen, wat ik ook heb gedaan, maar ik hoop dat de verbreking niet permanent zal zijn.

Loslaten betekent... wel, daar gaan we het in detail in het volgende hoofdstuk over hebben. Zie het ego als een ui. Loslaten is als het afpellen van de rokken van de ui en die wegdoen. Je zou die bijvoorbeeld in kleine stukjes kunnen hakken, in een hete pan gooien met wat boter en met smaak opeten op een hamburger of zucchini. (Zie, voor meer waardering over het ego, deel drie, hoofdstuk eenendertig, Het Ego in dit boek.)

Gezien ons verleden was ik wat betreft mijn *coach* aanbieding, aanvankelijk verbaasd over de duidelijke afwijzing van mijn ex-vrouw en haar echtgenoot. Mijn waardering voor hen is nu alleen maar toegenomen, omdat hun weerstand mij de kans gaven die egolagen te vinden en los te laten. Het is een opluchting voor me niet meer in dat soort rollen te hoeven vervallen; nogmaals, wat een geschenk –ik ben nu niet meer door dankbaarheid aan het ego verbonden.

* * *

Bij het uitvoeren van Jed's spirituele autolyse, vanwege het incident met mijn ex-vrouw en haar echtgenoot, ontdekte ik veel angsten. Uiteindelijk gingen de gesprekken met haar me tegenstaan; ik begon het onplezierig te vinden in haar drama's te worden betrokken; ik kreeg een hekel aan zijn complottheorieën, over concentratiekampen van de overheid die gereed zouden worden gemaakt voor miljoenen Amerikanen. Het was door mijn dankbaarheid dat ik dit alles volhield.

Toch was ik bang hen te verliezen, ondanks het feit dat ik hen nooit terug zou kunnen betalen, wat ik ook probeerde. Bovenop het gevoel levenslang dankbaar te *moeten* zijn, was er de angst voor de mening van anderen als ik plotseling met die dankbaarheid zou stoppen. Ik was bang voor de mening van rest van de familie. Hoe ondankbaar zou het lijken als ik op een dag zou zeggen: 'Ik ben jullie zeer dankbaar voor wat je voor me hebt gedaan en zal dat altijd blijven, maar ik kan jullie nooit terug betalen en hou er dus mee op. Dat deel van mijn leven is voorbij en ben er niet langer in geïnteresseerd – of eraan gebonden door dankbaarheid - en voel niets voor de weg die jullie nu zijn ingeslagen.'

Wat zouden mijn kinderen denken? Zou ik door deze houding tegenover hun stiefmoeder mijn vaderschap op het spel zetten?

Ik was ook bang de moeder te verliezen die ik me altijd had gewenst en de nieuwe broer waar ik van hield. Deze identiteitslagen waren het gevolg van mijn gebrekkige kinderjaren en ik koesterde die.

Het belangrijkste was de angst dat dit de laatste kans zou zijn om mijn ex-vrouw uit het filmtheater te halen en in haar cocon te krijgen, wat *hét geschenk* was dat ik voor haar in gedachten had. Ik hield nog steeds van haar en gaf om haar en wilde graag dat ze haar weg uit die drama's en conflicten zou vinden – uit die droomstaat waar ze als Volwasmens nog zo duidelijk in zat. Hier hield mijn ego natuurlijk van en voelde zich

veilig binnen die verantwoordelijkheid die ik voor haar voelde; zorg voor haar spirituele evolutie in plaats voor mijn eigen.

Onthechten heeft niet altijd met dingen waar we van af willen te maken, maar ook met dingen die we wel willen en liefhebben.

* * *

Ik zou dit allemaal moeten loslaten, die angsten die laag voor laag op mijn ego waren gebouwd, het onechte geloof in wie ik dacht te zijn; coach, vriend, vader, broer, zoon. Het waren slechts gespeelde persoonlijkheden – geen van alle waren wie ik werkelijk was, maar wie ik in feite *niet* was.

Alle in mijn leven gevormde oordelen hebben me met die ervaring verbonden en vormden nieuwe lagen op mijn ego, op wie ik dacht te zijn. Ieder denkbeeld dat hiervan het resultaat was bleek vals en bevestigde en rechtvaardigde slechts mijn ego. Ieder mening die voortkomt uit deze onechte denkbeelden zullen, als ze in het nieuwe perspectief van waarheid worden gezien, fout blijken, .

Daarom zal onze *Oneindige Ik* in onze coconfase, ons opnieuw met die ervaringen confronteren en die opnieuw laten doormaken; om die oordelen los te laten; om die angsten met open vizier tegemoet te treden en om die verbondenheid met onechte egolagen te verbreken.

* * *

Allemaal goed en wel zul je zeggen, maar zoiets onbetekenend als een kleine emotionele oprisping over Betty's geparkeerde auto, of een ruzie met je ex-vrouw; het zijn toch de kleinere drama's en conflicten des levens. Hoe zit dat met *echte* problemen? Met mishandeling, verkrachting, huiselijk geweld, scheidingen, kindermisbruik, oorlog, armoede, honger, depressiviteit, ziekte en andere zware gevallen van pijn en lijden?

De zwaarte van die ongemakken echter doen er niet toe; het proces blijft dezelfde, ongeacht de inhoud van het hologram. Ze zijn geen van alle echt, ongeacht de intensiteit, of het nu een snee in je vinger is of een bijna fataal auto-ongeluk. Het *lijkt* alleen echt – het ziet en voelt als echt – en hoe meer emotionele of fysieke pijn, des te echter het wordt, wat betekent dat we er meer energie aan toekennen.

Daarom beveel ik Roberts Proces aan, om daarmee de *hitte* en het *reële* uit de situatie te halen; ga daarna verder met Jed's spirituele autolyse, jezelf steeds herinnerend dat het een ervaringen van jouw *Oneindige Ik* is, om je te laten zien waar je energie aan toekent, om je de gelegenheid te geven jouw reactie te veranderen, te besluiten of je door wilt gaan met die angsten en onechte ego-identiteit.

Ja, het zal inderdaad wat langer duren om extremere vormen van ongemak te verwerken, maar dat verandert niets aan het proces zelf. Het kan zijn dat je in het begin wat energie weet terug te vorderen en er veel achterblijft om een volgende keer terug te vorderen, of de derde keer, of een driehonderdste keer. Het goede nieuws is, dat ieder keer als je in een bepaalde situatie het Proces toepast, het een volgende keer minder intens wordt en daardoor wat gemakkelijker.

Uiteindelijk, over een paar jaar, zul je dit met gemak en enthousiasme doen, met waardering voor die onaangename ervaringen – als die zich voordoen – als een

gelegenheid om de laatste resten oordeel en angst op te ruimen en om steeds meer een *getuige* van je leven te zijn.

* * *

In zijn derde boek van zijn Enlightenment Trilogy: *Spiritual Warfare*, gaat Jed, in een gesprek met de teenage studente Maggie, in op het *getuige* zijn...

‘Uiteindelijk is de enige spirituele praktijk: observatie; de dingen te zien zoals ze zijn. Dat is wat Spirituele Autolyse is; een middel dat ons helpt om helderder te zien, om ons brein zo goed mogelijk te gebruiken. Als getuige doe je een stap terug van jezelf, zodat je niet alleen maar je leven leeft, maar dat ook observeert. Niet als reflectie zoals in een dagboek, maar zoals het nu plaatsvindt, in realtime. Zoals nu, terwijl ik met jou praat zit in de getuigenstand, als onpartijdig waarnemer. Ik ben niet alleen mijn persoon, ik ben ook iemand uit het publiek. En ik realiseer me dat ik die rol speel; ik ben iets wat belangeloos mijn handelingen aan het observeren is.’

Ze lijkt verward maar gretig. ‘Hoe doe ik dat?’ vraagt ze.

‘Wel, je doet het eigenlijk al, alleen is jouw getuige wat ongedurig. Die verveelt zich, is hongerig, geagiteerd, gedempt. Je wilt haar in focus brengen, haar laten zitten en laten opletten.’

‘Haar? Haar wie?’

‘Die zachte stem achterin je geest. Zoals het is om verveelt te zijn, achterin je geest denk je dan aan iets anders. Je bent er niet helemaal bij, je geest is ergens anders, rondhangend, dagdromend... Dagdromen is het goede woord hiervoor, want het suggereert dat we slapen terwijl we wakker zijn, wat precies het punt is. We willen onze primaire gewaarwording verplaatsen, van het karakter dat we spelen naar de acteur die dit karakter speelt. Ik wil dat onderscheidt accentueren, om het door elkaar vloeien van het door ons gespeelde karakters en het door de acteur gespeelde karakter te voorkomen. We willen vooraan zitten, dichtbij de acteur in plaats van bij het karakter dat we portretteren. Kun je me volgen?’

‘Weet ik niet. Bedoel je, je de hele tijd van jezelf bewust zijn?’

‘Ja, maar dan op een onpartijdige manier, niet op een beoordelende manier. Wat ook karakter elementen zijn, zijn de stemmen in jezelf die een denkbeeldig gesprek voeren, dat je de verkeerde kleren aanhad. De acteur hoeft alleen maar achterover te leunen en dat allemaal aanhoren. Zo kun je jezelf observeren net zoals je dat bij anderen doet, alleen duidelijker.’

‘Ik weet niet of me dat wel lukt.’

*‘Natuurlijk kun je dat, het klinkt alleen raar.’*⁵

Dit doet me denken aan de Fair Witness in Heinleins boek *Stranger in a strange land*, voor hen die hier vertrouwd mee zijn; wat mij betreft is het ‘getuige zijn’ een gevorderd proces dat veel oefening en discipline vraagt en waarschijnlijk minder geschikt tijdens de beginfase van de cocon.

Maar het begint op weg naar je metamorfose te leven...

Er is niet zoveel voor nodig, behalve observatie, gewaarwording en waakzaamheid. Wakkerheid. Eerst leer je hoe je het doet, deze ongebonden gewaarwording; die doe je bewust; bij beetje tegelijk, om eraan te wennen. Oefen dat getuige zijn, om een idee te krijgen over andere mensen. Bekijk ze, verwonder je over hen, demonteer hen, haal ze uit elkaar; en bekijk daarna jezelf zoals je de anderen hebt bekeken. Daarna ga je het steeds meer doen, zodat het een tweede natuur wordt; je bent al bijna naar de getuigestand op weg, als je jouw eigen karakter beziet vanuit hetzelfde onpersoonlijke perspectief als waarmee je anderen beziet.⁶

EINDNOTEN

1. Een woordspeling, omdat het zelfgekozen pad van mijn ex-vrouw *A Course in Miracles* was – Verder lezen
2. McKenna, Jed, *The Enlightenment Trilogy* – Verder lezen
3. *Ib.* – Verder lezen
4. *Ib.* – Verder lezen
5. *Ib.* – Verder lezen
6. *Ib.* – Verder lezen

HOOFDSTUK 15

ONTHECHTING & BEGEERTELOOSHEID

Terug naar de inhoudsopgave

In het vorige hoofdstuk heb ik gezegd dat ‘onthechting heeft niet alleen te maken met dingen waar we van fa willen, maar ook met dingen die we wel willen en liefhebben.’

Dat klinkt als het achterlaten van alles, wat het vlinder worden een stuk minder aantrekkelijk zou kunnen maken. Maar zo is het niet. Laat me daarom *onthechting* beter uitleggen; laten we kijken wat onthechting *niet* is...

Onthechting, of ongebondenheid of begeerteloosheid, is een begrip dat we bij alle grote religies in het filmtheater tegenkomen en waar nodig is veranderd en verhaspeld, zodat het voor een Volwasmens niet meer werkt.

Het onthechten, het afstand doen van begeerten en daarmee van lijden, is een belangrijk principe en zelfs een ideaal in de Bahá'í, Boeddhisme, Christendom, Hindoeïsme, Judaïsme, Jainisme, Kabbala en Taoïsme.... In religieuze teksten van het Boeddhisme en het Hindoeïsme wordt het tegenovergestelde ervan uitgedrukt als upādāna, wat ‘gebondenheid’ betekent. Gebondenheid, het onvermogen om het onthechten te beoefenen of te omarmen, wordt als het belangrijkste obstakel gezien naar een sereen en vruchtbaar leven. Vele andere spirituele tradities zien het onvermogen tot onthechting als een voortdurende toestand van zorg en rusteloosheid door begeerte en persoonlijke ambities.¹

Een van de belangrijkste leringen van het Zenboeddhisme is onthechting. Hoewel de leringen over onthechting gemakkelijk zijn te begrijpen, zijn ze niet eenvoudig uit te voeren. Niettemin is het essentieel, als we in een wereld van voortdurende verandering sereen en vruchtbaar willen leven, om onthechting te cultiveren... Onze wereld is er een van verlangen. Elk levend wezen komt voort uit verlangen en bestaat uit een combinatie van verlangens. We zijn uit het verlangen tussen onze vader en moeder geboren. Daarna, tijdens ons bestaan, worden we afgeleid door vele dingen en worden we bronnen van verlangen. Deze verlangens doen gebondenheid ontstaan. Voor elk verlangen is een corresponderende binding, namelijk het object van het verlangen. Wij zijn bijvoorbeeld opvallend gebonden aan ons lichaam. Als iemand dat lichaam bedreigt, worden we angstig en willen dat beschermen. Wij genieten van fysiek comfort en van zintuiglijk vermaak. Aldus zijn we sterk gebonden aan het lichaam. Maar als we die afhankelijkheid nader beschouwen, zien we dat het een potentiële bron van lijden is.²

Een van de belangrijkste redenen waarom dit concept niet werkt is, dat het is gebaseerd op oordeel – de veroordeling dat begeerte *slecht* is en begeerteloosheid *goed*. Het bevat ook weerstand tegen verlangen; en zoals vele anderen hebben aangegeven, is het verlangen naar begeerteloosheid in zichzelf een verlangen.

De waarheid is dat er niets mis is met verlangens en er geen redenen zijn om dat te weerstaan of er zonder te willen leven. We zijn vrij om alles te verlangen wat we willen. Ze maken ons leven interessant en opwindend. Het probleem begint echter, als we ons gaan binden aan de *vervulling* van die verlangens. Met andere woorden, raak niet gebonden aan het bereiken of vervullen van je verlangens; dus of je die verlangens nu wel of niet realiseert, laat die geen effect hebben op jouw geluk of geestelijke toestand. Het is niet het verlangen waar we van moeten onthechten, maar van de verbondenheid aan de *vervulling*.

Ik kan me voorstellen dat de Boeddha dit wist en onderwees, maar zijn volgelingen begrepen het niet of het lukte hen niet. Dus maakten ze verlangen tot onderwerp van onthechting in plaats van de bindingen met het gevolg van verlangen. Zie volgend citaat...

Ieder verlangen heeft een corresponderende binding, namelijk het object van het verlangen.

Maar nee, nee, nee! Het is de binding aan de *vervulling* van het verlangen, niet aan het object van verlangen zelf! Alle lijden komt voort uit binding met de vervulling van de verlangens, die geeft teleurstelling als dat verlangen niet wordt vervuld, ondanks alle meditatie, gebeden, visualisaties en hard werken. Het lijden komt *niet* voort uit het verlangen zelf.

Jed McKenna zegt het simpel...

*Alle bindingen aan de droomstaat bestaan uit energie. Die energie noemen we emoties. Alle emoties, positief en negatief, zijn bindingen.*³

Ik heb een aantal verlangens waar ik niet aan gebonden ben. Ik heb bijvoorbeeld het sterke verlangen een zeilcatamaran van 56 voet te bouwen⁴ waarmee ik als vlinder de oceanen kan gaan bevaren, kan scubaduiken, en van het gezelschap van walvissen en dolfijnen kan genieten. Maar ik ben niet aan de vervulling ervan gebonden; dat zal geheel van wat mijn *Oneindige Ik* afhangen. Ik heb geen plan voor die catamaran en die staat ook niet op mijn agenda, noch doe ik iets om dat mogelijk te maken anders dan het opwindende idee van het moment. Ik heb eenvoudig plezier in dit verlangen, droom ervan en maak wat ontwerpschetsen van de boot en ben benieuwd of de rimpelingen van mijn universum die richting op zullen gaan.

*Geen enkele spirituele lering die over onthechting spreekt heeft hier het recht toe. Hier hebben ze het geen van allen over. 'Cultiveer een gevoel van onthechting' zeggen ze. Een gevoel van onthechting. Van welke planeet komen ze? Ze hebben geen idee wat onthechting betekent. Ze lijken het te hebben over het onthechten van je verlangen naar een BMW of naar Mr. Right. Tracht eerder te onthechten van wat je lief hebt! Van wat je bent! Van alles wat je tot een lid van de menselijke soort maakt! En dat is dan nog maar het begin.*⁵

* * *

Kort gezegd, je bent aan iets of iemand gebonden als die iets of iemand jouw gevoel kan beïnvloeden. Met andere woorden...

...je bent aan iemand gebonden als wat die doet of zegt bepalend is voor jouw welbevinden of voor het gebrek hieraan.

...je bent aan iets gebonden als dat iets goed moet zijn om jou ook *goed* te doen voelen.

...je bent aan je onechte egolaag gebonden, als je jezelf daarmee vereenzelvigd.

De onthechting waar we het meest in geïnteresseerd zijn is die, van het ego dat je naar het misverstand leidde van wie denkt dat je bent, naar onthechting van wat we *niet* zijn, die automatisch zal plaatsvinden als we overgaan tot spirituele autolyse. Onthechting hoef je niet actief na te streven of te beoefenen; de lagen van onechte identiteit zullen eenvoudig wegvallen, als een ui die wordt afgepeld. Op onze weg naar wat we zijn en daarmee naar wat we *niet* zijn, zullen we van die identiteiten onthecht raken. Dát is onthechting.

*Je kunt onthechting vergeten... Je plaatst het paard achter de wagen. Onthechting is niet de sleutel naar vrijheid, het is een bijproduct.*⁶

* * *

Een van de vele mooie geschenken in mijn leven kwamen van andere Spelers, op vijfenvijftigjarige leeftijd toen ik verliefd werd op een vrouw die zich al gauw als mijn moeder begon te gedragen. Voor het eerst van mijn leven gunde ze mij een blik op de nog steeds aanwezige bindingen met mijn ouders, hoewel ze toen allang overleden waren. Het is onnodig te zeggen dat het geen prettige herinneringen waren. Ik moest bij het verwerken van dit deel van mijn kindertijd, een heel jaar lang zelfs, zowat ieder dag wel huilen.

Maar als gevolg van mijn liefde voor haar raakte ik zo aan haar gehecht, dat ik volkomen afhankelijk van haar werd, van wat ze ieder minuut van de dag zei of deed. Het was zo erg, dat als ze me 's morgens niet op de goede manier kuste voor ze weg ging, ik van de kaart was en mijn dag verpest.

Het was het Al-Anon programma⁷ dat me heeft geholpen die bindingen te verbreken. Al-Anon onderwijst het niet verlaten van een alcoholicus die je liefhebt, je blijf bij ze en je blijf je goed voelen, ongeacht wat ze zeggen of doen. Toen ik eenmaal kans zag om de band met mijn ouders en mijn verloofde te verbreken, was ik niet langer afhankelijk van wat ze deden of zeiden, of van hoe ze me kuste; ik ging toen onvoorwaardelijk van haar houden.

Als ik het dus over onthechting heb, dan betekent dat niet dat je alles moet achterlaten. Het betekent niet dat je moet stoppen met van iemand te houden, maar dat je er niet langer van afhankelijk bent. Het betekent niet dat je moet stoppen met jezelf mooie dingen in je leven te wensen, maar dat je aan het bezit ervan niet gebonden bent. Het betekent niet dat je niet meer mag genieten van je favoriete gerecht of van een goed glas wijn; het betekent dat jouw geluk er niet van moet afhangen.

Het betekent dat je de grot met medegevangenen achter je moet laten, om zo de wereld buiten de grot te kunnen ervaren. Het betekent het achterlaten van het filmtheater

en mede Kindmensen en Volwasmensen, om zo waarheid te vinden in wie je werkelijk bent.

Het ontwakingsproces lijkt op het vernietigen van ego, maar dat is niet geheel juist. Je zult ego – het onechte zelf – zo lang je leeft nooit geheel kwijtraken, en het is ook niet belangrijk. Wat maakt die emotionele hechting die ons bindt aan de droomstaat nu uit; ze houden ons op onze plaats en laten ons voelen dat we van iets echts deel uitmaken. Vanuit die egobanden groeien energieke ranken, die ons als wortels aan de droomstaat hechten; en om te onthechten zullen we die af moeten breken. De emotie-energie is onze levenskracht, en de hoeveelheid hiervan bepaalt de kracht van de emotie. Haal die energie uit de emotie, en wat hou je over? Een steriele gedachte. Een lege dop. In die zin is bevrijding van hechting een proces van ontwaken, maar het zijn niet zulke hechtingen die we hebben, ze zijn wat wij zijn.⁸

Zie het zo... om vlinder te worden moet de rups haar afhankelijkheid van haar lichaam opgeven, het gevoel op de aarde rond te kruipen, de bladeren die zij graag at, de 4000 spieren waaruit ze bestond, de haren die haar beschermden, en zo verder. Maar het opgeven van die afhankelijkheid is, als het eindresultaat een vlinder is, de moeite waard, met zijn mooie kleuren, lichte lijf, vleugels om mee te vliegen en de heerlijke smaak van nectar.

Vlinder zijn is een prachtige sensatie; het is totale vrijheid.

* * *

In zijn tweede boek uit de Enlightenment Trilogy, *Spiritually Incorrect Enlightenment*, heeft Jed McKenna de notities van een van zijn studentes, ene Julie, opgenomen...

Het spookt in mij geest, het spookt in mijn gedachten. Ik wordt achtervolgd, bezeten en geplaagd door demonen! Mijn moeder is hier! Mijn ongeboren kinderen zijn hier. Mijn toekomst, mijn dromen. Iedereen die iets voor me betekent, goed of slecht, plezierig of onplezierig, is hier. Hoe komt dat? Waarom heb ik ze niet meteen gezien? Natuurlijk zijn ze hier. Het is waar ze zijn. Mijn zolder dat ben ik zelf, er is niets anders. Of ze wel of geen fysieke tegenhangers hebben in de reële wereld, heeft voor mij geen betekenis, net zoals ik, een reëel persoon in de reële wereld, betekenisloos ben voor hen. Waarnemen is realiteit. Ik wordt bezeten door mijn eigen waarnemingen; niet door dingen of mensen, toekomst of verleden, maar door mijn waarneming van hen. Het zijn mijn connecties, mijn bindingen. Misschien ben ik wel de som van die connecties, die bange verlangens en inhaligheid. Wat zijn bindingen trouwens? Een geloof, dat is alles. Een sterke waarschijnlijk, maar toch een geloof. En ja Jed, ik weet het: Geen geloof is echt. De pen is machtiger dan het zwaard, toch Jed? Je schreef over een zwaard, maar dat was maar een metafoor. Het is de pen. Spirituele Autolyse is de macht van de pen, welke de macht van de geest is, de macht van het zien, helder zien. Ja, ik zal degenen die mijn geest bewonen doden. Ik zal ze doden door helder de bindingen te zien die ze hier houdt. Ik zie die

*bindingen nu. Ik zei emoties hun werk doen en begin te zien wat ze zijn. Ik begin te begrijpen waaruit deze gevangenis van zelf in werkelijkheid bestaat.*⁹

* * *

Ik hoop dat de wijze waarop je in je cocon in het dagelijkse leven staat nu duidelijk is. Eerst verwerk je de fysieke en emotionele moeilijkheden die je met je interacties met mensen en de wereld *daarbuiten* tegenkomt. Dan komt het zoeken om onechte kennis en emotionele bindingen los te kunnen laten, de opgebouwde lagen van je ego, totdat je weet wie je werkelijk bent.

Het externe zoeken is slechts één kant van het verhaal. De andere is het interne deel; de trage, pijnlijke vervellingsweg van het zelf, laag voor laag, beetje bij beetje. Spirituele zelfontbinding. Sommige persoonlijkheidslagen vallen gewoon weg, sommige scheuren af in lange repen of slappe brokken, en sommige moeten nauwkeurig en nauwgezet operatief worden verwijderd. Alles wat ik in tientallen jaren was geworden moet ik nu ontworden. Ik was alleen maar geloof, daarom moest ik alles wat ik geloofde gaan ongeloven. Mijn nieuwe wereld was koud en helder en eerlijk, maar mijn oude wereld was nog steeds vol met 's levens ophopingen van geloof en meningen, onechte kennis en emotionele bindingen – al de schadelijke resten en giftig afval waar het ego uit bestaat – het moest allemaal weg. Het is een proces en het kost tijd. De wereld mag misschien in een flits vergaan, het zelf neemt zich meer tijd om weg te branden. Daar bestaat geen bom voor. Voor de vernietiging van het zelf bestaan geen mooie Latijnse woorden of mantras in Sanskriet. Geen realisaties of inzichten of openbaringen die het onechte zelf in een flits wegvagen. Zij die beweren in een flits te zijn ontwaakt, zijn het meest misleidt van allemaal...

*Het zal nu duidelijk zijn dat ware en complete spirituele lering in drie woorden worden weergegeven, [Wie Ben Ik?], terwijl zij, die bibliotheken met boeken en grijsgebaarde geleerden nodig hebben om te ontcijferen, alleen maar meer duisternis en verwarring produceren. Het zal nu duidelijk zijn dat er geen gevallen van plotselinge verlichting zijn, dat ontwaken niet het resultaat is van een enkele openbaring, maar een lange moeizame weg, waarin elke stap op zichzelf een lange moeizame weg is. Het zou nu vanzelfsprekend moeten zijn dat dogma's, geloven, doctrines en filosofieën strikt droomstaat fenomenen zijn zonder een onafhankelijk bestaan in waarheid. We hoeven nu alleen maar naar een leraar, een boek, een spirituele of religieuze bewering te kijken, om meteen te weten wat de waarde ervan is. We hoeven nu alleen maar naar gedachten, geloof en emoties te kijken, om zonder vergissing te weten wat echt is en wat niet. Het moet nu duidelijk zijn dat er geen ruimte is voor debat of meningen, over wat echt is en wat onecht. Het onderscheid is onmiskenbaar: Waarheid bestaat. Onwaarheid niet.*¹⁰

* * *

Roberts Proces en Spirituele Autolyse. Voor de transformatie naar vlinder ken ik geen enkel ander proces dat beter werkt. Je kunt natuurlijk altijd met een eigen proces komen als je denkt dat die beter voor je is. Ik wil je er dan wel aan herinneren dat elk

proces uit het filmtheater in je cocon *niet* zal werken, omdat die de verkeerde uitgangspunten bevatten (b.v. de films zijn echt). Sinds het tegendeel waar is, is het verstandig om zo'n proces niet mee je cocon in te nemen.

Bovendien zal elk eigen coconproces bepaalde elementen moeten bevatten, zoals...

...de erkenning dat er *daarbuiten* geen objectieve, onafhankelijke realiteit is en dat de ervaringen die je meemaakt niet echt zijn,

...de lokalisatie en het loslaten van oordelen, geloven, meningen en angsten,

...het terugtrekken, verbreken of uitschakelen van energie naar een persoon, plaats of ding in het hologram,

...waardering voelen voor mensen, plaatsen en dingen in je hologram, voor hun rol in jouw proces, ook voor jouw *Oneindige Ik*, voor het creëren.

... identificering en onthechting van de in het filmtheater opgedane egolagen, met het doel het ware antwoord te vinden op de vraag 'Wie Ben Ik?'

Daarbij komt dat elk proces eenzijdig en door jezelf moet worden uitgevoerd, wat inhoudt dat het niet mag afhangen van wie of wat dan ook van buiten, wat ze ook doen of zeggen. Je initieert en ondergaat het proces *zélf*, ongeacht wat anderen in jouw ervaringen doen. Een ander mag niets veranderen; je verandert alleen je eigen reacties en respons.

Laten we ook herhalen en benadrukken dat je het proces van Robert in je hoofd kunt doen, maar dat spirituele autolyse alleen werkt als je het ook opschrijft. Het probleem met het proces in je hoofd is, dat het ego, bang als het is om vernietigd te worden, terug gaat vechten en wegens gaat vinden die je angst kunnen voeden en je voor de gek gaan houden met dat, waar aan je gewend was. Als je dus met je eigen proces komt, zul je een manier moeten vinden om het uit je hoofd te krijgen, om fysieke afstand te creëren tussen jou en dat waar je naar kijkt.

Wie weet. Mogelijk kom je met een nieuw proces waar anderen ook wat aan hebben tijdens hun tocht over de bergen. Dan kun je ook een boek gaan schrijven! Ondertussen hebben de processen van Robert Scheinfeld en Jed McKenna hun waarde bewezen; ze werken en dat zegt iets. In twee jaar tijd heb ik van deze procescombinatie, Roberts proces en Jeds spirituele autolyse, betere resultaten gezien dan er bereikt konden worden met een leven van mediteren en visualiseren. Zoals ze zeggen in 12-stappen programma's: 'het werkt als je er aan werkt, en het is het waard.'

* * *

Als je jezelf er ijverig en trouw aan zet, aan wat voor werkbaar proces dan ook, kan ik je ook zeggen waar je zult eindigen.

Je zult alle oordelen over alles en iedereen kwijt raken. Je zult niets meer als goed of slecht, als beter of minder, als juist of onjuist of als het goede of kwade beoordelen.

Je zult alle geloof die je koesterde achter je laten, inclusief het geloof in wie je dacht te zijn.

Je meningen zullen verdwijnen en niet worden vervangen.

Je zult angst uit je leven bannen, inclusief angst voor de dood of voor niet-bestaan, wetende dat alles volmaakt is zoals het is en je nergens bang voor hoeft te zijn.

Kort gezegd zul je worden tot...niets – een volledig gerealiseerde *non-zelf*,¹¹ zoals anderen het hebben genoemd – niets dan vreugde en waardering en sereniteit van zijn.

‘Waarlijk, ik heb met totale verlichting niets bereikt,’ zei de Boeddha.

Een vlinder is niets; en als vlinder zul je uiteindelijk vrij zijn – vrij van geloof, denkbeelden, meningen, onechte kennis en egobindingen; vrij van drama, conflicten, pijn en lijden; *free to fly, fly away, high away, bye bye.*

EINDNOTEN

1. Wikipedia, *Onthechting* – Verder lezen
2. Thich Thien-An, *Zen Philosophy, Zen Practice*, pp. 104-112 – Verder lezen
3. McKenna, Jed, *The Enlightenment Trilogy* – Verder lezen
4. *Cachalote.org* – Back to lezen
5. McKenna, Jed, *The Enlightenment Trilogy* – Verder lezen
6. McKenna, Jed, *Ib.* – Verder lezen
7. Wikipedia, *Al-Anon* – Verder lezen
8. McKenna, Jed, *Ib.* – Verder lezen
9. McKenna, Jed, *Ib.* – Verder lezen
10. McKenna, Jed, *Ib.* – Verder lezen
11. Giles, James, *The No-self theory: Hume, Buddhism, and Personal Identity*^{*} –
Verder lezen

^{*} De non-zelf theorie laat het zelf liggen waar het is gevallen, omdat de non-zelf theorie helemaal niet over het zelf gaat. Het is eerder een verwerping van al dit soort theorieën, als inherent onhoudbaar.

HOOFDSTUK 16

OORDELEN

Terug naar de inhoudsopgave

Na uren en uren van spirituele autolyse heb ik iets opgeschreven dat waar is:

Oordelen zijn de bron van alle pijn en lijden.

Dat zou alleen voor mij kunnen gelden, maar dat betwijfel ik.

Als je bent zoals ik en als zovele mensen, dan zou je misschien vanuit je persoonlijk ervaringen deze waarheid niet meteen herkend hebben...

Heb je ooit wel eens meegemaakt dat je dacht dat je jezelf met een scherp mes had gesneden, mogelijk bij het snijden van groenten, maar waar je niet zeker van was; je stopte met snijden om te kijken en... je zag bloed. Wanneer begon de pijn? Niet eerder dan je het bloed zag en je oordeelde dat het pijn deed. De snee zelf deed geen pijn, totdat je er naar keek.

Er zijn meer voorbeelden van mensen die zich verwondden maar geen pijn voelden, omdat hun aandacht ergens anders op was gericht, zoals het redden van een kind bij een auto-ongeluk; alleen als ze zichzelf bekeken – of als een arts of verpleegkundige hen op de verwonding wees – gingen ze pijn voelen. Dit is onder andere de theorie achter het vuurlopen en andere populaire motivatierituelen.

Meestal beoordelen we een gebeurtenis – of die nu fysiek is, mentaal of emotioneel - als pijnlijk, zodra die plaatsvindt, of zelfs al daarvoor. We oordelen zelfs al van te voren of een ervaringen pijnlijk zal zijn, nog voordat die heeft plaatsgevonden. Het is dan het oordeel die de pijn veroorzaakt, niet de ervaring zelf.

De holografische ervaringen die *Oneindige Ikken* voor hun Spelers creëren zijn volledig neutraal. Het zijn alleen de reacties van de Spelers op deze experimenten die drama veroorzaken.

Hier is het antwoord op de aloude vraag waarom God pijn en lijden zou hebben geschapen. Dat deed hij niet! Dat doen *wij*, door onze reacties op volledig neutrale holografische ervaringen.

* * *

Het leven van Kindmensen in het filmtheater is volledig gebaseerd op oordelen. Ze zwelgen in dit idee en kunnen zich een leven zonder niet voorstellen, verzetten zich ertegen en ergeren zich alleen al aan de suggestie. Hoe kun je overleven als je niet oordeelt wat goed of slecht is? Ze kunnen zich een leven zonder niet voorstellen, noch zouden ze dat wensen.

Wereldreligies en spirituele filosofieën hebben ook oordelen in hun vaandel. God is bijvoorbeeld de hoogste rechter, die over jou en over je gedachten en daden oordeelt en of je daarmee een eeuwig vreugde, of eeuwige verdoemenis hebt verdiend.

De sociale mores (waarden en normen van een samenleving₁ of conformiteit aan regels van goed fatsoen ₂) is gebaseerd op oordelen, over goed en slecht gedrag; we hebben rechters aangesteld om dat in rechtbanken te bepalen.

Maar als Kindmensen naar de achterkant van het filmtheater gaan, gaan ze zich na enige tijd over dat oordelen vragen stellen. Misschien is het wel verkeerd, niet goed en niet spiritueel om over anderen te oordelen. Bij gesprekken tussen Volwasmensen is het oordelen echter nog steeds niet verdwenen.

Toch is dit alles te begrijpen en goed, omdat oordelen de lijm is die de illusie in de eerste helft van het Mensenspel bij elkaar houdt.

De moeilijkste stap die een mens kan zetten is misschien wel het loslaten van zijn oordelen; dat is waarom dit boek de ondertitel: *Een nieuwe en radicale benadering van spirituele evolutie* heeft. De ervaringen *daarbuiten* zonder oordeel als volmaakt te beschouwen, daar niets aan te willen veranderen, herstellen of verbeteren, is de meest prettige manier van leven.

Nu je in je cocon zit en je in het tweede helft van het Spel zit om je metamorfose naar vlinder te voltooien, stel ik voor om alle oordelen achter je te laten. Laten we daarom het *oordelen* eens nader bekijken.

Net als bewustzijn is het niet eenvoudig om oordelen nauwkeurig te definiëren. Hier volgt wat in de Encyclo Online Encyclopedie over oordeel en oordelen staat (met weglating van juridische en religieuze definitives):

1. Als je jezelf een mening moet vormen op grond van iets.
2. Iets achten, denken, menen of zeggen over iets.
3. Het vermogen een mening te uiten of te geven.
4. Een mening vormen na overleg of nadenken.³

...en hier is wat de Merriam-Webster Dictionary zegt:

1. Een formele uitspraak van een gezaghebbende mening.
2. Het vormingsproces van een mening of beoordeling door kritische vergelijking.
3. Een propositie waarin iets wordt geloofd of beweerd.⁴

Op het eerste gezicht zou je zeggen dat deze definitives niets te maken hebben met goed en kwaad, omdat die woorden nauwelijks worden genoemd. Laten we het wat beter bekijken....

Verstandige conclusies houden het bestaan van *onverstandige* conclusies in. Het hebben van een goed gevoel houdt het bestaan van een slecht gevoel in. Onderscheidende relaties, evalueren en vergelijken, houden alle een vergelijking tussen goed en kwaad in.

Laten we ook eens kijken wat oordelen *niet* is. Zeggen dat iemand dik is bijvoorbeeld, hoeft geen oordeel te zijn maar de verklaring van een feit. Het wordt een oordeel als we vinden dat het voor die persoon slecht is om dik te zijn, dat dit moet verbeteren, dat iets aan het dik zijn moet veranderen. Het is voor het ego helaas gemakkelijk om zich te verbergen, het zeggen omdat het maar een constatering is bijvoorbeeld, om zo een oordeel te rechtvaardigen. Daarom is het in de beginnende coconfase verstandig alle gedachten en uitspraken als oordelend te beschouwen.

De waarheid is, dat ons van jongs af aan geleerd wordt oordelend te zijn; door geloof te hechten aan, of een mening te hebben over iets of iemand, door uit maken wat er beter of slechter aan is. In feite is ons geleerd dat oordelend vermogen goed is; om verschil te zien bij deze tweedeling.

*We noemen dit dualiteit – een staat of kwaliteit die uit twee delen bestaan.*⁵

Zolang we binnen het filmtheater leven, bevinden we ons in een staat van dualiteit.

* * *

Als dualiteit een staat of kwaliteit is die uit twee delen bestaat – zie de tweedeling van goed en kwaad – dan kunnen we een leven zonder oordeel en tweedeling, *non-duaal* noemen. Maar dit begrip heeft bij veel groepen binnen het filmtheater een heel andere lading. In feite is de laatste new age rage: non-dualiteit, hoewel het al langer bekend in de Upanishads (advaita), het oude Griekenland, Boeddhisme, Yoga en Zen.

*Aanvankelijk heeft het te maken met eenheid of monisme (realiteit als één verenigd geheel waar al het bestaande aan kan worden toegeschreven of beschreven, door een enkel concept of systeem.*⁶

*Ik zie mezelf niet langer als een apart levend individu in een wereld van aparte objecten, maar voel me meer een golf in een oceaan van energie. Er is een non-dualistische kijk op de wereld die de voorgaande, die van een veel kleinere eigen identiteit, vervangt. Het achterlaten van dat afgescheiden zelfidee, veroorzaakt een enorme uitbreiding van lichaamsgrenzen, zich uitstrekkend en opgaand in alles. Kinderlijke vreugde en verwondering vervangt volwassen kritiek. Soms wordt herkend, dat de levensessentie enkel eenheid is.*⁷

Ik had hier toch wel wat moeite mee omdat ik geen new age taal spreek. (We gaan hier dieper op in, in hoofdstuk vijfentwintig van deel drie, Zijn we alleen? van dit boek.) Maar toen kwam ik dit tegen...

*Non-dualiteit is in eerste instantie een moeilijk begrip, omdat onze geest is getraind in het zien van onderscheid in de wereld; non-dualiteit verwerpt onderscheid.*⁸

Verwerping van onderscheid... Hoera! dacht ik. Iemand die het begrijpt... en dan wordt er aan toegevoegd...

*Niet dat alle verschillen zijn geëlimineerd, maar eerder getransformeerd in relaties.*⁹

Oei, pardon, snap ik niet. Wat houdt dat in? Waar zijn de regels die over onze dagelijkse oordelen gaan die op zichzelf relaties zijn tussen goed en kwaad zijn, enz.

Ik ontdekte toen dat er duizenden en duizenden bladzijden zijn, in boeken en in andere geschriften, die allemaal over non-dualiteit gaan. Zo te zien is het inderdaad een lastig onderwerp, om te begrijpen en om uit te leggen.

Toch zie ik het probleem van al deze boeken niet. Wat zou er uitgelegd moeten worden? Geef het oordelen op, geef tweedeling op, geef leven in dualiteit op. Einde verhaal.

Goed, als we een levensstijl van niet-oordelen niet non-dualiteit mogen noemen, hoe dan wel? Helaas kon ik daarvoor niet zogauw geen goede term vinden, dus doe ik het zolang met *neutraliteit*.

* * *

Het lijkt erop dat het gevoel van Volwasmens – die onderliggende verwondering of oordelen wel zo'n goed ding is – wat basiswaarheden bevat. Dankzij de kwantumfysica en het Mensenspel, weten we dat er niets te oordelen valt. De holografische films die we ons leven noemen zijn niet echt, dus waarom erover oordelen? De gedetailleerde ervaringen die onze *Oneindige Ik* voor ons creëert, zijn volmaakt zoals ze zijn en volkomen neutraal, dus waarom erover oordelen? En wie denken we wel dat we zijn, om te veronderstellen dat we het vermogen hebben uit te maken wat goed en wat slecht is, op welke basis?

Nee, je hebt voor het opgeven van oordelen geen spiritualiteit meer nodig; je hoeft niet meer te *geloven* dat niet-oordelen beter is. Het klinkt misschien radicaal, maar als je eenmaal begrijpt hoe het holografische universum werkt, dan is het achter je laten van oordelen de meest logische volgende stap.

Veel mensen die op dit punt aankomen, kunnen niet verder. 'Het is absoluut noodzakelijk,' zeggen ze, 'om verschil tussen goed en kwaad te maken. Zonder oordeel zou iedereen maar kunnen doen wat die wil en zal de wereld in chaos raken.'

Mijn eerste respons is dan te vragen: 'hoe ver zijn we dan *met* oordelen gekomen?'

Zijn het niet de oordelen die hebben geleid tot oorlogen, geweld, vervolging, discriminatie, inquisitie, heksenjachten, jalousie, scheiding, moord, marteling, onderdrukking, en nog een hele lijst van andere traditionele menselijke activiteiten?

Het is waar, in de eerste helft van het Mensenspel is ons geleerd dat oordelen absoluut noodzakelijk is; eerlijk gezegd deed dat in de eerste helft ook zijn werk. Maar net zoals we hebben ontdekt dat de aarde niet plat is, noch dat zij het centrum van het universum is, is het nu tijd om in te zien dat het onze oordelen zijn die de basis vormen van onze weerstand tegen onze ervaringen, en daarmee die van pijn en lijden. Het tegendeel van dit alles is waar: Het zijn de oordelen die voor chaos zorgen, niet het gebrek eraan!

Trouwens, 'iedereen zou zomaar kunnen doen wat die wil en de wereld zou in chaos raken,' is een standpunt dat energie aan het *daarbuiten* toekent, en geen rekening houdt met het feit dat *iedereen* en de *wereld* onderdeel zijn van jouw individuele en unieke holografische ervaring en verder niets. Ze bezitten geen onafhankelijke, objectieve realiteit.

Ik kwam het volgende essay met louter Christelijke termen tegen op het internet, van iemand die kennelijk nergens expert in is (zoals ikzelf) maar die anderen wellicht kan helpen dit te begrijpen...

God is geheel liefde, daarom kan er in de ogen van God geen voorkeur van gedrag (en denken) bestaan. Als er geen voorkeur is van denken en gedrag, dan moet alle denken en gedrag door God zijn toegestaan. Daarom is er geen universele standaard van denken en gedrag, alleen persoonlijke. Als alle denken en gedrag is toegestaan, kan er geen 'goede' of 'slechte' weg zijn. Er kan er geen oordeel zijn

*over denken en gedrag, anders zouden er condities aan zijn verbonden. Als door de Schepper geen condities aan denken en gedrag zijn verbonden, dan is er geen goed en kwaad! Goed en kwaad moeten dan menselijke concepten zijn, geen universele. Jezus zij: 'Biedt geen weerstand aan het boze' (Matteüs 5:39). Hij begreep de universele wet. Er is geen kwaad, alleen maar contrast en verschil in denken en gedrag. Kwaad is net als goed slechts een oordeel, meestal uit angst voor het denken en gedrag van anderen. Hoe meer iets wordt weerstaan, hoe meer macht het wordt gegeven en hoe groter en krachtiger het wordt.*¹⁰

* * *

Over het Christendom gesproken, in het eerste Bijbelboek Genesis komt duidelijk naar voren dat het loslaten van oordelen de volgende radicale stap voor mensen is...

*En uit de aarde liet God elke boom groeien die een lust voor het oog is en voedsel geeft; ook de boom des levens in het midden van de hof, en de boom van kennis van goed en kwaad.*¹¹

Merk op dat in het midden van de Hof van Eden niet één boom stond maar twee: de Boom des Levens en de Boom van Kennis van Goed en Kwaad.

Toen schiep God man en vrouw...

*En ze waren beide naakt, de man en de vrouw, en waren niet beschaamd.*¹²

Hier zien we dat over de naaktheid van man en vrouw geen oordeel bestond. Helaas duurde dit 'zonder schaamte zijn' niet lang. Een slang overtuigde de vrouw, en die overtuigde de man, om van het fruit van de Boom van Kennis van Goed en Kwaad te eten...

*En hun ogen werden geopend, en ze zagen dat ze naakt waren, en hechtten vijgenbladeren aaneen en maakten zich voorschoten.*¹³

Het eten van de Boom van Kennis van Goed en Kwaad markeert voor de mensheid het begin van oordelen. Niet alleen oordeelden de man en de vrouw dat het naakt zijn iets was om je voor te schamen, maar ook dat ze iets verkeerd hadden gedaan. Van nu af aan zou hun leven vol zijn van tweedeling, van goed en kwaad, van juist en onjuist en van goed en fout, tot op de dag van vandaag.

Tot zover over de Boom van Kennis van Goed en Kwaad, wat een andere naam is voor de Boom des Oordeels.

Hoe zit dat met de Boom des Levens? Wat betekende het voor de mens toen hij daarvan at?

Helaas, God stuurde volgens de Bijbel de mens uit de Hof van Eden zonder dat deze van de Boom des Levens had gegeten, waardoor de mensheid voortaan zijn hele bestaan in oordeel moest leven.

*Daarom stuurde God hem uit de Hof van Eden, om de aardebodem te bewerken waaruit hij genomen was.*¹⁴

Zo begint de Bijbel. Maar hoe eindigt die?
Uit het laatste Bijbelboek, Openbaring...

*Wie overwint zal Ik laten eten van de Boom des Levens, die in het midden van het paradijs Gods is.*¹⁵

Dus de mensheid zal uiteindelijk van de Boom des Levens eten, als hij *overwint*.
Maar overwint wat?

De betekenis hiervan lijkt duidelijk: het overwinnen van oordelen, het overwinnen van dat, wat door het eten van de Boom van Kennis van Goed en Kwaad is begonnen.

‘In tegenstelling tot de publieke opinie gaat het Boek Openbaring niet over het einde van de wereld, of over de eindstrijd tussen het goede en het kwade, welke door het goede wordt gewonnen (wat niet zo is); en hoewel het bekend staat als Armageddon, komt die naam slechts één maal in het hele boek voor (Openbaring 16:16), waarschijnlijk verwijzend naar een locatie zo’n 96 km. ten noorden van Jeruzalem.’¹⁶

In plaats daarvan gaat het Boek Openbaring over de realisatie (openbaring) dat goed en kwaad oordelen zijn en de oorlog de strijd dit los te laten. We kennen de Bijbel niet alleen als een verhaal over de evolutie van de mensheid, maar ook als een verhaal over het individu (die metafoor is een boek op zichzelf).

Of, als je de profeet Rumi aanhangt:

*Ver voorbij ideeën van goed en kwaad, is een veld.*¹⁷

Dat veld kan worden gezien als het veld van alle *mogelijkheden* - niet slechts mogelijkheden die *goed* zijn naar iemands oordeel, maar *alle* mogelijkheden. Vanuit dit veld creëert een *Oneindige Ik* de ervaringen voor de Speler, en gezien de oorsprong (Het Veld) kan die ervaring nooit goed of kwaad zijn.

* * *

Nu zul je denken dat ik in mijn eigen val trap, door het *oordeel* te vellen dat oordelen verkeerd is. Maar nee. In de eerste helft van het Mensenspel namelijk was het een volmaakt hulpmiddel, omdat een maximum aan inperkingen op te leveren. In de tweede helft echter werkt het niet meer. Ze maken deel uit van de rups, ‘wiens structuren afgebroken moeten worden.’

‘Maar, maar, maar,’ zul je zeggen, ‘hoe kan van de vreselijke dingen die in de wereld ziet – misdaad, armoede, ziekte, honger, vernietiging van de Aarde, oorlog, geweld, kindermisbruik, huiselijk geweld en zo verder – hoe kun je zeggen dat die in orde zijn, dat die neutraal zijn, dat ik daarover niet moet oordelen? Ik wil ze niet in mijn leven of in die van anderen. Waar zit je hart? Waar is je compassie met het pijn en het lijden van anderen?’

Goeie vraag; té goed om aan voorbij te gaan in dit hoofdstuk. Als je hier werkelijk problemen mee hebt, raadt ik aan hoofdstuk tweeëndertig te lezen, Compassie, in deel drie van dit boek, en kom daarna hier weer terug om door te gaan.

En de dingen die je 'niet in je leven' wilt heten *weerstand*, wat we gauw zullen bespreken.

* * *

Dat ik me onaangenaam voelde is lang geleden. Ik genoot eenvoudig van het leven, woonde aan de zuidkust van Spanje en schreef dit boek.

Toen ik met dit hoofdstuk bezig was, vertelde ik een goede vriend het nieuws, dat Spanje de burka voor Moslima's probeerde te verbieden, zoals Frankrijk al eerder had gedaan. Ik was daarna verbaasd over zijn ondubbelzinnige steun hiervoor en gaf me een hele lijst met vooroordelen over de burka, over Moslimmannen, over de Islam en over religies in het algemeen. De laatste maanden had ik vaker met geduld gelijksoortige meningen aangehoord en ik realiseerde me dat hij nog diep in het proces zat waarbij dit alles naar boven komt; maar dit was meer dan ik had verwacht.

Ik had drie plotsklapse reacties: ongelooft, teleurstelling en verdriet.

Toen ik hem leerde kennen was hij een boze, arrogante, kritiekvolle en depressieve man met een sterk en koppig ego, maar met een groot en genereus hart en met de bereidheid te leren en te groeien. Ik zag dit als observatie en niet als oordeel en vond hem op die manier niet *fout* en had ook niet de behoefte hem te willen veranderen; trouwens, ik was precies zo als Volwasmens in het filmtheater. Maar gedurende het jaar van onze vriendschap zag ik veel bij hem veranderen, voornamelijk dankzij het werk van Robert Scheinfeld, van Jed McKenna's drie boeken en de vele gesprekken over het holografische universum en het worden tot vlinder. Maar toen kon ik niet geloven wat ik hoorde omdat hij goed met zijn meningen om leek te gaan; toen echter leek hij zich niets meer te herinneren over de basis van oordelen, of de noodzaak te voelen ze te verwerken en om neutraal te leven.

Bij dit incident beoordeelde ik hem, voor ongeveer vijftien seconden, en wilde ik hem anders; maar ik herinnerde me snel dat ook hij alleen maar het script volgde dat mijn *Oneindige Ik* voor mij had geschreven; dat dit gedrag volmaakt was – wat inhield, dat ik *zelf* het Proces en de autolyse op dit ongenoegen moest volgen.

Ik begon in te zien dat mijn teleurstelling voortkwam uit de gedachte – én de angst – werkelijk alleen te zijn. Mijn vriend had me met zijn interesse in zelfrealisatie de hoop gegeven het Proces samen te kunnen doen, om elkaar daarin te steunen, om zelfs een cocongemeenschap te vormen op weg naar vlinderwording. We hadden uren gesproken over het samen bouwen van een catamaran, om anderen voor workshops van een week uit te nodigen, om te proeven wat het is om niet-oordelend te zijn en neutraal te leven. Hoewel ik wist dat dit onhaalbaar was – dat mijn *Oneindige Ik* over het creëren van ervaringen ging en niet ik – genoot ik van het dagdromen en van de kameraadschap. Maar hoe, bedacht ik toen, kon ik verder gaan met mijn plannen voor een niet-oordelende omgeving voor anderen, met een man die zijn eigen oordelen nog steeds rechtvaardigde?

Mijn droefenis was gebaseerd op de vraag – én de angst – dat deze hele onderneming te hoog gegrepen zou blijken, tenzij *hij* er op zijn minst *iets* van begreep, na een jaar samen te hebben gewekt; het schrijven van dit boek zou totaal overbodig kunnen zijn. Ik

stelde me voor hoe Jed McKenna hem aan zou kijken en hem zou zeggen dat Maya de oorlog ten gunste van zijn ego aan het winnen was – dat de meeste het in de coconfase niet volhouden – en ik me verdrietig afvroeg of dat ook voor hem gold.

'Ik kan zeker niet terug, wel?' vroeg Neo.

'Nee,' antwoordde Morpheus.

* * *

Daarop voerde ik Roberts Proces uit, op al die onaangename emoties, en vervolgens spirituele autolyse, op de onderliggende angsten. Ik vond daar mijn eigen ego, dat nog steeds dacht dat dit boek voor anderen niet meer zou zijn dan mijn scoutingrapport; wéér dat ego, ondanks wat ik anderen vertel met tegengestelde bewijzen; nog steeds arrogant genoeg om te denken dat je anderen als vrienden door dit proces heen kunt helpen.

Ik moest mijn bindingen aan de boot en aan de toekomst die deze vertegenwoordigde loslaten, mijn bindingen met dit boek loslaten en de invloed die het wel of niet op anderen zou hebben; ik moest de bindingen aan de spirituele voortgang van mijn vriend loslaten. Edoch, uiteindelijk zijn er vele wegen die over de bergen leiden en ik wilde niet – en kon niet – uitmaken welke route de *beste* voor mijn vriend zou zijn. Zijn *Oneindige Ik* wist dat veel beter dan ik, en het feit dat ik hem dezelfde route wilde laten gaan als ik was gegaan omdat die veiliger leek, was niet relevant.

Stilletjes bedankte ik mijn vriend en liet de boel, de boel; de boot, de kameraadschap, het ego, dat nog steeds een redelijk schrijver wilde zijn, zodat anderen dat wat ik wilde zeggen zouden begrijpen en in hun leven toepassen.

In dit geval hoefde ik mijn vriend niet los te laten. Ik moest mijn ego loslaten, dan zou hij vrij zijn te zijn wie hij was, los van wat *ik* daarvan vond.

En er was nóg iets waar ik rekening mee moest houden, namelijk dat mijn vriend neutraliteit wél begreep maar zich van de domme hield, mij zo de ervaring gevend die ik nodig had. Hij zou ontwaakt kunnen zijn en precies kunnen weten wat neutraliteit inhield en hoe hij dat alles die dag had kunnen zeggen. Dat is wat vrienden voor elkaar kunnen betekenen – de moeilijke en gevaarlijke rollen in elkaars films spelen, gecreëerd door het *Oneindige Ik*, om zo elkaar iets te geven wat via anderen niet zou kunnen.

We hebben als Kindmensen en als Volwasmensen, in het filmtheater een leven van oordelen en dualiteit geleid. Het is niet eenvoudig om dat patroon te veranderen en dit zal ook niet snel gaan; je bent het *zelf* die, op weg naar vlinderwording, je oordelen op moet sporen en verwerken.

* * *

Dat kan moeilijk zijn. Zogauw als het ego in de gaten krijgt dat het bestaan ervan wordt bedreigd, zal het van alles doen om dat af te remmen of je te misleiden; dat kan de vorm van een omweg aannemen door je wat intrigerende logica in het oor te fluisteren. Bijvoorbeeld: Na een jaar in zijn cocon, ging een andere vriend zijn 'donkere nacht van de ziel' in, die een deel van zijn ego zou onthechten als hij in die richting voortging. Hij ondervond veel onaangename emoties waarbij zijn ego hem overtuigde van een *omweg*. Hij begon de theorie van het bewustzijnmodel uit te dagen – niet door die te testen, wat je

zou verwachten, maar door er intellectueel mee te gaan argumenteren, of hij er iets *fouts* in kon ontdekken en hij zo de verwerking van zijn woede en oordelen zou kunnen ontlopen. Maar er is geen ontlopen aan; de weg eruit is de weg er doorheen.

Als dit model ook maar iets van waarheid bevat, tenzij hij een weg over de bergen vindt waar ik nog niet van op de hoogte ben, dan zal deze vriend verder moeten gaan op het punt waar hij heeft afgehaakt, om opnieuw onder ogen te zien wat hem de eerste keer niet lukte. Er is dan ook niets *mis* met een pauze op zijn tijd, met stil te staan om nieuwe krachten op te doen, met het aandoen van een basiskamp bij de beklimming van Mt. Everest, om daar aan de kou en de hoogte te wennen. Waarom niet eenvoudig toegeven dat dít het is wat je wilt, in plaats van energie aan je ego toe te kennen en naar de omwegen te luisteren als excuus voor stoppen?

Om het verschil te leren kennen van tussen de stem van het ego en de stem van je gedachten vraagt oefening, én radicale eerlijkheid. Het enige wat ik daarvan kan zeggen is, dat *gedachten* die je van je ongenoegen wegleiden van je ego komen, ongeacht hoe rationeel en aantrekkelijk die gedachten ook zijn. Er is een groot verschil tussen een *omweg* uit puur enthousiasme en plezier van het ontdekken, en die om ongenoegens te vermijden.

Het kan zijn dat je vrienden je gaan helpen, door een rol in jouw film op zich te nemen, om je oordelen en de stem van je ego onder de aandacht te brengen, als je daar tenminste voor open staat. Daarvoor zul je klaarwakker en waakzaam moeten zijn, en zorgvuldig naar je gedachten moeten luisteren of er ook oordelen naar binnen sluipen; de moed en de oprechtheid hebben deze niet te ontkennen of te minimaliseren, maar juist te verwerken. Ooit gehoord van een ‘bullshit detector?’ Nu heb je een ‘oordeel detector’ nodig; want wat voor weg over de bergen je ook gaat, je bent vastbesloten vlinder te worden en kunt daarom niet vasthouden aan overtuigingen en meningen. Die brengen je eenvoudigweg niet daar, waar je heen wilt.

EINDNOTEN

1. Wikipedia, *Mores* – Verder lezen
2. Wikipedia, *Fatsoen* – Verder lezen
3. Encyclo online encyclopedie, *Oordeel* – Verder lezen
4. Merriam-Webster Dictionary, *Judgment* – Verder lezen
5. Encyclo online encyclopedie, *Dualiteit* – Verder lezen
6. Wikipedia, *Monisme* – Verder lezen
7. Wikipedia, *Non-dualisme* – Verder lezen
8. Walker A., *One: Essential Writings on Nonduality* – Verder lezen
9. *Id.* – Verder lezen
10. MacLean, Kenneth, *The Vibrational Universe* – Verder lezen
11. The Holy Bible, King James Version, *Genesis, 2.9* – Verder lezen
12. *Ibid.*, 2.25 – Verder lezen
13. *Ibid.*, 3.7 – Verder lezen
14. *Ibid.*, *Genesis, 3.23* – Verder lezen
15. The Holy Bible, King James Version, *Revelation, 2.7* – Verder lezen
16. Wikipedia, *Armageddon* – Verder lezen
17. Jalal al-Din Rumi, uit het gedicht *Out Beyond Ideas in The Essential Rumi* – Verder lezen
18. McTaggart, Lynne, *The Field: The Quest for the Secret Force of the Universe* - p. xxi – Verder lezen

HOOFDSTUK 17

OVERTUIGINGEN & MENINGEN

Terug naar de inhoudsopgave

Dr. Bruce Lipton begon zijn wetenschappelijke carrière als celbioloog. Hij ontving zijn Ph.D. van de universiteit van Virginia, Charlottesville, en werd in 1973 aangesteld aan de universiteit van Wisconsin, de School of Medicine, Department of Anatomy. Daar deed hij onderzoek in spierceldystrofie, naar moleculaire mechanismen in celgedrag. In 1983 begon hij de principes van kwantumfysica te onderzoeken en hoe deze konden worden geïntegreerd, om de informatiesystemen van een cel beter te begrijpen. Daarbij ontdekte hij dat het brein van een cel zich niet in de kern bevindt, wat hem wel was geleerd, maar in het membraan – de buitenkant of *huid* van de cel.

‘Zijn onderzoek aan de Stanford University’s School of Medicine, tussen 1987 en 1992 onthulde, dat de omgeving, door de membraan heen, bepalend is voor het gedrag en de fysiologie van een cel. Zijn ontdekking, die lijnrecht tegenover het gevestigde wetenschappelijke standpunt stond, dat het leven wordt bepaald door de genen, gaven de aanzet tot een van de meest belangrijke studies, de wetenschap van *epigenetica*. In de vele onderzoeksverslagen van anderen die volgden, worden zijn concepten en ideeën bevestigd.’¹

Wat kwantumfysica voor de fysica is, dat is epigenetica voor de biologie; het zet onze oude begrippen in de biologie op zijn kop; en zoals ik steeds heb gesteld, is het omgekeerde van wat we altijd geloofden waar. Dank zij de epigenetica weten we nu, dat het onze belevingswereld is die ons DNA beïnvloedt, en niet andersom.

Bruce is een briljante man en een goede vriend. Maar helaas gelooft hij nog steeds, dat wat *daarbuiten* is – het menselijk lichaam in het bijzonder – echt is; maar ondanks dat, door zijn bestseller *The biology of belief* en zijn seminars getiteld *The biology of perception*, biedt hij belangrijke inzichten in de effecten die ons leven en overtuigingen bepalen.

*Onze kijk op het leven bepaalt ons gedrag, en omdat percepties fout kunnen zijn, is het juist om te zeggen dat overtuigingen onze biologie bepalen – wat we geloven creëert ons leven.*²

Zijn eerste voorbeeld is het *placebo* effect.³

Het is een medische term, waarbij de patiënt iets neutraals krijgt zoals een suikerpil, waarbij die zich toch beter gaan voelen. In die pil zitten geen medicijnen en hebben daarom geen enkel effect op het lichaam, maar doen dat ondertussen wel. Dat *ondertussen* komt omdat de patiënt erin *gelooft* en niets anders. Het is de overtuiging van de patiënt die zijn biologie en gedrag verandert.

*Statistieken tonen aan dat eenderde van genezende medische handelingen, resultaat zijn van het placebo effect.*⁴

Maar dit placebo effect hoeft zich niet te beperken tot medicijnen of pillen. In feite werkt het ook als wij als Spelers ervan overtuigd zijn dat iets – wat dan ook – goed voor ons is, maar het eigenlijk neutraal is en we ons er toch goed bij voelen.

Dit geldt ook voor homeopathische remedies. Homeopathie is nog steeds gebaseerd op het geloof dat iets van *daarbuiten* – hoewel het neutraal kan zijn – effect zal hebben op *hierbinnen*.

‘De andere kant van de medaille en niet zo bekend, het *nocebo* effect.’⁵ Daarbij gelooft de patiënt – of Speler – dat iets neutraals toch schadelijk voor hem is; hij voelt zich er slecht bij, terwijl er niets verkeerd in zit.

*Als een arts je zegt dat je een ziekte hebt, of dat die je zegt dat je zult sterven, en als je dat dan gelooft omdat hij een ‘professional’ is, dan zal dat geloof je ziek maken en je laten sterven.*⁶

De beruchtste *nocebo* van het moment is waarschijnlijk HIV. Volgens Dr. Kary Mullis, Nobelprijswinnaar voor chemie en met hem meer dan tweeduizend andere medische en wetenschappelijke onderzoekers, gezondheidsdeskundigen en journalisten,⁷ is er geen wetenschappelijk bewijs dat HIV de oorzaak van AIDS is.⁸ Dr. Peter Duesberg, lid van de United States National Academy of Sciences en professor in moleculair- en celbiologie aan de University of California, Berkeley, was in de jaren 70 en 80 een toonaangevend retroviroloog die voor zijn onderzoek naar oncogenen en kanker werd toegejuicht. Volgens Dr. Duesberg is er niets aan HIV dat het menselijk lichaam kan schaden, dat het een ‘onschadelijk voorbijgaand virus’ is.⁹ Volgens een stafrapport van de U.S. Congressional Sub-Committee, en de Office of Scientific Integrity of the National Institutes of Health, en de Office of Research Integrity van de Department of Health and Human Services, was degene die als eerste claimde dat hij had ontdekt dat HIV de oorzaak van AIDS was, schuldig aan ‘wetenschappelijk wangedrag,’¹⁰ en dat zijn onderzoek *twijfelachtig* en *vreemd* werd gevonden.¹²

In feite *faalt* HIV als de oorzaak van AIDS, zo blijkt uit elke traditionele, geaccepteerde en wetenschappelijke test,¹³ en zelfs AIDS expert geven toe dat meer dan de helft aan AIDS doden, dood gingen aan een ziek orgaan – meestal een zieke lever – als bijeffect van de toegediende antiretrovirologische medicijnen en niet aan HIV.¹⁴

Maar als we geloven wat ons door de massamedia wordt voorgehouden, dat HIV zorgt voor AIDS waar je vervolgens aan doodgaat, dan is de stress die dat geloof veroorzaakt genoeg om het immuunsysteem te verstoren en AIDS te geven, waaraan je zult sterven, aldus Dr. Bruce Lipton.

In beide gevallen – bij de placebo en de *nocebo* – is er sprake van geloof en niet van de actuele ervaring die de perceptie en het gedrag bepaalt.

*Als je gelooft dat iets goed zal zijn, dan is het goed; en als je gelooft dat iets slecht is, dan zal het slecht zijn.*¹⁵

Dr. Lipton benadrukt het feit dat veel van wat we geloven ons door anderen geleerd is en dat deze natuurlijke perceptie en instincten kunnen gaan overheersen. Baby’s bijvoorbeeld weten vlak na hun geboorte hoe ze moeten zwemmen. Maar als ze opgroeien en de gezichten van hun ouders zien als ze te dicht bij water komen, leren ze

bang te zijn voor water; daarna moet ze weer geleerd worden om *niet* bang te zijn voor water en op een geschikte leeftijd opnieuw leren zwemmen, als hun ouders niet langer bang zijn.¹⁶

Bruce vergelijkt onze waarneming met een camera, waarmee we opnames maken van de 'fysieke wereld' die ons brein naar *daarbuiten* heeft geprojecteerd. Ons geloof is als een filter op die camera, die bepaalde frequenties uitfiltert en het beeld wat binnenkomt verandert; hij geeft hiervan tijdens zijn workshops voorbeelden, zoals een afbeelding die nergens op lijkt...



...totdat hij het publiek brillen geeft met groene glazen en ze opnieuw naar het beeld laat kijken. Hier is wat ze zien...



Daarna verwisselt hij de groene brillen voor rode en laat ze weer naar hetzelfde beeld kijken, wat er nu zo uitziet...



(Je kunt *hier* een korte (slechte) video bekijken.)

Op dezelfde manier, concludeert Dr. Lipton, bepalen onze geloofsfilters hoe wij de wereld zien en daarmee hoe we op ervaringen reageren.

*Het leven biedt je alles, maar je zult alleen zien wat je geloofsfilters je laten zien.*¹⁷

* * *

Kijk even naar deze speelkaart...



Het is een rode schoppen zes, ja? Of zag je wat anders?

Er is een klassiek psychologisch experiment¹⁸ waarbij deze schoppen zes, samen met normale speelkaarten, aan een groep mensen wordt getoond die noteren wat ze zien. Veel mensen zien die rode schoppen zes de eerste keer niet; sommigen zullen deze kaart zelfs nooit kunnen zien, zelfs niet als ze die in handen hebben.

De conclusie is, dat de informatie die via de zintuigen binnenkomt, gefilterd en beïnvloedt wordt door wat wij geloven. Uiteindelijk kunnen we alleen maar zien en horen wat we geloven. Hoe sterker dat geloofssysteem is, hoe beter de informatie die strijdig met dat geloof uit wordt filtert. Het zou andersom moeten. Laten we begrijpen dat metaforisch gezien het oog een soort camera is, die passief licht opneemt uit de actualiteit 'buiten' om daar een foto van te maken, zonder daarbij iets te willen veranderen. Wat ik wil zeggen is, dat in werkelijkheid het omgekeerde van wat veel gezegd wordt waar is; geloven is namelijk zien. Het oog is een camera die het meeste van het elektromagnetisch spectrum uitfiltert om alleen zichtbaar licht door te laten, bediend door een fotograaf die bewust of onbewust uitzoekt wat gefotografeerd wordt.¹⁹

In dit geval geloven we dat een rode schoppen zes niet kan bestaan, waardoor deze moeilijk is te zien; voor hen met een sterk controlerend geloofssysteem is deze zelfs helemaal niet te zien.

* * *

Over het volgende voorbeeld heb ik lang en diep nagedacht, omdat het nogal controversieel is; maar het is een goed voorbeeld om ons geloof in iets te illustreren, hoe

ons geloof bepaalt wat we *daarbuiten* zien en hoe het ons verhindert daar te zien ‘wat is’, en hoe dit geloof bijdraagt aan het pijn en lijden in de wereld.

Ook als je geen Christen bent, weet je waarschijnlijk dat Jezus werd gekruisigd en daaraan stierf, om drie dagen later weer uit de dood op te staan. Mensen hebben dit 2000 jaar lang geloofd en hun leven daarop gebaseerd.

Hier komt het bijbelgedeelte waarop dit geloof is gebaseerd. (Ook als je dit verhaal al kent, lees het dan toch even door.)...

Lucas 23:50: Er was ook een man die Jozef heette

52 Hij ging naar Pilatus en vroeg hem om het lichaam van Jezus.

53 Nadat hij het lichaam van het kruis had gehaald, wikkelde hij het in linnen doeken en legde het in een rotsgraf dat nog nooit was gebruikt.

55 De vrouwen die met Jezus waren meegereisd uit Galilea, volgden Jozef naar het graf om het te bekijken en om te zien hoe Jezus' lichaam er werd neergelegd.

56 Daarna gingen ze naar huis en bereidden ze geurige olie en balsem. Op sabbat namen ze de voorgeschreven rust in acht.

24:1 Maar op de eerste dag van de week gingen ze bij het ochtendgloren naar het graf met de geurige olie die ze bereid hadden.

2 Bij het graf aangekomen, zagen ze echter dat de steen voor het graf was weggerold,

3 en toen ze naar binnen gingen, vonden ze het lichaam van de Heer Jezus niet.

4 Hierdoor raakten ze helemaal van streek. Plotseling stonden er twee mannen in stralende gewaden bij hen.

5 Ze werden door schrik bevangen en sloegen de handen voor hun ogen. De mannen zeiden tegen hen: ‘Waarom zoekt u de levende onder de doden?’

6 Hij is niet hier, hij is uit de dood opgewekt. Herinner u wat hij u gezegd heeft toen hij nog in Galilea was:

7 de Mensenzoon moest worden uitgeleverd aan zondaars en moest gekruisigd worden en op de derde dag opstaan.’

8 Toen herinnerden ze zich zijn woorden.

9 Ze keerden terug van het graf en gingen aan de elf en aan alle anderen vertellen wat er was gebeurd.

10 De vrouwen die het graf bezochten, waren Maria uit Magdala, Johanna, Maria de moeder van Jakobus, en nog enkele andere vrouwen die hen vergezelden. Ze vertelden de apostelen wat er was gebeurd,

11 maar die vonden het maar kletspraat en geloofden hen niet.

12 Petrus echter stond op en rende naar het graf. Hij bukte zich om te kijken, maar zag alleen de linnen doeken liggen. Daarop ging hij terug, vol verwondering over wat er gebeurd was.

13 Diezelfde dag gingen twee van de leerlingen op weg naar een dorp dat Emmaüs heet en zestig stadië van Jeruzalem verwijderd ligt.

14 Ze spraken met elkaar over alles wat er was voorgevallen.

15 Terwijl ze zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee,

16 maar hun blik werd vertroebeld, zodat ze hem niet herkenden.

17 Hij vroeg hun: ‘Waar loopt u toch over te praten?’ Daarop bleven ze somber gestemd staan.

18 Een van hen, die Kleopas heette, antwoordde: 'Bent u dan de enige vreemdeling in Jeruzalem die niet weet wat daar deze dagen gebeurd is?'

19 Jezus vroeg hun: 'Wat dan?' Ze antwoordden: 'Wat er gebeurd is met Jezus uit Nazaret, een machtig profeet in woord en daad in de ogen van God en van het hele volk.'

20 Onze hogepriesters en leiders hebben hem ter dood laten veroordelen en laten kruisigen.

21 Wij leefden in de hoop dat hij degene was die Israël zou bevrijden, maar inmiddels is het de derde dag sinds dit alles gebeurd is.

22 Bovendien hebben enkele vrouwen uit ons midden ons in verwarring gebracht. Toen ze vanmorgen vroeg naar het graf gingen,

23 vonden ze zijn lichaam daar niet en ze kwamen zeggen dat er engelen aan hen waren verschenen. De engelen zeiden dat hij leeft.

24 Een paar van ons zijn toen ook naar het graf gegaan en troffen het aan zoals de vrouwen hadden gezegd, maar Jezus zagen ze niet.'

25 Toen zei hij tegen hen: 'Hebt u dan zo weinig verstand en bent u zo traag van begrip dat u niet gelooft in alles wat de profeten gezegd hebben?'

26 Moest de messias al dat lijden niet ondergaan om zijn glorie binnen te gaan?'

27 Daarna verklaarde hij hun wat er in al de Schriften over hem geschreven stond, en hij begon bij Mozes en de Profeten.

28 Ze naderden het dorp waarheen ze op weg waren. Jezus deed alsof hij verder wilde reizen.

29 Maar ze drongen er sterk bij hem op aan om dat niet te doen en zeiden: 'Blijf bij ons, want het is bijna avond en de dag loopt ten einde.' Hij ging mee het dorp in en bleef bij hen.

30 Toen hij met hen aan tafel aanlag, nam hij het brood, sprak het zegengebed uit, brak het en gaf het hun.

31 Nu werden hun ogen geopend en herkenden ze hem. Maar hij werd onttrokken aan hun blik.

32 Daarop zeiden ze tegen elkaar: 'Brandde ons hart niet toen hij onderweg met ons sprak en de Schriften voor ons ontsloot?'

33 Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem, waar ze de elf en de anderen aantroffen,

34 die tegen hen zeiden: 'De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt en hij is aan Simon verschenen!'

35 De twee leerlingen vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.

36 Terwijl ze nog aan het vertellen waren, kwam Jezus zelf in hun midden staan en zei: 'Vrede zij met jullie.'

37 Verbijsterd en door angst overmand, meenden ze een geestverschijning te zien.

38 Maar hij zei tegen hen: 'Waarom zijn jullie zo ontzet en waarom zijn jullie ten prooi aan twijfel?'

39 Kijk naar mijn handen en voeten, ik ben het zelf! Raak me aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat ik heb.'

40 Daarna toonde hij hun zijn handen en zijn voeten.

41 Omdat ze het van vreugde nog niet konden geloven en stomverbaasd waren, vroeg hij hun: 'Hebben jullie hier iets te eten?'

- 42 *Ze gaven hem een stuk geroosterde vis.*
43 *Hij nam het aan en at het voor hun ogen op.*²⁰

Hoe zou je dit lezen als dit het verslag is van een man die na drie uur nog levend van het kruis werd gehaald en naar een geheime plaats was gebracht, waar zijn wonden aan handen, voeten, hoofd en zijde werden verzorgd. Dat hij dit na drie dagen op eigen kracht overleefde en daarna zijn discipelen op weg uit Jeruzalem tegenkwam.

Met andere woorden, lees dit bijbeldeel nog eens door, maar dan zonder het geloof dat hij aan het kruis zou zijn gestorven...

Lucas 23:50: *Er was ook een man die Jozef heette*

52 *Hij ging naar Pilatus en vroeg hem om het lichaam van Jezus.*

53 *Nadat hij het lichaam van het kruis had gehaald, wikkelde hij het in linnen doeken en legde het in een rotsgraf dat nog nooit was gebruikt.*

55 *De vrouwen die met Jezus waren meegereisd uit Galilea, volgden Jozef naar het graf om het te bekijken en om te zien hoe Jezus' lichaam er werd neergelegd.*

56 *Daarna gingen ze naar huis en bereidden ze geurige olie en balsem. Op sabbat namen ze de voorgeschreven rust in acht.*

24:1 *Maar op de eerste dag van de week gingen ze bij het ochtendgloren naar het graf met de geurige olie die ze bereid hadden.*

2 *Bij het graf aangekomen, zagen ze echter dat de steen voor het graf was weggerold,*

3 *en toen ze naar binnen gingen, vonden ze het lichaam van de Heer Jezus niet.*

4 *Hierdoor raakten ze helemaal van streek. Plotseling stonden er twee mannen in stralende gewaden bij hen.*

5 *Ze werden door schrik bevangen en sloegen de handen voor hun ogen. De mannen zeiden tegen hen: 'Waarom zoekt u de levende onder de doden?'*

6 *Hij is niet hier, hij is uit de dood opgewekt. Herinner u wat hij u gezegd heeft toen hij nog in Galilea was:*

7 *de Mensenzoon moest worden uitgeleverd aan zondaars en moest gekruisigd worden en op de derde dag opstaan.'*

8 *Toen herinnerden ze zich zijn woorden.*

9 *Ze keerden terug van het graf en gingen aan de elf en aan alle anderen vertellen wat er was gebeurd.*

10 *De vrouwen die het graf bezochten, waren Maria uit Magdala, Johanna, Maria de moeder van Jakobus, en nog enkele andere vrouwen die hen vergezelden. Ze vertelden de apostelen wat er was gebeurd,*

11 *maar die vonden het maar kletspraat en geloofden hen niet.*

12 *Petrus echter stond op en rende naar het graf. Hij bukte zich om te kijken, maar zag alleen de linnen doeken liggen. Daarop ging hij terug, vol verwondering over wat er gebeurd was.*

13 *Diezelfde dag gingen twee van de leerlingen op weg naar een dorp dat Emmaüs heet en zestig stadië van Jeruzalem verwijderd ligt.*

14 *Ze spraken met elkaar over alles wat er was voorgevallen.*

15 *Terwijl ze zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee,*

16 *maar hun blik werd vertroebeld, zodat ze hem niet herkenden.*

17 Hij vroeg hun: 'Waar loopt u toch over te praten?' Daarop bleven ze somber gestemd staan.

18 Een van hen, die Kleopas heette, antwoordde: 'Bent u dan de enige vreemdeling in Jeruzalem die niet weet wat daar deze dagen gebeurd is?'

19 Jezus vroeg hun: 'Wat dan?' Ze antwoordden: 'Wat er gebeurd is met Jezus uit Nazaret, een machtig profeet in woord en daad in de ogen van God en van het hele volk.'

20 Onze hogepriesters en leiders hebben hem ter dood laten veroordelen en laten kruisigen.

21 Wij leefden in de hoop dat hij degene was die Israël zou bevrijden, maar inmiddels is het de derde dag sinds dit alles gebeurd is.

22 Bovendien hebben enkele vrouwen uit ons midden ons in verwarring gebracht. Toen ze vanmorgen vroeg naar het graf gingen,

23 vonden ze zijn lichaam daar niet en ze kwamen zeggen dat er engelen aan hen waren verschenen. De engelen zeiden dat hij leeft.

24 Een paar van ons zijn toen ook naar het graf gegaan en troffen het aan zoals de vrouwen hadden gezegd, maar Jezus zagen ze niet.'

25 Toen zei hij tegen hen: 'Hebt u dan zo weinig verstand en bent u zo traag van begrip dat u niet gelooft in alles wat de profeten gezegd hebben?'

26 Moest de messias al dat lijden niet ondergaan om zijn glorie binnen te gaan?'

27 Daarna verklaarde hij hun wat er in al de Schriften over hem geschreven stond, en hij begon bij Mozes en de Profeten.

28 Ze naderden het dorp waarheen ze op weg waren. Jezus deed alsof hij verder wilde reizen.

29 Maar ze drongen er sterk bij hem op aan om dat niet te doen en zeiden: 'Blijf bij ons, want het is bijna avond en de dag loopt ten einde.' Hij ging mee het dorp in en bleef bij hen.

30 Toen hij met hen aan tafel aanlag, nam hij het brood, sprak het zegengebed uit, brak het en gaf het hun.

31 Nu werden hun ogen geopend en herkenden ze hem. Maar hij werd onttrokken aan hun blik.

32 Daarop zeiden ze tegen elkaar: 'Brandde ons hart niet toen hij onderweg met ons sprak en de Schriften voor ons ontsloot?'

33 Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem, waar ze de elf en de anderen aantroffen,

34 die tegen hen zeiden: 'De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt en hij is aan Simon verschenen!'

35 De twee leerlingen vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.

36 Terwijl ze nog aan het vertellen waren, kwam Jezus zelf in hun midden staan en zei: 'Vrede zij met jullie.'

37 Verbijsterd en door angst overmand, meenden ze een geestverschijning te zien.

38 Maar hij zei tegen hen: 'Waarom zijn jullie zo ontzet en waarom zijn jullie ten prooi aan twijfel?'

39 Kijk naar mijn handen en voeten, ik ben het zelf! Raak me aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat ik heb.'

40 Daarna toonde hij hun zijn handen en zijn voeten.

41 Omdat ze het van vreugde nog niet konden geloven en stomverbaasd waren, vroeg hij hun: ‘Hebben jullie hier iets te eten?’

42 Ze gaven hem een stuk geroosterde vis.

43 Hij nam het aan en at het voor hun ogen op.

‘Kijk naar mijn handen en voeten, ik ben het zelf! Raak me aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat ik heb.’ Het kan bijna niet duidelijker. Jezus zegt dat hij leeft, dat het zijn eigen lichaam is, geen geest, en om dat te bewijzen at hij vis met hen.

Er zijn in andere delen nog meer zinnen. In Matteüs,²¹ bijvoorbeeld...

Matteüs 28:5: De engel richtte zich tot de vrouwen en zei: ‘Wees niet bang, ik weet dat jullie Jezus, de gekruisigde, zoeken. 6 Hij is niet hier, hij is immers opgestaan, zoals hij gezegd heeft. Kijk maar, dat is de plaats waar hij gelegen heeft. 7 En ga nu snel naar zijn leerlingen en zeg hun: “Hij is opgestaan uit de dood, en dit moeten jullie weten: hij gaat jullie voor naar Galilea, daar zul je hem zien.

...en...

Matteüs 28:10: Daarop zei Jezus: ‘Wees niet bang. Ga mijn broeders vertellen dat ze naar Galilea moeten gaan, daar zullen ze mij zien...

16 De elf leerlingen gingen naar Galilea, naar de berg die Jezus hun had genoemd.

17 toen ze hem zagen bewezen ze hem eer, al twijfelden enkelen nog.

Een herrezen lichaam hoeft niemand ‘voor te gaan’. Het zou daar spontaan verschijnen. Noch zou het iemand hoeven te vertellen waar het te zien zal zijn.

Het evangelie van Marcus²² zegt...

Marcus 15:43: ...kwam Jozef van Arimatea, een vooraanstaand raadsheer, die zelf ook de komst van het koninkrijk van God verwachtte. Hij raapte al zijn moed bijeen en ging naar Pilatus, die hij om het lichaam van Jezus vroeg. 44 Het bevreedde Pilatus dat hij al dood zou zijn en hij riep de centurio bij zich, aan wie hij vroeg of Jezus al gestorven was...

Een synoniem voor *wonder* is *verwondering* – Pilatus verwonderde zich over Jezus’ dood, omdat hij maar drie uur aan het kruis had gehangen; normaal duurde een kruisdood veel langer. ‘Voor de Romeinen was kruisiging een langzame, kwellende, vernederende dood... Een kruisiging kon je overleven, mits die niet te langdurig was, en er zijn verslagen van mensen die dat deden.’²³

...en...

Marcus 16:9: Toen hij vroeg op de eerste dag van de week uit de dood was opgestaan, verscheen hij eerst aan Maria uit Magdala, bij wie hij zeven demonen had uitgedreven. 10 Ze ging het nieuws vertellen aan de mensen die hem hadden vergezeld en die nu om hem treurden en rouwden. 11 Toen ze hoorden dat hij leefde en dat zij hem had gezien, geloofden ze het niet. 12 Daarna verscheen hij in een andere gedaante aan twee

van hen toen ze buiten de stad aan het wandelen waren. 13 Ze gingen terug en vertelden het aan de anderen; maar ook zij werden niet geloofd.

‘Toen ze hoorden dat hij leefde’! Hoe kan dit worden misverstaan?
...en...

Marcus 16:14: Ten slotte verscheen hij aan de elf terwijl ze aan het eten waren, en hij verweet hun, hun ongeloof en halsstarrigheid, omdat ze geen geloof hadden geschonken aan degenen die hem hadden gezien nadat hij uit de dood was opgewekt.

En in het evangelie van Johannes 25...

John 19:39: En ook Nicodenus kwam, die 's nachts naar Jezus toekwam, en hem mirre en aloë bracht’

Nicodemus was ‘een rijk en populair man met de reputatie over wonderbaarlijke vermogens te beschikken.’²⁶

Mirre en aloë worden niet bij balsemen gebruikt, maar als medicijn voor wonden. Tegenwoordig wordt mirre in zalven gebruikt voor het helen van schaafwonden. In alternatieve medische kringen wordt aangenomen, dat mirregom gemixt met azijn pijn kan verlichten.²⁷ De Grieken en Romeinen gebruikten aloë om wonden te behandelen,²⁸ wat vandaag ook nog gebeurt.

...en...

John 20:6: Even later kwam Simon Petrus en hij ging het graf wel in. Ook hij zag de linnen doeken, 7 en hij zag dat de doek die Jezus' gezicht bedekt had niet bij de andere doeken lag, maar apart opgerold op een andere plek.

Het doek dat Jezus' gezicht had bedekt voor de wonden door de doornkroon, bevond zich ergens anders dan de rest – niet waarschijnlijk als hij was herrezen en zijn *doeken* daar had achtergelaten.

...en tenslotte...

Johannes 20:19: Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden. Jezus kwam in hun midden staan en zei: 'Ik wens jullie vrede!' 20 Na deze woorden toonde hij hun zijn handen en zijn zijde. De leerlingen waren blij omdat ze de Heer zagen.

Ik wil hieraan toevoegen dat het zeer waarschijnlijk is dat Jezus' discipelen dachten dat hij aan het kruis gestorven was en daarom verbaasd waren, wat begrijpelijk is. Maar de Bijbel is er duidelijk over dat hij niet aan kruisiging overleden is, mits gelezen zonder vooringenomen geloof.

Tweeduizend jaar lang al is het Christendom op Jezus' kruisdood gebaseerd (volgens velen voor onze *zonden*) als ook op zijn herrijzenis uit de dood. Denk je eens in wat voor invloed dit geloof op de wereld heeft en op velen van ons persoonlijk. Er zijn oorlogen

om uitgevochten met miljoenen doden, en andere miljoenen die met schuld en schaamte hebben geleefd, allemaal dankzij op dit geloof.

Er is echter voldoende bewijs dat dit geloof onjuist is,²⁹ en dat zelfs de Bijbel zegt dat het *niet* zo heeft plaatsgevonden, tenzij je de evangeliën leest met een vooropgezet geloof; en dan noch moet je veel aannames doen. (Denk aan Ockhams scheermes, dat het beste antwoord dfe is met de minste aannames.)

Om te beginnen is er het oordeel dat de mens van nature slecht is (de Rooms Katholieke kerk noemt dit de *erfzonde*); we ontwikkelden het geloof – ondanks de bewijzen – dat de zoon van God uit de dood is herrezen om ons te bevrijden van onze zondige natuur; met de mening dat je zonder in Hem te geloven, niet naar de Hemel zult gaan.

Dat lijkt een interessant spel!

* * *

Hier is nog een klein voorbeeld van zo'n 'oordeel-geloof-mening' spiraal...

Laten we er van uitgaan dat je prostitutie als *verkeerd* bestempelt, voor welke reden dan ook. Dat vormt het geloof dat de regering het zou moeten stoppen, je bent daarom van mening dat iedere man of vrouw die zich met prostitutie inlaat, immoreel handelt.

En laten we ervan uitgaan dat jouw *Oneindige Ik* voor jou een ervaring creëert, die je er oog in oog mee brengt, doordat een echtgenoot, geliefde, zoon, dochter of goede vriend – iemand die je lief is en die je respecteert en bewondert – wordt gearresteerd op verdenking van prostitutie; het aanzetten of bieden van seks voor geld.

Ik neem aan dat als het om een echtgenoot gaat, je dat als onaangenaam, als hoogst onaangenaam zult ervaren. In zo'n geval doe je eerst Roberts Proces, om de *hitte*, het *onaangename* en het *reële* uit de situatie te halen. Doe vervolgens Jed's spirituele autolyse, om onechte overtuigingen, onechte informatie en ego-invloeden te ontdekken die het resultaat zijn van jouw oordeel.

Meestal kun je gewoon je gevoel volgen – emoties en pijn bijvoorbeeld – om het oordeel erin te ontdekken. In dit geval is het duidelijk wat het onderliggende oordeel zal zijn; je vindt prostitutie *verkeerd*. Gebruik daarna de spirituele autolyse voor de vraag: 'Is dat waar?'

Maar soms is het niet zo gemakkelijk; het oordeel is niet zo duidelijk en zit ergens diep verborgen. In zo'n geval kun je de emotie volgen, om zo het geloof te vinden. Of, als het geloof ook moeilijk te vinden is, de emotie te volgen om de mening te vinden, die dan te volgen om het geloof te vinden, en zo het geloof te volgen om het oordeel te ontdekken. Je zult het begrijpen.

Herinner je wat Jed McKenna zei...:

Bindingen met de droomstaat bestaan uit energie. Die energie noemen we emotie. Alle emoties, positief of negatief, zijn bindingen.

...beschouw daarom iedere emotie die niet plezierig, niet stimulerend of niet opwekkend is, als een seinpost – als een rode vlag – die je naar je meningen, geloof en oordelen leidt.

Je kunt dit altijd op je meningen en geloof toepassen, zonder dat je *Oneindige Ik* een katalyserende ervaring hoeft te creëren. Als je jezelf een mening hoort geven – welke ook – zoek dan het geloof dat naar die mening leidde, en kijk dieper naar het oordeel dat tot dit geloof heeft geleid.

Onthoud dat oordelen zich in het filmtheater hebben zijn gevormd en op verkeerde uitgangspunten zijn gebaseerd; ze zijn dus alle onwaar.

Dit zal voor de velen die erg gebonden zijn aan hun meningen en ego moeilijk te accepteren zijn, omdat de ene op de andere is gestapeld. Maar het zijn juist deze bindingen, waar het coconproces over gaat.

* * *

‘Goed,’ zul je zeggen, ‘ik begrijp een leven zonder oordelen, zelfs zonder geloof, maar hoe leef je zonder meningen? Is dat niet saai? Moet je alles wat je in je hologram tegenkomt maar zonder meer accepteren?’

Ja en nee. Ja, je accepteert wat je tegenkomt; dat *alles* door jouw *Oneindige Ik* voor jou is gecreëerd, om mee te maken, tot op het kleinste detail. Zelf leef ik nu zonder oordelen, behalve die keren dat er eentje opduikt om het proces aan te geven. Maar nee, het leven is verre van saai en ik heb nog steeds zo mijn voorkeuren.

In het begin van zijn tweede boek van zijn Enlightenment Trilogy zegt Jed McKenna, ‘ik haat L.A.’ Ik heb nooit begrepen of hij hiermee een oordelende mening weergaf, of een literaire vrijheid nam, voor effect.

Ik *haat* niets; maar heb wel mijn voorkeuren.

Wat is het verschil? Dat kan soms erg subtiel en tricky zijn, maar ik zal het proberen het uit te leggen.

Een oordeel dat is gebaseerd op geloof en meningen, bevat weerstand tegen de tegenovergestelde mening. Een voorkeur biedt geen weerstand, maar is eerder een soort keuze.

Ik speel niet graag Boter, Kaas en Eieren, tenzij met een klein kind. Ik vind het spel nogal saai, mede omdat het niet valt te winnen als je met iemand speelt die geen idee heeft waar het over gaat. Nu ken ik Backgammon en speel dat veel liever. Ik heb geen weerstand tegen Boter, Kaas en Eieren en heb er ook geen oordeel over. Ik houd er alleen niet van.

Net zo hou ik ook niet van een oordelenspel, een geloofspel, een meningenspel of een angstspel, kortom de eerste helft van het Mensenspel in het filmtheater. Ik zou er geen moeite mee hebben als de omstandigheden bedoeld zijn om te verheffen, en als het duidelijk is dat mijn *Oneindige Ik* het voor mij voor dat moment had gecreëerd; ik heb er geen oordeel, geloof of mening over, alleen hoe volmaakt het was in een fase van mijn metamorfose. En hoe volmaakt het is voor hen die nog steeds meespelen.

Ik hou er van om mijn tijd met mensen uit de eerste helft van het Mensenspel door te brengen. Maar ik ben niet graag omgeven door anderen hun drama’s en conflicten en hun constante lawaai. Ik hou niet van het Boter, Kaas en Eieren gepraat. Ik luister niet graag naar Boter, Kaas en Eieren spelers, hun spelpraat, hun herkauwen op vorige spelsessies, hun beschuldigen aan anderen, als ze een spelsessie verloren hebben, hoezeer ze het schachtoffer zijn als ze verloren hebben, en hun discussies over strategieën om een spel te

winnen dat niet valt te winnen. Maar ik oordeel er niet over. In feite ondersteun ik wat ze doen; ik vind het alleen niet interessant of leuk er zelf deel van te zijn.

Ik verkies stilte boven het motorlawaaï. Heb geen voorkeur voor alcohol, vanwege het rare gevoel dat het me geeft. Mijn voorkeur gaat uit naar het eten van proteïnen en groente in plaats van koolhydraten. Ik heb een voorkeur voor warm weer boven koud, zon boven sneeuw, de kust boven bergen, en weinig of geen kleren boven veel kleren. Ik verkies een film boven loos geklets, een concert boven een cocktail party, alleen wandelen met muziek op m'n hoofd boven een diner. Ik verkies duiken in de oceaan boven lopen over land.

Dat zouden mijn keuzes zijn als ik mocht kiezen. Maar ik zal zijn waar mijn *Oneindige Ik* wil dat ik ben en ervaren wat mijn *Oneindige Ik* wil dat ik ervaar, met vreugde en zonder aarzelen en weerstand, omdat ik volledig vertrouwen in mijn *Oneindige Ik* heb, wat er ook van me verwacht wordt.

Ik zou hen die nieuw in hun cocon zijn speciaal willen waarschuwen, om goed op meningen en voorkeur te letten. Soms zijn oordelen moeilijk te ontdekken zonder dat het moeilijk lijkt; het is zo gemakkelijk om te zeggen: 'ik ben niet graag dichtbij die persoon,' en te denken dat het om een voorkeur gaat, terwijl het in feite een oordeel kan zijn.

In het begin was het voor mij het simpelste, om aan te nemen dat elke voorkeur van mij in werkelijkheid een mening was, gebaseerd op oordeel. Na ongeveer een jaar, toen het me steeds beter lukte om oordelen los te laten – toen ik beter door kreeg wanneer mijn ego een loopje met me wou nemen – liet ik mezelf wat meer voorkeuren toe.

Maar ik blijf waakzaam en daag mijn *voorkeuren* regelmatig uit, om er zeker van te zijn dat ik niets weersta, want *weerstand* is de sleutel.

EINDNOTEN

1. *BruceLipton.com* – Verder [lezen](#)
2. Lipton, Bruce H., *The Wisdom Of Your Cells* – Verder [lezen](#)
3. Wikipedia, *Placebo* – Verder [lezen](#)
4. Lipton, Bruce H., *Id.* – Verder [lezen](#)
5. Wikipedia, *Nocebo* – Verder [lezen](#)
6. Lipton, Bruce H., *Id.* – Verder [lezen](#)
7. *Rethinking AIDS* – Verder [lezen](#)
8. *Kary Mullis video* – Verder [lezen](#)
9. *Duesberg on AIDS* – Verder [lezen](#)
10. *Federal Inquiry Finds Misconduct by a Discoverer of The Aids Virus*, New York Times 1992 Dec.31 - Verder [lezen](#)
11. Brink, Anthony, *Debaring AZT, The Pope of AIDS*, - Verder [lezen](#)
12. Culliton, B.J., *Inside the Gallo Probe*, Science 1990; 248:1494-1498 - Verder [lezen](#)
13. Davis, Stephen, *Wrongful Death: The AIDS Trial* – Verder [lezen](#)
14. Reisler, Ronald, e.a. *Grade 4 Events Are as Important as AIDS Events in the Era of HAART* – Verder [lezen](#)
15. Lipton, Bruce H., *Id.* – Verder [lezen](#)
16. *Ibid.* – Verder [lezen](#)
17. *Ibid.* – Verder [lezen](#)
18. Bruner, Jerome S. en Postman, L., *On the Perception of Incongruity: A Paradigm* – Verder [lezen](#)
19. Auteur onbekend, dode link – Verder [lezen](#)
20. Nederlands Bijbelgenootschap, *Lucas 23* – Verder [lezen](#)
21. Nederlands Bijbelgenootschap, *Matteüs 21* – Verder [lezen](#)
22. Nederlands Bijbelgenootschap, *Marcus 15* – Verder [lezen](#)
23. Wikipedia, *Kruisiging* – Verder [lezen](#)
24. Merriam-Webster Dictionary, *anoint* – Verder [lezen](#)
25. The Holy Bible, King James Version, *The Gospel according to St. John*, Chapters 19 & 20 – Verder [lezen](#)
26. Wikipedia, *Nikodemus* – Verder [lezen](#)
27. Wikipedia, *Mirre* – Verder [lezen](#)
28. Wikipedia, *Aloë* – Verder [lezen](#)
29. Baigent, Michael e.a., *Het heilige bloed en de heilige graal* – Verder [lezen](#)

HOOFDSTUK 18

WEERSTAND

Terug naar de inhoudsopgave

Na uren van spirituele autolyse heb ik nog iets opgeschreven dat waar is:

Wat je blijft weerstand, blijft bestaan.

Ik geloof dat ik dat het voor het eerst van L. Ron Hubbard hoorde – een van zijn *geniale* momenten vele jaren geleden – nog voordat anderen het ook gingen zeggen en voordat hij de weg kwijt raakte. Zelf ben ik er dus niet mee aangekomen, maar heb het wel getest en ondervonden dat het waarheid bevat.

Op het internet vind ik veel referenties naar die woorden, naar bronnen en groepen, van de beroemde psychiater Carl Jung (ik kan niet verifiëren of hij dat gezegd heeft) en EST (Warner Erhard nam voor de basis van EST die van L. Ron Hubbard over) tot Neale Donald Walsch's *Conversations with God*. Het is ook in *The Secret* van Rhonda Byrne gebruikt. Maar zoals gebruikelijk in het filmtheater, werd de ware betekenis en toepassing veranderd, zodat Volwasmensen dit juweel van wijsheid voor hun eigen zelfverbetering gingen uitproberen, met meer inperkingen tot gevolg.

Iedere keer als we ergens weerstand tegen bieden, gebruiken we ons energie verkeerd. Het is veel beter – en veel gemakkelijker – om met die weerstand, tegen iets wat we niet willen, te stoppen en ons te focussen op dat wat we wel willen. Probeer in plaats van armoede te bestrijden en te ploeteren met een tweede baan voor meer geld, te focussen op welvaart en op een positieve houding tijdens het werk. Als je een hekel aan je baan hebt en daar iedere morgen aan denkt, dan biedt je weerstand tegen je werk. Dat kan een promotie of het vinden van een betere baan moeilijker maken.¹

De Wet van Aantrekking zegt eenvoudig, dat je met je denken dingen aantrekt. Je dominante gedachten zullen een weg vinden zich te manifesteren.²

Je zult inmiddels door hebben wat hier in deze interpretatie van 'Wat je blijft weerstaan, blijft bestaan,' niet klopt, hoe deze is verdraaid en voor de Volwasmens onwerkbaar is gemaakt (zoals het ook moet zijn). Laat me het voor de zekerheid duidelijk maken...

Het uitgangspunt is dat je moet stoppen met negatieve gedachten en je moet focussen op positieve gedachten, want door te focussen op negatieve gedachten zullen die beklijven en het voor de positieve gedachten onmogelijk maken zich te manifesteren. Klopt hé?

Maar dat uitgangspunt is gebaseerd op een oordeel: *negatieve* versus *positieve* gedachten. Het is ook gebaseerd op de onwaarheid dat je iets zou kunnen manifesteren in jouw holografische universum.

De waarheid is dat weerstanden gebaseerd zijn op oordelen; of anders gezegd, een weerstand kan niet zonder een oordeel bestaan. Als je iets als *negatief* veroordeeld, biedt

je er weerstand tegen. De oplossing ligt dus niet in het ontkennen of negeren van *negatieve* gedachten en je te focussen op de *positieve*, maar in het elimineren van het oordeel dat de oorzaak is van die weerstand.

Wil je een betere baan? Oordeel dan niet over de huidige en je zult er tegelijkertijd ook geen weerstand meer tegen voelen.

Hoewel ik dit niet als *waarheid* neer wil leggen, heb ik wel ondervonden dat ik in een ervaring blijf hangen als ik die veroordeel en er weerstand tegen heb. Alleen als ik stop met oordelen en daarmee automatisch met weerstand bieden, kan mijn ervaring veranderen.

Een voorbeeld hiervan is toen ik twintig jaar oud was. Ik was in die tijd weg van Peter Marshall en ik noemde net als hij God de *Chef*. Ik zat toen in Venezuela in Carácas, om de Spaanse equivalent van Up with People op poten te zetten.

Ik zat ongeveer een jaar bij Up with People en was de meeste tijd de drummer; maar ik wilde meer. Ik wilde een musicaldirecteur worden en ik beoordeelde mijn drummen als *minder* dan wat ik wilde en aankon, en had er dus weerstand tegen.

Op een dag toen ik in Carácas zou overnachten, deed zich bij mij een verandering voor en ik deed een oprecht gebed...

‘Chef, ik heb wat besloten. Als u wilt dat ik mijn verdere leven drummer blijf, als dat de beste manier is om u en de rest van de mensheid te dienen, dan zal ik dat doen – met vreugde en plezier, dat beloof ik.’ En ik meende het.

...op dat moment gaf ik al mijn oordelen en weerstand tegen het drummen op.

De volgende dag kreeg ik een telefoontje van de CEO van Up with People, dat hij een derde cast wilde vormen, en of ik maar meteen terug wilde komen omdat hij daarvoor een musicaldirecteur nodig had.

Zo zou ik nog meer voorbeelden uit mijn leven kunnen opnoemen, maar je zult mijn punt begrijpen.

* * *

Wat je blijft weerstaan, blijft bestaan.

Het is zelfs zo dat, hoe weerstand je tegen *negatieve* gedachten biedt om ze te vervangen voor *positieve*, des te meer *negatieve* gedachten je zult hebben. Is dat niet wat het betekent? Ben je, als je probeert te focussen op *positieve* gedachten, niet bezig de *negatieve* te verdringen? En zullen die zich dan niet verzetten?

Het is als met dat oude spelletje, ‘probeer niet aan olifanten te denken.’ En natuurlijk zul je dan alleen nog maar aan olifanten denken.

Daarom werken *The secret* en de ‘Wet van Aantrekking’ niet; het is tenminste één van de redenen. De andere is dat ze deel zijn van het filmtheater en daarom niet kunnen werken, behalve dat ze voor meer inperkingen zorgen.

Een voorbeeld zijn de *vredesactivisten*, die vandaag de dag overal tevoorschijn komen. Maar door tegen oorlog weerstand te bieden, krijg je oorlog; als je weerstand biedt tegen geweld, krijg je geweld; en als *vredesactivist* biedt je weerstand tegen oorlog en geweld, ondanks wat sommigen van hen beweren. Dus met meer vredesactivisten krijgen we meer oorlog in de wereld. Volg het nieuws maar.

Vredespogingen leiden af van de oorzaak, jouw oordelen en egolagen. Mahatma Gandhi zei: ‘wees de verandering die je de wereld wenst.’ Hij zei niet: ‘wees de

verandering die je de wereld wenst, en ga erheen om dat te veranderen,' of 'ga er heen en maak iedereen zo als jij.'

Het is nogal eenvoudig. We zouden moeten stoppen met oorlog als *slecht* en *verkeerd* te beoordelen, maar deze als volmaakt te zien en juist te omarmen. Als je hier, samen met al het andere in je hologram geen weerstand meer tegen te biedt, dan zal het niet langer voortbestaan.

Jezus zei...:

*En ik zeg jullie je niet te verzetten tegen wie kwaad doet, maar wie je op de rechterwang slaat, ook de linkerwang toe te keren. 40 Als iemand een proces tegen je wil voeren en je onderkleed van je wil afnemen, sta hem dan ook je bovenkleed af. 41 En als iemand je dwingt één mijl met hem mee te gaan, loop er dan twee met hem op. 42 Geef aan wie iets van je vraagt, en keer je niet af van wie geld van je wil lenen.*³

Het gaat dus net alleen over het stoppen met weerstand bieden. Het gaat ook over het omarmen van dat waar je weerstand tegen biedt, over het stoppen met te willen herstellen, veranderen of verbeteren, ons te realiseren dat het reeds volmaakt is. Dat is het wat *wat je blijft weerstaan, blijft bestaan* betekent.

Wat valt er te weerstaan? Al die ervaringen die tot op het kleinste detail door jouw *Oneindige Ik* werden gecreëerd? Wat is er te weerstaan? Zou je daarmee niet zeggen dat jouw *Oneindige Ik* het bij het vereerde eind heeft en dat je het niet vertrouwd?

* * *

Het zal zo langzamerhand duidelijk zijn dat het schrijven van dit boek deel van mijn eigen spirituele autolyse uitmaakt, en dat het me niet verbaast als er in mijn hologram een ervaring opduikt die me iets wil vertellen, die te verwerken en in dit boek te vermelden.

Toen ik het laatste hoofdstuk schreef, kwam de familie van een vriend van me een paar weken logeren, samen met hun vier jaar oude zoontje die de gewoonte had om uit frustratie of uit enthousiasme zo hard mogelijk te krijsen. Dat gekrijs werd door de muren van de omliggende bebouwing versterkt en ging door merg en been. Het zou een glas kunnen doen versplinteren.

De ouders deden dan niets anders dan wat lachen. Toen ik mijn vriend daar naar vroeg zei hij, dat Duitsers en Zwitsers hun kinderen zo opvoeden en dat alleen de Britten het gegil van hun kinderen proberen te onderdrukken.

Goed, ik kan begrijpen dat verschillende culturen verschillende opvattingen over kindergedrag hebben en heb daar geen oordeel over, hoewel ik mijn kinderen anders heb opgevoed en dat zo nog steeds zo zou doen (wat niets met *onderdrukking* heeft te maken). Tijdens mijn verblijf in Europa heb ik gemerkt, dat Europeanen over het algemeen naar anderen toe nonchalanter zijn dan Amerikanen, zoals in het verkeer of door te blijven staan in een drukke deuropening én door het effect van kindergekrijs op anderen te negeren.

En dus *bood* ik een paar minuten weerstand tegen dat gekrijs, temeer omdat ik hoofdstuk zeventien wilde afronden. Maar meteen daarop besteedde ik een paar momenten aan het verwerken van die weerstand en realiseerde me dat ik bindingen had

met de egolaag van de schrijver, die wilde ruimte om te schrijven. Eenmaal dat losgelaten, was ik vrij om me met de stroom mee te laten drijven en besloot, dat mijn *Oneindige Ik* een pauze voor me in gedachten had, alvorens ik met het volgende hoofdstuk zou beginnen.

Gelukkig was het die dag koeler dan normaal voor midzomer, bewolkt met wat opbouwende onweerswolken; ik kon voor het eerst in weken een wandeling gaan maken zonder die verzengende hitte, iets wat ik graag doe. Ik zette mijn mp3 speler op en ging het strand van de Middellandse Zee langs, luisterend naar hits van Abba en mijn eigen boogieversie van *Take a Chance on Me* en *Dancing Queen*.

Het was fijn weer eens te wandelen, iets waar ik van hield en als een geschenk opvatte van mijn *Oneindige Ik*, voor het vele werk aan dit boek. Gaande de wandeling ging het steeds beter. Wind en zee zorgden voor een prachtig schouwspel en ik kwam onderweg prachtige vrouwen tegen, de ene na de andere. Een van hen was zo mooi, dat ik stopte om haar dat te zeggen, wat zij beantwoorde met een lachje en een 'Thank you,' in het Engels!

Aan het einde van het strand nam ik in een café een paar glazen ijsthee met wat chips, een traktatie die ik in tijden niet meer had gehad. Ik voelde me er geweldig bij en was verfrist naar lichaam en geest.

En ik voelde dankbaarheid (in stilte), voor het vier jaar oude jochie, zijn ouders en mijn vriend, voor hun rol in het kunnen loslaten van deze egolaag van me, om achter de computer weg te gaan, weer eens naar het strand; dankbaarheid naar mijn *Oneindige Ik* voor deze mooie ervaring; en naar mezelf, voor de bereidheid mijn weerstand te onderzoeken zo gauw die opkwam. Ik had die wandeling niet graag gemist.

Maar nu betwijfel ik of dat joch ooit zal ophouden met krijsen... Tjonge! Hij hield niet helemaal op, maar deed het wel wat minder en het stoort me lang zoveel niet meer.

* * *

Vele jaren geleden had ik een vriend die onfatsoenlijk veel geld verdiende met het ontrubberen van landingsbanen. Maar op zijn vijfenvijftigste werd er kanker bij hem geconstateerd en men gaf hem nog twee jaar.

In plaats van tegen de kanker te vechten, besloot hij die als zijn lot te accepteren en die laatste twee jaar te besteden aan zijn land waar hij van hield en dat hem zoveel fantastische mogelijkheden had gegeven. Hij begon een tijdschrift met de naam *The Duck Book*, dat inging op de ware natuur van het economische systeem van de U.S. en verkocht levenslange abonnementen á \$10 – zijn leven lang, niet de jouwe. Hij zou immers dood zijn na twee jaar, dus wat gaf het.

Twee jaar later was zijn kanker verdwenen. En zo hij had een nieuw probleem: het onderhouden van duizenden levenslange abonnementen á \$10. Dat werd opgelost toen hij een paar jaar later in Costa Rica werd vermoord; hij werd een te groot risico voor 's werelds financiële kartel. Maar daar gaat het niet om... Het punt is..., wel, je begrijpt het, het niet weerstaan van kanker...

* * *

In 2009 heb ik een aantal workshops over het holografische universum en over het Mensenspel gegeven. Onderdeel daarvan waren een aantal oefeningen voor de deelnemers, om de theorieën uit te proberen en om ze wat persoonlijke ervaringen mee te geven.

Drie van die oefeningen werden sterk aanbevolen, en zijn ook voor jou van belang. De eerste bestaat uit een dag lang – slechts vierentwintig uur – niets te doen wat je niet enthousiast van wordt. Geen ‘zullen en moeten.’ Dat zal nog niet zo eenvoudig blijken. Uit de eerste helft van het Spel zijn nog veel gewoonten overgebleven – geloof dat gaandeweg boven komt. Maar bedenk dat het slechts voor een dag is, en zie wat er gebeurt. Kijk bijvoorbeeld of jouw *Oneindige Ik* je op een of andere manier beloont, om je te laten merken dat het voor deze werkt, en dat het dat voor jou ook doet.

Bij de tweede oefening neem je opnieuw een dag van vierentwintig uur, waarin je niets doet dat ‘iets zal laten gebeuren,’ maar waarbij je alleen reageert op dingen die op je af komen. Geen plannen, geen agenda’s, geen doelstellingen. Geen gedachten dat je nog iets zou moeten doen of in je leven moet laten gebeuren. Reageer alleen op hetgeen jouw *Oneindige Ik* voor je creëert en zei wat voor ervaringen het zijn, en of ze je meer voldoening en vreugde geven dan je gewend bent.

De derde oefening is mijn favoriet. Een dag lang – vierentwintig uur maar – mochten de deelnemers alleen maar *Ja* zeggen, wat er hun hologram ook binnenkwam. Ze moesten het woord *Nee* vergeten en alleen maar *Ja* zeggen tegen alles wat op hun pad kwam. Ga eens na, als je *Oneindige Ik* alles voor je creëert tot op het kleinste detail, waarom zou je daar geen *Ja* tegen willen zeggen en zien wat er gebeurt?!

Probeer je niet voor te stellen hoeveel weerstand ik tegenkwam...

‘Maar wat nu als iemand me iets vraagt wat ik niet wil doen?’

‘Zeg Ja en doe het.’

‘Maar wat als iemand daar misbruik van wil maken en weet dat ik alleen maar Ja kan zeggen?’

‘Nog een angst die je tegemoet moet treden.’

‘Maar wat als het illegaal of immoreel is?’

...en zo gaan de tegenwerpingen maar door, alle gebaseerd op angst en oordeel; en daar gaat het nu juist om, je die angsten en oordelen te laten zien – om de deelnemers de *Ja* ervaring mee te geven en vertrouwen te hebben in de ervaringen die hun *Oneindige Ik* voor hen aanmaakt.

Ik ontdekte een film uit 2008 die ik nog niet kende en nog niet had gezien (ik zat die tijd geïsoleerd in Portugal), met de titel *Yes Man* met acteur Jim Carrey. Na het zien vond ik het een briljante film, met veel hints en aanwijzingen die voor Volwasmensen in het filmtheater zijn te wensen. Ik kan deze film aanbevelen.

Er zijn er die het *Ja* karakter van de film minimaliseren, omdat de goeroespeler, ene Terrence, in het eind tegen zijn eigen advies ingaat, hoewel dat niet zo is.

De opzet is als volgt... Jim Carrey gelooft dat hij een verbond heeft gesloten om alleen maar *Ja* te zeggen, en als hij dat verbreekt er iets ergs met hem zal gebeuren. Hij breekt het verbond inderdaad en ligt na een verkeersongeluk samen met Terrence in het ziekenhuis.

'Terrence, hef dat verbond op. Zo ga ik er aan!'

'Er is geen verbond. Nooit geweest. Het was maar rifting.'

'Rifting?'

'Tja, ik moest toch iets zeggen. Je deed moeilijk; maakte me belachelijk voor m'n eigen publiek.'

'Dus dat hele Ja gedoe is allemaal bullshit?'

'Nee, je weet alleen niet hoe je het moet gebruiken, dat is alles.'

'Ja, weet ik. Ja tegen alles en iedereen – erg moeilijk te begrijpen.'

'Nee, daar gaat het niet om. Misschien in het begin, maar dat is om je er warm voor te krijgen, om een begin te maken. Dan ga je *Ja* zeggen, niet omdat het moet of omdat een verbond het van je wil, maar omdat je in je hart weet dat je het zelf wilt.'⁴

Hier gaat het om: Waarom zou je tegen een ervaring van je *Oneindige Ik* niet *Ja* willen zeggen? Waarom zou je die ervaringen van het moment niet willen, wetende dat ze speciaal voor jou zijn gecreëerd? Waarom zou je wat dan ook in jouw hologram willen bestrijden?

Eigenlijk kan ik wel meer redenen bedenken, vrij goede zelfs.

Ten eerste, gebrek aan vertrouwen in je *Oneindige Ik*, wat is te begrijpen. Uiteindelijk heb je een heel leven in het filmtheater doorgebracht, met de ene ervaring na de andere waar je niet bepaald enthousiast over was en andere, *betere* wilde. Er was iets mee, iets dat zou moeten veranderen, verbeterd.

Eenvoudig gezegd resulteren 'eerste helft' ervaringen meestal in drama en conflict, in pijn en lijden – waarvan we inmiddels weten dat de oorzaak in oordelen en weerstand ligt. We hebben door deze ervaringen een historie van *Nee* zeggen opgebouwd en nemen aan dat door *Ja* te zeggen, ze zullen doorgaan en zelfs vermeerderen.

Een andere reden is dat we tot op zekere hoogte controlefreaks zijn – wij allemaal. In het filmtheater hebben we veel tijd besteed aan controlepogingen op van alles; ons leven, ons geld, de mensen rondom ons, de boze wereld waarin wij leven, enz. Uiteraard was die controle een illusie, behalve onze reacties daarop.

Ja zeggen vereist dat we die illusie opgeven, vereist dat we het stuur loslaten, dat we bij het roer weggaan, dat we met de stroom laten meedrijven, zonder weerstand.

Maak daarom *Ja* zeggen tot een gewoonte en zie waar het je heen leidt; het is de snelste manier om vertrouwen in je *Oneindige Ik* te krijgen. Het zal een van krachtigste en effectiefste wegen blijken te zijn naar vlinderwording. Geef het daarom eens vierentwintig uur de kans en zie voor jezelf...

Ja zeggen is hét antigif tegen weerstand.

Vierentwintig uur is niet te veel gevraagd, geen levenslange verplichting. Mochten de resultaten van die vierentwintig uur je bevallen, dan zou je het een volgende keer voor achtenveertig uur kunnen doen; daarna voor een week, en daarna voor altoos. En onthoud, om aan het einde van ieder dag voor die ervaringen waardering voor je *Oneindige Ik* te uiten, en naar jezelf voor je rol als Speler, voor het werk dat is gedaan.

Nog even een opmerking: je kunt hierbij niets *verkeerd* doen. Er zit geen truck achter of iets waar je voorzichtig mee moet zijn, je kunt niets verknoeien. Maak je dus geen zorgen. Zoals Nike pleegde te zeggen, *Just do it*.

* * *

Toen mijn jongste zoon zestien was, hadden we een man tot man gesprek waarvan ik niet weet of hij zich dat nog herinnert. Ik zei hem, dat als hij op een morgen wakker zou worden en de gedrevenheid zou voelen om een bank te beroven, dat ik wilde dat hij dat dan ook ging doen, om op pad te gaan en zich een masker en een pistool aan te schaffen (bij voorkeur een speelgoedpistool) en al het andere wat daarbij nodig was. Dan vervolgens zó naar die bank te lopen, dat het zou lijken dat hij die ging beroven; omdat, zo suggereerde ik hem, het niet perse nodig was die bank te beroven, hoewel ik niet in staat was het uiteindelijk een *goed of slecht* iets te vinden.

Er waren twee mogelijkheden. Hij zou bijvoorbeeld naar de bank kunnen lopen en zijn masker opdoen, en als er dan een filmproducent (dit was Hollywood) voorbij kwam, die hem zou stoppen en zeggen, ‘Jij bent precies waar ik naar zoek. Ik heb een filmrol die je op het lijf is geschreven. Ik betaal je \$100.000 als je die rol neemt.’ De andere mogelijkheid laat zich raden.

In *Yes Man* realiseert Jim Carrey zich dat, als hij geen *Ja* had gezegd, hij nooit de liefde van zijn leven was tegengekomen, hoewel het onder onechte voorwendselen was, vanwege één of ander verbond. (Bekijk de video [hier](#).)

* * *

Om terug te komen op die dag een paar jaar geleden, toen ik in mijn appartement zat zonder baan en inkomen, geen geld, geen vooruitzichten, geen geliefde, enz., en me volledig overgaf aan de realiteit van ‘wat is’ zonder emotie of spijt of enig verlangen mijn situatie te veranderen.

Je zult me begrijpen als ik nu zeg, dat ik toen alle weerstand tegen mijn holografische ervaring van het moment heb laten varen.

Binnen drie dagen verscheen Robert Sheinfeld in mijn hologram (via een dvd met zijn *Home transformation systems*), die me op de deur achterin het filmtheater wees en waar ik toen doorheen ben gegaan.

Nu kijk ik met een iets ander perspectief naar die ervaring; omdat ik stopte met oordelen en bestrijden, werd ik voor mijn *Oneindige Ik* voor de eerste helft van het Mensenspel onbruikbaar. Ik zond op de ervaringen van inperking en restricties geen emotionele reacties meer terug, waarvoor ik aanvankelijk wel het Spel meespeelde.

Ik stel me voor dat mijn *Oneindige Ik* ook andere Spelers heeft gecreëerd om in de eerste helft van het Mensenspel mee te spelen, die doorgaan met het terugzenden van gevoelens van onvolmaaktheid. Maar hierbij was ik niet meer nodig, ik zou die rol niet meer kunnen vervullen. In plaats daarvan ging ik gevoelens die bij de tweede helft van het Spel horen terug zenden – wat het is om in een achtbaan over de top van de eerste helling heen te gaan voor het vervolg van de rit – wat het *Oneindige Ik* met zekerheid net zo waardevol vindt.

Dat betekent niet dat je het ‘zonder weerstand zijn’ kunt voorwenden, om je *Oneindige Ik* voor de gek te houden om zo vanuit de eerste helft in de tweede te komen, wat je dan nog niet zult waarderen trouwens. Het zal je niet lukken om weerstanden te onderdrukken of te negeren; je zult ze totaal en volledig uit je systeem moeten verwijderen. Je moet bereid zijn de gecreëerde ervaringen van je *Oneindige Ik* te omarmen en ongeacht welke, deze te waarderen.

Zo lang je tegen dingen uit de eerste helft van het Spel nog weerstand biedt, kun je niet overstappen naar de tweede helft. Zo lang je weerstand biedt tegen volledige overgave, tegen het loslaten van oordelen, kom je de bergen niet over. Zo lang je weerstand biedt tegen het opgeven van je identiteit als rups, wordt je nooit een vlinder.

Gemakkelijker gezegd dan gedaan waarschijnlijk en beangstigend...

EINDNOTEN

1. Baruhovich, Tamara, *What You Resist Persists* – Verder lezen
2. Pavlina, Steve, *The Law of Attraction* – Verder lezen
3. Biblija.net, *Matteus 5:39-42* – Verder lezen
4. *Yes Man* – Verder lezen

HOOFDSTUK 19

ANGST

Terug naar de inhoudsopgave

Nog in het filmtheater, was ik er trots op vrijwel nergens bang voor te zijn. Pratende poppen in horrorfilms echter waren een uitzondering. Op een of andere manier was ik daar spookbenauwd voor, die plastic poppen die hun hoofd konden omdraaien, hun mond openen en konden praten. Ik was er als de dood voor.

Eenmaal in mijn cocon moest ik mezelf dat bekennen, dat het zo was en zo was geweest, angst voor veel dingen. Dat hebben we allemaal. In feite is angst niet alleen de eerste emotie die we als baby voelen, maar de basis voor de oordelen die we in de eerste helft van het filmtheater opdoen.

Volgens de Bijbel was angst ook de eerste reactie van Adam en Eva, nadat ze van de appel hadden gegeten van de Boom van Kennis van Goed en Kwaad.

Maar God, de HEER, riep de mens: ‘Waar ben je?’ 10 Hij antwoordde: ‘Ik hoorde u in de tuin en werd bang omdat ik naakt ben; daarom verborg ik me.’¹

Als ik alles waar ik angst voor had zou opschrijven, dan zou dat een boek op zichzelf worden. Maar er zijn een paar angsten die ik nader wil bespreken en die mogelijk te herkennen zijn.

* * *

Er zijn angsten die algemeen zijn en waar iedereen mee te maken heeft. ‘Ik voel angst als ik ’s nachts door een park moet lopen.’ Dat lijkt me geen schande en zelfs verstandig, toch? Nou, toch eigenlijk niet...

Andere zijn subtieler en doordringender; en er zijn er die onbesproken blijven, maar iedereen heeft. Zo zijn er bijvoorbeeld maar weinigen die er voor uit durven komen angst voor het leven zelf te hebben en de wereld een gevaarlijke plaats vinden om te leven. Helaas is dat bij de meerderheid zo; ze leren het hun kinderen.

Probeer je eens in te denken wat mensen zoals doen om zich tegen het *daarbuiten* te beschermen, zowel fysiek als mentaal en emotioneel.

Inbraakbeveiliging bijvoorbeeld is een miljarden business.² Ik heb het altijd vreemd gevonden dat kleine stukjes metaal – een deurslot – kan beschermen tegen iemand die daadwerkelijk bij je wil inbreken; alsof een professionele inbreker zich zou laten stoppen door een slot en denkt, ‘O jee, een slot, ik kan hier niet inbreken vannacht.’

Een slot negeert bovendien het feit, dat als je *Oneindige Ik* wil dat er bij je ingebroken wordt – als het die ervaring voor je in petto heeft – dan wordt er bij je ingebroken, ondanks die stukjes metaal. Hetzelfde geldt voor het omringen van huis, auto of geliefden met *wit licht*, wat ook gebaseerd is op angst. En als er bij je ingebroken

wordt, is dat misschien de hulp aan jou van je *Oneindige Ik*, om bindingen los te laten die je verhinderen vlinder te worden.

Trouwens, het zijn niet de sloten die een inbreker bij je huis weg houden, het is jouw *Oneindige Ik* die afziet van een inbraakervaring voor jou. Het maakt niet uit hoe graag een inbreker bij je naar binnen wil, of hoeveel technologische middelen hij heeft om een beveiliging te kraken; als jouw *Oneindige Ik* het niet wil, komt hij er niet in. Hij komt dan niet eens door een niet afgesloten deur.

Je zult dit gaan begrijpen als je vanuit voldoende vertrouwen in jouw *Oneindige Ik* niets meer afsluit – geen huis, auto, brievenbus en wat dan ook. Als je eenmaal deze simpele angsten achter je hebt gelaten, is het ook van belang je dagelijks anders te gaan gedragen, meer in overeenstemming met je nieuwe houding van loslaten van oude gewoonten en angsten.

Wetgeving op veiligheidsgordels, motorhelmen, kinderenzitjes; het is allemaal gebaseerd op angst en pogingen deze wettelijk te weerstaan. Als kind zat ik altijd op de voorbank, zonder bescherming, zoals alle kinderen toen van mijn leeftijd. Het is verbazend hoe mijn generatie de twintig heeft gehaald! Als ik tijdens die twee verkeersongelukken van mij – een met zestien jaar en de andere met zevenenvijftig jaar – veiligheidsgordels had gedragen, dan zou ik het in beide gevallen niet hebben overleefd. Ik kon me namelijk bewegen in de auto die over de kop ging en waarbij het dak tot op het chassis werd ingedrukt.

Het zal een uitzondering zijn geweest, althans zo keek iedereen er tegenaan. Maar als volgens jouw *Oneindige Ik* jouw tijd als Speler voorbij is, zal geen veiligheidsgordel je kunnen helpen of beschermen.

Ik zeg niet dat het dragen van een autogordel *verkeerd* is; ik zie alleen in dat die op angst is gebaseerd – uit angst voor een boze wereld of uit angst voor een agent met een bon – en vergoelijk het niet door het *logisch* of *nodig* te vinden.

* * *

Dan is er de mentale en emotionele bescherming tegen angst. Zoals geen verplichtingen aangaan, want je zou er eens spijt van kunnen krijgen. Of jezelf niet kwetsbaar opstellen, want het zou je kunnen schaden. Hou wat geld in achter de hand voor als er iets gebeurt.

Ik zou zo door kunnen gaan, maar zal dat niet doen. Je weet nu waar je angst voor kunt hebben; tijdens je transformatie in je cocon zul je meer onbekende angsten ontdekken.

Maar er zijn twee specifieke angsten die ik toch wil behandelen. Van de ene ben je vermoedelijk op de hoogte; angst voor de dood. De ander zul je mogelijk niet herkennen; angst voor het niet-zijn.

Er was ooit een populair gezegde: ‘Vandaag is de eerste dag van de rest van je leven.’ Ik vermoedt dat het de bedoeling was mensen ervan te overtuigen dat elke dag een nieuwe start, een nieuw begin was, die hun bevrijdde van hun verleden.

Geen slecht idee en het zou sommigen kunnen helpen, helemaal als het zorgt voor het achterlaten van oordelen. Maar hoewel die uitspraak oppervlakkig gezien waar lijkt, weten we beide dat het zo niet in elkaar zit.

Toen kwam: ‘Leef of vandaag je laatste dag is,’ of zoals Mahatma Gandhi gezegd zou hebben: ‘Leef alsof je morgen zult sterven.’

Ook niet slecht; beter zelfs. Als vandaag je laatste dag zou zijn, zou je waarschijnlijk al het *zouden* en *moeten* aan de kant gooien en je gaan wijden aan dat, wat je enthousiast maakt en vreugde geeft. In feite kunnen we ieder moment zo leven, ongeacht ons idee over wanneer we zullen sterven.

Er is een gezegde van Amerikaanse indianen: ‘Vandaag is een goede dag om te sterven.’ Zou je dat op dit moment tegen jezelf kunnen zeggen? Als je vandaag zou sterven, zou je dan nog ergens spijt van hebben, verdriet of wroeging? Zou je op dit moment de dood met open armen tegemoet kunnen treden? Je zult merken dat dit je houding wordt als je wat verder komt in je cocon, en je alle angsten die je met je mee draagt achter je hebt gelaten.

Maar nu begin ik op een new age filosoof te lijken die vindt dat we geen angst voor de dood moeten hebben; en dat is niet de bedoeling. Ik probeer te zeggen dat we geen weerstand tegen de dood moeten hebben, maar deze recht in de ogen moeten kijken, hem te omarmen, hem dagelijks in ons om te laten gaan en tot een compagnon te maken. Ik wil aangeven dat we de dood niet als *slecht* of *verkeerd* moeten zien en het leven als *goed*, om niet in dualiteit te leven als het op leven en dood aankomt.

Het is gebleken dat grotere geesten dan de mijne deze gedachten hebben weergegeven. Wolfgang Amadeus Mozart bijvoorbeeld:

Als de dood, als we die nader bekijken, het ware doel van ons bestaan is, dan heb ik de laatste paar jaar een nauwe band met deze trouwe vriend van de mensheid gekregen; dan is zijn aangezicht voor mij niet langer afschrikwekkend, maar werkelijk zeer rustgevend en troostend! En ik dank God voor zijn genadig geschonken gelegenheid te mogen leren, dat de dood de sleutel is die de deur naar het ware geluk zal openen.³

...en Michel de Montaigne:

De dood heeft ons ieder moment bij het nekvel... Laten we tegenover de gebruikelijke eens een tegenovergestelde houding aannemen, om hem van zijn grootste voorsprong op ons te ontdoen; laten we de dood ontdoen van zijn vreemdheid, laten we naar hem toegaan, laten we aan hem wennen; laten we aan niets anders denken dan aan de dood. We weten waar de dood ons wacht: laten we dus overál op hem wachten. Het beoefenen van de dood is het beoefenen van vrijheid. Een man die heeft geleerd te sterven, heeft afgeleerd slaaf te zijn.⁴

...en Sogyal Rinpoche:

Misschien is de diepste reden waarom we angst hebben voor de dood die, waarbij we niet weten wie we zijn. We geloven in een persoonlijke, unieke en aparte identiteit – maar als we het aandurven die te onderzoeken, dan vinden we dat deze identiteit volledig afhankelijk is van een eindeloze collectie zaken die deze opkloppen: onze naam, onze biografie, onze partner, familie, thuis, baan, vrienden, creditcards... We vertrouwen op hun kwetsbare en tijdelijke steun. Als dat eens

allemaal weggenomen zou worden, weten we dan nog wie we zijn? Zonder familiebanden zijn we op onszelf aangewezen, iemand die we niet kennen, een belastende vreemde waar we de hele tijd mee moeten leven maar niet echt hebben leren kennen. Proberen we daarom ieder moment in te vullen met lawaai of activiteit, desnoods saai en triviaal, zodat we nooit in stilte alleen met deze vreemde hoeven te zijn?... Door je voor te bereiden op de dood realiseer je al gauw dat je jouw leven gaat bezien – het nu – en daarmee de waarheid over jezelf. De dood is als een spiegel, waarin de werkelijke waarheid van je leven wordt gereflecteerd.⁵

...en de Dalai Lama:

De grondslag van het gehele pad is de gewaarwording van de dood. Totdat je deze gewaarwording hebt ontwikkeld, worden alle andere oefeningen belemmerd.

...en Socrates:

Bang zijn voor de dood vrienden, is niets anders dan te denken dat we verstandig zijn zonder dat we het zijn, want het is denken iets te weten terwijl je niet weet. Van alles wat de mens bekend is, is de dood mogelijk het beste wat hem kan overkomen: maar men heeft er angst voor, alsof men weet dat deze het grootste kwaad is. Wat is dit voor beschamende domheid, te denken iets te weten wat je niet weet?

Ook Jed McKenna heeft iets over de dood te zeggen:

We hebben de dood uit het leven gehaald, waardoor we onbewust leven. Natuurlijk is de dood nooit vertrokken, we hebben ons er alleen van afgekeerd en doen alsof die er niet is. Als we wakker willen worden – en dat is een erg grote áls – dan dient de dood weer in ons leven welkom te zijn. De dood is onze persoonlijke Zen meester, onze krachtbron, onze weg naar luciditeit; we moeten stoppen er in blinde paniek voor weg te lopen. We hoeven alleen maar te stoppen en ons om te draaien, en daar is hij dan, vlakbij, ons aanstarend met een glazige blik, de vinger op ons gericht, iedere seconde van ons leven...

Nu leef ik met een voortdurend doodsbesef, mijn droomstaat waar eens angst en doodsontkenning waren is ermee overgoten. De dood is het diamanten hart van mijn droomstaat. Het geeft waarde aan alles wat ik zie... De dood geeft het leven waarde. Doodsbesef is levensbesef. Doodsontkenning is levensontkenning. Ik heb mijn dood lief. Die heeft mijn leven mogelijk gemaakt. Er zou zonder geen ontwaken zijn. Hij laat me de waarde van dingen zien. Zo weet ik wat schoonheid is. Daarom ben dankbaar in plaats van angstig. Zo onderscheidt ik het kind(mens) van de volwassene(mens), slaap van waken. Zo kan ik zien of de dood vóór of achter iemand loopt... Dit is niet de dood als abstractie, het is de dood in de meest persoonlijke en intieme zin; jouw dood. De dood geeft betekenis aan de droom; de droomstaat schaduw van het niet-zelf. De dood is de boeman. Je kunt hem niet doden, je ervoor verbergen of weglopen, je kunt je alleen naar hem toekeren of van hem afkeren. Als

*je naar hem toekeert, wees dan vriendelijk, omarm hem, niet oppervlakkig maar als jouw waarheidsessentie; dan is de dood de demon waarmee je iedere strijd aangaat.*⁶

Mooi gezegd!

Maar begrijp me alsjeblieft niet verkeerd. Als tijdens het scubaduiken mijn luchttoevoer het begeeft, zal ik niet stil blijven zitten en rustig de dood laten komen. Het is natuurlijk afhankelijk van de omstandigheden, maar ik zou waarschijnlijk proberen naar de oppervlakte te komen, proberen te overleven, om hoe dan ook lucht te krijgen – niet uit doodsangst, maar boven alles uit instinkt. Ik zou bij het opstijgen naar lucht evengoed genieten van dat wat ik het liefste doe – duiken in de oceaan tussen vissen, walvissen en dolfijnen.

Ooit heb ik zo'n ervaring gehad. Ik verloor op de snelweg met 120 km per uur en cruisecontrol de macht over het stuur, waarbij ik kantelde en over de kop ging. Mijn eerste gedachte was: 'ga ik op deze manier dood?' Ik herinner me dat dit zonder emotie, verzet of paniek gepaard ging; en het antwoord kwam onmiddellijk, *Nee*. Daarop bleef ik volkomen rustig, geen verzet, niet probeerend het rollen te stoppen of me ertegen te beschermen. Alleen maar meegaan met de stroom van de gebeurtenis, mijn lijf mee laten bewegen als de auto dat aangaf. Deze fysieke overgave was zonder twijfel mijn geluk, anders was ik bij de eerste tuimeling al door het naar binnen komende autodak omgekomen.

Zou ik anders hebben gereageerd als het terugkomende antwoord: 'Ja, zo ziet jouw dood eruit' was geweest? Ik betwijfel het. Wat voor zin zou verzet dan hebben gehad?

* * *

Oordelen, geloof, meningen en angst voor de dood. Ik liep tegen een mooi voorbeeld op dat al deze dingen in zich verenigd...

We beginnen met doodsangst, dus met alles wat de dood kan veroorzaken. Huidkanker doet dat en we hebben er daarom angst voor. Er wordt gezegd en let op het oordeel, dat blootstelling aan de zon *slecht* voor je is want het kan huidkanker veroorzaken. We geloven dat we ons tegen de schadelijke straling van de zon moeten beschermen en zijn dus van mening dat we nooit zonder zonnebrand de zon in moeten gaan, anders krijgen we huidkanker en gaan we dood.

Laten we eens naar de waarheid kijken. Tot 1950 kwam huidkanker zelden voor, dezelfde tijd dat Coppertone met zijn gepatenteerde zonnebrand op de markt kwam en de beroemde Coppertone-Girl creëerde. Nogmaals, het was na 1950 dat er zich gevallen van huidkanker gingen voordoen⁷, wat (toevallig?) samenviel met Coppertone's marketing van *sunscreen*⁸. Toen tussen 1950 en 2010 steeds meer mensen *sunscreen* gingen gebruiken, werd huidkanker de *meest* voorkomende soort kanker in de U.S.⁹ met elk jaar steeds meer gevallen, dan bij andere gecombineerde kankersoorten zoals borst, prostaat, longen en darmkanker¹⁰. Dit terwijl er sinds 1970 een toename in de verkoop van *sunscreen* producten was van 3000%.¹¹

Dat werpt een vraag op: 'Bescherm *sunscreen* tegen huidkanker of veroorzaakt het die juist?' Is het niet vreemd dat des te meer mensen *sunscreen* gebruiken om zich tegen huidkanker te beschermen, er des te meer huidkanker voorkomt?

We verzetten ons tegen de dood, verzetten ons tegen de zon, verzetten ons tegen huidkanker; en we deden het massaal. Het gevolg van dit verzet zijn de maatregelen die dat wat we vrezen, moeten helpen voorkomen. En dat resulteert, uiteraard, in meer huidkanker en meer doden; we zijn terug bij: ‘Wat je blijft weerstaan, blijft bestaan.’

Zo werkt het in het filmtheater en is een voorbeeld van wat je in je cocon tegenkomt; werk dit eens met terugwerkende kracht uit. Ga er eens in graven om het onderliggende geloof en de meningen bloot te leggen en probeer de oordelen te vinden die tot dat geloof geleid hebben; stop niet voordat je de angst gevonden hebt waarmee het allemaal begon. Dat is spirituele autolyse, het jezelf vragen: ‘Is die angst waar?’

Vermoedelijk weet je al waarom je zelf niet zonder zonnebrand de zon ingaat. Dat zal zijn om je tegen de schadelijke straling van de zon te beschermen. Van daaruit zou je het oordeel kunnen vinden, dat blootstelling aan de zon *schadelijk* is en huidkanker kan veroorzaken. Vanaf daar is het nog maar een kleine stap, van angst voor huidkanker naar die voor de dood.

*Alle emoties zijn bindingen, en de energiebron van bindingen is angst.*¹²

Op dit punt wil ik herhalen, dat de keus altijd bij jezelf ligt. Je besluit zelf of je die angsten fijn vindt, dat ze *goed* zijn en gerechtvaardigd en dat er geen reden is ze van de hand te doen. Ik wil je nergens van overtuigen. Mijn taak als scout bestaat slechts uit wijzen op die keuze, om door te gaan met in angst te leven, of om vrij te zijn als een vlinder.

* * *

Hoe je met doodsangst omgaat? Door de dood tot vriend te maken, je levenspartner en dagelijkse metgezel. Heet hem welkom, omarm en waardeer hem. Heb er begrip voor, zie ernaar uit, en stop boven alles met hem te beoordelen en te weerstaan...

*Het contempleren op de dood, op onze houding daarover, is een krachtige en waarachtige meditatie. Doodsgewaarwording is ware zazen, een universele spirituele oefening, de enige die je ooit nodig hebt en iedereen zou moeten doen, en ja, doe daarom het nodige om deze levensgewaarwording in je leven te brengen. Maak van het denken aan de dood een gewoonte iedere keer als je op een klok kijkt, iedere keer als je eet, iedere keer als je naar de badkamer gaat. Maak iedere dag een wandeling, alleen, en bedenk wat het is te leven, adem te halen. Zie het niet als een oefening, niet als iets waar je in moet geloven als een bevestiging. Het is iets dat echt is en centraal staat bij iedere gedachte of handeling. Als je zou weten dat je morgen zou sterven, wat zou je vandaag dan doen? En waarom doe ja dat potdomme dan niet?*¹³

In de basis gaat dit over loslaten, van de bindingen aan het leven zelf, over het afpellen van egolagen die je identiteit bepalen en je gedrag dicteren en gebaseerd zijn op angst voor de dood. Een grote stap om te nemen.

Maar niet de grootste.

In het proces waarbij je de dood met overtuiging zal gaan omarmen, zul je ontdekken dat er nog een grotere angst is, een basale angst, verborgen en krachtig, waar de angst voor de dood uit voortkomt en groeit. Het is de angst voor niet-zijn. Net als bij een ijsberg, steekt de angst voor de dood boven het water uit, maar de angst voor het niet-zijn zit als het grootste deel onder water, waar je het niet kunt zien. En net als de Titanic zul je die ijsberg raken, gegarandeerd. En hoe je om zult gaan met die aanvaring, met die angst voor niet-zijn, zal van je transformatie tot vlinder afhangen.

Laten we daarom eens naar deze angst voor niet-zijn kijken.

Zoals we besproken hebben geeft een *Oneindige Ik* aan een nieuw gecreëerde Speler de vrije wil. Misschien hoefde niet eens en is het ook niet opgelegd door De Chef, maar zo werkt het Mensenspel wel op zijn best, met Spelers die met een volledige vrije wil op de ervaringen van hun *Oneindige Ik* naar keuze kunnen reageren.

Voor deze vrije wil naar keuze bij de reacties is een zekere mate van zelfbewustzijn nodig. Dit zelfbewustzijn is de persoonlijkheidsconstructie dat we het *ego* noemen.

Tijdens onze reacties op de angsten die uit oordelen voortkomen, bouwen we laag op laag op dit ego – elke met een eigen onechte identiteit – en de som van deze lagen vormt onze overheersende identiteit, de persoonlijkheidsconstructie die we *Ik* noemen.

In het filmtheater speelt het ego een belangrijke rol; we zijn ons gaan identificeren met dat ego, zijn gaan denken dat we dat zijn. Als we daarom eenmaal in de cocon het ego laag voor laag gaan vernietigen, dan kunnen we van dat ego tegenwerking verwachten.

Kort gezegd zal het ego voor zijn leven vechten en zal ons doen geloven dat we iets zijn wat we niet zijn – ego – en dat we er niet zonder kunnen leven.

De angst die zich dan aandient gaat over wat we zijn als we geen ego zijn. Met andere woorden, de angst om zonder ego niets te zijn – de angst voor niet-zijn.

Vanaf het begin van de geschiedschrijving tot op heden, hebben alle religies, spirituele filosofieën en geloofssystemen (inclusief recente new age theorieën) iets gemeen: een oplossing voor deze niet-zijn angst: het idee dat we een onsterfelijke ziel hebben die na onze fysieke dood blijft voortbestaan.

Wat is hiervan waar? Doorstaat dat een test met spirituele autolyse? Is er bewijs, zijn er aanwijzingen dat we meer zijn dan een tijdelijk zelfbewustzijn dat zal verdwijnen als we dood gaan? Is het idee van een ziel en de onsterfelijkheid van die ziel eenvoudig de oplossing? Een oplossing voor die angst voor niet-zijn die leidt naar oordelen, aannames en meningen? Of zou het kunnen zijn dat het *onsterfelijk* zijn weer een andere egolaag is, die we los moeten laten?

Zelf zie ik me als Speler net zo in een spel als Douglas Hall dat ontdekt in de film *The Thirteen Floor*. Daarvan kun je met zekerheid zeggen dat zijn ware *Ik* de dood van zijn lichaam zal overleven. Misschien zal ik dan net als Douglas een ander niveau ontdekken, een ander spel. Maar dat valt nog te bezien; in het hier en nu is er niets dat daarop wijst.

Voor het moment is dat theorie en speculatie, maar kan werkelijkheid worden bij voortgang in je cocon, als je steeds meer egolagen los laat; gegarandeerd dat de angst voor niet-zijn zich dan met volle kracht zal aandienen. Als je doorgaat met je transformatie tot vlinder, zul je de antwoorden op deze vragen zelf gaan beantwoorden.

EINDNOTEN

1. Bijblijba.net, *Genesis, 3.9-10* – Verder lezen
2. Eigenhuis.nl, *Wat zijn de beste inbraakpreventiemiddelen?* – Verder lezen
3. Mozart, Wolfgang Amadeus, *in a letter to his father, Leopold* (c. 1787) – Verder lezen
4. de Montaigne, Michel, *essay entitled The Laws of Manu* – Verder lezen
5. Rinpoche, Sogyal, *The Tibetan Book of Living and Dying* – Verder lezen
6. McKenna, Jed, *The Enlightenment Trilogy* – Verder lezen
7. TropicalInfo.org, *Incidence of skin cancer* – Verder lezen
8. Wikipedia, *Sunscreen* – Verder lezen
9. Skin Cancer Foundation, *Skin Cancer Facts* – Verder lezen
10. *Ibid.* – Verder lezen
11. *Sunscreen: A Recipe for Disaster* – Verder lezen
12. McKenna, Jed, *Id.* – Verder lezen
13. *Ibid.* – Verder lezen

HOOFDSTUK 20

OVER MEZELF

Terug naar de inhoudsopgave

Eindelijk heb dan nu, met uitzicht op de Stille Oceaan, de gelegenheid om iets over mijn gevoel te vertellen, nu mijn vorming tot vlinder aanstaande is.

Het leven is voor mij vol enthousiasme, vreugde, verwondering, plezier, gelach, verrassingen, voldoening, rust en in het bijzonder gemoedsrust.

Ik maak me nergens meer zorgen over, speciaal niet over geld. Uit persoonlijke ervaring en door testen en uitdagen ben ik er zeker van, dat mijn *Oneindige Ik* me zal geven wat ik voor mijn ervaringen nodig heb en dat dit altijd zo is geweest. Als dat niet zo was, dan waren die ervaringen niet voor mij bedoeld. Aan deze zijde van Het Veld heb ik niet het vermogen deze voor mijzelf te creëren. Eigenlijk heb ik geen idee waar het geld steeds vandaan komt en dat hoeft ook niet. Het zal er zijn, uit bronnen die ik niet verwacht of kan bedenken. (Zie hoofdstuk dertig, *Geld*, in deel drie.)

Ik vertrouw volledig op mijn *Oneindige Ik*, omdat ik ervaringen heb gehad die hebben bewezen dat dit vertrouwen terecht is; daarom kost me dat geen moeite. Voor mijn *Oneindige Ik* ben ik zijn representant in het Mensenspel; het houdt van me en zorgt voor me en zal het de juiste ervaringen voor me creëren – zoals het altijd al heeft gedaan – tot op het kleinste detail. (Zie hoofdstuk negenentwintig, *Vertrouwen*, in deel drie.)

Zelf heb ik geen persoonlijke behoeften of wensen, hoewel ik wel mijn voorkeuren heb zoals ik heb uitgelegd. Ik denk nooit aan wat ik *niet* heb, maar heb waardering voor wat ik *wel* heb. Behoeften en wensen zijn vaak gebaseerd op oordelen, omdat we denken dat het *beter* is dat te hebben. De waarheid is dat hetgeen je nodig hebt altijd al vlak voor je neus aanwezig is, als je die oordelen maar achter je laat.

Ik hou geen rekening met de toekomst en vraag me nu af of het verleden wel ooit bestaan heeft. Ik heb geen doelstellingen, geen agenda's, er is niets wat ik zou moeten. Ik leef voor het moment.

En toch heb ik nog mijn dromen. Rudyard Kipling zegt dat mooi en zijn gedicht *If*:

*If you can dream and not make dreams your master,
If you can think and not make thoughts your aim,
If you can meet with Triumph and Disaster,
And treat those two imposters just the same.¹*

Ik heb weinig problemen en conflicten en ben vrijwel zonder pijn en lijden, op één uitzondering na, waarover ik het verderop zal hebben.

Ik ben vrij van 's werelds dualiteit, wat betekent dat ik *goed* en *kwaad* gewoon niet zie. Soms heb ik over iets *daarbuiten* nog wel eens een oordeel, dat ik dan als een achtergebleven egolaag beschouw. Ik vertrouw hierbij op mijn *Oneindige Ik*, die voor mij de hologrammen zal creëren waarmee ik die kan verwerken; verder hoef ik nergens rekening mee te houden. Het is overigens al even geleden sinds de laatste van enige betekenis voorbij kwam.

Meestal zie alleen maar volmaaktheid om me heen, niet alleen in de voor mij gecreëerde wereld, maar ook in oorlogen, geweld, pijn en lijden. Immers, uit eigen ervaringen, testen en uitdagingen weet ik dat dit model onecht is; dat het een spel is, door bewustzijn, in bewustzijn en voor bewustzijn.

Mijn omgang met andere mensen met de wereld en met mijzelf gaat zoals ik me altijd heb gewenst. Ik heb een fijne familie en veel vrienden; ik hou van ze maar heb er geen bindingen mee. Ik behoor tot geen enkele groep en voel me nooit eenzaam of alleen.

's Morgens sta ik met enthousiasme en verwachtingsvol op, nieuwsgierig naar wat mijn *Oneindige Ik* voor mij in petto heeft die dag.

Het is een prettig om te weten dat ik voor mijn ervaringen niets hoeft te doen, niet na hoeft te denken of ik iets moet laten gebeuren. Zolang mijn *Oneindige Ik* mij als Speler wil, weet ik uit ervaring dat het voor alles wat ik nodig heb zal zorgen en dat ik niet steeds de eindjes aan elkaar hoeft te knopen. En het is een hele opluchting te weten dat ik nooit iets *fout* heb gedaan en ook nooit iets *fout* zal doen; dat iedere reactie en respons op ervaringen voor mijn *Oneindige Ik* van waarde is, dat geen enkele reactie *beter* of *slechter* is dan de andere.

Ik verwonder me iedere dag over de schoonheid en de luister van de wereld om me heen. Hier ben ik dan, aan de Middellandse-Zee kust van Spanje, omgeven door water, bomen, strand, blauwe lucht en warmte..., een hologram en een schepper dat me in constante verwondering brengen. Ik lach veel, voel dankbaarheid en vraag me (retorisch) af hoe ik hier terecht ben gekomen, verwondert over het holografisch universum als geheel. Het is geweldig hoe iedere Speler een eigen unieke en onafhankelijke holografische ervaring heeft, hoe deze hologrammen naadloos en volmaakt met elkaar integreren en zo elkaar iets kunnen schenken. Wat een geweldig spel!

Mediteren of bidden doe ik niet, ik probeer klaarwakker te zijn om op de rimpelingen van het universum te letten, deze te volgen zonder sturen, dus met 'losse handen'. (Iets voor een koan?)

Ik observeer – ben *getuige* – van wat er om me heen gebeurt, met andere mensen, met plaatsen en dingen, zonder er bij betrokken te raken of er binding mee te hebben. En hoewel ik het iedereen al het mooie gun wat ik zelf meemaak, weet ik dat hun ervaringen ook volmaakt zijn, dat verandering in hun ervaringen om een zelf genomen besluiten vragen, om reacties, en dat ik daarbij niets anders kan doen dan de *verandering* te zijn die ik hun toewens.

Ik heb geen angst voor de dood of voor niet-zijn. Totdat anders blijkt neem ik aan dat als dit lichaam sterft, mijn rol als Speler in dit Spel voorbij is; ik heb daar vrede mee. Het is dan een prachtige rit geweest. Mijn gevoelens als Speler zullen dan naar mijn *Oneindige Ik* zijn gezonden en zullen van die oneindige toestand deel gaan uitmaken.

Omdat ik niet langer al die egolagen met me meedraag die mijn identiteit definieerden en bepaalden, voel ik me ontspannen en opgelucht. Ik hoeft niet langer vader, echtgenoot, ex-echtgenoot, zoon, geliefde, vriend, coach, leraar, mentor, student, musicus, politicus, piloot, chiropractor, zakenman, manager, of de man van twaalf ambachten en dertien ongelukken te zijn. Weldra zal ik ook geen *scout* meer zijn en volledig vrij zijn om mezelf te zijn, wat niets is.

Om kort te gaan, is het leven voor me meer dan ik ooit had verwacht; wat ik nu ben, daar heb ik jaren en jaren op gehoopt, en ik ben nog niet eens volledig getransformeerd tot vlinder. Wie weet wat er nog gaat komen.

Ik weet dat ik mijn taak heb volbracht, omdat ik nu weet wat die taak inhoudt en waarom ik hier ben.

Ik ben de Speler van mijn *Oneindige Ik* en ben gecreëerd om mee te doen in het Mensenspel; ik voel me hierdoor vereerd en bevoorrecht en verder niets. Ik heb het opgegeven om iets te zijn wat ik niet ben. Dat noem ik ‘sereniteit van zijn,’ dat is de zijnsstaat van volledige acceptatie en waardering voor ‘wie ik ben.’

* * *

Ik herinner me een zeiltocht over de oostelijke Atlantische Oceaan, van Madeira naar Tenerife op de Canarische eilanden...

Het was een nacht als in een droom. Ik stond aan het roer van de *Kairos*, een schoener van tachtig voet, en keek op naar de nachtelijke hemel die bezaaid was met sterren. Er was geen enkel licht, geen land in zicht. Een gunstige wind vulde de zeilen en het enige geluid was dat van het schip op een vredige zee. Nu en dan trokken dolfijnen groene fosforescerende sporen voor de boeg.

Ik was alleen aan dek. Er waren nog twintig anderen aan boord, voor een workshop van een week, plus een twaalfstal prachtige vrouwen die *Ja* zouden zeggen als ik ze zou vragen. Op dit uur echter sliepen ze, benedendeks, erop vertrouwend dat ik ze veilig naar hun bestemming zou brengen.

‘Kan er iets volmaakter zijn?’ dacht ik, terwijl ik het schip op koers hield.

Maar bij de volgende gedachte vervloog de droom.

‘Waarom ben ik dan niet gelukkig?’

En het was waar: Als ik eerlijk was over mijn gevoel, nu zo’n vijftien jaar geleden, dan voelde ik me niet gelukkig. Daar stond ik, vijftig jaar oud, omgeven met alles wat ik van het leven verwachtte. Zelfs meer dan waar ik om gevraagd had. Dit was er dus bereikt. Ik trof mezelf aan in een situatie die me rechtstreeks naar het Nirwana zou kunnen voeren. Hier had ik mijn hele leven aan gewerkt en op gehoopt; en toch was ik niet gelukkig.

In die tijd zat ik nog in het filmtheater, uiteraard, waarin je sowieso niet gelukkig kunt zijn. Maar wat voor mij interessant is, is om die situatie te vergelijken met het heden, nu zo’n vijftien jaar later, om in te zien dat het omgekeerde waar is. Nu voel ik me *echt* gelukkig, onafhankelijk van wat er om me heen gebeurt.

* * *

Volgens Jed McKenna kom je met spirituele autolyse op een punt dat je *klaar* bent...

Een paar mijl van ons huis bij een kruispunt, kwam Paul naast me lopen. Dat beviel me wel. Het bevalt me altijd om te zien hoe iemand op een punt komt waar ik dacht dat Paul was aangeland. Hij kwam zwijgend met me mee lopen. Het duurde tien minuten voor hij zei: ‘Ik ben klaar.’ Ik lachte en er ging warmte door mijn hart. Verwarmd door herinnering, de dag dat ik tot dezelfde verrassende en onmiskenbare conclusie was gekomen, warmte voor de keren dat ik het van anderen had gehoord. Warmte dat iemands reis hier eindigt en warmte voor wat nog gaat komen. Zo is het als je aankomt; geen toeters en bellen, geen stralende achtergrondverlichting, geen

engelenkoren. Zoals Layman P'ang het zegt: 'je bent maar een gewone jongen die klaar is met zijn werk.' 'Ik heb geen vragen meer,' zei Paul. Daarmee bedoelde hij niet dat hij geen vragen meer voor mij had, maar bedoelde dat hij geen vragen meer had, punt. Zo dus, op die manier kom je aan het eind, je bent gewoon klaar.²

Er zijn geen vragen meer, niet van enig belang tenminste; maar ik kan niet zeggen dat ik *klaar* ben. Dat ben ik nog niet en ik weet het. Ik zit nog in mijn cocon en hoewel ik het voor me zie als een stralend licht aan het einde van de tunnel, is de Stille Oceaan nog steeds een eindje bij me vandaan.

Het is me gelukt om de Rocky Mountains over te komen, maar de klim over de Divide³ was moeilijk en vol met inperkingen; ik ben de grote North American Desert overgestoken⁴, waar ik de bagage heb achtergelaten die ik onderweg had verzameld, om te overleven; en ik ben over de Sierra Nevada gekomen⁵, de laatste *ups* en *downs* voordat de oceaan wordt bereikt.

Tijdens dit proces heb ik een veilige reisroute gevonden, ook voor anderen – geen gemakkelijke route, maar een veilige route – voor hen die haar ook willen gaan. Ik heb besloten hier te stoppen en als scout *rapport* uit te brengen, over wat ik tot dusver heb ontdekt, voordat ik details vergeet of de motivatie verlies.

Voordat ik de oceaan zal bereiken heb ik nog een stevige egolaag te verwerken. Het heeft met het lichaam te maken en zo lang ik nog in mijn cocon zit wacht die op me.

Robert Scheinfeld noemt deze bagagepakketten *eieren* – emotionele eieren, geldeieren, angsteieren, enz. – die we dienen te openen, om dat wat erin zit te verwerken.

Het lichaam*sei* is voor het ego misschien wel het laatste en moeilijkste om los te laten, althans bij mij, maar waarschijnlijk bij velen. Uiteindelijk identificeren we ons behoorlijk met het lichaam; het bepaalt in grote mate wie we denken te zijn. Ook als een Volwasmens aan het idee went dat er geen *daarbuiten* daar buiten is – dat niets wat in het holografisch universum wordt waargenomen echt is – is er de neiging dat buiten beschouwing te laten, en nog steeds te denken dat *het* echt is, dat het lichaam echt is en al het andere niet.

Ik had moeite met het verwerken van mijn mentale, spirituele en emotionele *eieren*, maar ik vind het verwerken van mijn fysieke *ei* wel bijzonder moeilijk. Met het loslaten van oordelen, angsten en de daarmee verbonden egolagen, had ik als het om het *daarbuiten* ging weinig moeite. Maar voor mijn lijf gaat dat niet op.

Ik werk er nu aan en heb zelfs enige vooruitgang geboekt, maar het is net of mijn ego weet dat dit de laatste loodjes zijn voorafgaand aan zijn virtuele vernietiging en uit alle macht terugvecht. Ik zie mezelf op een heuveltop naar de oceaan kijken, wetende dat mijn lichaam me in deze conditie daar níet naartoe kan brengen. Tijdens de reis over de Rockies, door de woestijn en over de Sierra Nevada heb ik dat vaak in me om laten gaan, en ik moet toegeven dat ik dit tijdens mijn filmtheaterperiode heb verwaarloosd.

Waar het op neerkomt is dat ik veel fysieke pijn heb.

Echter... Ik kan je melden dat de pijn onecht is en dat het lichaam onecht is. Ik kan je melden dat het lichaam slechts een hologram is en in een oogwenk kan veranderen en over een minuut volledig pijnvrij zou kunnen zijn, zoals bij gedocumenteerde gevallen van meervoudige persoonlijkheidsstoornissen is bewezen:

Een meervoudige persoonlijkheidsstoornis of DIS is een bizar syndroom waarbij twee of meerdere gescheiden persoonlijkheden in één lichaam voorkomen. Slachtoffers van deze stoornis, de 'meervoudigen', zijn zich daar vaak niet van bewust. Ze realiseren zich niet dat hun lichaam van hand tot hand gaat tussen verschillende persoonlijkheden en vinden eerder dat ze lijden aan een vorm van geheugenverlies, verwarring of black-outs. Er kan bij meervoudigen sprake zijn van acht tot dertien persoonlijkheden, hoewel er bij supermeervoudigen wel meer dan honderd subpersoonlijkheden kunnen voorkomen...

Deze vorm van meervoudigheid kan als het ultieme voorbeeld van 'fragmentatie' worden gezien zoals de kwantumfysicus David Bohm het noemt. Het interessante is, dat als de psyche zichzelf fragmenteert, het niet in kartelige brokstukken uiteen valt, maar een collectie wordt van kleinere eenheden, compleet en zelfonderhoudend met eigen angsten, motivaties en wensen. Ze zijn met de dynamiek van de originele persoonlijkheid verbonden, wat suggereert dat er een soort van holografisch proces bij betrokken is...

Een andere bijzondere eigenschap is, dat bij meervoudigen verschillende persoonlijkheid verschillende hersengolfpatronen laten zien. Dat is opmerkelijk omdat, volgens Frank Putnam, psychiater aan de National Institute of Health die dit fenomeen heeft bestudeerd, normaal gesproken iemands hersengolfpatronen niet veranderen, zelfs niet bij extreme emoties. En omdat hersengolfpatronen zich niet tot een enkel neuron of tot een groep van neuronen beperken, maar een eigenschap is van het gehele brein, suggereert ook dit dat er een holografisch proces aan het werk is. Net zoals een meervoudig hologrambeeld vele complete scènes kan bevatten en weergeven, zo kan het breinhologram waarschijnlijk op soortgelijke wijze meervoudige persoonlijkheden voortbrengen...

Net als de verschillende hersengolfpatronen, verschillen de subpersoonlijkheden bij een meervoudige ook psychisch van elkaar. Elk ervan heeft een eigen naam, eigen leeftijd, herinneringen en aanleg. Vaak hebben ze hun eigen handschrift en melden een eigen geslacht, culturele en raciale achtergrond, artistiek talent, vreemde taal en IQ.

Nóg opmerkelijker zijn de biologische verschillen die in het lichaam van een meervoudige bij persoonlijkheidsverwisseling kunnen optreden. Regelmatig verandert de medische conditie op mysterieuze wijze, als de ene persoonlijkheid een andere overneemt. Dr. Benner Braun van de International Society for the Study of Multiple Personality in Chicago, heeft een geval beschreven waarbij alle subpersoonlijkheden allergisch waren voor sinaasappelsap, behalve één. Als de man terwijl een allergische persoonlijkheid overheerste sinaasappelsap dronk, dan kreeg hij veel last van huiduitslag. Maar bij de niet allergische kon hij gewoon sinaasappelsap drinken en verdween de uitslag meteen...

Bij meervoudigen zijn het niet alleen de allergieën die schijnbaar aan en uit worden gezet. De twijfel over de onderbewuste invloed van een medicijn bij meervoudigen wordt op farmacologische tovenarijachtige wijze uitgebannen. Een dronken meervoudige kan bij verandering van persoonlijkheid ogenblikkelijk nuchter worden. Verschillende persoonlijkheden reageren verschillend op verschillende medicijnen. Braun beschrijft een geval waarbij 5 milligram diazepam, een kalmeringsmiddel, de ene persoonlijkheid verdoofde, terwijl op een andere zelfs 100

milligram geen enkel effect had. Vaak zijn bij meervoudigen één of meerdere persoonlijkheden kinderen, en als een volwassen persoonlijkheid na medicijngebruik werd overgenomen door een kind, dan was dit teveel voor het kind en was er sprake van een overdosis. Anesthesie bij meervoudigen geeft vaak problemen en er zijn verslagen van meervoudigen die wakker werden op de operatietafel als een niet verdoofde persoonlijkheid overnam.

Andere zaken die van persoonlijkheid tot persoonlijkheid kunnen variëren zijn: lidtekens, brandplekken, cysten en rechts- of linkshandigheid. Het gezichtsvermogen kan verschillen en er zijn meervoudigen die twee of drie verschillende brillen bij zich hebben voor hun verschillende persoonlijkheden. De ene kan kleurenblind zijn, de andere niet, en zelfs de kleur van de ogen kan verschillen. Er zijn gevallen van vrouwen die per maand twee of drie keer menstrueerden, omdat iedere subpersoonlijkheid haar eigen cyclus had. Spraakpatholoog Christy Ludlow ontdekte dat de stempatronen van meervoudige persoonlijkheden verschillen, een prestatie, want dat vraagt zo'n diepgaande fysiologische verandering, dat zelfs een kundig acteur zijn stem niet voldoende kan veranderen om zijn stempatroon te verbergen. Een meervoudige die voor diabetes werd opgenomen, verbaasde haar artsen door geen symptomen meer te hebben nadat ze was overgenomen door haar niet diabetische persoonlijkheid. Er zijn verslagen van epilepsie die kwam en ging, samen met het veranderen van persoonlijkheid, en psycholoog Robert A. Phillips Jr. rapporteert zelfs het ontstaan en verdwijnen van tumoren (overigens zonder te melden wat voor tumoren).

Meervoudigen herstellen vaak sneller dan normale individuen. Er zijn bijvoorbeeld verscheidene rapporten over derdegraads verbrandingen die buitengewoon snel genazen. De verbazingwekkendste is wel die van een onderzoekster – Dr. Cornelia Wilbur, een therapeute die haar pionierswerk met ene Sybil Dorsett beschijft in haar boek: Sybil – die ervan overtuigd is, dat meervoudigen minder snel verouderen als andere mensen...⁶

Het is waar. Mijn lichaam kan in een oogwenk veranderen; de pijn kan verdwijnen en ik zou totaal gezond kunnen zijn. Wat daarvoor nodig is, is dat mijn *Oneindige Ik* een nieuw hologram van mijn lichaam download en ik zou een tel later 'off and running' zijn.

Verstandelijk weet ik het allemaal, maar verdorie..., op dit moment is de pijn er nog steeds.

EINDNOTEN

1. Kipling, Rudyard, *If* – Verder lezen
2. McKenna, Jed, *The Enlightenment Trilogy* – Verder lezen
3. Wikipedia, *Continental Divide* – Verder lezen
4. Wikipedia, *North American Desert* – Verder lezen
5. Wikipedia, *Sierra Nevada* – Verder lezen
6. Talbot, Michael, *The Holographic universe*, pp. 74-76, 97-100 – Verder lezen

HOOFDSTUK 21

VLINDER WORDEN

Terug naar de inhoudsopgave

Waarom download mijn *Oneindige Ik* niet gewoon een gezond lichaam om die pijn weg te halen?

Het zou dat kunnen; daar ben ik zeker van. Maar daar gaat het bij een cocontransformatie niet om. Het gaat om het Proces dat nog aan de gang is. Daarom wil ik eerst het Proces afmaken voordat mij *Oneindige Ik* mij van mijn pijn verlost.

De laatste twee jaar heb ik op dit lichaamsei Roberts Proces honderden keren uitgevoerd en hebben een aantal oordelen aan het licht gebracht. Als gevolg van mijn Christelijk opvoeding als Kindmens en later als Volwasmens, mijn geloof in new age theorieën, beoordeelde ik het lichaam als *slecht*, dat het *fout* en onspiritueel was een lichaam te hebben. Ik dacht beter af te zijn zonder lichaam, dat het eerder een hinder dan een geschenk was; iets om *bovenuit* te groeien, iets wat mijn onsterfelijke ziel niet waardig was.

Na mijn verkeersongeluk nam mijn gewicht behoorlijk toe omdat ik me niet meer gemakkelijk kon bewegen, én ik mag graag lekker eten. Eten zonder behoorlijke lichaambeweging is echter geen goede combinatie. Resultaat is, dat ik vind dat ik te veel weeg, dat ik mezelf *dik* vind en me daarvoor schaam; daarmee oordeel ik en stel ik niet slechts een feit vast.

Daarom ben ik met mijn lichaam zoals het is niet gelukkig en zou nog het liefste helemaal geen lichaam hebben. Vermoedelijk zullen er in dit ei nog meer te verwerken oordelen zitten.

Ook heb ik enkele angsten blootgelegd die met het lichaam verband houden. Eén daarvan is, dat zonder een perfect en gezond lichaam, mensen je scoutinformatie niet meer serieus nemen. Ik heb mezelf schuldig gemaakt aan oordelen, over het celibaat van ‘heilige mannen,’ leraren en goeroes: ‘Hoe kan hij van wereldvrede spreken als hij niet eens in staat is een vredige relatie met een vrouw aan te gaan?’

In mezelf hoor ik daarom mensen zeggen: ‘Hoe kan hij over de sereniteit van zijn spreken als hij niet eens in staat is zijn lichaam zonder pijn en gezond te houden?’

Het heeft ook met ijdelheid te maken. Ik geef toe dat ik ijdel ben; een egolaag die ik nog niet kwijt ben. Ik was altijd trots op mijn verschijning, waarschijnlijk té trots. Het doet me goed als mensen zeggen dat ik er jonger uitzie dan ik ben. Ik gaf rond mijn twintigste met plezier handtekening uit als dé sterdrummer; rond mijn dertigste gaf ik die nog graag als mensen dachten dat ik Tom Selleck was, en rond mijn vijftigste nog steeds als ze in mij Kenny Rogers zagen; ik was er jaren van overtuigd dat Carly Simon over *mij* zong.

Een andere angst heeft met het sterven te maken. Wat ik in het vorige hoofdstuk schreef, dat ik ‘geen angst voor de dood’ heb, is waar. Sinds ik in reïncarnatie geloof heb ik geen angst voor de dood; toch heb ik angst voor het stervensproces en verzet me tegen langdurige en pijnlijke stervensprocessen. ‘Als mijn *Oneindige Ik* besluit dat mijn rol als Speler voorbij is,’ zo bad ik, ‘laat me dan snel gaan.’

Op 11 september, bij de aanslag op de Twin Towers, zag ik met groot medeleven hoe mensen vanaf hoge verdiepingen een zekere dood tegemoet sprongen. Ik voelde hun keuze, om niet binnen te blijven en langzaam te verbranden, maar om er snel en pijnloos een einde aan te maken. Zó zou ik het ook willen.

Maar zo lang als ik mijn lichaam veroordeel en me ertegen verzet, zo lang zal de pijn er ook zijn, dat weet ik. En hoewel ik veel aandacht aan dit lichaamseis heb gegeven, zit er blijkbaar nog meer om te verwerken. Ik doe mijn best om de pijn te waarderen, om mijn *Oneindige Ik* daarvoor te bedanken, voor de gelegenheid dit alles te verwerken. Ik ben nu op een punt waarbij ik oprecht zou willen dat de pijn blijft, totdat ik met de verwerking van dat ei klaar ben.

* * *

Tijdens de laatste weken, sinds ik aan dit hoofdstuk ben begonnen en aan het verwerken van de pijn, ben tegen een basisgeloof aangelopen, over het lichaam en over het leven in het algemeen. Het is het geloof in de wet van ‘oorzaak en gevolg’, dat bij iedereen in het Mensenspel een zeer krachtige basis blijkt te hebben.

Maar ik zit te kort in dat proces om er meer over te kunnen zeggen; is het eenvoudig nóg een geloof uit het filmtheater en onderdeel van het hologram zelf, zoals tijd en ruimte? De diabetes echter, bij een van de meervoudige persoonlijkheden uit het vorige hoofdstuk, wordt niet door een ziek lichaam *veroorzaakt*. Het verdwijnt immers als een andere persoonlijkheid overneemt.

Daarom kan ik nog geen scoutrapport over ‘oorzaak en gevolg’ geven. Dat zal moeten wachten en wordt misschien het onderwerp van een ander boek, tijdens mijn laatste coconfases.

* * *

Sinds ik weet dat alle pijn, oordelen en verzet als oorzaak heeft, vraag ik me af: ‘Waar verzet ik me tegen? Tegen vlinder worden?’

De waarheid gebiedt te zeggen, ja. Het lijkt niet op *angst*, zo ervaar ik het tenminste niet. Als ik voor me zie hoe ik als vlinder in mijn catamaran aan het zeilen ben, dan is dat een prachtig vreugdevol plaatje waar ik geen sprankje angst in kan vinden. Ik zie er zelfs met verlangen naar uit.

Ook ben ik me niet bewust van enige angst voor niet-zijn.

Maar zoals je niet bang voor de dood hoeft te zijn om toch angst voor het doodsproces te hebben, zo is er mogelijk een diep begraven angst voor het einde van de coconfase; angst voor het onbekende als je eenmaal vlinder bent en wat dit voor je relaties betekent; voor de mensen die je liefhebt zoals kinderen en kleinkinderen. (Ik weet dat ze niet *echt* zijn, maar hou evengoed van ze.) Ben ik werkelijk bereid om alles volledig los te laten als dat nodig is?

Eén van de problemen is dat de scouts die me mogelijk een idee over de eindfase kunnen geven, wat daarvoor vereist is – in het bijzonder over de relatie met andere Spelers waar ik veel om geef – dun gezaaid zijn en ver uit elkaar.

Jed McKenna spreekt zelden over familie, vrouw en kinderen. Hij heeft het over een lunch met zijn zuster...

Een bezoek aan je zuster en samen met haar lunchen zou geen verwarrende beproeving moeten zijn, maar was het wel. Is ze wel echt mijn zuster? Wat is de betekenis hiervan? We hebben gemeenschappelijke achtergronden en kennissen zoals kindertijd en ouders. Maar zijn mijn ouders werkelijk mijn ouders? Genetisch gezien is er een lichamelijk verband, maar degene die mijn kindertijd leefde is er niet meer. Het verleden met deze persoon is voor mij net zo belangrijk als wat ik in een brochure lees... Ik ben daarbij een acteur in een rol waar ik geen band mee heb en niet voor ben gemotiveerd... Eigenlijk is het niet echt verwarrend. Ik heb geen enkele twijfel over wie en wat ik ben. Het wonderlijke is dat wie en wat ik ben, geen relatie met deze knappe, professionele, salade etende vrouw tegenover me heeft ... Ik voel voor mijn zuster wat resten van genegenheid en als ze zou sterven zou ik bedroefd zijn omdat ze dan niet langer in de wereld is, maar dat er niet langer een band is, is een feit. Waarom vertel dit allemaal? Omdat dat het is wat ik doe. Ik hou verlichting tegen het licht en dit lijkt me een interessant gegeven binnen dit verhaal. Hoe ga je met mensen om die, voordat je ontwaakte uit je afgescheiden zelf, erg belangrijk voor je waren?¹

Dit lijkt niet erg bemoedigend.

De laatste keer dat ik Robert Scheinfeld ontmoette had hij een prachtig gezin, een warme en liefdevolle band met vrouw en kinderen. Maar daarna sprak hij over ‘de nacht van ziel’ wat met zijn familie had te maken, en ben er daarom niet meer zo zeker van. Het maakt echter niet uit, want ik zie Robert niet als iemand die naast scout binnenkort ook vlinder wordt. Ik zal dit in hoofdstuk drieëndertig van deel drie verder uitleggen.

Jesus was mogelijk een scout en kan zelfs vlinder zijn geweest. Ik vind de allegorische symbolen van zijn leven fascinerend; in het bijzonder de kruisiging (de dood van de rups) en zijn herrijzenis uit de grot drie dagen later (uit zijn cocon). Maar dat alles zal moeten wachten tot het volgende boek. Waar het om gaat is, dat Jesus vrouw en kinderen gehad schijnt te hebben, maar ze na zijn vlinderwording nooit meer heeft gezien; die gingen naar het zuiden van Frankrijk en hijzelf bracht de rest van zijn leven (en dood) in een gemeenschap in Kasjmir door.²

Er zijn mogelijk scouts die na hun vlinderwording zogenaamde normale en liefdevolle familierelaties onderhielden, maar ik ken hun verhalen niet.

Er is daarom een kans dat, na het voltooien van de transformatie in vlinder, communicatie met Spelers uit het filmtheater niet langer bestaat, wat mogelijk de reden is dat we nooit iets over vlinders horen of hun boeken kunnen lezen. Het is mogelijk dat de laatste stap uit de cocon, die van totaal *vertrouwen* is zonder anderen te laten weten hoe dat is. Iets wat Harrison Ford deed in zijn film *Indiana Jones and the last crusade*, waarbij hij van een rotswand moest afstappen met het risico in de diepte te vallen, niet wetend dat er een gecamoufleerde brug is die hem naar de andere kant bracht. (Zie de video [hier](#).)

Of het nu uit angst of uit enthousiasme is, maar ik moet toegeven dat ik eraan gedacht heb mijn uiteindelijke transformatie in vlinder uit te stellen en nog een tijdje in mijn cocon te blijven. Het zijn mogelijk maar gedachten die daar door mijn *Oneindige Ik* in mijn hologram zijn geplaatst. Maar zeker weet ik het nog niet.

Als ik de rimpelingen van het universum goed lees, dan zie ik een spel ontvouwen waar ik enthousiast en nieuwsgierig van wordt.

Veel van mijn vrienden en duizenden andere Volwasmensen staan op het punt het filmtheater te verlaten om te transformeren naar vlinder. De aardse omstandigheden lijken zich te intensiveren, zoals een stuk rubber dat tot het uiterste wordt uitgerekt voordat het scheurt. Hoeveel pijn, lijden en inperking zijn er nodig voordat de miljoenen Spelers zich zullen overgeven en gaan begrijpen dat het hun eigen oordelen en weerstand is die dit veroorzaken. Wanneer zijn we bereid om de onechte kennis en de egolagen uit het filmtheater te gaan verwerken?

Het zou prachtig zijn om aangemoedigd door het spel vele Volwasmensen hun cocon te zien betreden, waarna ze veilig op hun transformatie van vlinder afsteveneren. Alles is voor een massale exodus uit het filmtheater aanwezig; de weg is gebaad. Er zijn zelfs aanwijzingen dat de Aarde zelf – ook een Speler in het Mensenspel – ook gereed is voor een transformatie.

* * *

Bij experimenten zijn ratten in een waterdoolhof geplaatst en geobserveerd terwijl ze hun weg naar buiten zochten. Daarbij bleek dat ieder nieuwe generatie sneller leerde te ontsnappen. Na tien jaar ontsnapte de laatste generatie tien maal sneller dan de oorspronkelijke. Interessant is, dat ratten van hetzelfde geslacht maar in een ander deel van de wereld ook tien maal sneller ontsnapten, een fenomeen dat niet kan worden verklaard.³

Misschien ben ik wel van die eerste generatie en zullen die na mij hun weg sneller en gemakkelijker vinden.

Hierbij ben ik ook maar een rat net als de anderen, en ik wil dit boek niet beëindigen zonder hen die aan mij voorafgingen alle lof toe te zwaaien, omdat ze het mij bij het navigeren door mijn doolhof wat gemakkelijker hebben gemaakt, en wel in het bijzonder al die ratten die bij hun pogingen in het water zijn omgekomen.

Als de theorie van Rupert Sheldrake⁴ over morfogenetische resonantie juist is, dan zullen alle ratten na mij, tien maal sneller ontsnappen zonder omwegen, een proces wat zich wereldwijd kan verspreiden totdat er een kritieke massa wordt bereikt en alle ratten in vlinders veranderen.

Hoe ver kun je gaan met metaforen!

* * *

Hoe zal het er dan uitzien, als ik eenmaal de egolagen van mijn lichaam heb verwerkt?

Omdat ik niemand ken die al vlinder is geworden, is dat speculeren. Er moeten enkele zijn, maar ik heb geen idee waar.

Jed McKenna – wie hij dan ook mag zijn – beweert uit zijn cocon te zijn gekomen...

In de volgende tien jaar heb ik geprobeerd de wereld te begrijpen; een onechte wereld waarin ondanks dat, een onechte ik schijnt te resideren. De wakende droomstaat. Alsof de wereld van harde soliditeit in een schemerige luchtspiegeling was veranderd. Ik zag de wereld nog steeds zoals ik haar kende, maar vond geen

substantie. Mijn hand ging door alles wat ik aanraakte heen. Alles waar ik aan dacht werd opgelost. Waar ik naar keek, zag ik als door een mist, ook mijzelf. Ik bekeek mijzelf, en het was voor een moment als door een nevel voordat het verdween.

Mijn realiteit is nu die van een ontwaakte onwaarheidrealiserende staat, en is voor mij dezelfde als voor iedereen die dit ondergaat. Er zijn hier geen leraren en leerlingen. Er zijn geen leringen of overtuigingen, geen Hindoes, Boeddhisten, Jnanaïsten of Advaitaïsten; geen meesters, yogi's of swami's, geen lichaamsloze entiteiten, hogere energieën of superieure wezens. Ontwaakt is ontwaakt. Al het andere is het andere.⁵

Pel een ui af, laag voor laag, en wat hou je over? Niets. Je komt uiteindelijk niet bij de ui. Je komt uit bij de niet-ui. Voor het zelf geldt hetzelfde. Na het wegpellen van de egolagen kom je tot... het niet-zelf.

Volgens Jed duurt het tien jaar voordat je aan een leven als niet-zelf gewend raakt, aan het 'ontwaken uit de droomstaat,' te handelen zonder onechte kennis en een onecht ego. Zelf ben ik hier niet zeker van, omdat ik aanneem dat hij die tien jaar als vlinder buiten zijn cocon heeft geleefd. Ten eerste ben ik er niet zeker van of hij vlinder is; ten tweede zal ik dat niet eerder weten dan dat ik het zelf ben. Ik ben ervan overtuigd dat het een andere manier van leven is – een prachtige, vreugdevolle, vredige en inspirerende manier van leven – en daaraan zal moeten wennen.

* * *

Tijdens mijn tocht naar de Stille Oceaan kwamen veel vragen op, waarover ik in het volgende deel van dit boek een aantal opgedane antwoorden wil aanbieden. Maar eerst...

Het begon met Plato's grot, met de Kindmens die als een geketende gevangene is en alleen de wand vóór hem kan zien; die denkt dat de schaduwen vóór hem echt zijn; dat deze Kindmens ontdekt dat hij niet geketend is en opstaat en naar de achterkant van de grot loopt en daar het vuur en de mensen ziet die de oorzaak van de schaduwen op de grotwand zijn; dat deze nieuwe Volwasmens begint in te zien dat die schaduwen niet echt zijn; dat een aantal Volwasmensen uiteindelijk de grot verlaten door een deur achterin de grot.

Daarna veranderden de metaforen en vertelde ik over de Volwasmens die door de deur zijn cocon binnenging voor een transformatieproces, waarbij het zijn oordelen, overtuigingen, meningen, angsten en egolagen over wat hij als rups dacht te zijn, zou los laten.

Ook heb ik verteld dat ik in de eindfase van mijn cocon ben, met uitzicht op de Stille Oceaan, om binnenkort vlinder te worden, en dat iedereen die wil me hierbij kan vergezellen.

Door een sterke wil en het doorzettingsvermogen de waarheid te willen vinden, heb ik sereniteit van zijn gevonden, wat veel werk was met veel verwerking en ondersteuning van mijn *Oneindige Ik*. Hierbij heb ik ongenoegen gevolgd – fysiek en emotioneel – en heb zo oordelen ontdekt die tijdens mijn verblijf in het filmtheater zijn ontstaan. Daarbij heb ik angsten opgezocht en omhelst, speciaal die voor niet-zijn. Door egolagen bloot te leggen heb ik die achter me kunnen laten, één voor één, totdat er bijna niets meer over bleef. Ik heb mijn onechte zelf losgelaten en het niet-zelf gevonden.

Iedereen kan komen waar ik nu ook ben. Iedereen kan de Stille Oceaan bereiken en uit zijn cocon komen als vlinder. Aan mij is niets speciaals, niets *beters* dan bij anderen, en ik ben zeker niet *verlichter*. Het woord *verlichting* hoort in het filmtheater in de eerste helft van het Mensenspel thuis, omdat het een oordeel is; dat de ene staat van zijn beter zou zijn (of verlichter) dan de andere.

Mijn rit over de achtbaan is bijna ten einde en kan dit rapporteren aan hen die nu de eerste helling op gaan, en aan hen die vrijwel op de top zijn en gereed voor de duik. Ik heb geprobeerd wat inzicht en bemoediging te geven bij dit wonderbaarlijke gebeuren.

Hen die nog in het filmtheater zijn zou ik willen zeggen: 'realiseren je dat het maar een spel is en niet echt en – nu je de bron van je drama's, conflicten, pijn en lijden kent – dat je jouw weerstanden kunt loslaten en je kunt ontspannen. Leer ieder moment van je ervaringen te waarderen en ervan te genieten. Besef dat je in een achtbaan zit en dat de eerste helling een essentieel onderdeel van de rit vormt. Hoe meer je jezelf daartegen verzet, hoe meer nodeloze pijn en lijden je zult ervaren.

En ben je eenmaal het filmtheater uitgelopen en je cocon binnengegaan, hou de rit van je leven dan vol; en mocht je me op die route tegenkomen, dan speel ik nog steeds de *scout*. Dood me dan ⁶, er ga verder.'

EINDNOTEN

1. McKenna, Jed, *The Enlightenment Trilogy* – Verder lezen
2. Baigent, Michael e.a., *Het heilige bloed en de heilige graal* – Verder lezen
3. Jeffrey, Scott, *Hypothesis of Formative Causation (Morphic Resonance)* - (Link onvindbaar, vert.) – Verder lezen
4. Wikipedia, *Rupert Sheldrake* – Verder lezen
5. McKenna, Jed, *Id.* – Verder lezen
6. Dae Kwang, *Kill the Buddha* – Verder lezen

DEEL DRIE:

VRAGEN & ANTWOORDEN

Terug naar de inhoudsopgave

Neo, ik weet waarom je hier bent. Ik weet wat je hebt gedaan. Ik weet waarom je nauwelijks slaapt, waarom je alleen leeft, waarom je nacht na nacht voor je computer zit. Je zoekt naar hém. Ik weet het want ooit zocht ik naar hetzelfde; en toen hij mij vond, zei hij dat ik eigenlijk niet naar hem zocht. Ik zocht naar een antwoord. Neo, het is die vraag die ons voort doet gaan. Het is die vraag die je hier heeft gebracht.

- Trinity, uit *The matrix*

VOORWOORD DEEL DRIE

Volgens Robert Scheinfeld heeft het in de tweede helft van het Mensenspel (wat hij *Fase 2* noemt) geen zin om *waarom* te vragen; daar zijn een paar goede redenen voor. Je kunt jezelf niet uit het spel *denken*; het is geen zaak van begrijpen, maar van voelen. De vraag *waarom* kan een omleiding zijn, een zijspoor weg van het Proces zelf; het antwoord op *waarom* doet er niet toe en zal niets veranderen.

Eenmaal in je cocon is er op een *waarom* maar één antwoord mogelijk: Omdat jouw *Oneindige Ik* het zo voor je heeft gecreëerd, als gift.

Maar we zijn als Spelers ook nieuwsgierig en een *waarom* kan uit enthousiasme en interesse gesteld worden. Daar is niets mis mee.

Trouwens, nu je dit punt in het boek bent bereikt, zul je weten dat we het over een nieuwe en erg radicale benadering van het leven hebben, een tegengestelde aan wat we in het filmtheater hebben geleerd. Daarom is het stellen van vragen voor mij vanzelfsprekend en gerechtvaardigd, om zo de werking van het model beter te begrijpen. Dat maakt het duidelijk waarom het zo verschillend is van alles wat je tot nu toe bent tegengekomen; om de eerdere onechte kennis gemakkelijker achter je te kunnen laten door op de vragen die ons bezighouden nieuwe en alternatieve antwoorden te leren krijgen.

Ook vind ik trouwens dat een ‘vraag niet waarom,’ opmerking een afleidingsmanoeuvre kan zijn, om lastige vragen te ontwijken. Elk model van enige betekenis moet op een logische en consistente wijze een nauwkeurig onderzoek kunnen doorstaan.

Daarom verwelkom ik rechtmatige vragen, en met *rechtmatig* bedoel ik vragen die uit de oprechte wens komen meer van dit nieuwe model te willen begrijpen en of die het resultaat zijn van het uitproberen van de werking van het model. In vragen die van het ego komen of van Maya of van een poging mijn *ongelijk* aan te tonen of die

eenvoudigweg uit zijn op een intellectuele discussie ben ik niet geïnteresseerd. Dat zijn meestal pogingen om oordelen en overtuigingen uit het filmtheater te rechtvaardigen.

Op de volgende bladzijden zul je enige vragen vinden die ik zelf had en die me ook zijn gesteld; de antwoorden daarop komen voort uit mijn eigen ervaringen en onderzoek als scout.

Sommige antwoorden zijn kort; andere vullen een heel hoofdstuk.

Neem *geen* van de antwoorden als *dé waarheid* aan. Ze zijn eenvoudig, logies, consistent en naar 'beste bevinding,' zeker als het gaat over de andere zijde van Het Veld, waar we nooit zeker van kunnen zijn. Als ze niet de *waarheid* bevatten, dan dienen ze op zijn minst om alternatieven te demonstreren op oude, inconsistente en controversiële antwoorden waar we zo lang in hebben geloofd.

Het belangrijkste is ons realiseren, dat op onze brandende levensvragen *andere* antwoorden mogelijk zijn, die er toe doen, dat dit model volledig is en werkbaar en consistent met de laatste ontdekkingen uit de kwantumfysica, dat we het oude geloofssysteem dat ons ingeperkt hield kunnen loslaten en totaal radicaal kunnen gaan.

HOOFDSUK 22

ÉÉN GROOT HOLOGRAM?

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Ik heb begrepen als we het over een holografisch universum hebben, dat we allemaal deel uitmaken van een enkel groot hologram.

Antwoord: Dat is een veel voorkomend misverstand en is gewoon niet waar.

Als de neuronfysioloog Karl Pribram gelijk heeft en zegt, dat het menselijke brein een holografische ontvanger en omvormer is...

Het brein is zelf een hologram... dat mathematisch 'harde' realiteit construeert en daarbij afhankelijk is van invoer uit een frequentiedomein.¹

...dan is er geen enkel groot hologram.

Als het fysieke universum waarin we leven één groot hologram zou zijn dat door ons allen werd gedeeld, dan zou er wel een erg groot brein nodig zijn om die downloads uit Het Veld te ontvangen en vanuit de oorspronkelijke golven om te zetten naar de deeltjes die we kunnen waarnemen. We zouden allen die deeltjes dan op precies dezelfde wijze waarnemen. We zouden allen dezelfde realiteit zien.

En zo is het niet. Iedereen ziet een iets andere realiteit dan de ander. Onze psychiatrische ziekenhuizen zitten vol met mensen die we *psychotisch* noemen en die een *totaal* andere realiteit zien dan de rest van ons.

(Psychotisch betekent een abnormale geestestoestand en is een gebruikelijke psychiatrische term voor een mentale toestand die wordt omschreven als 'verlies van contact met de realiteit'... Mensen met psychosen rapporteren hallucinaties en waandenkbeelden.²)

Als je naast een psychotisch persoon zou staan in een bepaalde ruimte, dan zie je bijvoorbeeld voor jezelf een prettig sfeervol vertrek. De psychotische persoon echter ziet een martelkamer. Dit alles zou niet mogelijk zijn als we slechts één groot hologram zouden waarnemen. Het is wel mogelijk als beide een eigen realiteit waarnemen, een apart hologram voor ieder apart brein.

Bij een verkeersongeluk met tien verschillende ooggetuigen, kun je tien verschillende *realiteiten* van het gebeurde verwachten.

Je verlaat een restaurant en je vriend moppert over de onbeschoftheid van de bediening, hoewel je er zelf bij was en die juist vriendelijk en attent vond.

Of:

'Bij wie host jij je website?'

'Xyx Hosting'

'Wat, bij die?'

'Ja, waarom?'

'Heb ik eens geprobeerd maar nooit weer. Vervelende ervaring; ging niet goed.'

'Ze hosten al tien jaar voor me, altijd goede service en reageren altijd prettig.'

Er is nog een beter voorbeeld waarvan ik denk dat het ons allemaal wel eens is overkomen: Je ziet iemand op straat lopen en zegt tegen je vriend: ‘He, is dat niet Rutger Hauer?’ Je vriend kijkt ook en zegt: ‘Die lijkt er helemaal niet op.’ Maar je houdt vol: ‘Jawel, dat is ‘m precies!’

Wat is hier gebeurd? Je kent het gezicht van Rutger Hauer uit films en tijdschriften, en die persoon die je op straat zag leek daar precies op, voor *jou*. Jouw vriend echter ziet Rutger Hauer in zijn films en tijdschriften anders en ziet de persoon op straat ook anders en is het daarom niet met je eens. Zouden we allen in één gigantisch hologram leven – één groot holografisch universum – dan zouden we in Rutger Hauer en in die persoon op straat hetzelfde zien en zouden we het erover eens zijn.

Dus ieder individueel menselijk brein ontvangt en vertaalt een eigen persoonlijk hologram, dat uit Het Veld door het *Oneindige Ik* is gedownload. Dit is inherent aan ‘je creëert je eigen realiteit,’ als we tenminste voldoende aandacht schenken aan wat werkelijk gezegd wordt.

EINDNOTEN

1. Crystalinks.com, *The holographic universe* – Verder lezen
2. Wikipedia, **Psychosis** – Verder lezen

HOOFDSTUK 23

ANDERE MENSEN

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Als we niet allemaal in een enkel groot hologram zitten, hoe kunnen we dan samen 's nachts dezelfde sterren zien, naar dezelfde film kijken of dezelfde mensen zien? Hoe kan een ander het met me eens zijn over wat we zien als *realiteit*, tenzij we hetzelfde zien?

Antwoord: Voordat we het gaan hebben over jezelf en een *ander* en het samen zien van dezelfde realiteit, moeten we uitzoeken wie die *ander* is die het met je eens is. Denk je dat die echt bestaat?

Vraag: Oh, juist ja. Hoe zit het met andere mensen die in mijn hologram verschijnen? Zijn ze wel *echt*? Of creëert mijn *Oneindige Ik* die ook?

Antwoord: Het eerste wat je dient te onthouden is dat niets in jouw hologram *echt* is; de mensen niet, dit boek niet en ook de ogen waarmee je dit boek leest niet. Het is allemaal een hologram; en per definitie is een hologram niet echt, tenminste niet op de manier waarop we altijd hebben gedacht als *echt*.

Laten we daarom de vraag anders stellen, omdat ik denk wat je wilt vragen...

'Zijn de mensen die in mijn hologram verschijnen aparte individuen? Zijn het Spelers op zichzelf net als ik, met een eigen *Oneindige Ik*? Of zijn ze door mijn *Oneindige Ik* gecreëerd voor mijn persoonlijke hologram en hebben ze geen eigen leven?' Zo beter?

Onder het groeiend aantal mensen dat het leven in een holografisch universum begrijpt, is op deze vraag geen eensluidend antwoord, wat aangeeft dat dit soort vragen niet van belang schijnt te zijn en niet echt een rol spelen in de werkbaarheid van dit idee.

Sommigen hebben ervoor gekozen dat hun *Oneindige Ik* alles en iedereen in hun hologram heeft gecreëerd en dat niets onafhankelijk van hen bestaat. Misschien ontdekken we op een dag dat het zo zou kunnen zijn; maar misschien ook niet.

Aan de ene kant is het belangrijk om te realiseren, dat alles wat we ervaren – met iedereen in die ervaring – door onze *Oneindige Ik* is gecreëerd; en we vergeten té gemakkelijk dat we onafhankelijk energie toekennen aan wie of wat we *daarbuiten* zien, om ze echt te maken. Laten we daarom benadrukken dat er zonder toestemming van of creatie door jouw *Oneindige Ik*, niets jouw holografische universum kan binnenkomen. Het kan misschien helpen als je aanneemt, dat je zelf die 'andere mensen' in je leven hebt gecreëerd en dat ze buiten jouw hologram niet bestaan.

Persoonlijk smaakt me dit echter teveel naar *solipsisme*, dat een boventoon heeft waarmee ik niet resoneer...

*Als alleen ik er toe zou doen, dat andere mensen, dieren en omgevingen er alleen toe doen voor zover ze op me inwerken. Dat zou een antisociale filosofie zijn.*¹

Hier komt dan, wat mij het meest aanspreekt en wat voor mij het prettigst aanvoelt:

Als het holografisch universum een totale onderdompelingfilm is, dan is er iemand die het script heeft geschreven. Die iemand is het *Oneindige Ik*.

Maar het zou een erg eenzaam script zijn als je de enige acteur daarin zou zijn; en er zijn godweert hoeveel andere *Oneindige Ikken* in Oneindigland die ook Spelers hebben.

Laten we eens aannemen dat mijn *Oneindige Ik* me een verkeersongeluk wil laten meemaken, om welke reden dan ook (wat mij inderdaad is overkomen). Dan kan die een hologram creëren alleen voor mij, met niemand anders erbij (wat mij gebeurde); en dat is goed zo.

Maar laten we ook aannemen dat mijn *Oneindige Ik* om bepaalde redenen er anderen bij wil betrekken. Het zou daarvoor een vraag in Oneindigland kunnen rondmailen of iemand een Speler heeft waarvoor een rol in een verkeersongeluk wenselijk is.

Bij de meeste verkeersongelukken zijn meestal meerdere personen betrokken, dus waarschijnlijk is er in Oneindigland veel interesse in dit soort holografische ervaringen. Daarom krijgt mijn *Oneindige Ik* van andere *Oneindige Ikken* veel reacties op die email en werken ze samen de details van een script uit voor een *film* met een verkeersongeluk. Maar er is iets bijzonders mee...

Een Speler kan, in een ander zijn hologram, niets doen of zeggen zonder toestemming van de eigen *Oneindige Ik*. Met andere woorden, wat de ene Speler doet of zegt tegen een andere Speler, is goedgekeurd door zijn *Oneindige Ik*.

Dat betekent dat niemand daarbij slachtoffer kan worden van wat er wordt gedaan of gezegd, omdat hun *Oneindige Ik* het script zelf heeft geschreven of 100% toestemming heeft gegeven voordat het hologram werd gedownload naar de Speler. Geen slachtoffers, geen overtreders, punt.

De Spelers krijgen dus hun verkeersongeluk. Iedere Speler zal het verkeersongeluk anders ervaren, omdat iedere Speler zijn eigen individuele hologram en realiteit heeft. Twee Spelers zullen het daarom vaak oneens zijn – oprecht en eerlijk – over wat er is gebeurd. Het zal duidelijk zijn dat iedere ooggetuige van een verkeersongeluk er een andere visie op heeft.

Maar de *ander* waarmee ik het verkeersongeluk heb zal waarschijnlijk, zoals ik het zie, een andere Speler zijn die een andere *Oneindige Ik* vertegenwoordigt. Dus terwijl mijn *Oneindige Ik* deze Speler in mijn hologram heeft gecreëerd, bestaat deze ook als aparte Speler, met een eigen zelfbewustzijn en een eigen *Oneindige Ik*.

Dit lijkt me ook opgaan voor al die *anderen* die we in ons leven tegenkomen. Ik zou zeggen, dat iedereen die in jouw holografische onderdompelingfilm een *verbale* rol heeft, een andere Speler is met toestemming van zijn *Oneindige Ik*, die het script volgt dat door jouw *Oneindige Ik* is geschreven.

Volgens Robert Scheinfeld zijn er drie redenen voor ‘andere mensen’ in jouw holografische ervaring:

1. Om je te tonen wat je over jezelf denkt of voelt.
2. Om je inzicht of informatie te geven.
3. Om iets voor jou op gang te brengen.²

* * *

Aan de andere kant zitten er veel *extra's* in jouw onderdompelingfilm, die weinig of geen invloed op je leven hebben. Ze zijn er om jouw onderdompelingfilm *echt* te doen lijken. Je zou raar opkijken als je over Fifth Avenue in New York City loopt en je zou niemand zien, net zo raar als een film over New York City zonder mensen erin (zoals Tom Cruise in de film, *Vanilla Sky*). De *extra's* spelen in onze hologrammen een belangrijke rol; maar net als in een hollywoodfilm, kunnen deze *extra's* computergegeneerd zijn – speciale effecten – en hoeven ze niet beslist een eigen leven te hebben.

Kort geleden was er op HBO* een (briljante) miniserie met de naam *John Adams*. Ze lieten wat beelden van achter de schermen zien, over hoe de serie was gemaakt. Het is te bekijken op YouTube.

Dit is niet alleen een voorbeeld over hoe een achtergrond in een holografische filmervaring kan worden opgezet als landschap, maar ook hoe met 15 *extra's* een menigte van 10.000 mensen wordt gecreëerd. Als wij dit in een fysiek universum kunnen, probeer je dan voor te stellen wat jouw *Oneindige Ik* in jouw holografische universum kan doen! (Zie de video [hier](#).)

Dus de *anderen* in jouw hologram zijn Spelers die door hun *Oneindige Ikken* ter beschikking zijn gesteld, om voor jou een rol te spelen volgens het script dat jouw *Oneindige Ik* heeft geschreven, óf ze zijn de *extra's* door jouw *Oneindige Ik* gecreëerd om jouw *realiteit* op te vullen.

Vraag: Maar als het nu geen computergegenereerde *extra's* zijn, hoe weet mijn *Oneindige Ik* dan hoe die significante *andere* personen er uit ziet en handelen zoals ze in mijn hologram doen?

Antwoord: Door voor deze *andere* persoon een template uit Het Veld te halen, compleet met naamplaatje.

Met andere woorden, er is in Het Veld een template met de naam 'Stephen Davis' erop, die alle golfinformatie bevat om me in een hologram te doen verschijnen. Net zoals er een template in Het Veld aanwezig is met jouw naam erop; net zoals er van alle andere gecreëerde Spelers templates zijn.

Als de *Oneindige Ik* van een andere Speler akkoord gaat met een rol in jouw hologram, dan geeft die toestemming aan jouw *Oneindige Ik* om de template die deze ander beschrijft, te gebruiken – naam, lengte, gewicht, oogkleur, houding, enz. – en plugt deze in op jouw holografische ervaring. Deze *ander* moet echter precies het script volgen zoals jouw *Oneindige Ik* dat voor jou heeft geschreven.

Omgekeerd heeft jouw *Oneindige Ik* erin toegestemd dat jij een rol speelt in een ander zijn ervaring, en is de template met jouw naam ingeplugd op het hologram van een andere Speler. In dat geval zul je het script volgen dat hún *Oneindige Ik* heeft geschreven.

* * *

* Commercieel tv netwerk. Vert.

Misschien heb je ooit eens kennis gemaakt met een *virtual reality* ervaring...



Die deed waarschijnlijk echt aan.

Volgens de kwantumfysica is het leven zelf een virtuele realiteitservaring, een holografisch universum dat is gecreëerd door onze gezamenlijke *Oneindige Ikken*.

Hoe zit het dan met de mensen die je in deze virtual reality machines tegenkomt? Ze werden door de softwareprogrammeur gecreëerd, is het niet? Alles wat ze doen en zeggen is van te voren bepaald en maakt deel uit van het virtual reality script.

Wat nu als twee mensen, elk in hun eigen virtual reality machine, elkaar tegenkomen? Met ander woorden, wat zou er gebeuren als iemand anders in zijn eigen virtual reality avontuur, in die van jou zou kunnen verschijnen? Die ander moet daarvoor in jouw machine worden geprogrammeerd en zal er normaal moeten uitzien, en niet als zijn virtual reality harnas; en dat geldt visa versa.

Begrijp je wat ik bedoel?

Dit is niet iets onmogelijks, geen vreemde science fiction fantasie. De technologie is zover, dat dit binnenkort mogelijk zal worden, dus om twee virtuele realiteiten samen te voegen. Dit zal me een *hint* worden!

Dit is wat er in feite in onze holografische realiteit gebeurt. We komen mensen tegen die ik *extra's* noem, die vooraf in het script van onze ervaring zijn opgenomen, om het echter te maken. En we komen mensen tegen die zelf Speler zijn, waarmee holografische ervaringen worden gedeeld.

Werkelijk een geweldig spel als je er bij stilstaat!

Zo ontstaat de visie, dat *andere* mensen in mijn holografische ervaringen die een significante rol in mijn leven spelen, zelf Spelers zijn met eigen zelfbewustzijn; die erin toestemmen voor mij een rol te spelen door het script te volgen; die daarin de gedachten en gevoelens over mijzelf belichamen; die me informatie of inzicht geven of die iets voor mij in gang zetten; en ook dit visa versa.

Op deze manier kunnen we elkaar veel geven en laten meemaken. Eigenlijk is elke interactie tussen Spelers een manier van geven, over en weer, ongeacht hoe we die ervaring beoordelen.

* * *

Nu dit allemaal duidelijk is, kun je de oorspronkelijke vraag nogmaals stellen...

EINDNOTEN

1. Wikipedia, *Solipsisme* – Verder lezen
2. Scheinfeld, Robert, *Journey to the Infinite* home transformational system – Verder lezen

HOOFDSTUK 24

DE OMGEVINGSTEMPLATE

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Als we dan niet allemaal in een enkel groot hologram zitten, hoe kunnen we dan samen 's nachts dezelfde sterren zien, dezelfde film bekijken of dezelfde mensen zien? Hoe kan een ander het met me eens zijn over wat we zien als *realiteit*, tenzij we hetzelfde zien?

Antwoord: Dat hangt af van hoe je in je hologram naar *andere* mensen kijkt, zoals we dat in het vorige hoofdstuk besproken hebben.

Als je ervan uit gaat dat de *ander* die het met je eens was in jouw hologram, door jouw *Oneindige Ik* gecreëerd is en geen eigen bestaan heeft als onafhankelijke Speler, dan is hetgeen Dr. Andrew Newberg zegt van toepassing:

Als ik met iemand iets bespreek, dan maakt diegene deel uit van mijn realiteit. Als ik merk dat die iemand het met me eens is over wat ik denk dat er buiten gebeurt, dan heeft het nog steeds te maken met dat wat ik waarneem.¹

Met andere woorden, iets bespreken – iets waarover je het met een ander in jouw hologram eens bent – is als bewijs dat jullie hetzelfde als realiteit zien, totaal onbruikbaar. Daarom maakt het niet uit of zij dezelfde sterren, film of mensen zien die jij ziet, omdat ze niets meer zijn dan het hologram dat voor jou is gecreëerd.

Maar laten we er eens van uit gaan dat de *anderen* in jouw hologram bestaande Spelers zijn met een eigen zelfbewustzijn, die erin toegestemd hebben een rol in jouw holografische ervaring te spelen. Dan wordt het interessant...

Het eerste probleem is, dat jij en die ander waarschijnlijk *niet* hetzelfde zien en er is ook geen middel om te bewijzen jullie hetzelfde zien.

We gaan ervan uit dat bij de kleur blauw bijvoorbeeld, de ander dezelfde kleur ziet. Maar hoe kun je dat weten?

Met mijn ex-echtgenote had ik interessante discussies over een bepaald huis, of die in *gebroken wit* of in *bleekgeel* geverfd was (zij won altijd). Dat had niets te maken met een verschil van mening over de kleur, maar veel fundamenteler, we zagen feitelijk ieder verschillende kleuren.

Laten we eens kijken; de meeste Spelers lijken het over veel dingen eens te zijn, zoals sterren, films en mensen. Mee eens?

Hoe komt dat?

Zelf koester ik het idee dat Het Veld een template bevat met de aardse *omgeving*, zodat een *Oneindige Ik*, die een *normale* holografische ervaring voor een Speler wil creëren niet iedere keer de Aarde hoeft te creëren of de sterren, de zon, de maan, dit boek of de rest van het universum. Het gebruikt eenvoudigweg die template als basis voor het hologram en voegt daar naar behoefte unieke dingen aan toe.

Dit lijkt logisch, zo kunnen Spelers zich op hun unieke ervaring richten en hoeven ze geen tijd te verspillen met geruzie over wiens realiteit *echter* is. (Zoals al is gezegd zijn er

Spelers waarvan de *Oneindige Ik* geen *normale* template gebruikt; we beschouwen hen als gestoord. Het bewijst alleen maar dat we van individuele universa kunnen uitgaan en niet van een gemeenschappelijke; het is voor een *Oneindige Ik* zeer wel mogelijk om voor zijn Speler allerlei soorten van realiteiten te kiezen.)

Deze *omgevingstemplate* lijkt veel op de programmatuur voor de betere videogames. De *achtergrond* is voor alle Spelers vrijwel hetzelfde, maar met een veelheid aan ervaringsmogelijkheden voor de individuele Speler. Je zou kunnen denken aan een toneelspel, een eenakter met één enkel decór waarin alle verschillende personages allerlei verschillende ervaringen ondergaan. Waarom zou je ieder keer een nieuwe creëren als binnen diezelfde template unieke en individuele ervaringen mogelijk zijn?

Het volgende is nog duidelijker... Als je naar een baan gaat solliciteren, dan kies je in je tekstverwerkingsprogramma een *template* om je curriculum vitae op te stellen. Je voegt aan die template jouw persoonlijke gegevens toe en maakt deze daarmee uniek voor jou, terwijl het eindresultaat toch veel op die van anderen lijkt, omdat jullie dezelfde template hebben gebruikt.

Het werkt dus blijkbaar zo...

Een *Oneindige Ik* wil een ervaring binnen het fysieke universum, op Aarde. Het kan die uiteraard niet zelf ondergaan – een oneindig wezen kan niet een eindige wereld betreden – en kiest om daarvoor een Speler te creëren. Het kiest daarvoor de juiste golffrequenties uit Het Veld die het label van de Speler krijgen.

Daarna kiest de *Oneindige Ik* voor het creëren van de fysieke aardse ervaring. Voor deze zogenaamde *normale* ervaring, pakt het de *omgevingstemplate* uit Het Veld – waarin zich alle dingen bevinden die we verwachten, zoals de positie van sterren en planeten of de locatie van Amersfoort, de kleur purper, het uiterlijk van broccoli, enz. Zo hoeven de Spelers niet te discussiëren over hoe een cirkel er uit ziet, maar kunnen ze zich focussen op de ervaring van hun *Oneindige Ik*.

Het kan ook zijn dat een *Oneindige Ik* juist wel verschillen van mening wil meemaken en daarom kleine verschillen binnen de normale *omgevingstemplate* aanbrengt, of zelfs grote verschillen die tot behoorlijke onenigheid tussen Spelers over *realiteit* kunnen leiden.

Waar het om gaat is, dat een *Oneindige Ik*, voor een Spelerservaring in het Mensenspel, niet iedere keer de zon, de maan, de sterren en boerenkool hoeft te creëren. Die template is er al en is voor *Oneindige Ikken* beschikbaar. Hierdoor zal de template er voor veel Spelers hetzelfde uit zien.

* * *

Een modewoord voor template is *matrix*, en laat me zeggen dat er geen matrix van het *kwaad* of *heilige* matrix bestaat, zoals sommigen suggereren, maar een matrix die volkomen neutraal is.

De matrix is overal. Die is om ons heen, ook in dit vertrek. Je ziet het als je uit het raam kijkt of als je de televisie aanzet. Je voelt het als je naar je werk gaat, naar de kerk, of als je belasting betaalt... Helaas kun je niemand vertellen wat de matrix is; je moet het zelf zien.

- Morpheus, uit *The matrix*

EINDNOTEN

1. Newberg, Andrew, *What the Bleep!?! - Down the Rabbit Hole* – Verder lezen

HOOFDSTUK 25

ZIJN WIJ ALLEN ÉÉN?

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag : In *What the bleep do we know* en in de *The secret* en in vele andere new age filosofieën wordt gezegd dat ‘wij allen één’ zijn. Zegt de kwantumfysica niet, dat ‘alles met elkaar is verbonden’ en hebben enkele recente experimenten dat niet bewezen? Is ons niet verteld dat de luchtverplaatsing van een vlinder in Brazilië een tornado in Texas kan veroorzaken?¹

Antwoord: Ja, ja, ja... dat wordt ons verteld. Maar is het ook waar?

Ten eerste is er geen *wij*. Er is alleen *ik* en *andere* mensen, die in het unieke en individuele hologram verschijnen die mijn *Oneindige Ik* voor mij heeft gecreëerd.

Zelfs als je aanneemt (zoals ik doe) dat in jouw hologram vele van die *andere* mensen andere op zichzelf staande Spelers zijn met hun eigen *Oneindige Ikken*, dan hebben ze hun eigen unieke en individuele hologrammen, omdat er geen groot gemeenschappelijk hologram is.

Waarom werd de ‘wij zijn allen één’ gril uit de New Age dan zo populair?

In de vroege 80-ger jaren voerden de Franse fysicus Alain Aspect en medewerkers enkele beroemde experimenten uit, die de claim ‘wij zijn allen één’ of ‘wij zijn allen verbonden’ deed ontstaan. Toch toonde het experiment iets anders aan.

Wat hij namelijk deed was het verzenden van twee protonen (zeer kleine deeltjes) van een kaliumatoom, in verschillende richtingen. Deze twee protonen hadden op het moment van scheiding een tegengestelde (complementaire) lading. Daarna veranderde hij de lading van één van de protonen, waarop de andere proton op *mysterieuze* wijze gelijktijdig ook van lading veranderde.² Dit werd bekend als de ‘spookachtige actie op afstand,’³ omdat er geen verklaring was voor het feit dat twee protonen elkaar beïnvloedden op afstanden die communicatie tussen hen niet toestond.

Eenvoudig gezegd leverde het experiment het bewijs, dat een kwantumevenement op de ene locatie een evenement op een andere locatie kon beïnvloeden, zonder een aanwijsbaar mechanisme van communicatie tussen die twee locaties; dit landde bij de New Age als hét bewijs dat ‘wij allen zijn verbonden.’

Maar de resultaten van Aspect bewijzen dat in het geheel niet. Op zijn gunstigst bewijst het dat alles binnen een *enkel* hologram met elkaar verbonden is, een waarheid waar we al van op de hoogte zijn. Als je van een grotere holografische film een stukje afknijpt, krijg je van dat stukje nog steeds het compleet holografische beeld (minder helder, maar met alles nog aanwezig). Dit wordt in de kwantumfysica *verstrengeling* genoemd⁴, wat feitelijk wil zeggen, dat alle verschillende *deeltjes* waaruit het hologram bestaat met elkaar zijn verbonden.

Binnen een enkel hologram is dus alles met elkaar verbonden, en als in *mijn* hologram een vlinder in Brazilië lucht verplaatst, dan kan dat in *mijn* hologram een tornado in Texas veroorzaken. Maar omdat er geen gemeenschappelijk groot hologram is, en iedere Speler zijn eigen unieke individuele holografische ervaringen heeft, kunnen de

experimenten van Aspect niet worden gezien als bewijs dat we allen één zijn of verbonden.

Als dat van die vlinder en die tornado in beide, in jouw hologram en in die van mij plaatsvindt, dan is het een scenario van de *omgevingstemplate* die door jouw en mijn *Oneindige Ik* wordt gebruikt. Het betekent echter niet dat we ‘allen één zijn’.

Bekijk het eens zo: Het Veld bevat in golfvorm oneindige aantallen mogelijkheden. Mijn *Oneindige Ik* kan bijvoorbeeld besluiten om voor mij een hologram van een appel uit Het Veld te halen. Jouw *Oneindige Ik* kan besluiten om voor jou een hologram van een peer uit Het Veld te halen. Deze twee hologrammen zijn niet verbonden. Er zou een *interactie* kunnen plaatsvinden op een wijze die we nog niet begrijpen, maar dat betekent niet dat ze *verbonden* zijn. Daar zit een groot verschil tussen.

Ik kan in mijn hologram iets met die appel doen wat geen enkel effect heeft op de peer in jouw hologram. De hologrammen van Spelers zijn volledig onafhankelijk van elkaar. Een luchtverplaatsende vlinder in *mijn* hologram zal niet automatisch een tornado in *jouw* hologram veroorzaken. Er is geen wetenschappelijk bewijs voor de theorie dat we ‘allen verbonden zijn,’ ondanks wat New Age hierover zegt.

Laat me het op een andere manier uitleggen... Alle spelershologrammen zijn volledig onafhankelijk van alle andere spelershologrammen. Het is de enige mogelijkheid voor elke *Oneindige Ik* om voor een Speler een eigen realiteit te creëren. Het is de enige mogelijkheid om geen slachtoffers en overtreders te krijgen.

Dat herinnert me aan een psychologische gril uit de 80- en 90-er jaren, de *codependence*.^{*} Het hologram van de ene Speler is niet codependent met welk ander spelershologram dan ook. Er kan tussen twee onafhankelijke spelershologrammen interactie zijn, maar wat in het ene spelershologram gebeurt is niet codependent aan wat er in een ander spelershologram gebeurt. Er vindt kort gezegd geen co-creatie plaats.

Als je zou zeggen: ‘alles in *mijn* hologram is één,’ dan zou dat juist zijn. Maar om op holografisch niveau te zeggen: ‘we zijn allen één,’ is onjuist.

We kunnen nu naar een ander niveau gaan, in zowel Alain Aspect’s experiment als in onze eigen individuele ervaringen. Mijn appelhologram en jouw peerhologram delen dezelfde bron – Het Veld – net zoals de twee protonen in Aspect’s experiment dezelfde bron hadden, het kaliumatoom. In Het Veld is alles met elkaar verbonden, golven op golven van potentie en oneindige mogelijkheden. Echter, als enkele van deze specifieke golven door een *Oneindige Ik* naar een menselijk brein in het fysieke universum worden gedownload, dan gaan die verbindingen niet mee.

Het zou juist zijn om te zeggen: ‘alle hologrammen hebben dezelfde bron, Het Veld.’ Net zoals het juist is te zeggen: ‘broer en zus hebben dezelfde bron, de ouders.’ Maar net zoals broer en zus op fysiek niveau niet *verbonden* zijn (uitgezonderd de anomalie van Siamese tweelingen) en duidelijk niet *één* zijn, zo zijn onze individuele hologrammen in het fysieke universum dat ook niet.

Op het niveau van Het Veld echter zijn *wij* allen niet alleen één, maar is alles één, omdat Het Veld de bron van alles en iedereen is, in de vorm van golffrequenties die later in het holografisch universum als deeltjes verschijnen.

* * *

* Psychische aandoening bij mensen met disfunctionele jeugd. Vert.

We hadden het over appels en peren. Laten we het nu over appels en appels hebben, wat het ingewikkelder maakt.

Mijn *Oneindige Ik* laat in mijn hologram een appel verschijnen. Jouw *Oneindige Ik* laat in jouw hologram dezelfde appel verschijnen. Onze twee hologrammen gaan een interactie aan; hoewel jij de appel iets anders ziet dan ik de appel zie, is de appel op dezelfde plaats, in een keuken die in beide hologrammen voorkomt.

Terwijl jij toekijkt, neem ik de appel op en neem een hap. Ik zeg: ‘Ik eet de appel,’ en jij zegt: ‘Ja, jij eet de appel.’ Echter nu zijn terug bij wat Dr. Newberg zei, dat iets bespreken niets bewijst. Het is nog steeds onmogelijk om te bewijzen dat ik in jouw hologram de appel eet, of dat jij mij zegt dat ik de appel eet in mijn hologram, en dat er connectie is tussen de twee hologrammen.

Zoals gezegd, is het wél mogelijk dat de appel van de *omgevingstemplate* deel uitmaakt, die door beide *Oneindige Ikken* is gebruikt en daardoor in beide hologrammen voorkomt. Dat betekent echter nog steeds niet dat onze hologrammen zijn verbonden, of dat jij en ik *één* zijn.

Stel je eens voor dat je in een restaurant aan een tafel zit en praat met een vriendin. Hetgeen zij zegt staat in haar script, dat is geschreven door jouw *Oneindige Ik*, bedoeld voor jouw holografische ervaring. Wat jij tegen haar zegt staat in jouw script, dat is geschreven door haar *Oneindige Ik*, bedoeld voor haar holografische ervaring. Het lijkt erop dat deze beide hologrammen in interactie zijn.

Beeld je nu eens in dat de muziek op de achtergrond te luid is en je bij het gesprek stoort. Jouw vriendin echter heeft daar geen last van. Waar zij wel last van heeft is een man aan een tafel naast haar, die met open mond nogal luidruchtig smakt. Je kijkt naar de man maar ziet dat niet aan hem en je hebt er geen last van.

Wat is hier aan de hand?

Beide *Oneindige Ikken* hebben voor de restaurantervaring van jullie beide de *omgevingstemplate* gebruikt en beide zien jullie dezelfde dingen; tafels en stoelen, bediening, bar, voedsel en dranken, enz. Maar beide *Oneindige Ikken* hebben elk voor zich aanpassingen in hun holografische spelerservaringen aangebracht, enige persoonlijke veranderingen hier en daar.

In het hologram van jouw vriendin is de muziek niet te luid. Het is niet alleen zo dat zij dat niet hoort, maar die is letterlijk *niet* te luid; voor haar geldt een ander geluidsvolume dan voor jou. Zelfs als je haar zou vragen of de muziek niet te luid is, zal ze zeggen: ‘nee, prima zo.’

Zo zit in jouw hologram geen man die met open mond luidruchtig smakt. Niet dat hij het wel doet maar jou niet stoort, hij doet het werkelijk niet. Jouw vriendin zou zelfs kunnen vragen of die smakende man jou ook stoort, maar jij zou antwoorden: ‘ik merk er niets van.’

Hoewel ze in interactie zijn, kun je niet zeggen dat deze twee holografische ervaringen met elkaar *verbonden* zijn, of dat jij en je vriendin *één* zijn. De twee in interactie zijnde Spelers ervaren mogelijk dezelfde *omgevingstemplate*, maar dat is dan ook alles.

Er is zelfs een filosofie die zegt dat het idee van ‘wij zijn allen één’ een soort hypnotische implantaat is, die uiteindelijk naar buiten zal komen om als foutief te worden verwijderd.⁵

EINDNOTEN

1. Wikipedia, *Vlindereffect* – Verder lezen
2. Wikipedia, *Alain Aspect* – Verder lezen
3. Wikipedia, *Ibid.* – Verder lezen
4. Wikipedia, *Kwantumverstrengeling* – Verder lezen
5. Hubbard, L. Ron, *From the OT3 materials* – Verder lezen

HOOFDSTUK 26

ÉÉN SPELER PER ONEINDIGE IK?

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Heeft een *Oneindige Ik* maar één Speler om het in het Mensenspel te vertegenwoordigen?

Antwoord: Dat kan ik niet met zekerheid zeggen. Maar waarschijnlijk niet.

Bekijk het zo...

Een *Oneindige Ik* bezit oneindige energie, oneindige vreugde, oneindige wijsheid, oneindige overvloed, oneindige liefde en een *oneindige wens tot spel en om zichzelf uit te drukken*. Ik kan me niet voorstellen dat een *Oneindige Ik* met de oneindige aantallen spelmogelijkheden in een oneindig universum zichzelf zou beperken tot maar één spel – het Mensenspel op Aarde – met maar één Speler. Maar het is mogelijk.

Onze ego's laten ons graag denken dat we speciaal zijn – elk van ons – en dat we slechts één *Oneindige Ik* hebben die alleen maar met ons te maken heeft. Maar daar twijfel ik aan. Het zou logischer zijn als een *Oneindige ik* een aantal verschillende Spelers heeft in een aantal verschillende spelsituaties, mogelijk zelfs in een aantal verschillende universa.

Als we nog een stap verder gaan, is het mogelijk dat een *Oneindige Ik* meer dan één Speler heeft op Aarde, gelijktijd! Ik heb een vriendin gehad die zich (in trance) kon herinneren dat ze tijdens de Tweede Wereldoorlog een Britse soldaat was en betrokken bij een vuurgevecht met een Duitse soldaat. Ze doodden elkaar gelijktijdig. Terwijl haar *ziel* het Britse soldatenlichaam verliet, zag ze ook een *ziel* het Duitse soldatenlichaam verlaten; tot haar verrassing realiseerde ze zich, dat beide tot dezelfde *Oneindige Ik* behoorden!

En waarom niet? Een *Oneindige Ik* is niet beperkt in het aantal Spelers, zelfs niet gelijktijd. Misschien zijn jouw echtgenoot of echtgenote, kinderen, beste vriend of ergste vijand wel Spelers van dezelfde *Oneindige Ik*. Zou je niet verrast zijn als je daar op een dag achter kwam?

Het zou de relatie met jouw *Oneindige Ik* echter totaal niet beïnvloeden. Net als een ouder met meer dan één kind, is er geen voorkeur of meer of minder liefde dan voor de ander, niet minder aandacht of zorg of energie voor jou als Speler.

We kunnen onze *Oneindige Ik*, als dat het gemakkelijker maakt, beschouwen als ons *eigen*. Het maakt niet uit. De mogelijkheid dat je een *Oneindige Ik* deelt met andere Spelers heeft geen invloed op jouw rol in het Mensenspel. Het is echter een interessant gegeven dat degene die je het meest dwarszit in je holografische ervaring, in feite je *broeder* of *zuster* kan zijn die dezelfde *Oneindige Ik* heeft!

HOOFDSTUK 27

VORIGE LEVENS?

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Hoe zit het met vorige levens?

Antwoord: Ik ben gek op deze vraag. Ik heb ongeveer vijftig jaar in vorige levens geloofd, voordat ik kennismaakte met de kwantumfysica en de waarheid over het Mensenspel model. Ik *geloofde* er niet alleen in, maar ik had ook gedetailleerde *herinneringen* uit een aantal vorige levens.

Voordat we vorige levens gaan behandelen, moeten we het eerst over tijd hebben...

Uit onderzoeken in de kwantumfysica weten we nu dat in Het Veld, waar alle ervaringen voor het fysieke universum worden gecreëerd, tijd niet bestaat. Ruimte en tijd zijn deel van een hologram – wetenschappers zouden zeggen dat ruimte/tijd een functie is van het hologram – en daarom niet *echt*, net zoals een hologram niet *echt* is.

Eigenlijk, zoals anderen als Seth₁ en Eckart Tolle₂ keer op keer hebben gezegd, is het huidige moment het enige *echte*, of het *relevante*. Dat geldt niet alleen voor vorige levens, maar ook voor het verleden in het heden, iets wat vanzelfsprekend lijkt als we zien hoe iemand zijn verleden kan aanpassen met nieuwe informatie over ‘hoe het toen was.’

Einstein zei ongeveer: ‘realiteit is een illusie, hoewel een hardnekkige;’ onze *realiteit* die van het ene moment overgaat in het volgende moment, lijkt continuïteit te bezitten. Maar die momenten kunnen ook als individuele hologrammen worden gezien die elkaar snel opvolgen, zoals een film die uit individuele beeldjes bestaat die elkaar snel opvolgen. Het *hardnekkige* eraan is dus illusoir.

Het is zelfs mogelijk dat er niets anders is dan het heden, en dat alles wat we als *verleden* zien, in het huidige moment gecreëerd wordt.

Karl Pribram heeft jaren geprobeerd om de plaats van het *geheugen* in het brein te lokaliseren, en kwam uiteindelijk tot de slotsom dat het brein zelf een hologram is. Wat zou er gebeuren als *geheugen* niet eens bestaat? Wat als onze herinnering aan het verleden in het huidige moment wordt gecreëerd? Wat, als bij iemand waarvan we zeggen dat die in het verleden leeft, het omgekeerde waar is; dat hun verleden in het heden leeft?

Het *verleden* zou een *verhaal* kunnen zijn dat onderdeel is van het huidige hologram; dat we er vrij in zijn om zelf het einde van dat verhaal te herschrijven, door middel van onze reacties en respons op de ervaring, met achterlating van oordelen, overtuigingen, meningen en angsten. Voor de tweede helft van het Mensenspel zou dat duidelijk en zelfs noodzakelijk dienen te zijn. Als je het oordeel over je *slechte* jeugd zou kunnen laten vallen, en je waardering en dankbaarheid kunt opbrengen voor de inperkingen uit de eerste helft, dan verandert je verleden dramatisch. Wat er in feite gebeurt is, dat het verhaal van jouw verleden in het huidige hologram verandert. Je creëert jouw verleden in het heden, omdat er in werkelijkheid geen *verleden* hoeft te zijn.

Een goede acteur kan dit. Als dit geen deel van het script uitmaakt, dan zal een acteur er een voor zijn karakter bedenken, een reden vinden, een motivatie, voor elke

handeling in de film. Maar dat karakter is niet echt en bestaat alleen in het heden waarbij de acteur acteert, als achtergrond voor de scriptregels.

Ben ik wel duidelijk? Omdat tijd niet bestaat, kunnen herinneringen uit het verleden nooit meer zijn dan onderdelen van het huidige hologram dat onze levensloop in de onderdompelingfilm invult. Wat wij onze historie noemen – persoonlijke historie, menselijke historie en zelfs de historie van onze planeet en fysiek universum – kan een verhaal zijn binnen de huidige *omgevingstemplate*, die naar een Speler in gedownload voor zijn ervaring in het *heden*.

L. Ron Hubbard noemt dit op een ander geniaal moment ‘service facsimile’s;’ *service* omdat ze hem dienen; *facsimile* omdat ze uit mentale beelden bestaan... Een service facsimile is daarom een beeldvorming die de zelfconditie verklaard.³

We vormen met andere woorden ons verleden in het heden, om onze huidige situatie in het leven te verklaren.

Het geloof in vorige levens was voor mij een belangrijk deel van het proces. Ik kon voor mijn gedrag mijn verleden als reden aanvoeren, net zoals we voor disfunctionele volwassenheid een disfunctionele jeugd aanvoeren.

Voorbeeld: Ik had zogenaamde *herinneringen* dat ik de farao was geweest die, in het Egypte van de veertiende eeuw voor Chr. door de priesterkaste werd afgezet en vermoord. Dat zou verklaren waarom ik in mijn huidige leven, toen ik werd gekozen, er alles aan deed om uit de politiek te geraken, omdat het opklimmen op de politieke ladder aanvankelijk mij dood zou betekenen.

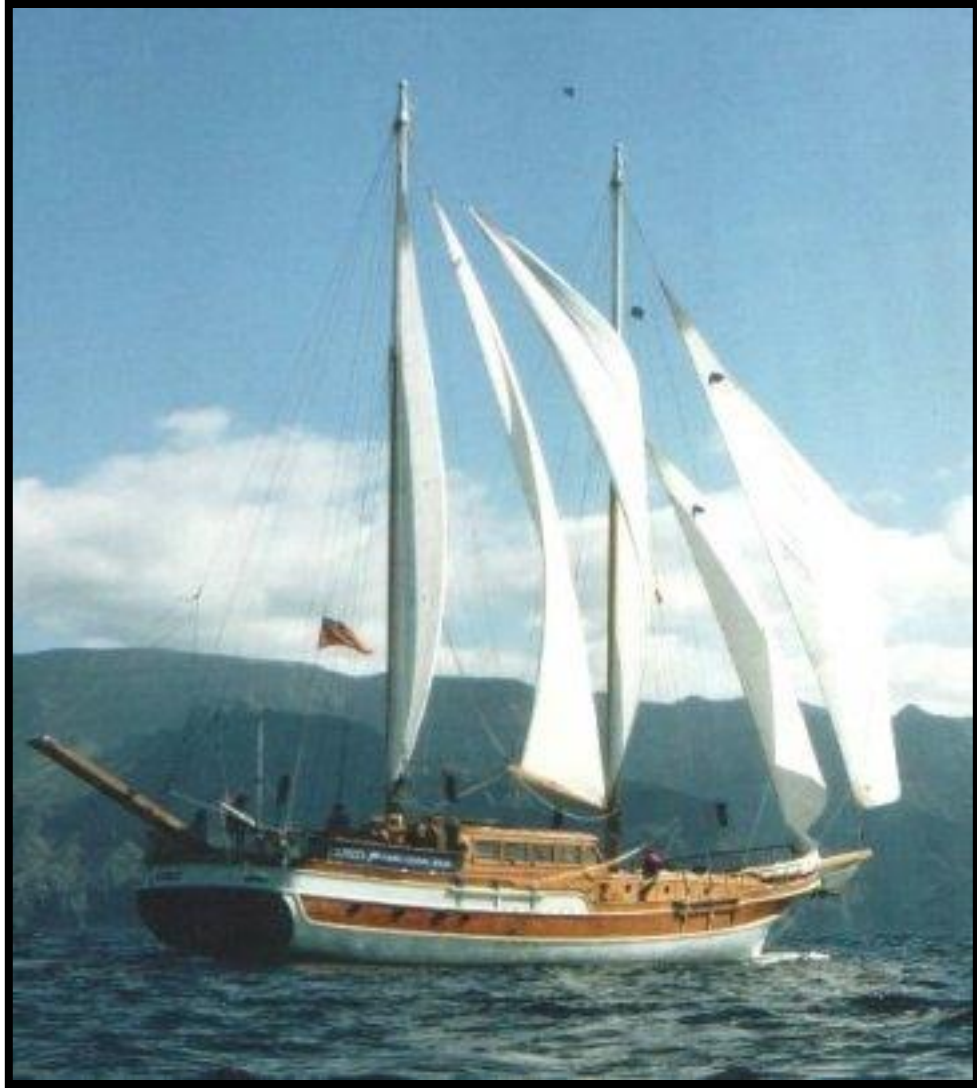
Voor mij echter verklaren vorige levens meer dan alleen maar *negatief* gedrag in het heden...

* * *

Ik had in dit leven maar weinig zeilervaring, zeker toen ik als tiener een Sunfish* van 12 voet bouwde en bezeilde, en toen ik met mijn vrouw op huwelijksreis een tocht met een Hobie Cat* wilde maken (slecht idee), en toen ik een Morgan* van 42 voet van Los Angeles naar Catalina voer om er met vrienden te gaan scubaduiken.

Toen stapte ik in 1994 aan boord van de Kairos – een schoener van 80 voet – om er voor een jaar de kok op te zijn. Op een of andere manier wist ik precies wat ik moest doen om haar perfect te laten zeilen – zelfs met één hand – inclusief het leggen van zeemansknopen. Zo verving ik na korte tijd de kapitein, die aan wal ging voor een wat langere vakantie. Ik voerde in het stikdonker moeilijke ankermanoeuvres uit; draaide het schip 180 graden in een haven van 100 voet breed en zeilde haar in drie dagen en nachten met grote nauwkeurigheid van de Kanarische eilanden naar Madeira.

* Type zeilboot. Vert.



De Kairos

Ik kan mijn huidige levenshouding niet uit mijn ervaringen verklaren. Hoewel ik *herinneringen* meen te hebben aan, wat ik zie als een koopvaardij *verleden*; heen en weer zeilend tussen Boston en de Middellandse zee, begin 1900. Ik twijfel er niet aan of de kennis en vaardigheid uit ‘dat leven’ stond tot mijn beschikking in dit leven, toen ik het nodig had.

Maar als er dan geen *verleden* is of vorige levens – als die opkomen in het heden – hoe is dit dan te verklaren? Hoe heb ik zo’n schip kunnen bezeilen zonder enige ervaring?

Er is een andere uitleg die in lijn loopt met de kwantumfysica.

Er is een boek geschreven door Dr. Fred Alan Wolf: *Parallel universes: The search for other worlds*; én er is binnen de kwantumfysica een belangrijke theorie met de naam: *Many worlds interpretation* (MWI).

“Many worlds’ meent verklaringen te hebben voor de paradoxen in de kwantumtheorie; dat ieder gevolg van een gebeurtenis een eigen ‘historie’ of ‘wereld’ heeft, waarin die wordt gedefinieerd of bestaat. Volgens Layman betekent dit dat er een groot, zo niet oneindig aantal universa zijn en dat alles wat mogelijkwijs in ons universum kan gebeuren (maar niet plaatsvindt), in een ander universum wel plaatsvindt... Vóór ‘Many worlds’ werd dit universum gezien als een ‘enkelvoudige’ wereld. ‘Many worlds’ echter ziet het als een gigantische vertakte boom, waarin iedere tak van historie een plaats heeft.⁴

Fred Alan Wolf zegt:

“Wat is een parallel universum? Net als een alledaags universum is het een regio van ruimte en tijd met daarin materie, sterrenstelsels, sterren, planeten en levende wezens. Met andere woorden, een parallel universum is gelijk aan en misschien wel een duplicaat van ons eigen universum. We vinden daar niet alleen andere mensen, maar mensen die een precieze duplicaat zijn van onszelf en die zijn verbonden met onszelf via mechanismen die alleen met kwantumfysicabegrippen worden uitgelegd... De mogelijkheid bestaat dat die parallelle universa erg dicht bij ons zijn, mogelijk enkele atomen van ons vandaan in een andere dimensie, zich uitbreidend in wat fysici noemen: superspace. Indicaties van deze nabijheid van parallelle universa tot onze eigen wereld vinden we in de moderne neurowetenschappen, in onderzoeken naar veranderde bewustzijnstoestanden, schizofrenie en lucide dromen.⁵

Met nadere woorden, er wordt onder prominente en gerespecteerde kwantumfysici gespeculeerd over het bestaan van andere werelden naast die van ons en dat we er zelfs mee zijn verbonden. Dit opent de deur naar een fascinerende theorie over vorige levens...

In hoofdstuk zesentwintig sprak ik over de mogelijkheid, dat een *Oneindige Ik* vele Spelers tegelijkertijd kan hebben in verschillende spelsituaties, of zelfs in één enkel spel. Maar wat nu als de ‘vorige levens’ die we ons herinneren, helemaal geen *verleden* zijn maar in het ‘hier en nu’ plaatsvinden in een parallel universum? Wat als een *Oneindige Ik* in het Mensenspel ervaringen wil in verschillende tijden en plaatsen en daarvoor verschillende Spelers creëert? En wat als wij als Spelers in deze ruimte en tijd, toegang hebben tot die andere Spelers in andere ruimten en tijden? Zouden we informatie van hen kunnen ontvangen via de wederzijdse *Oneindige Ikken*?

Hieruit begrijp ik althans dat mijn leven bij de koopvaardij geen ‘vorig leven’ was, maar een gelijktijdig leven in een parallel universum, als Speler net als mijzelf maar in een andere ruimte en tijd, met dezelfde *Oneindige Ik*. Vanuit mijn gezichtspunt kon ik via onze gezamenlijke *Oneindige Ik* zijn leven binnenkomen en kon ik de informatie ophalen die ik nodig had.

Ik heb nog andere voorbeelden van ‘meerdere werelden interpretaties’ uit de kwantumfysica. Maar eerst wil ik ingaan op een verhaal van Jane Roberts, die een entiteit *channeled* met de naam Seth.⁶ Tijdens een trancesessie van Jane waarin Seth sprak, liet iemand een foto van Jane zien als twaalfjarige en vroeg of dit de Jane was die op dit moment voor hen zat. Seth zei nee, het was een foto van de Jane Roberts die non zou worden. Seth legde uit dat Jane op jonge leeftijd verdeeld was over haar toekomst en dat

een deel van haar een strenge religieuze opleiding wilde volgen. Op het moment van beslissing ging de 'ene Jane' een ander universum binnen en werd non; de Jane die voor de groep zat *bleef* in dit universum, aldus Seth.

Uit mijn eigen ervaring komt het besluit om óf het leger in te gaan naar Vietnam óf om de gevangenis in te gaan als weigeraar. Eigenlijk wilde ik de gevangenis in, uit principe en weerstand tegen de oorlog. Maar mijn verloofde en mijn moeder dachten daar anders over en dus meldde ik me als vrijwilliger voor Physician's Assistant bij het leger (zo hoefde ik niemand te doden). Ik ben er zeker van dat er in een ander universum nu ene Stephen Davis is die de gevangenis is ingegaan en daarmee een ander leven tegemoet is gegaan. Als de ene keuze is gemaakt, dan vindt de andere in een andere *wereld* plaats.

En waarom niet? Het doel van het Mensenspel voor een *Oneindige Ik* is zoveel mogelijk ervaringen, waarin het ervaart om ingeperkt te zijn in energie, vreugde, wijsheid, overvloed en liefde. Waarom zou het niet tegelijkertijd vele Spelers hebben voor allerlei spelsituaties? Waarom zou het niet alle beschikbare speleropties benutten die uit de spelsituaties in de vele gelijktijdige parallelle werelden voortkomen?

In feite zegt de 'meerdere werelden interpretatie' dat alle mogelijkheden plaatsvinden, in het ene universum of in een andere. En Seth zegt – zeker bij een levensveranderend besluit – dat beide alternatieven in parallelle universa verder gaan.

Het interessantste is evenwel de mogelijkheid tot communicatie tussen de beide Spelers. Als we in onze cocon, oordelen en overtuigingen hebben losgelaten en de bewuste communicatie met onze *Oneindige Ik* hebben hersteld, zal dan de toegankelijkheid tot de andere Spelers van onze *Oneindige Ik* ook toenemen? Geen wonder dat die toegang in de eerste helft van het spel werd geblokkeerd; wie weet, nu we afstand hebben genomen van de inperkingen, wat er mogelijk is.

Het is waarschijnlijk dat jouw *Oneindige Ik* vele Spelers heeft in vele universa – in vele ruimten en tijden – en dat wat wij 'vorige levens' noemen, in feite 'huidige levens' zijn die gelijktijdig plaats vinden.

Dit verandert het begrip 'vorig leven' volledig en daarmee de soort van individuele vooruitgang die verondersteld dat er lessen *geleerd* worden, wat doet denken aan Karma...

* * *

FILM SUGGESTIE: *Sliding Doors*, met Gwyneth Paltrow (1998)

EINDNOTEN

1. Wikipedia, *Jane Roberts* – Verder lezen
2. Tolle, Eckhart, *The Power of Now: A Guide to Spiritual Enlightenment* – Verder lezen
3. Hubbard, L. Ron, *HCOB 15 Feb 74* – Verder lezen
4. Wikipedia, *Many-worlds interpretation* – Verder lezen
5. Wolf, Fred Alan, *Parallel Universes: The Search for Other Worlds*, Introduction – Verder lezen
6. Wikipedia, *Jane Roberts* – Verder lezen

HOOFDSTUK 28

KARMA, OORZAAK & GEVOLG

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Hoe zit het met karma?

Antwoord: Zoals ik steeds heb gezegd, zit er iets van waarheid in elke filosofie, elke religie en elk spiritueel pad; maar in de eerste helft van het Mensenspel werd die waarheid in meer of mindere mate geperverteerd, om voor de Speler inperkingen en restricties op te werpen. Anders zou het spel namelijk niet werken.

Op die manier is de waarheid over karma op vele manieren verdraaid en betekent het verschillende dingen voor verschillende mensen: ‘Oog om oog, tand om tand;’¹ ‘wie zaait zal oogsten;’² het goede beloond, het kwade gestraft; kwaad in vorige levens geeft vergeldend lijden; als je kwaad doet kom je als lagere levensvorm terug; spiritueel goede handelingen brengen geluk; of het omgekeerde, kwade handelingen brengen ongeluk.

We vinden in ieder bij deze gezegden het eerste-helft *denken* terug, zoals oordelen en overtuigingen; hét bewijs dat karma, ongeacht de betekenis, in het filmtheater thuis hoort.

Wat is er daarom waar over karma?

*Karma is niet straffen of vergelden, maar eenvoudig een uitdrukking of consequentie voor natuurlijke handelingen. Karma betekent ‘daad’ of ‘handeling’ en in bredere zin het universele principe van oorzaak en gevolg, actie en reactie, dat alle leven regelt.*³

Karma is daarom in de basis ‘oorzaak en gevolg.’

Karma betekent: als je *dit* doet gebeurt er *dat*. Bij een *slecht* karma worden *foute* handelingen in het verleden (of in vorige levens) in heden of toekomst *vereffend*. Bij een *goed* karma worden *juiste* handelingen in het verleden (of in vorige levens) in heden of toekomst *beloond*.

Maar als een Speler niets *verkeerd* kan doen – wat de waarheid is – hoe kan er dan karma zijn dat moet worden vereffend? Karma is eenvoudig wéér een geloof dat tijdens de coconfase in de berm zal belanden op onze weg naar transformatie.

* * *

Maar veel Spelers in het Mensenspel denken nog steeds in termen van: ‘als ik *dit* doe, gebeurt er *dat*,’ hoewel ze het geen karma noemen. Ze noemen het de wet van ‘oorzaak en gevolg’...

... maar er is geen wet van ‘oorzaak en gevolg.’

Die zogenaamde wet van ‘oorzaak en gevolg’ is slecht een geloofssysteem en, net als ruimte en tijd, een functie van het hologram en daarom niet echt.

Herinner je het ‘geloven is zien;’ dus als je gelooft in de wet van oorzaak en gevolg, dan zul je die overal om je heen zien.

Wat dan als je daar niet in geloofd?

Over de jaren heen hebben diverse mensen totale *veronachtzaming* laten zien voor de wet van oorzaak en gevolg. Jezus bijvoorbeeld negeerde deze wet door over water te lopen⁴, of voedde de menigte met enkele vissen en wat brood⁵, of genas de zieken⁶ of deed doden herrijzen.⁷

Sai Baba negeert blijkbaar de wet van oorzaak en gevolg door vibhuti te produceren of juwelen vanuit het niets.⁸

In zijn boek *The holographic universe* noemt Michael Talbot andere gedocumenteerde voorbeelden van minder bekende mensen die feiten tonen buiten de wet van oorzaak en gevolg. Bijvoorbeeld:

De bioloog Lyall Watson onderzocht een zogenaamde Filippijnse psychische genezer. In plaats van de patiënt aan te raken, hield deze zijn hand slechts 20 cm boven het lichaam en wees op de huid, waarna er ogenblikkelijk een insnijding ontstond. Watson was bij diverse gevallen van 's mans psychekinetische kunde niet alleen getuige, maar liep, toen de man een wat bredere vingerbeweging maakte dan gebruikelijk, een snee in de rug van zijn hand op. Hij heeft daar tot op de dag van vandaag een lidteken.⁹

Een onderzoeker, lid van het Parijse parlement met de naam Louis-Basile Carre de Montgeron, was getuige van zoveel wonderen, dat het wel vier dikke volumes kon vullen... Zo bracht een convulsionnaire haar rug zodanig in een boog, dat haar onderrug werd gedragen door een scherpe spies. Vervolgens verzocht zij dat een vijftig pond wegende steen aan een touw tot grote hoogte zou worden opgehesen, en liet zij toe dat men die met al zijn gewicht op haar maag liet vallen. De steen werd nogmaals opgehesen en zij stond nogmaals toe die te laten vallen en nogmaals en nogmaals, maar de vrouw bleek er niet door te worden aangetast. Zij bleef moeiteloos in deze ongemakkelijke positie zonder pijn of letsel en liep na de beproeving gewoon weg, zonder dat er ook maar iets aan haar rug was te zien.¹⁰*

Er zijn verhalen over yogi's die op een spijkerbed kunnen slapen zonder pijn of tekenen van huidbeschadiging¹¹; en er zijn misschien wel 5000 leden van de Pentecostal Holiness kerken¹² waarop de beet van een giftige slang geen effect heeft, ook niet het drinken van vergif.

En natuurlijk het fenomeen van vuurlopen¹³ (in het westen populair gemaakt door Tony Robbins) waarbij mensen ervan worden overtuigd dat de 'wet van oorzaak en gevolg' voor hen tijdelijk wordt uitgesteld en waarbij ze over gloeiende kolen lopen die normaal hun voeten zouden branden, maar nu zonder dat effect.

In hoofdstuk twintig had ik het over meervoudige persoonlijkheidsstoornissen en een groot aantal gevallen, waarbij het menselijk lichaam 'oorzaak en gevolg' lijkt te negeren. Er zijn voorbeelden waarbij zich een ziekte voordoet zonder enige *oorzaak*, of zich *niet* voordoet als er juiste wel een oorzaak aanwezig is. Hoe kunnen mensen hun hele leven roken en nooit kanker krijgen als roken de oorzaak van kanker is? Als HIV de *oorzaak* is van AIDS, hoe kunnen duizenden mensen met de diagnose HIV positief na dertig jaar nog leven, er geen medicijnen voor nemen en nog steeds gezond en gelukkig zijn¹⁴?

* Franse religieuze pelgrim 18^e eeuw. Vert.

De film *The matrix* ging over Neo die leerde los te breken uit zijn geloof in de ‘wet van oorzaak en gevolg.’ Daarover zijn tegen het einde twee beroemde scènes waarin hij succes boekt – de eerste, als Neo van dichtbij wordt beschoten met zes kogels en tijdelijk lijkt te sterven, maar weer overeind komt en verder vecht; en als hij de matrix ontrafeld en de kogels die op hen af komen stopt, er een uit de lucht plukt, bekijkt en voor hem op de grond laat vallen.

We zijn geneigd dit soort voorbeelden als *bovennatuurlijk* af te doen, terwijl ze zich in feite buiten ons geloof in ‘oorzaak en gevolg’ stellen.

In *A course in miracles* staat: ‘Dit is een cursus in oorzaak zonder gevolg.’¹⁵

De grote kwantumfysicus David Bohm betoogde:

*...dat de wijze waarop wetenschap met oorzakelijkheid omging veel te beperkt was. Men zag bij effecten één of meerdere oorzaken. Maar Bohm vond dat effecten een oneindig aantal oorzaken hebben... Bohm moest toegeven dat je die onafzienbare cascade aan oorzaken die leidden naar een bepaald effect meestal kon negeren, maar vond het voor de wetenschap belangrijk te beseffen dat een enkel geval van oorzaak en gevolg niet los gezien kon worden van het universum als geheel.*¹⁶

Maar ondanks bewijzen van het tegendeel, blijft ‘oorzaak en gevolg’ ons meest basale, ingewortelde en onbetwiste geloofssysteem, waarvan de historie ver terug gaat tot aan het begin, toen Adam en Eva werd gezegd dat het eten van de appel problemen met de Heer zou opleveren.

*Wie heeft je verteld dat je naakt bent? Heb je soms gegeten van de boom waarvan ik je verboden had te eten?*¹⁷

* * *

Graag wil ik een interessant fenomeen noemen, dat in eerste instantie op *karma* of ‘oorzaak en gevolg’ lijkt, maar het niet is.

Als Spelers in het Mensenspel lijken we van tijd tot tijd gelijksoortige hologrammen te ervaren. Het lijkt of ervaringspatronen ons volgen – ons zelfs belagen – en zich steeds weer herhalen. Een vrouw die een bepaald soort mannen aantrekt, een alcoholicus die haar mishandelt bijvoorbeeld. Een man die de ene na de andere baan verliest, altijd om dezelfde reden. Mogelijk herken je dit soort patronen bij jezelf.

Wat is hier aan de hand?

Als we als Spelers voortdurend gelijksoortige hologrammen ervaren, kunnen we er als slachtoffer van *karma* of van ‘oorzaak en gevolg’ tegen aankijken; van iets of iemand *daarbuiten*, dat we het *effect* zijn van iets of iemand die de *oorzaak* is. Totdat we het feit accepteren dat we nooit het *effect* van iets of iemand kunnen zijn, totdat we de ideeën van slachtoffer en dader loslaten, totdat we er niet langer van uitgaan dat de oorzaak overal is, behalve bij onze eigen *Oneindige Ik*.

Dit geldt ook voor de tweede helft van het Mensenspel, als onze *Oneindige Ik* situaties voor ons creëert die overeenkomen met die uit de eerste helft, toen we nog energie aan het *daarbuiten* toekenden. Het geeft ons de kans om die energie ‘terug te vorderen’ en onszelf niet langer als het *effect* van onze holografische ervaringen te zien.

Met andere woorden, we kunnen *karma* als een serie holografische ervaringen zien die ons door een *Oneindige Ik* worden aangeboden, om de Speler een kans te geven om zelfverantwoordelijkheid te nemen – 100% oorzaak – voor de eigen reacties en respons.

Op de oorspronkelijk *grade chart*, ontwikkeld door L. Ron Hubbard voor Scientology in de 70-ger jaren, was het EP ('*End Phenomenon*' of eindresultaat) van het niveau OT VIII 'de levensoorzaak (materie, energie, ruimte en tijd).' Dit werd in 1988 herzien¹⁸ (na Hubbards dood) omdat het met de aangeboden technieken van deze kerk onmogelijk te bereiken viel; maar het was in beginsel een goede gedachte.

En het ís te bereiken; maar het proces daartoe houdt in, dat we om moeten leren gaan met dat geloof in 'oorzaak en gevolg,' en met de oordelen en angsten die er aan ten grondslag liggen.

Zoals in hoofdstuk eenentwintig al is gezegd, is dit een lastige waar ik zelf nog niet klaar mee ben. Dit is daarom alles wat ik er nu van kan zeggen.

EINDNOTEN

1. The Holy Bible, King James Version, *The Gospel according to St. Matthew*, 5.38 – Verder lezen
2. Ibid. *Galations*, 6.7 and *Job*, 4.8 – Verder lezen
3. Wikipedia, *Karma* – Verder lezen
4. Wikipedia, *Walking on water* – Verder lezen
5. Wikipedia, *Feeding the multitude* – Verder lezen
6. *Jesus Heals the Sick at Gennesaret* – Verder lezen
7. *Lazarus Raised from the Dead* – Verder lezen
8. Haraldsson, Erlendur en Karlis Osis, *The Appearance And Disappearance Of Objects In The Presence Of Sri Sathya Sai Baba* – Verder lezen
9. Talbot, Michael, *The Holographic universe*, pp. 126-127 – Verder lezen
10. *Ibid.*, p. 130 – Verder lezen
11. Wikipedia, *Spijkerbed* – Verder lezen
12. Wikipedia, *Church of God with Signs Following* – Verder lezen
13. Wikipedia, *Vuurlopen* – Verder lezen
14. *LivingWithoutHIVDrugs.com* – Verder lezen
15. Circle of Atonement, *A Course in Miracles*, T-21.VII.7 – Verder lezen
16. Talbot, Michael, *The Holographic universe*, p. 40 – Verder lezen
17. Biblija.net, *Genesis*, 3.11 – Verder lezen
18. Operation Clambake, *OT Levels & Confidential Material Summary List* – Verder lezen

HOOFDSTUK 29

VERTROUWEN

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Is het waar wat L. Ron Hubbard zei: ‘Op de dag dat we elkaar volledig kunnen vertrouwen, zal er wereldvrede zijn?’

Antwoord: Nee, niet echt, omdat hij het zo laat klinken, dat als we er maar aan werken om elkaar te vertrouwen, en daarin ook nog slagen, dat we dan wereldvrede kennen.

Dit is weer zo’n onjuiste verdraaiing van de waarheid uit het filmtheater.

De internationale gemeenschap waar ik meer dan zeventien jaar mee verbonden ben geweest, spendeerde de meeste tijd aan het leren vertrouwen van elkaar, met diverse technieken en processen zoals ‘The Forum.’ Er was wat vooruitgang en die gemeenschap was misschien wat verdraagzamer dan elders, maar ik kan niet zeggen dat ze er ver mee kwamen.

Elkaar vertrouwen echter, is niet een doel op zichzelf; het is een bijproduct, zoals Jed McKenna het over het bijproduct *onthechting* heeft. Het is iets wat het resultaat is van iets anders.

Het enige waar je op dient te vertrouwen is je *Oneindige Ik*. Als je die vertrouwt, dan vertrouwt je automatisch alles en iedereen in jouw holografische ervaring, omdat die door jouw *Oneindige Ik* is gecreëerd, tot op het kleinste detail.

Als je op jouw *Oneindige Ik* vertrouwd en er verschijnt iemand in jouw hologram, dan weet je dat je die ook kunt vertrouwen – dat ze het filmscript volgen van jouw *Oneindige Ik*, woord voor woord – omdat ze er alleen zijn op verzoek en met toestemming van jouw *Oneindige Ik*.

Als je steeds maar in gedachten hebt dat iemand *daarbuiten* jou iets *slechts* zou kunnen aandoen, dan is het nutteloos om te proberen elkaar te vertrouwen. Als je op je *Oneindige Ik* vertrouwt, dan weet je dat zoiets gewoon niet mogelijk is.

Daarom kun je beter zeggen: ‘Op de dag dat we onze *Oneindige Ik* volledig vertrouwen, zal er wereldvrede zijn.’

Ja, individuele vrede is mogelijk, ondanks wat er *daarbuiten* in jouw hologram gebeurt. Individuele vrede is het enige waar je door je vrije wil controle over hebt. Ook als oorlog en geweld om je heen losbarsten, kun je nog steeds vrede ervaren omdat je volledig op je *Oneindige Ik* vertrouwt en op de ervaringen die het voor je creëert.

Als we het nog breder trekken kunnen we zeggen: ‘Op de dag dat we onze *Oneindige Ik* volledig vertrouwen, zullen we wereldvrede ervaren.’ Maar dat zal voor één Speler tegelijk zijn, met onvoorwaardelijk vertrouwen in zijn *Oneindige Ik*...

...wat, zoals ik zei in hoofdstuk achttien, iets is dat niet zomaar komt.

We hebben in jaren onze *Oneindige Ik* niet vertrouwd en gaven onze plaats in het leven de schuld, terwijl we ons tegen zijn ervaringen voor ons afzetten. Dat te veranderen zal tijd kosten.

Maar met Roberts proces, met spirituele autolyse en het loslaten van oordelen en angsten – in het bijzonder de egolagen die je laten denken dat je de bus moet besturen –

zul je weldra weten dat je *Oneindige Ik* te vertrouwen is en in feite het enige is wat je hoeft te vertrouwen. De rest zal allemaal volgen.

Zoals de Bijbel zegt:

*Vraag je dus niet bezorgd af: 'Wat zullen we eten?' of: 'Wat zullen we drinken?' of: 'Waarmee zullen we ons kleden?'... dat zijn allemaal dingen die de heidenen najagen. Jullie hemelse Vader weet wel dat jullie dat alles nodig hebben. Zoek liever eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden.*¹

En geparafraseerd in de taal van het holografisch universum:

Richt je op het vertrouwen van je Oneindige Ik, en weet dat het voor de rest zal zorgen.

‘Maar,’ hoor ik je vragen, ‘hoef ik dan helemaal niets te doen? Ik bedoel, kan ik erbij gaan zitten en erop vertrouwen dat mijn *Oneindige Ik* me zal voeden, mijn familie kleden, me een dak boven m'n hoofd geven en voor onze noden zal zorgen? Is dat niet een ietsje onverantwoordelijk?’

Wel... ja, dat wil ik inderdaad zeggen; en nee, het is helemaal niet onverantwoordelijk, wat overigens een oordeel zou zijn, alweer vermoedelijk geleerd van onze ouders. Trouwens, wie anders zou jouw hologram met eten, kleren, familienoden en het dak boven je hoofd kunnen creëren dan jouw *Oneindige Ik*?

Maar ik wil er zeker van zijn dat we de nadruk op het juiste woord leggen: ‘*Hoef ik werkelijk niets te doen?*’ Alles wat je *hoeft* te doen, is Speler zijn en het holografische universum ervaren die jouw *Oneindige Ik* voor je creëert. Verder niets.

Ik wil niet de indruk geven dat de tweede helft alleen maar bestaat uit de hele dag zitten. Dat zou ontzettend saai worden (tenzij je dat gelukkig maakt). Eigenlijk is het coconleven voller, interessanter en actiever dan ooit. Maar in plaats van iets te ‘laten gebeuren,’ of het hebben van doelstellingen, agenda's en plannen, reageer je eenvoudig van moment tot moment op de omstandigheden die jouw *Oneindige Ik* creëert. In de tweede helft kun je alleen in ‘reactieve mode’ leven, zoals Robert Scheinfeld het noemt.

Bij het woord *reactief* wil ik niet zeggen dat je geen beslissingen neemt. Dat doe je wel; soms zelfs beslissingen voor de toekomst, zoals het plannen van een seminar of een trouwdatum voor één van je kinderen. Als in onze *realiteit* een holografische ervaring verschijnt, zijn we vrij erop te reageren; om te doen wat ons goed lijkt en nodig voor het moment. Dat is heel wat anders dan iets ‘laten gebeuren’ of het gevoel hebben dat we ‘iets moeten doen’ in ons leven. Een *Oneindige Ik* heeft ongetwijfeld vele interessante ervaringen gepland voor zijn Speler – zeker in de tweede helft van het spel – als we maar stoppen met zelf regelen en vertrouwen op onze *Oneindige Ik*, dan krijgen we een leven waarvan je alleen maar kunt dromen en wat onszelf nooit zou lukken.

Ik neem aan, omdat je dit boek leest, dat je niet totaal gelukkig bent met de manier waarop je leven zich ontwikkelt. Ik neem ook aan dat je vindt dat *jij* de buschauffeur bent. Waarom zou je jouw *Oneindige Ik* geen kans geven, het vertrouwen geven en de boel eens loslaten?

Je zou kunnen experimenteren met de drie oefeningen uit hoofdstuk achttien, voor vierentwintig uur alleen maar doen wat je leuk vindt, en Ja zeggen tegen alles wat in jouw hologram verschijnt, voor vierentwintig uur maar. Ik ben er van overtuigd dat je na die drie dagen genoeg direct bewijs zult hebben dat jouw *Oneindige Ik* te vertrouwen is en dat je dat vertrouwen meer en meer zult gaan beoefenen.

Alle vertrouwen begint met vertrouwen in je *Oneindige Ik*.

EINDNOTEN

1. [Biblija.net](#), *Mattheüs*, 6.31-33 – Verder **lezen**

HOOFDSTUK 30

GELD

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Gezien al je ervaringen moet je wel rijk zijn; zeilen, rondreizen in Europa, scubaduiken en zo. Waar haal je dat geld vandaan?

Antwoord: Op het moment dat ik dit schrijf, beschik ik in totaal over \$20. Dat kun je niet *rijk* noemen. Maar ik heb al eens gezegd dat ik me over geld geen zorgen maak; daarom is dit boek gratis te downloaden vanaf het internet.

Maar dat is niet alles. Ik kan over al het geld beschikken wat ik voor welke holografische ervaringen dan ook nodig heb; en dat geldt ook voor jou, hoewel je dat nog niet door hebt.

Ik *verdien* geen geld. Niemand verdient geld. Dat denken we alleen maar. Dat maakt deel uit van de illusie in het filmtheater.

Het is me duidelijk dat geld voor de meeste mensen een probleem is. Ze hebben er nooit genoeg van; ze doen van alles om daar verandering in te brengen, meestal zonder succes.

Erger nog. Er is hun verteld dat er een *secret* is om geld ‘aan te trekken’; ze volgen de stappen bijna religieus, maar het werkt niet. Daarom geven ze zichzelf de schuld, omdat ze de *magie* niet goed beheersen. Een student vertelde me: ‘Ik heb *The secret* geprobeerd en de ‘wet van aantrekking’ en andere zelfhulp technieken om geld te laten manifesteren, maar het werd niks. Ik ben nog steeds bankroet en daarom zal er wel iets mis met mij zijn, of ik doe iets verkeerd.’

Hier is dan de ware secret: De persoon is niet het probleem, niet jij, maar het is die *magie* die voor de meeste mensen niet werkt. Het is ons verkeerde begrip van geld dat uit het filmtheater komt en het wordt tijd om te weten hoe geld in het holografisch universum werkt.

* * *

Tijdens mijn Europese workshops over het holografisch universum, verzamelde ik de ideeën die de deelnemers over geld hadden. Hier volgt een lijst met de belangrijkste. Welke denk je, gelden voor jou?

- ~ Ik moet geld verdienen.
- ~ Voor geld moet ik werken.
- ~ Ik kan alles wat ik zou willen niet betalen.
- ~ Ik beschik maar over een beperkte hoeveelheid geld.
- ~ Als ik geld uitgeef, gaat mijn saldo naar beneden.
- ~ Voor niets gaat de zon op.
- ~ Voor meer geld zou ik harder moeten werken, of slimmer.
- ~ Ik heb een plan nodig om geld te maken, wijs investeren en dat de tijd geven.
- ~ Ik moet het geld dat ik heb beschermen.

- ~ Ik moet verantwoordelijk met geld omgaan.
- ~ Ik moet me volledig en toegewijd op geld richten.
- ~ Er is nooit genoeg geld.
- ~ Geld stinkt en ook degenen die er veel van hebben.
- ~ Geld is de bron van alle kwaad.
- ~ De rijken worden rijker, de armen armer.
- ~ Hoe meer geld hoe beter.
- ~ Het geld groeit niet aan de bomen.
- ~ Sommigen zijn voor het geld geboren, anderen niet.
- ~ Geld druppelt binnen en stroomt er weer uit.
- ~ Geld en spiritualiteit gaan niet samen.
- ~ Geld komt van *daarbuiten* en je zult het *daarbuiten* moeten halen om het bij jou *hierbinnen* te krijgen.

Hoeveel hiervan denk je is waar? Allemaal? De helft? Enkele?

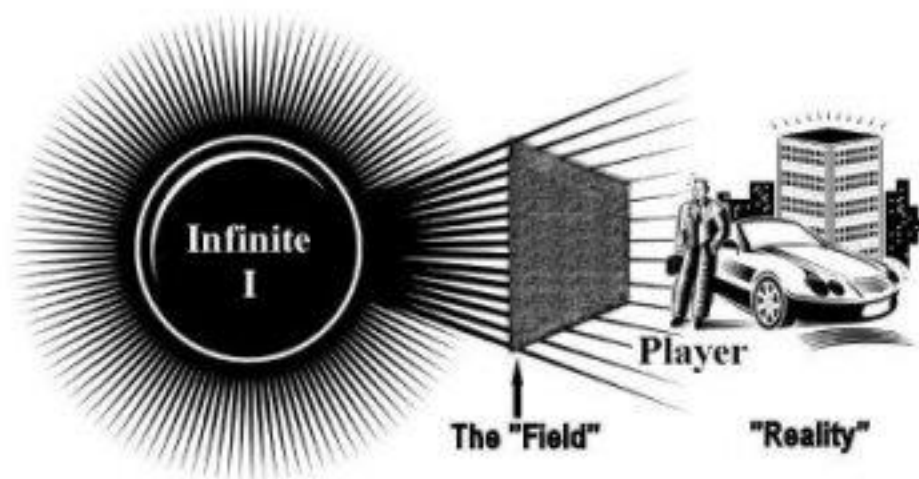
Mijn favoriet op dit lijstje is ‘Het geld groeit niet aan de bomen.’ Toen ik jong was heb ik dat vaak moeten horen en heeft me altijd verbaasd, omdat het geld wél aan de bomen groeit. Denk aan papiergeld, en papier komt van hout, van bomen! Dat klopt dus niet.

Zou het je verbazen te vernemen dat *niets* in het lijstje *waar* is? Niet één; niet in een holografisch universum. Over geld geloven mensen allerlei dingen, *verhalen* die moeten verklaren waarom we niet genoeg geld hebben, of er niet genoeg van kunnen verdienen, of zich slachtoffer voelen van het *geldspel*. Ik herhaal: al deze geloven zijn onecht in een holografisch universum, wat te verwachten viel want we zijn in het filmtheater gevormd.

Laten we kijken wat er onecht aan is...

Herinner je dat **bewustzijn** vanuit Het Veld alles creëert. Jouw *Oneindige Ik* is **bewustzijn**; daarom creëert jouw *Oneindige Ik* alles wat je als Speler in jouw holografische universum meemaakt, tot op het kleinste detail.

Kijk nog een aandachtig naar deze afbeelding...



De Speler bevindt zich aan de andere kant van Het Veld dan waaruit alles wordt gecreëerd. Al het vermogen daartoe bevindt zich bij de *Oneindige Ik*, de Speler creëert niets.

Anders gezegd: alles wat we hebben, alles wat we zien, alles wat we meemaken is door onze *Oneindige Ik* voor ons gecreëerd.

Dit is het eerste en belangrijkste wat we dienen te begrijpen, zeker over geld. Maar het is voor het ego het moeilijkste om te accepteren. Dat wil de Speler laten denken dat die zelf iets kan creëren, iets kan manifesteren, iets kan laten gebeuren. Maar dat is in een holografisch universum eenvoudig niet mogelijk, omdat wij – de Spelers – aan de andere kant van Het Veld zitten, in het hologram. Alleen een *Oneindige Ik* kan een hologram creëren en alleen een *Oneindige Ik* kan in dat hologram geld creëren.

Als een *Oneindige Ik* voor een Speler bepaalde ervaringen uit Het Veld kiest – met als enige reden de Speler iets te laten meemaken – zou het daarvoor dan ook niet alle middelen leveren? Zou het voor een *Oneindige Ik* zin hebben – met al die oneindige middelen ter beschikking – een Speler iets te willen laten meemaken en dan niet alles erbij te leveren wat dat mogelijk maakt, inclusief het geld, zeker omdat de Speler dat zelf niet kan creëren?

Het eerste wat je daarom over geld moeten weten is, dat het wordt gecreëerd door jouw *Oneindige Ik*; als jouw *Oneindige Ik* voor jou een ervaring in gedachten heeft, dan zal het ook voor het geld zorgen wat voor die ervaring nodig is.

(Dit betekent natuurlijk ook, dat jouw *Oneindige Ik* een ervaring kan willen waarbij je meemaakt wat het is om *geen* geld te hebben; maar ook dan zal het voor het *nodige* geld zorgen, hoewel dat voor jouw gevoel ‘niet genoeg’ kan betekenen.)

* * *

Er zijn Spelers die denken dat ze geld kunnen *maken* en hebben daar allerlei soorten van geloof over ontwikkeld; door te werken, door iets te verkopen, door leningen of

giften, door te erven. De waarheid is dat het *Oneindige Ik* daarvoor zorgt; maar het kan alleen geld naar een Speler *sturen* op manieren waarop de Speler denkt het te kunnen ontvangen. Hier komt het geloof van de Speler weer om de hoek kijken.

Laten we daarom nogmaals naar het lijstje kijken over ons geloof in geld dat we hadden...

- ~ Ik moet geld verdienen.
- ~ Voor geld moet ik werken.
- ~ Ik kan alles wat ik zou willen niet betalen.
- ~ Ik beschik maar over een beperkte hoeveelheid geld.
- ~ Als ik geld uitgaaf, gaat mijn saldo naar beneden.
- ~ Voor niets gaat de zon op.
- ~ Voor meer geld zou ik harder moeten werken, of slimmer.
- ~ Ik heb een plan nodig om geld te maken, wijs investeren, en het tijd geven.
- ~ Ik moet het geld dat ik heb beschermen.
- ~ Ik moet verantwoordelijk met mijn geld omgaan.
- ~ Ik moet me volledig en toegewijd op geld maken toeleggen.
- ~ Er is nooit genoeg geld.
- ~ Geld stinkt en ook degenen die er veel van hebben.
- ~ Geld is de bron van alle kwaad.
- ~ De rijken worden rijker, de armen armer.
- ~ Hoe meer geld hoe beter.
- ~ Het geld groeit niet aan de bomen.
- ~ Sommigen zijn voor het geld geboren, anderen niet.
- ~ Geld druppelt binnen en stroomt eruit.
- ~ Geld en spiritualiteit gaan niet samen.
- ~ Geld komt van *daarbuiten* en je zult het *daarbuiten* moeten halen om het naar jou *hierbinnen* te halen.

Als je in één van deze gelooft en denkt dat die waar is, dat is dat voor jouw *Oneindige Ik* de enige manier om jou geld te sturen, omdat je alleen geld kunt ontvangen op de manier waarin je gelooft.

Een *Oneindige Ik* zou vanuit het *niets* een miljoen euro's op een Speler zijn bankrekening kunnen zetten en de Speler zou denken dat het om een *fout* gaat, waarvan zijn geloof zegt dat het zo niet kan, of waarvan hij denkt dat hij alleen op andere manieren aan geld kan komen.

Een vrouw was haar bank \$10.000 schuldig. Maar op een dag kreeg zij een afschrift waarop stond dat haar nieuwe saldo \$0 was. Ze belde meteen met de bank die het uiteraard meteen met haar eens was; er was iets fout gegaan en stuurden haar een nieuwe afschrift waarop de \$10.000 (negatief) weer terug was geplaatst. (Waar verhaal.)

Een ander vrouw echter, die wist hoe een holografisch universum met geld omgaat, was haar bank \$30.000 schuldig. Toen zij het bericht ontving dat haar saldo \$0 was, toonde zij haar waardering voor haar *Oneindige Ik* en ging verder met haar leven. (Waar verhaal.)

Ik noem het geloof over ons over geld graag: *verhalen*. Een Speler heeft een *verhaal* nodig om het krijgen van geld uit te leggen. Een *Oneindige Ik* heeft voor het creëren van

geld geen *verhaal* nodig; alleen een Speler met zijn eindige geest en zijn geloof denkt dat hij een *verhaal* nodig heeft geld te ontvangen.

Zo gaat het in de eerste helft van het Mensenspel, omdat een verhaal nodig hebben veel inperking veroorzaakt. Als je, voor geld, maar in een paar manieren gelooft – alleen verdienen, winnen of erven bijvoorbeeld – dan worden er allerlei beperkingen opgeworpen over de wijze waarop je aan geld zou kunnen komen.

Een *Oneindige Ik* kent die inperkingen niet; en in de tweede helft van het Mensenspel – als de Speler niet langer aan zijn inperking werkt – is het tijd om al die geloven, al die verhalen over geld achter te laten.

Let op wat ik zei: ‘om al die geloven achter te laten.’ Ik zei niet: ‘om al die geloven te veranderen;’ dit is erg belangrijk.

Al die zelfhulp technieken, al die *secrets* die iemand met je probeert te delen over het manifesteren van geld, auto’s en wat niet meer... van alles, zijn alle gebaseerd op verkeerde uitgangspunten, waardoor ze voor de meeste mensen dan ook niet werken.

Bijvoorbeeld:

~ Ze zeggen dat je het vermogen hebt om alles wat je wilt te laten manifesteren. Maar dat heb je niet. Zo simpel is het. Ondanks wat je ego je wil doen geloven, is het alleen je *Oneindige Ik* die iets in jouw hologram kan manifesteren. Niet jij.

~ Ze zeggen dat je door meditatie, bidden, visualisatie of bevestiging, geld en auto’s aan kunt trekken. Maar dat kun je niet, tenminste niet op een consistente basis (we zullen zo bespreken waarom dit tijdelijk wel zou kunnen werken).

~ Ze zeggen dat je alleen maar je geloof in iets hoeft te veranderen, zoals in de kracht van *positief* denken.

Wat is er verkeerd aan ‘positief denken?’ Nogmaals, daar is niets mis mee. Het is perfect... voor de eerste helft van het Mensenspel, omdat het je naar inperking leidt; ten eerste is het *denken*, wat tot de eerste helft behoort zoals voelen tot de tweede helft; ten tweede, omdat de Speler geen *vermogen* heeft, en ten derde, omdat het ene geloof wordt ingeruild voor een andere.

Een positieve gedachte is natuurlijk altijd beter dan een negatieve als je in de eerste helft zit. Maar in de tweede helft wordt het een oordeel en dat kan zoals we hebben gezien ons ingeperkt houden.

Achter elk geloof zitten oordelen. Als er geen oordeel was, zou er geen reden voor geloof zijn en zou het verdwijnen. Maar als we het geloof in iets veranderen zonder het oordeel te veranderen, dan verandert er niets. Het ene geloof komt dan in de plaats voor een andere terwijl het oordeel nog intact blijft.

Als er echt een *secret* was waarmee we alles wat we willen kunnen manifesteren, dan zou het kunnen werken voor hen, die het de hele tijd gebruiken. Het resultaat van deze zelfhulp is, als het niet werkt – wat voor de meeste mensen geldt – ze zich nog akeliger voelen dan toen ze ermee begonnen, omdat ze denken dat met hen iets mis is, dat ze het niet *goed* doen, dat er iets aan hen mankeert.

Ik wil je niet zeggen je *geloof* niet te veranderen. Ik wil je zeggen je geloof te zien voor wat het is – inperkende filters – en het dus allemaal achter je te laten. Zoals bij het

experiment van Dr. Lipton met één enkele foto, waarbij mensen met de ene bril een *angst*foto zagen en met een andere bril een *liefd*evolle foto; het ene filter werd vervangen voor het andere filter en geen van tweeën gaven het totaalbeeld van die ene foto.

Als Spelers in de tweede helft van het Mensenspel, hebben we geen geloof, geen verhalen meer nodig. Wat we nodig hebben is het totale beeld – beide, *angst* en *liefd*e – en ons oordeel over beide; en zoals met triomf en ramspoed, behandel deze bedriegers gelijkwaardig.

* * *

In hoofdstuk twintig spraken we over ‘virtual reality’...



Als je met jouw computer een gegenereerde ‘virtual reality’ ervaring zou zien, dat er daarin een miljoen euro op je bankrekening zou staan, zou je dan zeggen: ‘dit moet een fout zijn?’ en ‘ik heb geen recht op dat geld?’ Je zult waarschijnlijk denken dat het door de ontwerper vanuit het niets is gecreëerd en je geen zorgen maken over hoe dat daar is gekomen.

Volgens de kwantumfysica leven wij in een virtuele realiteit, een holografisch universum dat voor ons is gecreëerd door onze *Oneindige Ik*. Als we als Spelers zouden stoppen met die *verhalen* over geld en hoe het naar ons toe komt, dan zou dat de inperkingen waarop we geld kunnen ontvangen wegnemen, waardoor we die taak van onze *Oneindige Ik* gemakkelijker maken.

* * *

Veel vrienden, speciaal van hen die vrede willen bevorderen zeggen: ‘Hoe krijgen we onze *Oneindige Ikken* zover dat ze meer geld voor ons creëren. We doen er immers *goed* werk mee?’

Het antwoord kan voor sommigen moeilijk te verteren zijn: ‘De vraag alleen al is de reden waarom je daar moeilijkheden mee hebt.’

Waarom? Ten eerste is de gedachte: ‘*goede* dingen doen met het geld,’ een oordeel. Er is zelfs een groep die denkt dat er iets fundamenteel *verkeerd* is aan geld en dat het *verhumaniseerd*¹ dient te worden, wat zij overigens graag voor je doen als je het maar aan hún geeft.

Voor een *Oneindige Ik* bestaan er geen *goede* of *slechte* dingen die je met geld kunt doen. Geld is – zoals al het andere – neutraal. Geld hoeft om ‘goede redenen’ niet

spiritueel, humaan, of zuiver te worden gemaakt. Er zijn geen *goede* of *slechte* dingen die je met geld kunt doen; het zijn alleen maar oordelen waar we vanaf moeten.

Herinner je dat het in de eerste helft de bedoeling was om de Speler uiterlijk in te perken zodat zijn *Oneindige Ik* de *innerlijke* ervaring daarvan kon meemaken. Dat betekent dat de *Oneindige Ik* voor die inperking, bijvoorbeeld geld als gereedschap kan toepassen. Voor een Speler kan dat weinig geld betekenen, of helemaal geen geld. Dat kan voor veel inperking zorgen. Voor andere Spelers kan het heel veel geld betekenen – meer dan ze kunnen uitgeven – om de inperking die rijkdom heet mee te maken, zoals de ervaring dat vrede en vreugde niets met geld te maken hebben. Mogelijk ken je mensen die vermogend zijn maar gelijktijd erg ongelukkig. Het hebben van geld kan inperkender zijn dan het niet hebben.

Een *Oneindige Ik* kan een Speler ook geld bezorgen wat die zal verliezen om hem op die manier in te perken. Een ander voorbeeld is een Speler die financieel erg comfortabel zit, maar door economische omstandigheden ineens slachtoffer wordt van ‘onbeheersbare krachten,’ als het fortuin waar hij zo hard voor heeft gewerkt op de beurs ineens verdampt is. Al deze inperkende mogelijkheden kunnen zich in de eerste helft van het Spel voordoen.

Uiteindelijk bepaalt de *Oneindige Ik* hoeveel geld je, in verband met de ervaring die het in gedachten heeft in een bepaalde situatie, tot je beschikking krijgt.

Dit geldt ook in de tweede helft.

In de tweede helft wil je *Oneindige Ik* vreugde en oneindige overvloed voor je, inclusief het geld dat je daarbij nodig hebt. Dat betekent niet dat je bankrekening ineens volloopt, want je hebt nog steeds die oordelen over geld uit de eerste helft, over hoe je aan geld kunt komen en hoe je daar mee om gaat. Je hebt anders gezegd in de eerste spelhelft, veel energie in relatie met geld en waar het vandaan komt aan *daarbuiten* gegeven, aan wat je er *daarbuiten* voor moet doen om het *hierbinnen* te krijgen, enz. Zoals we besproken hebben, is het eerste wat je in de tweede helft doet: het herkennen waar je die energie aan hebt toegekend. Je kunt die dan terugvorderen en de ware bron van overvloed herkennen in jouw *Oneindige Ik*.

* * *

Kunnen we onze *Oneindige Ik* om geld vragen of ervoor bidden? Ja, dat kan. Je zou op elke toepasselijke manier een bericht naar jouw *Oneindige Ik* kunnen sturen. Je kunt jouw *Oneindige Ik* te allen tijde op de hoogte brengen van een wens, die deze waarschijnlijk al kent, maar dat maakt niet uit. Vragen mag.

Trouwens, je hoeft maar één keer te vragen. Jouw *Oneindige Ik* zal je horen en heeft geen herinnering nodig. Vaker vragen echter gaat op een oordeel lijken, dat er iets niet in orde is omdat je het nog niet hebt. Onthoud dat je *Oneindige Ik* ook kan besluiten je *niet* te geven waar je om vraagt, als dat voor jou de meest toepasselijke ervaring is, zelfs in de tweede helft. Je krijgt dus niet altijd de ervaring waar je om vraagt, omdat er geen noodzaak voor is. Mogelijk heeft jouw *Oneindige Ik* iets anders voor je in petto wat je meer voldoening zal gaan schenken dan waar je om vroeg.

Dit heeft voor mij gegolden. Mijn *Oneindige Ik* weet hoeveel ik van de oceaan, van zeilen, walvissen en dolfijnen hou. Ik droomde vaak van een leven op een boot, maar had het geld niet om dat te realiseren. In plaats van een paar miljoen dollar, creëerde mijn

Oneindige Ik voor mij een zeiltocht over de oostelijke Atlantische oceaan op een zeilboot van tachtig voet, zwemmend tussen walvissen en dolfijnen, met mijn beste vrienden en met muziek, een jaar lang; en het kostte me geen cent. Zelf zou ik het zo nooit kunnen bedenken of het me zelfs maar voorstellen.

Waarom dus om geld vragen? Als je iets te vragen hebt, waarom dan niet iets wat sowieso voor jou zal zijn; ervaringen die jouw *Oneindige Ik* voor je in gedachten heeft. Als je nog in de fase zit waarbij je, over geld, nog steeds energie aan het *daarbuiten* toekent, dan zou je om die ervaringen kunnen vragen die ervoor zorgen dat je het geld *niet* krijgt, zodat je de inperkende oordelen en overtuigingen over geld kunt herkennen.

Maar een goede vriend zei: 'Ho, wacht even; ik wilde een motorfiets, gebruikte *The Secret*, visualiseerde die, en nu heb ik er een!'

Fantastisch. Het doet me plezier dat je kreeg wat je wilde. Maar ik ben het met de wijze waarop je die kreeg oneens, omdat je niet het vermogen tot creëren hebt en dat doet zo'n wet van aantrekking ook niet. Dat kan alleen jouw *Oneindige Ik*, en er zijn vele verklaringen te vinden over hoe je toch kreeg wat je wilde.

Ik weet bijvoorbeeld dat je een goed mens bent; als ik jouw *Oneindige Ik* zou zijn, zou ik je ook een motorfiets gunnen, als beloning voor jouw rol als Speler. Maar ik kan me het omgekeerde ook voorstellen, dat jouw *Oneindige Ik* wilde dat je een motorfiets kreeg en die gedachte al langer had, maar dat jouw overtuigingen dat in de weg stonden; totdat je besloot er een te manifesteren met een secret formule. (Wat overigens het enige waardevolle is van *The Secret* en de 'wet van aantrekking:' dat je daarmee het vertrouwen in hoe dingen jouw realiteit binnen kunnen komen, uitbreidt.)

Wat ook kan is, dat jouw *Oneindige Ik* je wilde laten weten dat *het* de bron was van al jouw ervaringen en het de verbinding en communicatie met jou daarmee uitdiept; en omdat het de beste manier was om jou een motorfiets te geven en je daarna na het lezen van deze paragraaf zou weten waar deze werkelijk weg kwam.

De mogelijkheden zijn eindeloos. Het enige wat onmogelijk is (huh?), is dat *jijzelf* die motorfiets hebt gemanifesteerd, omdat het niet iets kan zijn wat jij buiten de holografische ervaring om kan hebben gedaan. Het accepteren van dit feit is een belangrijke stap in je cocon.

Ondanks wat het ego ons wil doen geloven – dat we als Speler wel een motorfiets kunnen creëren, of geld, of een huis, of wat dan ook – is het slechts een geloof dat binnen het filmtheater hoort en dat tot inperkingen leidt. Per definitie is het van belang dat een Speler in de eerste helft de ware bron van zijn ervaringen *verkeerd* ziet, anders zou de illusie worden doorbroken.

Zoals ik al zei ken ik jou en je hebt vaker geprobeerd om met dezelfde *secret*, dingen te manifesteren, wat niet werkte. Je moet weten dat jij het niet was waarbij het misging. Eigenlijk heb jij – en wij allemaal – het erg goed gedaan als Speler, of we ons dat realiseren of niet. Het zijn de gebruikte technieken die niet deugen. Ze bevatten soms wel enige waarheid en werkbaarheid voor enkelen, maar zijn nogal uit de richting en maken zo de eerste helft van het Spel mogelijk.

* * *

Nu we in de tweede helft spelen kan de waarheid en niets dan de waarheid worden onthuld; aan ons als Spelers zullen nieuwe mogelijkheden worden geboden om dingen

anders te ervaren. Ik kan bijvoorbeeld zo zes meest voorkomende redenen noemen waarmee we in de eerste helft de geldstroom blokkeren en waarop we ons in de tweede helft eens nader kunnen richten, met de bedoeling er tegenovergesteld mee om te gaan:

1. Het hebben van oordelen en overtuigingen over geld.
2. De wens voor geld, omdat iets in jouw ervaringen *daarbuiten*, gerepareerd, veranderd of verbeterd moet worden.
3. Denken dat je het vermogen hebt geld te creëren.
4. Denken dat je iets moet *doen* voor geld.
5. Denken dat je een *verhaal* nodig hebt over hoe je aan geld komt.
6. Geen vertrouwen in de *Oneindige Ik*.

De meeste hebben we al besproken, daarom wat aanvullende commentaren...

Ik ken veel mensen die geld willen, omdat ze iets *daarbuiten* anders willen. Voor het redden van walvissen misschien, of om honger en armoede te bestrijden en wereldvrede te bevorderen. Allemaal nobele gedachten, maar nog steeds oordelend dat er iets verkeerd is, wat verbeterd of veranderd moet worden. Realiseer je dat walvissen, honger, armoede, oorlog en geweld door jouw *Oneindige Ik* in jouw holografische ervaring zijn gecreëerd, met een reden. In de eerste helft van het Spel was die reden inperking. In de tweede helft is het om je te laten zien waar je *daarbuiten* energie aan toekent en dat je bent vergeten dat jouw *Oneindige Ik* alles in jouw hologram heeft gecreëerd, en dat niets van dat alles *echt* is. Daarom is het in de tweede helft twijfelachtig of jouw *Oneindige Ik* – die alleen maar oneindige vreugde en overvloed voor je wil – jouw ‘eerste helft oordelen’ financieel zal steunen.

Waar we als Spelers allereerst van af moeten, is niet alleen te denken dat we geld kunnen creëren, maar ook dat we er op uit moeten gaan en iets moeten *doen* om het te verwerven; met andere woorden, dat je *proactief* moet zijn om aan geld te komen. Maar er is letterlijk niets wat we daar aan kunnen doen. Dat doet onze *Oneindige Ik* allemaal, en ons enige aandeel is het loslaten van oordelen en overtuigingen, om zo de overvloed die naar ons toe probeert te komen, te ontvangen.

Het zit feitelijk in ons denken dat we er iets voor moeten doen, vanwege de opgeklopte verhalen over hoe je aan geld komt. Als we die verhalen achter ons laten, kan het geld gaan stromen op manieren, die we ons nog niet kunnen voorstellen. Laat me twee voorbeelden geven (actuele ervaringen) vanuit een verschillend perspectief, te beginnen met het vrouwelijke...

Je ouders staan op het punt hun vijftigjarig huwelijk te vieren, en je bent al maanden bezig foto's van hen te verzamelen vanaf hun jeugd, voor het maken van een film over beide. Je hebt alle foto's nu bij elkaar en bent gereed voor het maken van de video.

Er is voor het maken van die video een mooi computerprogramma op internet te vinden, waarmee je ook muziek, voice-overs en animaties kunt toevoegen, en het kost €119,95. Sinds de laatste keer dat je hebt gepind weet je, dat er nog maar €150,00 op je rekening staat, terwijl je voor je werk ook nog nieuwe schoenen nodig hebt. Je bent echter zo enthousiast over dat geschenk aan je ouders, dat je toch besluit dat programma aan te schaffen en later over die schoenen maar te zien.

De video wordt een enorm succes en je ouders zijn erg geroerd.

Als je daarna je bankoverzicht bekijkt, zie je dat er nog steeds een tegoed van €150,00 op staat, wat je verbaasd. Je ziet dat je kredietlimiet niet is verhoogd en vervolgens zie je dat het bedrag voor het programma niet is afgeschreven, hoewel je daarvoor wel een bevestiging hebt ontvangen.

Bezorgt over het feit dat er niet is betaald en je niet onethisch wilt doen, bel je de leverancier. 'Ja, we hebben uw betaling ontvangen. Er is geen probleem.'

Daarop besluit je te wachten, omdat je alsnog die rekening van €119,95 verwacht. Maar dat gebeurt maar steeds niet.

Je hebt nu die schoenen toch wel erg hard nodig, dus koop je die vanaf dezelfde rekening.

Maar die verschijnen ook niet op de overzichten. Geen van de aankopen die je betaalt vanaf deze rekening verschijnen op de overzichten, hoewel de leveranciers wel worden betaald.

Uiteindelijk realiseer je als tweede helft Speler, dat jouw *Oneindige Ik* hier een rol in speelt en wel op een nieuwe en inventieve manier. Je bent dankbaar.

* * *

En vanuit het mannelijk perspectief...

Je besluit met vrienden ergens te gaan eten en merkt dat er €10,00 in je beurs zit. Je gaat naar het restaurant, bekijkt het menu en krijgt het water in je mond van een aangeprezen biefstuk. Je hebt enorm veel trek in die biefstuk en je enthousiasme groeit met de minuut.

Dan zie je de prijs voor die biefstuk: €14,00. Je hebt maar €10,00. Je herinnert je een nieuwsbericht van de vorige avond, dat rood vlees slecht voor je is, en je besluit daarom maar iets ander te nemen. Je ziet aan een andere tafel de vrouw zitten waar je dolgraag mee in contact zou willen komen, maar je realiseert je dat zij vegetarisch is en alleen maar biologisch voedsel eet. Om haar te imponeren besluit je van de biefstuk af te zien. Maar bij ieder nieuwe gedachte gaat ook je enthousiasme verder en verder naar beneden, totdat je geen zin meer hebt daar nog te eten.

Uiteindelijk besluit je maar een Caesar salade te nemen (zonder kip) die €7,00 kost en je nu ook nog wat over hebt voor een drankje. Maar geen bier, want volgens je huisarts moet je afvallen, hoewel je daar wel zin in hebt.

Een uur later verlaat je het restaurant, zonder de vrouw van je dromen, verdrietig, eenzaam en onvoldaan, en €10,00 armer. Daar komt nog bij dat de Caesar salade niet te eten was en de bediening grof. Je hebt spijt van de hele exercitie.

Of...

Je besluit met vrienden ergens te gaan eten en merkt dat er €10,00 in je beurs zit. Je gaat naar het restaurant, bekijkt het menu en krijgt het water in je mond van een aangeprezen biefstuk. Je hebt enorm veel trek in die biefstuk en je enthousiasme groeit met de minuut.

Dan zie je de prijs voor die biefstuk: €14,00. Maar je herinnert je dat jouw *Oneindige Ik* wil dat je jouw enthousiasme en vreugde volgt en je daarvoor zal belonen nu je in de tweede helft van het Mensenspel een rol speelt. Dus je bestelt de biefstuk en een bier.

De vrouw even verderop, die haar gebakken aardappelen met broccoli oppeuzelt buigt zich naar je toe en fluistert: ‘Vreemd, maar ik wilde vanavond ook een biefstuk. Had ik die maar besteld!’ Na de maaltijd zegt ze dat het prettig was in jouw nabijheid te hebben gezeten, omdat je zo vrij en ongedwongen bent, en ze geeft je haar telefoonnummer. De avond was een groot succes; het eten was heerlijk en de bediening onberispelijk. En de volgende morgen sta je op om te merken dat je bent afgevallen.

Maar wacht even! Hoe heb je voor die biefstuk betaald? Toen de rekening kwam en je in je beurs keek, zag je €20,00, niet €10,00. ‘Wel,’ denk je, ‘ik zal toen ik van huis ging wel verkeerd hebben gekeken.’

Misschien. Maar misschien heeft jouw *Oneindige Ik* jouw hologram veranderd en €20 gedownload in plaats van €10 toen het duidelijk werd dat jouw oordelen en overtuigingen jouw enthousiasme niet in de weg zouden zitten. Nadat je dit nog een paar keer is overkomen, accepteer je het feit dat jouw *Oneindige Ik* wegen gevonden heeft om geld voor jou te creëren.

Probeer dit eens een paar keer – geeft je *Oneindige Ik* eens de gelegenheid om jouw enthousiasme financieel te steunen – en je leven zal nooit meer hetzelfde zijn. je zult geld op plaatsen vinden die je niet kunt bedenken, geld ontvangen op een manier die je onmogelijk achtte; vergeet je bankrekening, omdat die sowieso niet echt is en in een oogwenk kan veranderen.

* * *

‘Ben je wel serieus? Werkt dit werkelijk?’

Ja, inderdaad. Het werkte tenminste voor mij en voor veel anderen die ik ken, die op de hoogte zijn met de werkwijze met geld in een holografisch universum. Ik wil niet zeggen dat ik veel geld op zak heb of op mijn bankrekening. Maar ik heb geen enkele twijfel over mijn toegang tot oneindig veel geld via mijn *Oneindige Ik*, dat ik altijd over het geld zal beschikken dat ik nodig heb voor de ervaringen die mijn *Oneindige Ik* van me wil. Ik hoef me nooit meer druk te maken over geld en dat is fantastisch.

Het is eigenlijk erg eenvoudig... als mijn *Oneindige Ik* een ervaring van me wil, dan zal het daarvoor voor het nodige geld zorgen. Als ik als Speler denk dat ik een ervaring wil, maar mijn *Oneindige Ik* is het daar niet met me eens, dan zal er ook geen geld zijn, wat ik ook doe. Eenvoudiger uitleggen gaat niet.

Maar dat is eigenlijk niet de vraag. De vraag die je waarschijnlijk hebt is: ‘Zal het ook voor *mij* werken?’

Welnu, in de eerste helft van het Mensenspel geloofden we dat we *proactief* moesten zijn, dat we iets moesten *doen* en iets moesten laten *gebeuren*. Vanuit dat geloof kwamen weer andere geloven voort die met geld hadden te maken, zoals ervoor moeten werken, en naar het *daarbuiten* gaan om het te halen, of dat anderen het moesten geven op een of andere manier. De manieren waarop we dachten aan geld te kunnen komen waren totaal afhankelijk van anderen, waar we veel energie aan toekenden. In werkelijkheid, zelfs in de eerste helft, creëerde onze *Oneindige Ik* het geld in ons hologram, dat uiteraard werd

gelimiteerd door onze oordelen en overtuigingen over de wijze waarop. Het *leek* er alleen maar op dat we geld verdienden. Het *leek* er alleen maar op dat we hierbij van anderen afhankelijk waren.

Dit alles kunnen we in de tweede helft allemaal achter ons laten en we kunnen er zeker van zijn dat alle geld dat we voor een ervaring nodig hebben, deel zal uitmaken van het hologram dat onze *Oneindige Ik* naar ons download.

Begrijp me alsjeblieft niet verkeerd. Het betekent in de tweede helft niet dat je in je stoel kunt zitten en op je geld kunt gaan wachten, totdat het via magische weg op je bankrekening beland; tenzij je dat veel vreugde biedt en dat je enige motivatie is. Het betekent dat waar je enthousiast voor bent en wat je vreugde schenkt, dat je daar je energie en aandacht op moet richten, en niet op iets wat dat niet doet en waarvan je alleen maar denkt dat het je ‘geld bezorgt.’ Misschien is de weerstand en het ongenoegen die je voor je baan voelt, die je alleen maar hebt voor het geld, dé manier van je *Oneindige Ik* om te zeggen ‘stop ermee,’ en om te zien waar je wél enthousiast van wordt, ongeacht het geld.

De enige reden waarom mensen dit niet doen is angst. Maar wie weet? Misschien zal hetgeen waar je echt enthousiast van wordt je wel meer geld opleveren dan je huidige baan, waar je een hekel aan hebt.

Één ding kan ik je garanderen, op basis van eigen ervaring en de resultaten toen dit model is uitgetest: Als je eenmaal jouw oordelen, overtuigingen, meningen en angsten over geld hebt verwerkt, dan zal het voor je *Oneindige Ik* een stuk gemakkelijker zijn om je van geld te voorzien om je enthousiasme te volgen; je zult je *Oneindige Ik* steeds meer gaan vertrouwen.

* * *

Ik zou verschillende voorbeelden uit mijn eigen leven kunnen noemen, waarbij er geld op mijn bankrekening of in mijn beurs verscheen zonder aanwijsbare reden – precies de hoeveelheid die ik nodig had op precies het juiste tijdstip – en ik kan het bewijzen ook; geen idee waar het geld vandaan is gekomen. Ik ben er zo aan gewend geraakt, dat ik niet langer verbaasd ben als het gebeurt.

De financiële ondersteuning van een *Oneindige Ik* neemt niet altijd de vorm van cash geld of credit card veranderingen aan. Soms gebruikt een *Oneindige Ik* in oneindige wijsheid en kracht een andere manier voor een ervaring. Het jaar op dat onderzoeksschip voor walvissen en dolfijnen waarop ik verbleef, is een goed voorbeeld. Dat heeft me geen cent gekost en ik hoefde ook geen half miljoen te vinden om het te bouwen.

Ik moet toegeven dat ik me wel eens afvraag hoe mijn *Oneindige Ik* het nu weer ‘voor elkaar zal krijgen.’ Het ging er bijvoorbeeld erg op lijken dat mijn *Oneindige Ik* me voor een tijdje weer terug naar de Verenigde Staten wilde hebben. Ik wist nog niet waarom en voor hoelang en ik was verbaasd want het beviel me prima in Europa. Maar het leek erop dat de rimpelingen op de oceaan van het universum in de richting van ‘terug naar huis’ gingen, inclusief de bijna magische *toevalligheden* bij het vinden van de juiste vlucht op de juiste tijd voor de juiste prijs. Maar het geld voor de ticket had ik nog steeds niet.

Toch maakte ik me daar geen zorgen over. Mocht het geld niet verschijnen, dan zou ik begrijpen dat ik de rimpelingen verkeerd heb begrepen en dat een terugkeer naar de

States niet in de bedoeling lag. Maar toen het toch duidelijker werd vroeg me af, hoe mijn *Oneindige Ik* nu voor een tamelijk groot bedrag aan geld zou zorgen.

In het verleden was het, zoals ik vertelde, wel eens op mijn bankrekening verschenen en ik verwachtte weer zoiets. Maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan leende een vriend van me het geld. Ik heb echter een hekel aan geld lenen van anderen. Binnen het filmtheater deed ik dat nog wel eens, maar niet meer sinds ik de achterdeur ben doorgegaan en mijn *Oneindige Ik* duidelijk heb gemaakt, dat ik met die methode niet gelukkig was; een oordeel van mij over *andermans* geld.

Mijn *Oneindige Ik* echter koos wel deze gelegenheid, om me van dat geloof af te helpen en drukte mijn neus op het onderliggende ego en het feit dat *anderen* in mijn hologram ‘iets in gang kunnen zetten als ondersteuning voor mij.’ Ik kon deze lening van een vriend accepteren, omdat ik er zeker van was dat zijn *Oneindige Ik* het voor hém zo wilde, hoewel ik nooit zal weten waarom.

* * *

Hier is in een notendop wat ik samenvattend kan bedenken...

Wij spelen mee in een zeer geraffineerd videospel, dat gebruik maakt van de *omgevingstemplate*, maar die op unieke wijze voor ieder Speler door hun *Oneindige Ikken* is ontworpen. Iedere *Oneindige Ik* heeft bepaalde ervaringen voor zijn Speler; *uiterlijke* ervaringen die de *Oneindige Ik* een *innerlijke* ervaring zal geven.

In goede videospelen dient een Speler aan bepaalde zaken te voldoen; in leven blijven en de eindbestemming halen met behulp van wapens, munitie, energiepakketten, gereedschappen, kundigheden, sleutels, hints, enz. In ons videospel hebben we ook dingen nodig, het meeste geld, zodat we dingen kunnen kopen.

In een videospel is het de programmeur die alles creëert en gedurende het spel beschikbaar maakt, zodat alles wat de Speler hoeft te doen is die te vinden, op te pakken en bij zijn spullen te voegen.

In ons spel werkt het net zo. Het geld wat we nodig hebben om te spelen, om in leven te blijven en om de eindbestemming te halen, wordt door onze *Oneindige Ik* gecreëerd – we kunnen als Speler immers niets creëren – en kan door de Speler worden gebruikt.

Het is daarom de taak van de *Oneindige Ik* om voor het geld te zorgen en dat beschikbaar te maken. Het is aan de Speler om het te vinden en op te pakken. Dat *vinden* kan echter moeilijk worden als de Speler gelooft dat het alleen op bepaalde locaties kan worden gevonden, zoals het werk, een loterij of in erfenissen...

Als de Speler eenmaal dat geloofssysteem over geld heeft losgelaten, dan kan hij ook op andere plaatsen gaan zoeken en is het voor de *Oneindige Ik* gemakkelijker het beschikbaar te maken. Maar het is nog steeds aan de Speler om het geld te pakken. Dat is wat met de vrije wil van de Speler wordt bedoeld, de reacties en respons binnen die ervaringen. Ik had bijvoorbeeld op die lening van mijn vriend voor die ticket naar de States niet in hoeven te gaan en vasthouden aan mijn oordeel en overtuiging over *andermans* geld. In dat geval was die rimpeling niet gevolgd in de richting die mijn *Oneindige Ik* aanbood.

Er zijn twee fundamentele redenen te geven voor dit fenomeen met geld. Ten eerste dien ik alle vooroordelen en overtuigingen over geld los te laten; ten tweede heb ik alle

beperkingen waarop mijn *Oneindige Ik* mij geld kan bezorgen afgeschaft en zo veel mogelijkheden gegeven. Toch moet ik toegeven dat ik het nog steeds griezelig vindt als er zomaar geld in mijn uitgestrekte hand verschijnt. Misschien op een dag...

EINDNOTEN

1. *The Grace Foundation* – Verder lezen

HOOFDSTUK 31

HET EGO

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Je gaat in dit boek flink tekeer tegen het ego. Is dat niet een oordeel op zichzelf?

Antwoord: Goed punt, wat ik voor de verandering graag wil uitleggen.

Laten we eerst vaststellen wat onder het *ego* wordt verstaan, omdat dit een veelgebruikt woord is en voor iedereen iets anders betekent.

Hier bedoel ik met *ego* de persoonlijkheidsconstructie die we in het Mensenspel opbouwen. Het bestaat uit meerdere lagen van onechte identiteiten; we hebben die aangenomen om de restricties en inperkingen van de eerste helft mee tegemoet te kunnen treden.

Eigenlijk kunnen we door het ego de eerste helft in het Mensenspel meespelen; we hadden anders nooit onze oordelen kunnen vormen en onze rol voor onze *Oneindige Ik* kunnen spelen.

Onze angsten bijvoorbeeld zijn het resultaat van egobedreigingen, van bepaalde terugvechtende egolagen die willen overleven. De meest basale is wel de angst voor niet-zijn.

Wat dat betreft heeft het ego zijn rol in het filmtheater goed gespeeld. Net als al het andere paste het perfect in onze holografische ervaring.

Tijdens het coconproces worden we ons van deze egolagen gewaar en laten we ze los. Het zijn de onechte identiteiten die we hebben aangenomen. Het is een proces van uitvinden wie we *niet* zijn, om uiteindelijk te vinden wie we wel zijn.

Maar in de eerste helft van het Mensenspel hebben we het ego veel energie toegekend en hebben we het keer op keer beloofd voor het goede werk, totdat het erop ging lijken dat het een eigen leven is gaan leiden.

Jed McKenna geeft in zijn Enlightenment Trilogy₁ het ego zelfs een persoonlijkheid, een vrouwelijke met de naam *Maya*...

...de godin Maya, architect van dit prachtige paleis der illusie...

Maya, godin van verwarring en misleiding...

Maya, heerseres van de Kerkers der Dualiteit...

Jed gebruikt voor de weg naar vlinderwording veel termen over het gevecht met *Maya*...

Maya, de godin van de waan, heeft sinds de eerste vonk van zelfgewaarwording die in een aap zijn hersenpan opflikkerde, haar werk met groot meesterschap volbracht...

Dit is het huis van Maya. Zij heerst hier. Zij heeft hier alle voordeel. Hier in Maya's wijkplaats zijn wij patiënten...

Blader door tijdschriften, zap langs tv kanalen, ga naar plaatsen waar mensen zijn, en je ziet slechts morbide jeugdigheid in een angstgestuurde, onvolgroeide kalverrace waarover Maya heerst, machtig en onbedreigd...

...en Jed schijnt te denken dat Maya veel tijd wint...

Je denkt dat je iets beheerst, maar het enige wat je beheerst is Maya, zij beheerst jou, zoals de kat een muis...

Dit is dé oorlog die al de andere in de schaduw stelt, waar alle andere conflicten slechts metaforen zijn. Op korte termijn verplettert Maya vrijwel altijd de rebellie. Ik schat haar overwinningratio in op 100.000.000:1.

Het zal niemand verbazen dat het ego bij zijn ontmanteling terug gaat vechten. Het weet dat het letterlijk voor zijn leven vecht, omdat met het Proces en spirituele autolyse het vrijwel zal worden vernietigd. (Zolang we een lichaam hebben en het Mensenspel meespelen, zal het nooit helemaal worden vernietigd.)

Maar laten we niet de fout maken over het ego te oordelen en overal de schuld van te geven, of om de transformatie in vlinder als een totale oorlog tegen het ego te zien. Want het is eenvoudig een deel van het hologram en is niet echt; het lijkt en voelt alleen zo. Het heeft zijn rol in onze holografische ervaring goed gespeeld, net als alle anderen die we in het Mensenspel zijn tegengekomen. Elke andere houding zal alleen betekenen dat we energie aan het ego blijven toekennen, iets wat het van zichzelf niet heeft.

De fundering waarop Maya's Paleis der Begoocheling rust, is angst voor waarheid. Ze heeft zelf geen vermogen; wij geven haar die.

Zo bekeken is het idee, dat Maya het kwaad is, dat waan negatief is, dat de droomstaat een kerker is, of dat het dualistisch universum alles behalve een grootse en luisterrijke zegening is, belachelijk en absurd. Waarom Maya haten? Waar zouden we zonder haar zijn?

* * *

Als je een voettocht van Maine naar Florida plant die in januari begint, dan doe je er goed aan om voor warme kleding te zorgen. Als het tijdens de tocht nog kouder wordt, heb er zelf nog meer kledinglagen nodig. Maar als je in april South Carolina hebt bereikt, zul je wat van die kledinglagen willen uittrekken, een voor een; je hoeft je niet meer zo tegen het weer te beschermen. Eenmaal in Florida zul je bijna helemaal geen kleren meer nodig hebben.

Ik betwijfel of je die kleren zult vervloeken en ze als *slecht* zult zien. Waarschijnlijker is dat je hun warmte zult hebben gewaardeerd en dankbaar zijn dat je ze

had. Misschien bedank je ieder kledingstuk voordat je die wegdoet, voor hun nut tijdens de tocht.

* * *

In hoofdstuk zestien had ik het over een goede vriend die ongeveer anderhalf jaar in zijn cocon had doorgebracht en wat vooruitgang boekte, toen zijn ego – Maya – heftig begon terug te vechten. Zoals ons allen wel overkomt, werd hij in zijn holografische ervaringen geconfronteerd met eerdere en lastige oordelen en angsten, die zich het eerste jaar, in het filmtheater hadden ontwikkeld. Toen het écht heftig werd, beviel zijn gevoel hem niet. Aanvankelijk dacht hij genoeg te hebben gedaan en alleen nog maar tweede helft holografische ervaringen te hebben en begon zijn *Oneindige Ik* te beschuldigen. Hij stopte met het Proces en met spirituele autolyse en gaf toe aan zijn oordelen, behield zijn geloven en versterkte zijn meningen.

Iedere Speler heeft een vrij wil en kan kiezen hoe hij op de holografische ervaringen reageert en het was zijn eigen keus, dat Maya deze ronde had gewonnen, hoewel hij zich dat niet realiseerde. Hij was niet *fout* in zijn keuze, want ook dat was perfect om te doen. Maar deze vriend – die me geweldig heeft geholpen met dit boek – hielp mij om in te zien hoe slim Maya te werk kan gaan; hij gaf me daarmee de kans het volgende belangrijke punt aan te stippen...

In het voorwoord van deel twee sprak ik over het gebruik van modellen en niet van geloofssystemen, dat een ‘model is ontworpen om te testen en uit te dagen, om te zien of het werkt.’ In dit geval overtuigde Maya mijn vriend ervan dat hij het model terecht uitdaagde en in plaats daarvan, zijn ergernis uit de weg te gaan en haar in alle rust te laten overleven. Ze liet hem vragen stellen over de theorie achter het model, vragen als: ‘Waarom’ en ‘Wat als’ en ‘Ik weet niet of ik het wel eens kan zijn met...’

Echter, de enige ware test en uitdaging van een model ligt in de *toepassing*, niet de theorie. In mijn vriend zijn situatie werkte het model perfect en gaf het resultaat dat werd verwacht. Hij voelde zich er toen alleen niet goed bij. Maar dat heeft ook niemand gezegd, dat je in je cocon de hele tijd een goed gevoel hebt, zeker niet als je in de ‘nacht van de ziel’ terecht komt. Blijf dus bij ergernissen met het Proces doorgaan. Het is alleen maar het ego die je eruit probeert te praten als het ongemakkelijk wordt; besef dat Maya zeer geraffineerd, uitnodigend en intelligent tot je kan spreken.

Weet dit over het ego: onderschat het nooit; probeer niet slimmer te zijn; probeer het niet te weerstaan.

* * *

Er is een verhaal over het koken van een kikker. Dat doe je niet door de kikker in een pan met kokend water te gooien, want die springt er meteen weer uit om aan de hitte te ontkomen. In plaats daarvan doe je de kikker in een pan met koud water en ga je die pan langzaam verwarmen. De kikker zal blijven zitten totdat die is gekookt.

Je neemt ook niet in één keer een grote hap uit een ui. Die zal je overweldigen. Een ui eet je schil voor schil, totdat die op is.

Vernietiging van het ego is een vergelijkbaar proces, één laag per keer als je *Oneindige Ik* daarvoor de geschikte holografische ervaring biedt. Zoals is besproken,

kom je bij het sterven oog in oog met het ego te staan; begrijp het dan, accepteer het, omarm het, waardeer het voor wat het is en hetgeen het voor je heeft gedaan, en ga het dan rustig en systematisch ontmantelen, één laag per keer totdat er niets van over is – en verwacht dat iedere nieuwe laag moeilijker zal zijn dan de vorige, en ga daarmee door totdat je klaar bent.

EINDNOTEN

1. McKenna, Jed, *The Enlightenment Trilogy* – Verder lezen

HOOFDSTUK 32

COMPASSIE

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Dit hele model doet nogal egoïstisch aan. Waar zit je hart? Waar is je compassie met het pijn en lijden van anderen?

Antwoord: Ik heb geen interesse in het bestrijden of verdedigen van *egoïsme*. Ik laat dat over aan anderen zoals Robert Ringer (*Looking Out for #1*), Ayn Rand (*The Virtue of Selfishness*), Bud Harris (*Sacred Selfishness: A Guide to Living a Life of Substance*), David Seabury (*The Art of Selfishness*), de Hellers (*Healthy Selfishness: Getting the Life You Deserve Without the Guilt*), en Mahatma Gandhi (“*Be the change you wish to see in the world*”).

Mijn hart is nog net zo open als voorheen. Met het loslaten van oordelen, overtuigingen, meningen en angsten, kan het niet anders of je hart zal zich verder en verder openen. Het zal zich vullen met liefde en waardering voor de perfectie om ons heen, gericht op onze *Oneindige Ik*.

Maar compassie is een compleet ander verhaal!

Compassie is een modewoord geworden, waarschijnlijk door toedoen van de Dalai Lama. Net als het hebben van een *mening*, lijkt het hebben van *compassie* een goede eigenschap. Het is een keurmerk geworden voor verlichting, iets wat ieder *goed* mens zou moeten hebben; net zoals het hebben van een *mening* symbool is geworden voor intelligentie en redelijkheid.

Laten we eens zien hoe compassie wordt gedefinieerd:

*Diepe gewaarwording van het lijden van anderen met de wens dat te verlichten.*¹

*Sympathisch bewustzijn van de ander zijn nood en de wens die te leningen.*²

Deze definities maken duidelijk dat compassie in de eerste helft van het Mensenspel thuishoort, in het filmtheater en niet in de tweede helft.

Waarom? Wat is er *mis* met compassie? Er is niets *mis*. Dat zou een oordeel zijn. Maar de wijze waarop compassie wordt gedefinieerd (én geïmplementeerd) laat de Spelers over een ander zijn toestand oordelen, als *slecht* of *onwenselijk*. Deze geeft het idee de realiteit van die andere persoon te willen veranderen en de wens die met je mee te dragen; iets wat in de tweede helft van het Spel onmogelijk is en onwenselijk. Het zal de Speler die compassie uitdraagt frustreren en verdrietig maken, soms zelfs wanhopig. Met andere woorden, het leidt tot verdere inperking en restrictie.

Daarom is compassie van nature geen bron van oneindige vreugde. Het geeft geen voldoening en geeft zelfs, als iemands pijn en lijden wordt meebeleefd, een *slecht* gevoel. In feite wordt dat zelfs van ons verwacht (‘ik heb verdriet om hen’). Een synoniem voor compassie is *medelijden*. Ik betwijfel of we dat vreugdevol mogen noemen.

Tijdens een bijeenkomst van de internationale gemeenschap in Tamera, stond er een jonge man uit Israël op en verkondigde ons zijn recente openbaring: zijn enige levenstaak

was gelukkig zijn. Iedereen juichte en een gevoel van vreugde en enthousiasme vulde de ruimte. Totdat er een jonge vrouw opstond, de dochter van de goeroe, die ons vermaande het pijn en lijden van anderen niet te vergeten. Het deed de sfeer al gauw weer wegzakken.

Probeer op dit moment eens compassie te voelen. Wordt je daar blij van?

Hetzelfde zou je met jalousie kunnen doen. Voel je liefde als je jaloers bent? Maakt het je waardevoller en krachtiger? Word je daar warm van zoals liefde doet? Net zo goed als dat jalousie geen deel kan uitmaken van oneindige liefde, zo kan compassie geen deel uitmaken van oneindige vreugde.

De enige manier waarmee compassie je *goed* zou kunnen laten voelen is door te denken dat je met compassie een *goed* mens bent.

* * *

Maar er is meer. Laten we compassie, omdat het in de eerste helft van het Spel zo'n belangrijke rol speelt, eens ontleden.

Herinner je dat jouw holografische ervaringen niet *echt* zijn en dat jouw *Oneindige Ik* jouw realiteit creëert. Herinner je dat de mensen die je in jouw hologram ziet – de *anderen* – acteurs zijn die voor jou een script volgen dat is geschreven door jouw *Oneindige Ik*. Denk terug aan de analogie van het holografisch universum, de totale onderdompelingfilm, jouw *uiterlijke* ervaring die jouw *Oneindige Ik* een *innerlijke* ervaring geeft. Alles wat je daarbij waarneemt in jouw *realiteit* is voor jou in scène gezet – voor *jouw* ervaring, ten gunste van *jou* – door acteurs zoals in een film of toneelstuk.

Als je naar een toneelstuk zou gaan, dan komen daar waarschijnlijk emotionele scènes in voor waarbij bijvoorbeeld een favoriete persoon wordt vermoord, verminkt, verkracht, gemarteld, uitgehongerd, ontheemd of misbruikt. Als het professioneel wordt gespeeld in een perfect decor, dan zul je voelen wat de schrijver van het stuk wil dat je voelt: woede, frustratie, sympathie, verdriet, pijn, spijt, en een heleboel ander emoties die ver van vreugde afstaan. Daar is het stuk dan ook voor bedoeld.

Na het toneelstuk ga je naar de naastgelegen bar voor een drankje; je vindt daar bij toeval ook de acteurs waar je net naar hebt gekeken. Ze zijn vrolijk en gezond en genieten van een biertje terwijl ze grappen laten rondgaan. Zul je daar dezelfde emoties hebben als tijdens het toneelstuk? Waarschijnlijk niet. Het zou dom aanvoelen als je nu voor de acteur die op het toneel moest sterven compassie zou voelen terwijl die op een barkruk naast je zit. Het is waarschijnlijker dat je hem voor zijn mooi gespeelde rol bedankt en vertelt hoezeer zijn rol jou aangreep.

De *realiteit* die je *daarbuiten* waarneemt als fysiek universum is een film – een fantastische totale 3D onderdompelingfilm – waarin jij een rol speelt. Het is niet anders als bij het toneelstuk dat je hebt gezien. Iedereen in jouw *realiteit* maakt deel uit van het hologram en speelt daarin de rol waarvoor ze door jouw *Oneindige Ik* zijn gevraagd en waarin ze hebben toegestemd. Wanneer hun rol is uitgespeeld, staan ze op van het slachtveld, ziekenhuisbed of achterbuurt en verheugen zich over hun rol, die jou ervan overtuigde dat ze echt waren. Ze hebben je de krachtige ervaring gegeven zoals jouw *Oneindige Ik* die voor jou heeft gewild en heeft gecreëerd. Maar verwar het niet door te denken dat de scènes en de rollen méér waren dan spelende acteurs in tijdelijke rollen op verzoek van jouw *Oneindige Ik*.

Een ander groot probleem met compassie is, als je een ander van zijn lijden af wil helpen of die wil *verlichten*. Eerlijk gezegd, hoe knap ook verpakt en acceptabel, is het nogal arrogant om te denken dat je het beter weet dan zijn *Oneindige Ik*, en wat voor ervaringen hij zou moeten hebben. Zelfs Mahatma Gandhi heeft gezegd: 'Wees de verandering die je graag in de wereld ziet.' Hij zei niet: 'Verander de wereld zoals je die graag ziet,' of 'Verander de ander zijn ervaringen zoals je denkt dat die zouden moeten zijn.'

Op dezelfde wijze dat jij erop vertrouwt dat jouw *Oneindige Ik* voor jou de meest toepasselijke ervaringen zal creëren, kunnen we erop vertrouwen dat een ander zijn *Oneindige Ik* voor hem het meest toepasselijke zal creëren, ongeacht hoe die ons aan de oppervlakte toeschijnen.

In jouw holografische realiteit zal geen Speler verschijnen waarvoor jij verantwoordelijk bent en waarvan je de situatie moet veranderen. Noch heb je hiervoor de autoriteit en het vermogen. Hun ervaringen zijn net zo zorgvuldig gekozen als jouw ervaringen voor jou. Het wordt tijd dat te respecteren en vertrouwen te hebben in de keuzes van hun *Oneindige Ikken*, net als in die van jouw *Oneindige ik*, en niet te denken dat we het beter weten.

Trouwens, de wens een ander van zijn lijden te *verlossen* of die te *verlichten* zal niets anders dan frustratie, woede en neerslachtigheid veroorzaken, omdat je het vermogen niet hebt er iets aan te doen. Je kunt daartoe alleen maar pogingen ondernemen, die meestal zullen mislukken en je met een vervelend gevoel achter zullen laten. Daarom is *compassie* een inperkend concept dat in de eerste helft van het Spel thuishoort.

* * *

De bestaande realiteit zul je door vechten nooit veranderen. Als je wát wilt veranderen, bouw dan een nieuw model die het bestaande overbodig maakt.

- R. Buckminster Fuller

Compassie is van nature geneigd tegen dingen in de wereld te vechten en deze wijsheid te negeren. Veel vredesactivisten hebben de slogan: 'Zeg nee tegen oorlog en geweld.' Maar het denken en handelen tegen oorlog en geweld uit *compassie*, is zeer zeker vechten tegen een bestaande realiteit.

'Maar stop eens even,' hoor ik je protesteren. 'Moet ik dan maar niets doen als ik in mijn hologram pijn en lijden tegenkom? Moet ik werkeloos toezien als een kind mishandeld wordt, een vrouw verkracht en mensen van honger en ziekte omkomen?'

Absoluut niet. Dát hoor je mij niet zeggen. Maar in plaats van *compassie* in de eerste helft die alleen maar naar meer inperking leidt, zijn empathie (niet sympathie), ethiek en enthousiasme voor jouw reacties in de tweede helft van het Spel bepalend. Hier volgt wat ik bedoel...

Als je in de tweede helft op zo'n holografische ervaringen het Proces hebt uitgevoerd – elke keer als iemand of iets onaangenaam aanvoelt – dan kun je de pijn en het lijden dat jouw hologram binnenkomt anders zien. Maar dit dien je te onthouden: zolang als het onaangenaam aanvoelt – inclusief het onaangename door *compassie* – dan ken je energie toe aan *daarbuiten* en is er een oordeel. Alleen als je iemands pijn en lijden zonder

oordeel van *goed* of *slecht* en zonder de noodzaak tot veranderen bekijkt, pas dan kun je zuivere actie ondernemen. Dan kun je in elke situatie jouw enthousiasme en vreugde volgen.

Ik heb me bijvoorbeeld afgevraagd wat ik zou doen als er een hologram verschijnt waarbij een kind voor mijn ogen wordt mishandeld. Ik heb hier eerlijk gezegd geen antwoord op, omdat er veel van de situatie afhangt. Maar mijn ethiek zal er wel voor zorgen er iets aan te willen doen, omdat ik voor de holografische ervaringen van mijn *Oneindige Ik* zorgdraag.

Misschien ga ik tussen de volwassene en het kind in staan en de volwassene zeggen dat dit me niet bevalt en vragen of die in plaats van het kind mij wil gaan slaan, waar ik me dan niet tegen zou verzetten. Maar dat is slechts één mogelijkheid. Ik zou in geen geval in die situatie als *goed* of *fout* willen beoordelen of dat ik de situatie zou *moeten* veranderen. Maar voor het moment zou ik mijn gevoel volgen en zou ik er enthousiast voor kiezen mijzelf te laten slaan in plaats van het kind. Ik zou daarbij niet terugslaan of me verdedigen. Mahatma Gandhi zou dat ook niet doen, zoals hij keer op keer heeft bewezen.

Oké, dat is een bepaalde individuele situatie. Hoe zit het met die miljoenen mensen in de wereld die hoger lijden, die ieder dag gedood worden of verminkt in talloze oorlogen en bij ander geweld, die thuisloos zijn en ziek en die een groot deel van de wereldpopulatie uitmaken als we het nieuws op tv moeten geloven. Hoe zit het met hen?

‘Wees de verandering die je graag in de wereld ziet.’ zei Gandhi. Hier is daarom een ander moeilijk geval:

Ondanks alle pijn en lijden dat we *daarbuiten* te zien krijgen, is het enige wat van ons als Speler in het Spel wordt verwacht, het terugvorderen van de energie die we in de eerste helft aan het *daarbuiten* hebben toegekend, plus de achtbaan nemen naar oneindige vreugde, oneindig vermogen, oneindige wijsheid, oneindige overvloed en oneindige liefde. Het is uitsluitend onze verantwoordelijkheid in onze eigen realiteit te leven.

Als we in ons hologram beelden van pijn en lijden *daarbuiten* zien, dan is dat primair omdat onze *Oneindige Ik* ons iets wil laten zien; waar we in de eerste helft energie aan hebben toegekend en de gelegenheid te bieden die terug te vorderen. Die vreselijke beelden zijn *niet* bedoeld om er iets aan te doen, maar zijn bedoeld om wat aan *onszelf* als individuele Speler te doen. Kortom, het pijn en lijden van een ander, die de weg naar ons hologram heeft gevonden, is een gelegenheid om oordeel en compassie los te laten en een nieuwe manier van voelen en handelen te onderzoeken.

Herinner je wat we over anderen gezegd hebben in hoofdstuk drieëntwintig...

Andere mensen dienen drie hoofdredenen in jouw holografische ervaring:

4. Om je te tonen wat je over jezelf denkt of voelt.
5. Om je inzicht of informatie te geven.
6. Om iets voor jou op gang te brengen.³

Dit omvat alle mensen waarover je oordeelt dat ze pijn en lijden ondergaan; nergens in dat lijstje staat: ‘anderen hebben tot doel dat jij ze *redt* van hun ervaringen.’

Gaandeweg echter zullen we enthousiasme gaan voelen, enthousiasme die ons aanspoort iets te gaan doen. Als ik daarom in mijn hologram iemand tegenkom die pijn

lijdt, dan oordeel ik er niet over of val in de kuil van het te willen veranderen; toch kan het me vreugde geven iets te doen.

Wat als iemand in mijn hologram om hulp vraagt? Die geef ik graag zolang me dat vreugde schenkt – zonder oordeel of weezin – en zolang ik maar geen verwachtingen heb over het resultaat.

Begrijp me niet verkeerd. Als iemand in mij hologram pijn lijdt, dan raakt met dat en zal ik helpen als erom gevraagd wordt, maar zonder de intentie te *verhelpen*, te veranderen of te verbeteren. Gelijktijd weet ik ook, dat ze geen slachtoffer van iets of iemand *daarbuiten* kunnen zijn, net zoals dat voor mij geldt overigens; ik zal hen in hun inperkende ervaringen dus ondersteunen waar ik kan en weten dat ze door de eerste helft van het Spel heengaan. Hetzelfde geldt voor hen die in de eerste klim van de achtbaan zitten, om ze te steunen terwijl ze daar maar *hangen*!

Hier volgt een wat onsmakelijk voorbeeld, maat het is de beste waar ik nu aan denk. Iemand roept me aan tijdens de steile klim omhoog op de achtbaan. Ze roepen dat ze ziek worden en hulp willen. Ik zal er dan alles aan doen om bij hen te komen om een kotszakje te brengen en hun haar naar achteren houden terwijl ze overgeven, bemoedigend toespreken of hoe dan ook te helpen. Wat ik *niet* zal doen is over hun ervaring oordelen als *fout* en vinden dat die anders zou moeten zijn, of medelijden met ze hebben en proberen ze uit de achtbaan te halen. Ik heb het zelf meegemaakt; het voelt niet goed en ik weet het. Maar ik weet ook dat er nauwkeurig voor hun ervaring is gekozen door hun *Oneindige Ik* en dat die voor dat moment perfect is. Je kunt nu eenmaal geen achtbaan nemen zonder die eerste steile klim te ondergaan.

* * *

Er is een oud gezegde in de hulpverlening, dat een alcoholicus niet met drinken zal stoppen totdat die genoeg heeft gehad. *Een cursus in wonderen* zegt: ‘als je broeder je om iets vraagt, doe het dan, want het maakt niet uit.’⁴ Als dus een alcoholische broeder jou om een borrel vraagt, wat doe je dan vanuit je compassie? Volgens die principes is het waarschijnlijk het beste hem die maar te geven, in plaats van te oordelen en proberen zijn ervaring te veranderen, omdat jij zou weten wat het beste voor hem is.

Er is uiteraard dat verlangen alle Spelers in ons hologram dezelfde vreugde, energie overvloed en liefde te laten ervaren zoals we dat zelf doen; als we iemand tegenkomen die *niet* in die conditie verkeerd, dan wensen we die de mooie dingen uit de tweede helft toe. Maat we dienen hun situatie niet als *goed* of *slecht* te beoordelen, dat onze situatie *beter* zou zijn dan die van hen en daar verandering in te brengen.

Vele jaren terug gaf ik het idee om de ‘aarde te redden’ of om een einde aan oorlog te maken op; het was toen ik me realiseerde dat de oorlog voor mij een zeer waardevolle ervaring was geweest (al was het alleen maar om in te zien wie ik *niet* was en hoe ik *niet* wilde zijn); ‘wie was ik om een ander die ervaringen te ontnemen in vergelijkbare situaties?’ Ik ben er vandaag dankbaar voor dat ik weet hoe je uit Het Veld andere frequenties kunt downloaden (zoals we in hoofdstuk zesendertig zullen zien) voor een harmonieus en vredig leven op deze planeet, maar zonder een oordeel over hoe anderen leven, ook over hen die op één of andere manier *verkeerd* zouden leven.

* * *

Het punt van de jonge Israëliet bij Tamera was, dat in plaats van neerslachtig te worden door andermans pijn en lijden en deze zelf ook te voelen, hij had besloten dat *vreugde* zijn taak was, om anderen de hoop en inspiratie te bieden dat hun levensmodel er anders uit kon zien.

Ik betwijfel ten zeerste of zij die pijn hebben, op onze deelname daarin zitten te wachten. Ze willen van ons helemaal geen *medelijden* of dat wij ook ‘hun pijn’ voelen. Ik denk dat ze ons liever vol vreugde zien; dat ze aan ons zien wat voor hen ook mogelijk is.

Daarom dienen we in de tweede helft van het Spel in plaats van *compassie*, ons enthousiasme en onze *passie* te volgen en in relatie met onze holografisch ervaring die dingen te doen waartoe we bewogen worden, zolang er maar geen oordeel of weerzin in het spel zijn.

De aarde hoeft immers niet te worden gered. Die is perfect zoals die is, tot op het kleinste detail.

Het redden van de aarde lijkt oppervlakkig gezien een hoogst arrogante gedachte, door de mening te weten hoe die eruit zou moeten zien; maar is ook een slimme verleiding van het ego – van Maya – om zelf kracht en bestaansrecht te behouden.

Ik realiseer me dat er vandaag de dag veel sociale druk op het ‘compassievol zijn’ wordt gelegd; maar in feite is compassie een van de grootste leugens die mensen binnen het filmtheater er op na houden, om het simpele feit dat focus op compassie met anderen de Spelers ervan weerhoudt naar zichzelf te kijken. Zolang jouw tijd en aandacht gebonden is aan het verlichten van de pijn van anderen, zul je nooit in staat zijn om aan je eigen oordelen en angsten te werken. In plaats daarvan blijft je voor de goede vrede in de egolagen hangen – de identiteit die je niet bent – die we *compassie* noemen.

(Als je vanuit hoofdstuk zestien ‘Oordelen’ hiernaartoe bent gesprongen, kun je [hier](#) weer terug.)

EINDNOTEN

1. American Heritage Dictionary, *Compassion* – Verder lezen
2. Merriam-Webster Dictionary, *Compassion* – Verder lezen
3. Scheinfeld, Robert, *Journey to the Infinite home transformational system* – Verder lezen
4. *A Course in Miracles*, p. 206 – Verder lezen

HOOFDSTUK 33

ROBERT SCHEINFELD

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Je verwijst vaak naar Robert Scheinfeld maar citeert hem niet zo vaak; ook is het niet duidelijk wat je van zijn werk vindt.

Antwoord: Ik kan je niet genoeg vertellen hoezeer ik Robert Scheinfeld, over de rol die hij heeft gespeeld in mijn transformatie, waardeer.

Het was Robert – door zijn *Busting Loose from the Money Game* dvd voor thuisstudie en niet langer leverbaar – die me door de achterdeur van het filmtheater leidde in mijn cocon.

Het was Robert die me met het concept van het Mensenspel bekendmaakte, specifiek met de twee tegenovergestelde helften; erg verhelderend voor mijzelf over mijn leven.

Het was Robert die de basis voor het Proces legde die ik in mijn eerste coconjaar met succes toepaste; ik kon mijn oordelen over het *daarbuiten* daarmee loslaten en de energie waarmee we de hologrammen echt maken terugvorderen.

Het was Robert die me Jed McKenna en zijn Enlightenment trilogy leerde kennen, wat de volgende stap was in mijn transformatieproces.

Ik had het voorrecht met Robert te hebben gesproken en hem mijn waardering kon overbrengen. Ik bezocht één van zijn workshops en werkte me door drie van zijn ‘home transformation systems,’ volgde hem op Facebook en luisterde naar zijn ‘Phase 2 Players’ toespraken.

Ik zie Robert als een ‘mede scout.’ Maar na het eerste coconjaar ontmoette ik Robert en doodde hem. Niet letterlijk natuurlijk, als je begrijpt wat ik bedoel...

Zen meester Lin Chi sprak aldus: ‘Als je de Boeddha ontmoet, doodt dan de Boeddha. Als je een Patriarch ontmoet, doodt dan de Patriarch.’ Lin Chi vergoelijkt hier geen moord maar past een metafoor toe over de aard van het Boeddhisme. Geloof niet wat iemand zegt omdat die het zegt, hoe heilig ze ook zijn. Luister naar hun woorden en verken ze zelf...¹

(Sheldon Kopp baseerde zijn bestseller *If You meet the Buddha on the road, kill him* hierop.)

Toen ik Robert ontmoette, werd het me duidelijk dat hij niet lang meer scout zou blijven; hij werd volledig in beslag genomen door het schrijven van zijn boeken, zijn ‘home transformation systems’ en zijn workshops.

Maar omdat hij stopte zag hij niet in dat zijn werk een aantal fundamentele denkfouten bevatte, welke hij anders ongetwijfeld zou hebben hersteld. (Robert heeft inmiddels aangegeven dat hij met het *scout* zijn stopt en zich op andere dingen richt. Ik hoop dat die ‘andere dingen’ de voortgang in zijn cocon betreffen en het herstellen van die fouten, voor eigen bestwil.)

Het vreemde is dat zijn grootste denkfouten met zijn bewoordingen te maken hebben; één van de hulpmiddelen die hij in de tweede helft van het Spel aanbeveelt is:

‘transformerende vocabulaire.’ Met ander woorden ziet hij duidelijk het belang van de woordkeuze die we toepassen; ik moet daarom aannemen dat hij het concept van begin af aan niet doorhad.

Wat ik bijvoorbeeld het *Oneindige Ik* heb genoemd, het **bewustzijn** aan de andere kant van Het Veld, wordt door Robert het *Uitgebreide Zelf* genoemd. Ik wil niet overdrijven maar *uitgebreide* is een oordeel, net als *beter* en *hoger*, en het uitbreiden van het *zelf* gaat in een andere richting dan we in onze cocon willen, meer richting het ‘niet-zelf.’

Robert spreekt als deel van het Proces ook over het ‘terugnemen van *onze* energie,’. Maar we hebben als Spelers helemaal geen energie, dus wat valt er terug te nemen?

De belangrijkste fout was misschien wel de bedenkelijke en pakkende frase die new age mensen zal aanspreken: ‘De zon van wie we werkelijk zijn.’ Hij gebruikt dit in zijn ‘wolken metafoor’ waarin hij uitlegt hoe we in de coconfase gaten in de wolkendek boren, waar de ‘zon van wie we werkelijk zijn’ doorheen kan gaan schijnen.

Mensen houden hier wel van, omdat dit het ego in de kaart speelt. Iedereen denkt graag meer te zijn dan slechts een Speler, dat het in werkelijkheid hun oneindige **bewustzijn** is die de lakens uitdeelt.

Welnu, het is waar dat de coconfase alles te maken heeft met ‘wie ben ik niet’ en met ‘wie ben ik.’ Maar de suggestie dat het eindresultaat de ‘zon van wie we werkelijk zijn’ zou zijn en die door het wolkendek heen te laten schijnen, bevestigt de illusie dat we meer zouden kunnen zijn dan een Speler van een *Oneindige Ik* in het Mensenspel. Het bevestigt de onechte egolagen die zeggen dat we uiteindelijk zelf onze *Oneindige Ik* zijn.

Zoals ik al heb gezegd, is het Proces van Robert excellent in het verwerken van oordelen en angsten uit de eerste helft van het Spel, voorzover je die *daarbuiten* aanwezig ziet. Maar het is niet werkbaar voor het vinden en oplossen van onderliggende angsten en de onechte identiteitslagen, die samen het ego vormen.

* * *

Ik kan Roberts werk aanbevelen; het heeft veel voor mij betekent. Je zou het behoedzaam kunnen lezen en bekijken, op je hoede voor denkfouten. Je zou je voordeel ermee kunnen doen. Ga daarvoor naar www.robertscheinfeld.com.

Maar ik ken teveel van Roberts volgelingen die zichzelf graag ‘Fase 2 Spelers’ noemen, maar die geen idee hebben van de diep liggende angsten en egolagen en die over de realiteit spreken als hebben zij die *zelf* gecreëerd, naast hun vreugde over de hereniging met de ‘zon van wie we werkelijk zijn.’

Dat gezegd hebbende, wil ik ervan getuigen dat Robert geweldig werk heeft geleverd dat achterin het filmtheater toegankelijk is gemaakt. Het helpt vele Volwasmensen om hun cocon binnen te gaan. Hij is zonder twijfel een marketinggenie en zijn denkfouten zijn, uiteraard, perfect.

Wat ik, net als Robert, nog wil zeggen is, dat ik ook in de coconfase met dit boek ben gestopt. (En daarmee ook anderen? We zullen zien.) Wel ben ik verder gegaan dan Robert, maar ben nog steeds gestopt. Ik hoop dat ik niet net als Robert grote denkfouten heb gemaakt.

EINDNOTEN

1. Dae Kwang, *Kill the Buddha* – Verder lezen

HOOFDSTUK 34

JED McKENNA

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Je gebruikt veel citaten van Jed McKenna die geen echt persoon is, althans niet zijn echte naam. Denk je dat hij echt bestaat?

Antwoord: Ik vertelde dat Robert Scheinfeld was gestopt als scout. Ik denk dat Jed McKenna voor het schrijven van zijn Enlightenment trilogy op een bepaald moment ook is gestopt. Hij beweert uit zijn cocon te zijn gekomen en nu vlinder is...

Dat zwerven over een verschroeiide aarde was niet het einde, het was slechts het begin. Ik had nog steeds mijn eigen ontmanteling te volbrengen, wat me bijna twee jaren koste, tot ik op een plek kwam met de naam Klaar... Mijn werkelijkheid is nu die van een ontwaakte, een onwaarheid-ongerealiseerde toestand... In de volgende tien jaren probeerde ik die nieuwe wereld te begrijpen; een niet-wereld waarin een niet-ik toch schijnt te resideren.¹

Er zijn redenen waarom ik niet weet of dit waar is. Een: het lijkt me voor Jed onmogelijk om zijn drie boeken te schrijven zonder met zijn coconproces te stoppen en zijn transformatie uit te stellen. Misschien dat hij, in de jaren die op zijn laatste boek volgden, een vlinder werd, omdat we sindsdien niets meer van hem hebben vernomen.

Twee: ...daar kom ik zo op terug; eerste even terug naar de vraag.

Toen ik Jed zijn Enlightenment Trilogy voor de eerste keer las, wist ik ogenblikkelijk dat deze man, wie hij dan ook is, authentiek is. Hij moet wat hij schreef ook hebben meegemaakt, anders kun je dat niet met die woorden beschrijven. Ik zie in hem een man, een mede scout, die het volle uitzicht op de oceaan heeft; hij beschreef gedachten en gevoelens die ik herken en die alleen mogelijk zijn als je op een bepaald punt van je reis bent gekomen.

Bijvoorbeeld:

Hier ben ik dan, levend en wel, en ik heb besloten het te beschrijven zoals ik het zie. Ik sluit niets uit. Ik vertrouw nergens op. Als mijn beschrijving met al die tienduizend andere beschrijvingen conflicteert – ongeacht hun waarde en van wie dan ook – dan zijn voor mij die andere beschrijvingen niets meer dan fabels en folklore en kunnen ze naar de vuilnisbelt der historie worden verwezen. Ik ben eenvoudigweg hier en 'hier' lijkt niet erg op dat wat ze ervan zeggen dat het is, en ik ga mijn tijd en dat van anderen dan ook niet verspillen het anders voor te stellen. Dat 'hier' is niet mistig of duister. Het is niet mysterieus of magisch. Mijn kennis is toegankelijk en mijn zicht is helder. Gevaarlijk dit te zeggen, maar belangrijk. Ik interpreteer niet. Ik vertaal hier niets. Dit komt niet uit de tweede hand. Ik ben hier, nu, en vertel je wat ik zie, zo rechtstreeks mogelijk.

Het is eenvoudig... Verlichting is waarheidsrealisatie. Niet eenvoudig de waarheid, maar dat wat niet eenvoudiger kán, wat niet verder kan worden gereduceerd.

Verlichting is niet daar waar je heen gaat, het is als daar naar hier komt. Het is geen plek die je hebt bezocht en waar je graag naar terug wilt. Het is geen bezoek aan waarheid, het is het ontwaken van waarheid in jou. Het is geen vluchtige bewustzijnstoestand, het is permanente waarheidsrealisatie. Het is geen plek die je vanuit hier bezoekt, het is een plek die je vanaf daar bezoekt.

Verlichten zien het leven als een droom, hoe kunnen ze daarom ooit verschil maken tussen goed en kwaad? Hoe kan het ene beter of slechter zijn dan het andere? Hoe belangrijk is de inhoud van een droom? Je wordt wakker en de droom vervliegt alsof die er nooit is geweest. Al die personen en gebeurtenissen die zo echt leken zijn verdwenen. Verlichten mogen dan in de droomwereld handelen en wandelen, ze verwarren droom nooit met werkelijkheid.

De waarheid is, dat niets echt slecht is. Niets kan slecht zijn en niets kan slecht worden. Zelfs te denken dat iets slecht is, is niet slecht. Slecht kan niet bestaan... Als er niets slecht is, dan hoeft ook niets goed te worden gemaakt, wat betekent dat er niets hoeft te worden gedaan.

Verlichten zijn uit de droom ontwaakt en verwarren die niet langer met de werkelijkheid. Ze zijn niet meer in staat aan wat dan ook waarde toe te kennen. Voor een verlichte is het einde van de wereld niet meer dan het breken van een twijg. De Gita zegt: 'de wijze ziet in alles hetzelfde.' De Tao zegt: 'de wijze is onpartijdig.' Een verlichte kan niets als slecht beschouwen, en hoeft daarom niets te herstellen. Niets is beter of slechter, dus waarom dingen veranderen?

Eenmaal voorbij het denkbeeld van: dualiteit is 'slecht' en eenheid is 'goed,' vervalt de noodzaak iemand te 'helpen' of te 'redden.' Ikzelf bijvoorbeeld doe van wat ik doe niets waarvan ik denk dat ik zou moeten doen. Ik denk dat er niets 'slecht' is wat 'goed' gemaakt zou moeten worden. Ik doe het niet om lijden te verzachten of iets te bevrijden. Ik doe het vanuit mijn aanleg.

Ik hoorde dat Maharishi Mahesh Yogi zijn teruggetrokken leven aan de voet van de Himalaya zeer waardeerde en daar wilde blijven, maar er kwam een naam van een Indiase stad in zijn hoofd op. Het kwam daar spontaan binnen. Toen hij dat aan iemand vertelde, werd hem geadviseerd daarheen te gaan; dat het de enige manier was om die naam kwijt te raken. Dat deed hij, raakte betrokken bij een gesprek en de hele Transcendente Meditatie beweging was het gevolg. Dat spreekt me aan. Aanschouw wat gebeurt en de stroom der dingen zal je brengen waar je moet zijn.

Angst, in wat voor gedaante dan ook, is de motor achter de individuele mens en de menselijke soort. Eenvoudig gezegd drijft angst de mens voort. Het is uitdagend te stellen dat wij tweeledig zijn, rationeel en emotioneel, verdeeld over linker- en

rechterhersenhelft; maar dat is niet waar. We zijn primair emotioneel en de overheersende is angst... Angst voor de holle kern. Angst voor het zwarte gat in ons. Angst voor niet-zijn. Angst voor het niet-zelf. De angst voor het niet-zelf is de moeder der angsten waarop alle andere zijn gebaseerd. Er is geen angst zo klein en pietluttig, of de angst voor niet-zijn zit in zijn kern. Alle angst is uiteindelijk angst voor niet-zelf.

Het traject waar ik in zit zal me zo dichtbij niet-zijn brengen als maar mogelijk is, terwijl ik nog steeds een lichaam heb. Ik zal steeds minder energie naar mijn droomstaat leiden, mijn leringen terugbrengen naar hun meest verfijnde en minst tolerante vorm, mijn aandacht voor de wereld terugtrekken, zo minimaal zijn als maar mogelijk is.

Jaren heb ik als closetvlinder tussen rupsen geleefd, hevig dromend over het zijn van vlinder. Ik wist dat dit sterk verschilt van rupsen. Ik wist van de onoverbrugbare kloof met hen, dat ik niet meer een van hen was, zij waren niet als ik en ik ben niet als zij. Ik wist met hen te communiceren, maar oppervlakkig, met een snel afnemende herinnering aan hun taal en gewoonten. Wat me tijd kostte was de reden te begrijpen waarom ik niet langer een van hen was, dat ik iets anders was, dat het verschil absoluut was. Ik had me de toelating tot een geheel nieuwe werkelijkheid verworven, maar was er nog niet ingegaan, omdat niemand me dat had uitgelegd, dat deze nieuwe staat van zijn van mij was, dat wat rupsen een vlinder noemen.

En dan, op een dag is het er. Niets. Geen vijanden meer, geen strijd. Het zwaard dat aan je hand gegoten leek kun je als je vingers het willen laten vallen. Er valt niets meer te beweren en er is niets meer wat we nog moeten doen, er zal nooit meer iets zijn wat we moeten doen.

Verlichting is geen diploma waarmee je naar de universiteit kunt, Zelfs niet een universiteitsbul waarmee je de 'echte' wereld in kunt. Het is het finale afstuderen. Geen jacht meer, geen najagen, geen strijd. Nu kun de wereld ingaan en doen wat je wilt; gitaar leren spelen, uit vliegtuigen springen, boeken schrijven, drijven kweken, wat dan ook.

* * *

Deze citaten komen uit de eerste pagina's van zijn eerste boek *Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing*^{*}, waarvan er in totaal drie zijn verschenen en het lezen zeker waard.

Na dit gezegd te hebben, is het me duidelijk geworden dat Jed en ik verschillende routes hebben genomen naar hetzelfde doel, wat voor verschil van mening zorgt op diverse punten. Ik wil deze graag in detail behandelen zodat je weet dat verschillende scouts verschillende manieren hebben om het pad te duiden. Jed en ik zijn het niet voor 100% eens, behalve over het einddoel.

^{*} In het Nederlands verschenen onder de titel: *Spirituele verlichting, vergeet het maar*. Vert.

De onderliggende toon bijvoorbeeld in zijn uitleg over de Kindmens, bevat oordeel en kritiek op hun slapend zijn binnen de droomstaat:

Kindmensen zijn bekrompen, angstig en traag... het is een afschuwelijke aandoening.

Het is duidelijk dat Jed het idee van het filmtheater, bedoeld om inperking en restricties te creëren, niet deelt. Zou hij dat wel doen, dan zou hij zo niet over het Kindmens oordelen en het als een perfect onderdeel van het Mensenspel zien.

Een ander voorbeeld is Jeds voortdurend refereren van Maya als de ‘godin der begoocheling’ en als personificatie van het ego, wat gemakkelijk kan worden uitgelegd als één of andere kracht *daarbuiten*, een soort entiteit of macht, die met opzet probeert mensen van vreugde, overvloed en waarheid af te houden.

Maya kan het beste als de intelligentie van angst worden gezien. Zij is de gevangenisbewaarster, de opzichter van de droomstaat. Het is Maya die ons de mysterieuze en levenbrengende kracht schenkt te zien wat er niet is en niet te zien wat er wel is. Het is Maya die de droomstaat mogelijk maakt waaruit ontsnapping vrijwel onmogelijk is. Zij geeft de droomstaat bestaan, en als je eruit wilt ontwaken, dan zul je haar moeten vernietigen, laag voor laag.

Wat me naar het derde punt over Jed brengt, is zijn oorlogszuchtige taalgebruik en houding, dat er een *vijand* is die bevochten moet worden en vernietigd...

Echte spiritualiteit is als een wilde opstand, het opkomen der onderdrukten in een ‘alles of niets’ wens naar vrijheid. Het is geen zelfverbetering of verdienste of vrienden imponeren of vreugde of de zin van het leven vinden. Het is een zelfmoordaanslag op een vijand van onvoorstelbare superioriteit.

Mensen die dit serieus nemen hebben mij of anderen niet nodig, alleen maar de volgende vraag: het zetten van de volgende stap, het vinden van de volgende vijand en de volgende strijd. Zij die dit niet serieus nemen zijn onveranderlijk bezig zichzelf te misleiden, dat er geen echte stappen hoeven te worden gezet of strijd hoeft te worden gevoerd.

Zijn derde boek heeft zelfs de titel *Spiritual Warfare*.*

Ik moet wel aannemen dat Jeds route over de bergen veel strijd heeft gekost, met de elementen, de Indianen en wilde dieren; veel kapwerk om door het woud te komen. Dit, terwijl mijn route daar weinig van heeft. Bovendien is één van de stappen in de coconfase de realisatie dat er geen *vijanden* zijn, gaan *daarbuiten* daar buiten, geen dualiteit en geen *hij* of *zij* tegen *mij*.

Ook noemt Jed de kwantumfysica niet of andere wetenschappelijke ontdekkingen die aangeven dat het allemaal niet *echt* is, dat het een *spel* is. In plaats daarvan neemt hij het in zijn boeken heel serieus...

* In het Nederlands verschenen onder de titel: *Spirituele oorlogvoering*. Vert.

De persoonlijke revolutie wordt door emotionele energie van de puurste soort gevoed. Die komt voort uit focus en die gefocuste emotionele energie lijkt in niets op liefde, stilte of compassie. Het lijkt op ziedende woede of lelijke zaken, maar zo werkt het. Suïcidale ontevredenheid; zo worden revoluties gewonnen en ze zijn zo zeldzaam. Zang en gebed lanceren geen raketten naar de ruimte, terwijl een ontsnapping aan het ego net zoveel energie vraagt. Alle energie, die we normaal alle richtingen opsturen om onze droomstaat te figureren en in beweging te houden, richten we nu op één enkel punt. Het is alles of niets.

Maar het is maar een spel – een geweldige, complexe, opwindende en uitdagende schattenjacht naar waarheid.

Tenslotte gebruikt Jed zijn eerste boek, *Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing*, om zijn transformatie tijdens het coconproces te beschrijven. Hij beschrijft in gloedvolle termen het vrijheidsproces in het filmtheater en doet de lezer wensen om in zijn buurt te zijn.

In zijn tweede boek, *Spiritually Incorrect Enlightenment**, beschrijft hij hoe moeilijk het is om te komen waar hij is, met prachtige voorbeelden van één van zijn studenten, Julie, van haar spirituele autolyse proces – een realistisch kijk in het coconproces. (In het andere boekdeel klopt Jed zichzelf op de schouder, als de eerste die het boek *Moby Dick* van Melville door heeft.)

In zijn derde boek, *Spiritual Warfare*, buigt Jed zich weer terug en probeert hij de lezer ervan te overtuigen *niet* daar te gaan waar hij is gegaan, maar in plaats daarvan in het filmtheater te blijven als Volwasmens...

Het belangrijkste onderscheid tussen deze twee toestanden is: dat het Volwasmens zijn zin heeft en het verlicht zijn niet. Het grootste voordeel van het inzicht wat waarheidsrealisatie echt betekent, is niet het te bereiken maar kunnen uitdelen, om spirituele inzichten op waardevoller zaken te richten dan op verlichting, welk laatste letterlijk het grootste eeuwige niets is.

* * *

Zo zou ik nog wat andere zaken kunnen noemen waarin ik het niet met Jed eens ben, maar laat ik niet overal over vallen. Laat het duidelijk zijn dat Jeds visie uit zijn route voortkomt, hoe hij over de bergen is gekomen. Hoewel zijn beschrijving van de oceaan bijzonder accuraat is, is zijn weg niet de enige weg en hoeft niet iedereen door te maken waar hij doorheen is gegaan. Ook zal niet iedereen voelen wat Jed voelde toen hij arriveerde. Ik althans niet.

Ook wil ik benadrukken dat er alleenstaande zinnen in zijn boeken zijn te vinden die de tendens van zijn schrijven tegen lijken te spreken...

Het is allemaal bewustzijn, je bent slechts bewustzijn. Verder is er niets.

* In het Nederlands verschenen onder de titel: *Spiritueel incorrecte verlichting*. Vert.

Maya, moet je weten, is geen archetypische godheid die ons van bovenaf tegenwerkt. Maya zit in ons, is een deel van ons... zij is geen zij en zij is voor jou niet extern. Ze zit in jou en haar lagen zijn de zaken waaruit jouw ego is opgebouwd.

In plaats van een oorlogzuchtige houding aan te nemen, dienen we tegen ons gevoel in ons schild te laten zakken. Dat lijkt verwarrend tot we begrijpen dat we in dit conflict beide zijn, de voorvechter en de tegenstander, aanvaller en verdediger. Dat is het paradoxale aan deze strijd. Die is met vechten niet te winnen. Datgene wat vecht, dat weerstand biedt, is hetgeen we omver willen werpen.

Jed uit in enkele gevallen zijn waardering voor datgene wat hij meestal lijkt te veroordelen en te bekritisieren, zelfs Maya...

Ik zou niet weten wat fascinerender, lieflijker en meer waardering waardig is dan Maya, de architect van begoocheling.

Het idee dat... het dualistische universum iets anders zou zijn dan het grootse en meest prachtige van alle zegeningen, is lachwekkend absurd.

Als je de boeken van Jed met een onderscheidend oog leest en je verder kijkt dan de algemene teneur en op de kernzinnen let, dan zul je iets prachtigs vinden. Het is mijn mening dat iedereen die vlinder wil worden, deze Enlightenment Trilogy dient te lezen.

EINDNOTEN

1. Alle citaten in dit hoofdstuk zij van McKenna, Jed, *The Enlightenment Trilogy* –
Verder [lezen](#)

HOOFDSTUK 35

U.G. KRISHNAMURTI

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Veel van wat je hebt gezegd klinkt als hetgeen ik van U.G. Krishnamurti heb gelezen...

Antwoord: Ik heb veel van U.G. gelezen waar ik ook van hou (niet te verwarren met J. Krishnamurti). Ook heb ik dingen gelezen waar hij zichzelf nogal tegen lijkt te spreken, dingen waar ik het niet mee eens kan zijn óf die ik misschien totaal niet begrijp. Hier een 'anti-goeroe' deel wat mij aanspreekt:

Mensen noemen mij een 'verlicht man' – een term die ik verafschuw – maar ze weten geen ander woord om mijn functioneren te omschrijven. Tegelijkertijd geef ik aan dat zoiets als verlichting niet bestaat. In zeg dat, omdat ik mijn hele leven heb gezocht en een verlicht man wilde zijn, en ik heb ontdekt dat zoiets als verlichting niet bestaat, en dat de vraag of iemand verlicht is of niet, niet bij me opkomt. Ik geef niets om een 'zesde eeuw voor Christus Boeddha,' laat staan al die andere pretendentes om ons heen. Het zijn een bende uitbuiters die teren op de goedgelovigheid van mensen.

Heilige mannen zijn namaak – ze zeggen me slechts wat in boeken staat. Ik kan het lezen – 'doe hetzelfde opnieuw en opnieuw' – wat ik niet wil. Ervaringen die ik niet wil. Ze proberen me een ervaring aan te smeren. Maar ik ben niet geïnteresseerd in een ervaring. Wat ervaring betreft is er voor mij geen verschil tussen een religieuze ervaring en een sekservaring of wat voor ervaring dan ook; een religieuze ervaring is net als elke andere ervaring. Ik ben niet geïnteresseerd in een Brahman ervaring; niet in een realiteitservaring; niet in een waarheidservaring. Misschien dat ze anderen helpen, maar mij niet. Ik ben niet geïnteresseerd in meer van hetzelfde; wat ik gedaan heb is genoeg.

Ik kwam op een punt waarop ik tegen mezelf zei: 'Boeddha misleidde zichzelf en misleidde anderen.' Al die leraren en redders der mensheid zijn verdoemde idioten – ze houden zichzelf voor de gek – ik ben in dat soort dingen dan ook niet langer geïnteresseerd en ben daarom volledig uit mijn systeem gestapt.

Je hoopt dat ik het probleem van verlangend denken oplos, omdat dit het beeld is van de heilige waarvan jij denkt dat hij zijn verlangens onder controle heeft gebracht. Als die man zoals jij denkt geen verlangens meer heeft, dan is hij een lijk. Geloof er niets van! Zulke mannen stichten een organisatie en leven in luxe, door jou betaald. Je onderhoudt hem. Hij doet het voor zijn levensonderhoud. Er is altijd ergens ter wereld wel een idioot die voor hem valt.

* * *

Zij die beweren de waarheid te hebben gezocht en die nu verkondigen, zijn de leugenaars, foppers, fakes en bedriegers van de wereld,. Oké, je wilt zelf uitvinden wat waarheid is. Kun je dat? Kun je de waarheid vangen, vasthouden en zeggen 'Dit is de waarheid?' Of je het nu aanneemt of verwerpt, het maakt niet uit; die zal van jouw persoonlijke vooroordelen en voorkeuren afhangen. Als je dus voor jezelf de waarheid wilt ontdekken, wat dan ook, dan ben je niet in de positie om die aan te nemen of te verwerpen. Je neemt aan dat er zoiets als waarheid is, je neemt aan dat er zoiets als een werkelijkheid is (een ultieme of een andere) – en het zijn die aannames die het probleem vormen, van lijden, voor jou. Kijk, als ik God wil ervaren, of de waarheid, de werkelijkheid of wat dan ook, dan zal ik voordat ik daarover kan oordelen, de geaardheid van de ervaringsstructuur binnenin mijzelf moeten begrijpen,. Ik moet het instrument daarvoor bekijken. Je probeert iets te vangen dat in termen van onze ervaringsstructuur niet te vangen is, dus moet die ervaringsstructuur eerst verdwijnen voordat dat andere naar binnen kan komen. Je zult nooit weten wat dat is. Je zult de waarheid nooit kennen, omdat het beweging is. Het is beweging! Je kunt het niet vangen, je kunt het niet bevatten, je kunt het niet uitleggen. We zijn niet geïnteresseerd in een logische vaststelling. Je moet het daarom zelf ontdekken. Wat is de waarde van mijn ervaring? Er zijn duizenden en duizenden ervaringen vastgelegd – ze hebben je niet geholpen. Het is jouw hoop die je drijft: 'Als ik dit nog eens tien jaar volg, of vijftien jaar, misschien dat ik dan...' omdat jouw hoop die structuur is.

Ik heb voor mijzelf en bij mijzelf ontdekt dat er geen zelf te ontdekken is – dat is de werkelijkheid waar ik het over heb. Dit is een vernietigende dreun. Het slaat in als een bom. Je hebt alles geïnvesteerd in dat ene mandje: zelfrealisatie, en uiteindelijk ontdek je dat er geen zelf te ontdekken is, geen zelfrealisatie – en je zegt in jezelf: 'Waar ben ik verdomme mijn hele leven dan mee bezig geweest?' Je ontploft.

Niets. Dat is wat je ontdekt. Zogenaamde zelfrealisatie is de ontdekking voor jezelf over jezelf dat er geen zelf te ontdekken is. Dat is schokkend – 'Waarom verdorie heb ik daaraan mijn leven vergooid?' Het is schokkend omdat het ieder zenuw zal verwoesten, elke cel, tot in je beenmerg. Ik kan je zeggen dat het niet eenvoudig is, het wordt je niet op een goudschaaltje gepresenteerd. Je moet volledig worden ontgoocheld, pas dan zal de waarheid zich op zijn eigen wijze aan je tonen. Ik heb ontdekt dat het zoeken naar waarheid absurd is, omdat het iets is dat je niet kunt vangen, vasthouden of uitleggen.

** * **

Zie, mijn problemen met mensen die me komen opzoeken is deze: ze kunnen de manier waarop ik functioneer niet begrijpen, en ik lijk de manier waarop zij functioneren niet te begrijpen. Hoe komen we dan in gesprek? We moeten er beide mee ophouden. Hoe kan er tussen ons een dialoog ontstaan?

Ik probeer hier niets te verkopen. Het is onmogelijk te simuleren. Dit heeft in een ander gebied plaatsgevonden dan ik had verwacht en waarvan ik heb gedroomd en waar ik verandering wilde; ik noem het dan ook geen verandering. Ik weet niet wat er met me is gebeurd. Wat ik je vertel is hoe ik functioneer. Er schijnt verschil te zijn tussen jouw functioneren en mijn functioneren, maar in de basis is er geen verschil. Hoe zou er tussen ons verschil kunnen zijn? Dat kan niet; maar zoals we ons uitdrukken lijkt die er wel te zijn. Ik heb het gevoel dat er verschil is, en dat is het wat probeer te begrijpen. Zo functioneer ik.

Hou het simpel. Complexe structuren kan ik niet volgen – daar heb ik moeite mee. Ik weet niet, misschien ben ik een onvolwaardige imbeciel – ik kan niet in conceptueel denken. Hou het bij eenvoudige woorden. Wat is precies de vraag? Het antwoord is er namelijk al; die hoeft ik niet te geven. Ik herstructureer de vraag meestal, herformuleer deze zodat de vraag zinloos wordt.

Als iemand me plotseling iets vraagt, dan probeer ik te antwoorden en aan te geven dat er geen antwoord op die vraag is. Ik herformuleer dus en kaats de vraag naar je terug. Dat is geen spel, want ik heb er geen interesse in jou voor mijn visie te winnen. De vraag is niet of ik meningen heb aan te bieden – die ik natuurlijk wel heb, op alles, van ziekten tot goden, maar ze zijn net zo waardeloos als die van ons allemaal.

Het is de vragensteller die de antwoorden creëert; en vanuit het antwoord ontstaat de vragensteller, anders zou er geen vragensteller zijn. Dit is geen woordenspel. Ik weet het antwoord en je wilt een bevestiging van mij; je wilt dat er wat licht op jouw probleem geworpen wordt, of je bent nieuwsgierig – als je om deze redenen een dialoog met me wilt, dan verspil je tijd; daarvoor moet je naar een geleerde, een pundit, een onderlegd man – die kunnen op zulke vragen veel licht werpen. Dit is de soort dialoog waar ik in geïnteresseerd ben: je te helpen je eigen vraag te formuleren. Probeer eens een vraag te formuleren die van jezelf is.

* * *

Jouw natuurlijke staat heeft geen enkele relatie met religieuze staten van geluk, zaligheid en extase; die bevinden zich binnen ervaringsgebieden. Zij die door de eeuwen heen mensen op hun zoektocht naar religiositeit hebben geleid, hebben dit misschien ervaren. Zou jij ook kunnen. Het zijn gedachtegestuurde zijnstoestanden die net zo snel gaan als ze komen. Krishna bewustzijn, Boeddha bewustzijn, Christus bewustzijn of wat dan ook, ze gaan allemaal in de verkeerde richting: ze vallen alle binnen het tijdsveld. Tijdeloosheid kan nooit worden ervaren, kan niet worden gegrepen, vastgehouden en nog minder worden uitgedrukt, door niemand. Dat platgetreden pad leidt nergens heen. Er is daarginds geen oase; er is slechts de luchtspiegeling.

Kijk, mensen stellen zich voor dat zogenaamde verlichting, zelfrealisatie, Godrealisatie of wat je maar wilt (ik hou niet van deze woorden) iets esthetisch is,

dat je voortdurend blij bent, in een voortdurende toestand van vreugde – dat zijn de beelden die men ervan heeft... Maar tussen die beelden en de actuele situatie is geen enkele relatie... Daarom zeg ik vaak tegen mensen: 'Als ik je er ook maar een glimp van kon laten zien, dan zou je het met nog geen stok willen aanraken.' Je zou er van weggrennen, want het is niet wat je wilt. Want kijk, wat je zou willen bestaat namelijk niet.

We willen niet vrij zijn van angst. We willen er spelletjes mee spelen en onszelf vertellen dat we ons ervan bevrijden.

Kijk, het zoeken verwijdert je van jezelf – leidt je in tegenovergestelde richting – het heeft absoluut geen relatie.

Een zoektocht gaat altijd in de verkeerde richting; alles wat je als diepzinnig en heilig beschouwd is een besmetting van het bewustzijn. Je houdt misschien niet van het woord 'besmetting,' maar alles wat je als heilig en diepzinnig beschouwd is wel besmetting.

Iets begrijpen is een zijnstoestand waarbij de vraag er niet meer is; er is dan niets wat zegt 'nu begrijp ik het!' – dat is het verschil tussen ons. Te begrijpen wat ik zeg, brengt je nergens.

Het bewustzijn dat in mij functioneert, in jou, in de tuinslak en in de worm, is dezelfde. In mij heeft het geen grenzen; in jou zijn wel grenzen – je bent erin opgesloten. Waarschijnlijk zet dit onbegrensde bewustzijn jou onder druk, ik weet het niet. Ik niet, ik heb er niets mee te maken. Het is als water dat het laagste punt opzoekt, dat is alles – dat is zijn aard. Dat is het wat er bij jou gebeurt: het leven probeert de insluiting op te ruimen, die dode structuren van denken en ervaring welke niet tot zijn aard behoren. Het wil eruit, het open breken. Dat wil jij niet. Zo gauw als je wat scheuren ziet, pleister je die dicht en sluit je het weer op. Wat je drijft hoeft geen zelfgerealiseerde man te zijn of spiritueel of Godgerealiseerd; alles, ook dat boomblad, leert je hetzelfde, als je het alleen maar de kans geeft.

** * **

Over religie hebben we de vreemdste ideeën – het lichaam kastijden, slapen op spijkers, controle, ontkenning – allerlei rare dingen. Waarvoor? Waarom bepaalde dingen ontkennen? Het verbaast me. Wat is het verschil tussen een man die naar een bar gaat voor een glas bier en een man die naar de tempel gaat en de naam van Rama herhaald? Ik zie geen echt verschil... Ik heb niets tegen zijpaden, maar of je daarbij nu de ene weg neemt of een andere, een zijpad is een zijpad. Je ontsnapt ermee aan jezelf... Wat je doet of wat je niet doet maakt niets uit. Jouw oefening in heiligheid, jouw oefening in deugdzaamheid – het heeft sociale waarde voor de gemeenschap, maar heeft met dit niets mee te maken.

Het conserveren van je seksuele energie zal je op geen enkele manier beter maken. Het is té onnozel en absurd. Waarom is daar zoveel druk op gelegd? Onthouding, continentie en celibaat zullen je niet in deze staat brengen, niet in deze situatie.

Jij weet niet wat goed is; je weet alleen wat goed voor jou is. Dat is jouw enige interesse, dat is een feit. Alles draait daar omheen. Heel jouw kunst en rede draait daar omheen. Ik ben niet cynisch. Het is een feit. Niets mis mee. Ik zeg niet dat ik er tegen ben. Situaties veranderen, maar het gaat om dat, wat je door die situaties heen leidt. Ik zeg niet dat dit verkeerd is. Als dat zo was, dan is er iets mis met jou. Zolang je reageert op basis van, wat ze noemen, tegendelen, goed en kwaad, dan zul je kieskeurig zijn in elke situatie, dat is alles – je kunt het niet helpen dat je zo doet.

Een ‘man van moraal’ is een angsthaas. Een ‘man van moraal’ is een bange man, een man met een klein hartje – daarom praktiseert hij moraliteit en oordeelt hij over anderen, in gerechtvaardigde verontwaardiging! Een echte man van moraal (als die bestaan) zal nooit, nooit over zijn moraal praten, of oordelen over de moraal van anderen. Nooit!

Het afwegen van mijn handelingen, vooraf en achteraf, ben ik voorbij. De morele vragen van: ‘Ik had zus moeten doen; ik had zo niet moeten doen; ik had dat niet moeten zeggen,’ al deze heb ik niet langer. Ik voel me niet schuldig, verontschuldig me niet, alles wat ik doe gaat automatisch. Ik kan in situaties maar op één manier handelen. Ik rationaliseer niet en denk niet logisch, niets, dat is de enige handeling in een bepaalde situatie.

* * *

Je vraagt me: ‘Heeft alles een doel?’ Kijk, er zijn jou een hoop betekenissen en doelen gegeven. Waarom zoek je dan naar de betekenis van het leven, het doel van het leven? Iedereen praat erover, iedereen. En er zijn antwoorden gegeven, door de redders, heiligen en sages van de mensheid – in India hebben ze duizenden – en toch stel je vandaag die vraag: ‘Heeft het leven een betekenis of een doel?’ Je bent óf niet tevreden óf niet geïnteresseerd het voor jezelf uit te zoeken. Ik neem aan dat je niet echt geïnteresseerd bent, omdat het je angstig maakt. Het is een erg angstig ding. Is er dan zoiets als waarheid? Heb je jezelf die vraag ooit gesteld? Heeft iemand jou over waarheid verteld?

Het leven is op een bepaalde manier één grote droom. Ik kijk naar je, maar weet helemaal niets van je – dit is een droom, een droomwereld – het bezit totaal geen werkelijkheid. Als de ervaringsstructuur het bewustzijn (of hoe je het ook wilt noemen) niet manipuleert, dan is het gehele leven één grote droom, vanuit de ervaring gezien – niet vanuit het gezichtspunt hier, maar vanuit jouw gezichtspunt. Zie, jij gééft dingen hun realiteit, niet alleen aan objecten maar ook aan gevoel en aan ervaringen, je denkt dat ze echt zijn. Als je dat alles eens niet met jouw

opgebouwde kennis in verband brengt, dan zijn het geen dingen meer; dan heb je geen idee meer wat ze zijn.

Moed is het opzij vegen van de ervaringen en het gevoel die de mens vóór jou heeft opgedaan. Jij bent de enige en groter dan al die dingen. Het is allemaal geëindigd, de gehele traditie is geëindigd, hoe heilig ook – alleen dan kun je jezelf zijn – dát is individualiteit. Je wordt voor het eerst een individu. Zolang je van iemand afhankelijk bent, van een of andere autoriteit, dan ben je geen individu. Zolang er afhankelijkheid is, kan individuele uniciteit zich niet uiten.

Mijn levensverhaal gaat tot een bepaald punt en stopt daar – daarna is er geen biografie meer. Begeerteloosheid, geen hebzucht, geen woede: ze hebben voor mij geen betekenis; ze zijn niet echt, en dat niet alleen, ze vervalsen me. Ik ben klaar met de hele zaak.

* * *

Aan het begin van dit hoofdstuk had ik het over: ‘dingen waarin hij zichzelf nogal tegen lijkt te spreken, dingen waar ik het niet mee eens kan zijn óf die ik misschien totaal niet begrijp.’ Blijkbaar is U.G. het daarmee eens...

Ik ontken altijd wat ik zeg. Ik verklaar iets, maar die verklaring verklaart niet alles wat ik zeg, dus ontken ik het. Jij zegt dat ik mezelf tegenspreek. Ik spreek mezelf niet tegen. Ik ontken de eerste verklaring, de tweede verklaring en alle andere verklaringen – daarom klinkt het vaak erg tegenstrijdig. Ik ontken het de hele tijd, niet vanuit het idee ergens te zijn aangeland; gewoon ontkennen. Mijn spreken heeft geen doel.¹

EINDNOTEN

1. *The essential UG* - * Verder lezen

* U.G. Krishnamurti: Op mijn leringen, als je die zo wilt noemen, rust geen copyright. Ze mogen vrij worden gereproduceerd, verspreid, geïnterpreteerd, misgeïnterpreteerd, vervormd en verdraaid; doe ermee wat je goeddunkt, eis het auteurschap op, zonder mijn toestemming of dat van anderen.

HOOFDSTUK 36

DE TOEKOMST

Terug naar de inhoudsopgave

Vraag: Ik meende in hoofdstuk zevenentwintig gelezen te hebben dat tijd niet bestaat. Waarom noem je dit laatste hoofdstuk dan ‘De Toekomst?’

Antwoord: Je hebt gelijk. Maar in hoofdstuk twintig heb ik gezegd: ‘Ik heb mijn dromen;’ en dat doe ik graag – een beetje dromen over de toekomst – zolang ik maar niet aan de vervulling gehecht raak.

Zo tegen het einde van de coconfase begin je rimpelingen in de universele oceaan te zien, beweging in de *omgevingstemplate*; het is dan in zijn algemeenheid leuk om te speculeren waar die rimpelingen heen leiden. Zo zijn er een paar rimpelingen waar ik bij wil stilstaan voordat ik dit boek beëindig, omdat het me fascineert.

De eerste rimpeling die ik zie is een van drama en conflict, van pijn, lijden, oorlog en geweld, dat die wereldwijd toenemen, ondanks of misschien dankzij, zoals ik in hoofdstuk achttien heb uitgelegd, de weerstand ertegen van al die *vredeactivisten*. De *ontwikkelde* landen zijn er nog niet zo door getroffen, maar raken er door het steeds chaotischer wereldwijde economische systeem wel bij betrokken.

Het dagelijkse nieuws bevat steeds meer oorlog, geweld en natuurrampen. Steeds meer werkelozen wereldwijd, meer honger, meer thuislozen, meer die geen idee hebben hoe zijzelf en hun families zullen overleven. Meer economieën die falen, regeringen die omvallen of problemen hebben en meer theorieën over dit alles die in de berm belanden.

Voor mij is dit alles echter niet meteen een *slecht* iets. Het zou een massale exodus uit het filmtheater op gang kunnen brengen met grote aantallen Spelers die zich in de tuin verzamelen om van de Boom des Levens te gaan eten. Met andere woorden: de duimschroeven worden nóg vaster aangedraaid, het rubber nóg verder uitgerekt en de situatie nóg slechter, totdat meer en meer Kindmensen uit hun stoelen zullen opstaan en zullen schreeuwen: ‘*We worden hier doodziek van en doen niet langer mee.*’ Steeds meer Volwasmensen zullen ontdekken dat de achterkant van het theater ook niet werkt en de deur daar zullen vinden. Vaak moet het eerst erger worden voordat het beter wordt.

Maar ik ben eerder te optimistisch geweest en ben er dus niet zeker van. Zoals Alan Shore zei in een slotpleidooi in de tv serie *Boston Legal*:

Toen de aanwezigheid van massavernietigingswapens niet waar bleek, verwachtte ik dat het Amerikaanse volk zou opstaan. Maar dat deden ze niet. Toen daarna de Abu Ghraib martelingen aan het licht kwamen en bleek dat onze regering daarin participeerde en een rol speelde – het kidnappen van mensen en aan regimes overdragen die gespecialiseerd zijn in marteling – was ik er zeker van dat het Amerikaanse volk van zich zou laten horen. Maar het bleef stil.

Toen kwam het nieuws dat we duizenden zogenaamde van ‘terrorisme’ verdachten gevangen hielden zonder vorm van proces, zelfs zonder recht op een gesprek met hun aanklagers. Hier zouden we toch zeker geen genoeg mee kunnen nemen. Maar deden het wel.

En nu is ontdekt dat de Executive Branch op massale schaal illegaal heeft gehandeld bij het aftappen van eigen burgers, u en mij; en ik troostte mezelf met de gedachte dat eindelijk, eindelijk het Amerikaanse volk hier genoeg van zou krijgen. Klaarblijkelijk niet dus.

*Als dan het volk van dit land heeft gesproken, dan is de boodschap: 'We gaan ermee akkoord, met marteling, met illegale huiszoekingen en inbeslagnemingen, met illegale af luisterpraktijken, met gevangenschap zonder proces, met welk proces, oorlog of valse voorwendsels dan ook. Wij als burgers voelen ons niet beledigd. Er zijn op universiteitscampussen geen demonstraties; er zijn geen duidelijke indicaties dat jongeren het hebben opgemerkt.'*¹

Dat jongeren niet hebben gedemonstreerd is misschien een goed teken. Mogelijk realiseren ze zich dat *verandering* niet werkt en ze de futiliteit van weerstand inzien, het zinloze van deelname aan groepen achterin het filmtheater, de ongebreidelde contradicties en inconsistenties van alle oordelende geloofssystemen.

Misschien zijn jongeren gewoon verdoofd, doodziek van het hele gedoe, zonder enig idee wat te doen, met nog geen idee van een vruchtbaar alternatief op het verouderde en inaccuraat model van het filmtheater. Misschien zijn ze aan dit Mensenspel toe.

In hoofdstuk eenentwintig heb ik gevraagd: 'Hoeveel pijn en lijden, inperking en restrictie moet er komen voordat miljoenen Spelers overstag gaan en begrijpen dat het hun oordeel en weerstand is die dat alles veroorzaakt, dat ze de onechte kennis en egolagen die deel van het filmtheater uitmaken gaan verwerken?'

Rimpeling nr.1 lijkt me dus in de richting van meer pijn en lijden te wijzen en vertelt me dat de achtbaan de top van de eerste klim nadert en de toestand in het filmtheater pas echt hevig wordt.

* * *

Rimpeling nr.2 gaat in tegenovergestelde richting en toont tekenen dat steeds meer Spelers uit hun droomstaat ontwaken, of op zijn minst ontwaken binnen hun droomstaat.

Herinner je nog wat ik zei over een *template* (of matrix) voor de aardse omgeving, in hoofdstuk vierentwintig? Laten we eens wat speculeren over die template, hoe met de tijd zou kunnen veranderen...

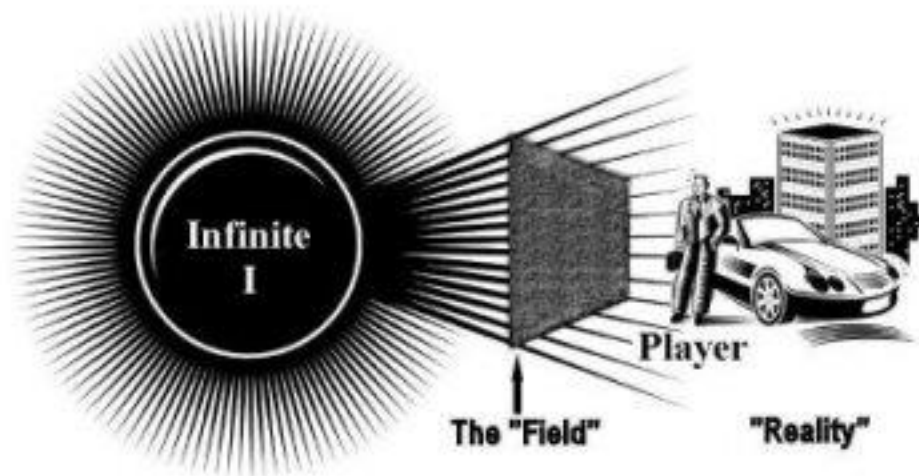
Weet je nog van Het Veld?

*Een veld met alle mogelijkheden.*²

*Aan het universum ligt een enkel universeel veld van intelligentie ten grondslag... de basis van alle natuurwetten, alle fundamentele energieën, alle fundamentele deeltjes, alle wetten die het leven besturen, op elk niveau van het universum.*³

*Wat we als materie zien kunnen we niet verklaren... tenzij we aannemen dat deze materiedeeltjes op een of andere manier voorkomen uit deze gedachtegolffpatronen.*⁴

Een *Oneindige Ik* maakt gebruik van dit Veld en kiest daaruit bepaalde golffrequenties om daarmee de holografische ervaringen voor een Speler te creëren.



Om niet ieder keer auto's, gebouwen en brievenbussen, maar ook niet sterrenstelsels, zonnestelsels en planeten te hoeven creëren, gebruikt het een template uit Het Veld met de naam *Omgeving*, als basis voor de set van de totale onderdompelingfilm. Het voegt daar voor zijn individuele Speler unieke aspecten aan toe. Daarna wordt dit hologram naar het brein van de Speler gedownload.

Ook heb ik het over het brein van de mens gehad die deze holografische golffrequenties uit Het Veld ontvangt en vertaalt in 'fysieke realiteit,' zoals een radio geluidsgolven omzet naar muziek en geluid en waar de Speler in beeld komt. Laat me dit uitleggen...

Een radio kan een bepaald bereik aan frequenties opvangen en in muziek vertalen. Het bereik van AM is van 535 tot 1605 kHz en het FM bereik is meestal van 88 tot 108 MHz; dat kan van land tot land verschillen. Uiteraard zijn er buiten deze bereiken meerdere frequenties, maar die kan een radio niet meer opvangen.

Voor mensen geldt dit ook; ons gehoor heeft voor geluidsfrequenties een beperkt bereik. Honden en dolfijnen bijvoorbeeld horen andere geluidsfrequenties dan wij.

Het is wetenschappelijk komen vast te staan dat ons brein een groter bereik aan frequenties opvangt dan wij waarnemen. Michael Weliky van de universiteit van Rochester leidde een onderzoek waarbij werd geconcludeerd dat zeker 80% van de door ons ontvangen frequenties 'op slot gaan', en niet worden waargenomen.

Afgezien van het bereik aan frequenties dat een mensenbrein uit Het Veld zou kunnen ontvangen, is het duidelijk dat we er maar een klein deel van waarnemen. En door wat wordt dit bereik aan frequenties bepaald? Door de oordelen en angsten die in de eerste helft van het Mensenspel worden gevormd. Hieruit volgt dat de *omgevingstemplate* uit Het Veld, die een *Oneindige Ik* naar ons download, wordt gelimiteerd door het frequentiebereik van de Speler, op basis van zijn oordelen en angsten.

Ik wil het nog eens voor een derde keer herhalen omdat het zo belangrijk is:

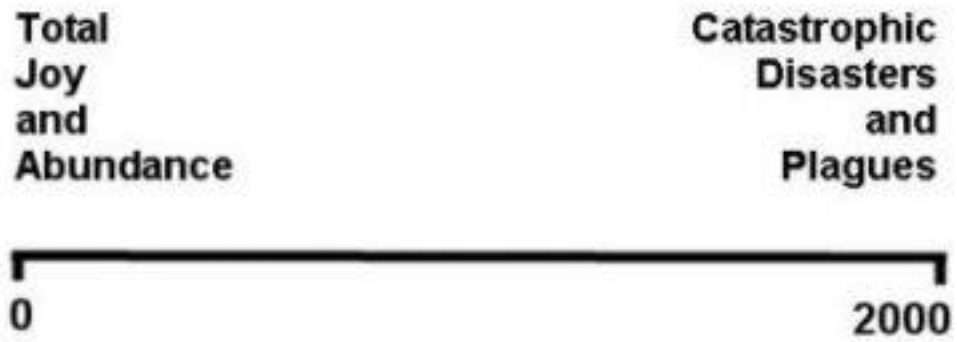
Onze oordelen en angsten beperken het frequentiebereik dat onze Oneindige Ik uit Het Veld naar ons download en daarmee beperken we de holografische ervaring die wij waarnemen.

Dit wordt door de gekleurde brillenglazen van Dr. Bruce Lipton met de *angst* en *liefde* afbeeldingen goed gedemonstreerd.⁶

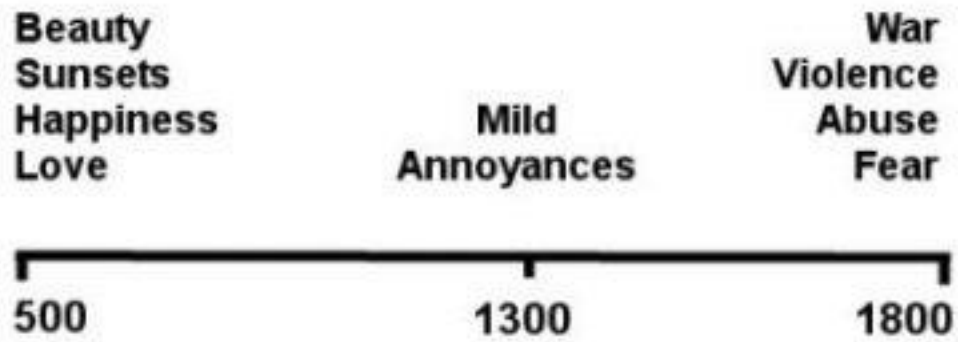
Met dit in gedachten wil ik eens naar het frequentiebereik van onze huidige *omgevingstemplate* kijken, hoewel het gewaagd is vanwege de analogie met de radio. Voordat we daarmee beginnen wil ik benadrukken dat er geen *goede* of *foute* frequenties zijn; bij *hogere* of *lagere* frequentiewaarden is de ene niet *beter* of *slechter* dan de andere. De muziek op 91.4 is niet beter dan die op 104.7. Het is slechts een andere frequentie met een andere inhoud. Bij jou heeft de ene soort muziek misschien meer voorkeur dan een andere, maar dat maakt die niet *beter*.

Om geen oordelen aan frequentiegetallen te koppelen, heb ik met opzet de volgende grafieken omgedraaid en is die anders dan je verwacht. Deze is nu meer in overeenstemming met onze achtbaanalogie, waarbij met het toenemen van de hoogte ook de ervaringsinperking toeneemt.

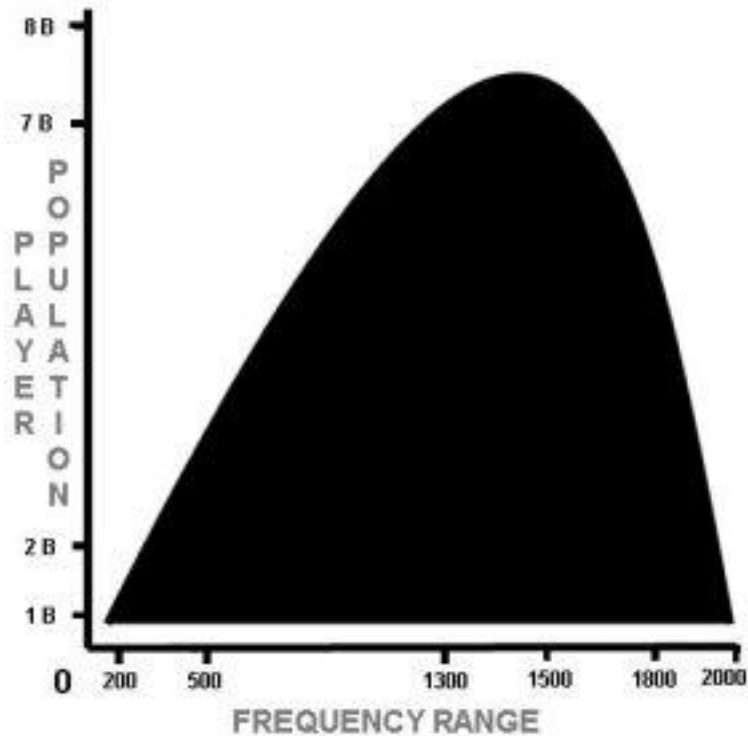
Oké, laten we er eens van uitgaan dat het totale frequentiebereik in Het Veld voor een *Oneindige Ik* van 0 tot 2000 gaat...



De hedendaagse Speler kan maar een deel van dat frequentiebereik ontvangen (500-1800), vanwege zijn oordelen en angsten...



Als we het frequentiebereik van alle Spelers op Aarde in een grafiek uitzetten, dan krijgen we iets wat hierop lijkt...



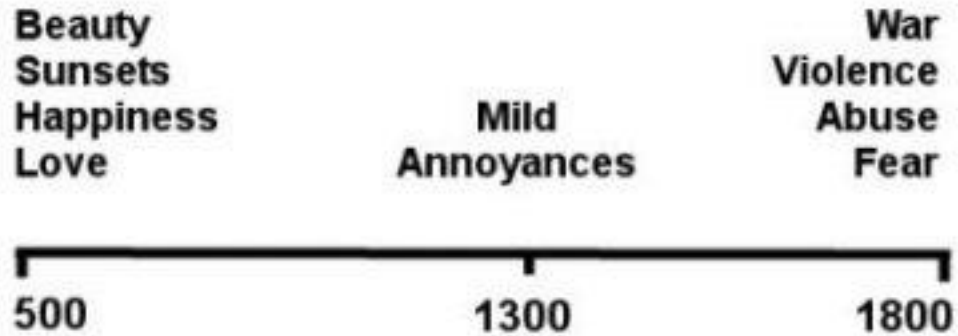
...met erg weinig ervaringen van totale vreugde en overvloed (wat het onbeperkte benaderd); er zijn ook maar weinig ervaringen met catastrofale rampen en plagen (volledige inperking); en een meerderheid met de *omgevingstemplate* die een bereik heeft van schoonheid, zonsongangen, vreugde en liefde tot oorlog, geweld, misbruik en angst.

Ik vindt het interessant om het frequentiebereik van de *omgevingstemplate* in mijn hologram in de gaten te houden en op veranderingen te letten. Zoals ik al zei, lijkt het erop dat oorlog, geweld, misbruik en angst toenemen. Het aantal mensen dat met pijn en lijden te maken krijgt lijkt in verhouding tot vroegere templates over de laatste vijftig jaar dramatisch toe te nemen. Dat vertelt me dat steeds meer eerste helft Spelers een hoogtepunt in inperking naderen en dat steeds meer *Oneindige Ikken* zich opmaken voor de Spelers die de tweede helft gaan betreden.

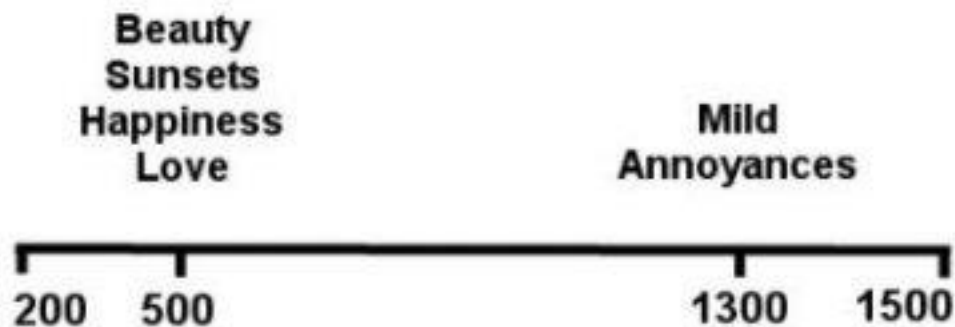
Ben ik duidelijk? In plaats van het toenemende aantal doden te veroordelen, door natuurrampen, financiële rampen en smeltende gletsjers als *slecht* te beoordelen, kan het ook een indicatie zijn dat de inperkingen hun hoogtepunt bereiken waardoor meer Spelers de tweede helft van het Spel zullen betreden; zoals dat stuk rubber waar ik het over had, dat net zover wordt uitgerekt tot die scheurt.

* * *

Hoe kunnen we in de *omgevingstemplate* een ander frequentiebereik bereiken? Door op spelersniveau de oordelen en angsten los te laten. We hebben met de vrije wil de mogelijkheid daartoe; daarmee zal het waargenomen frequentiebereik van de *omgevingstemplate* verschuiven en daarmee het frequentiebereik voor onze *Oneindige Ikken* in onze hologrammen, van deze...



...naar deze...



Je zult opmerken dat in dit nieuwe bereik, oorlog, geweld, misbruik en angst niet langer voorkomen. Ze bestaan nog wel, zoals alle frequenties, maar we ervaren ze als individuele Spelers niet meer.

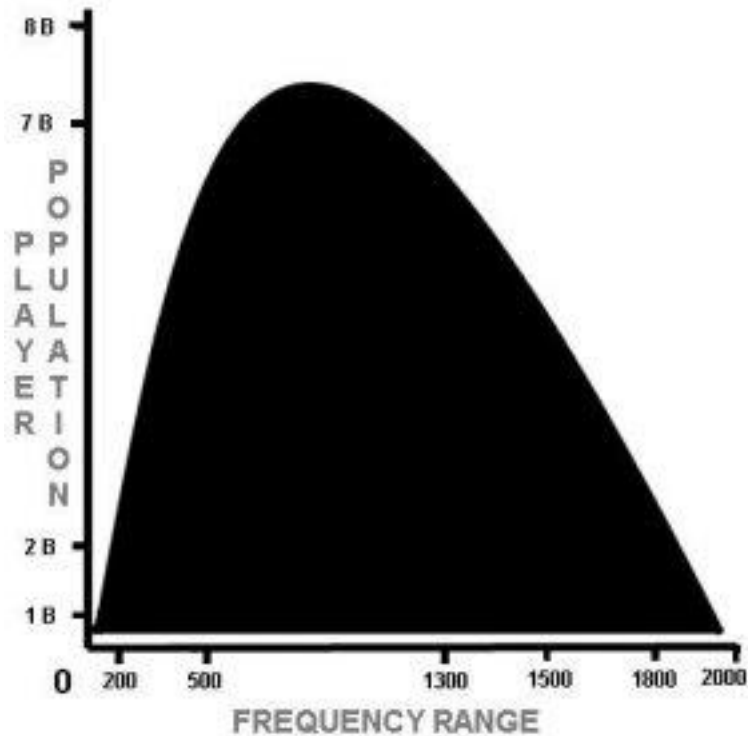
Dit is wat er gebeurt als Spelers in hun coonfase vooruitgang boeken en als ze Roberts Proces en spirituele autolyse uitvoeren; het loslaten van oordelen en angsten en daarbij het afstrippen van egolagen; daarmee worden binnen hun hologram de inperkende ervaringen uit het filmtheater afgestopt.

Aan de andere kant van het spectrum gaan we dan meer schoonheid ervaren, meer zonondergangen, vreugde en liefde, op weg naar oneindige vreugde en overvloed.

Het heeft geen zin om, zoals sommige leraren suggereren, 'nieuwe informatie' naar Het Veld te zenden om zo nieuwe frequenties te creëren. Het Veld bevat al per definitie deze informatie en mogelijkheden. Bovendien creëren wij als Spelers niets. Het aantal DNA strengen hoeft voor het waarnemen van deze frequenties niet te veranderen; ook is het bereiken van *verlichting* niet nodig of het eten van biologisch voedsel of meditatie of wat dan ook. Het enige wat nodig is, is het loslaten van de oordelen en angsten; zij bepalen het frequentiebereik in de eerste helft.

De grote vraag is nu: 'Wat als een groot aantal Spelers het filmtheater verlaten en hun coon ingaan, hun oordelen en angsten loslaten en dit nieuwe frequentiebereik gaan waarnemen?' Wat zou daarvan het effect zijn op de *omgevingstemplate* in Het Veld?

Met andere woorden, wat zou het effect zijn als grote aantallen Spelers transformeren in vlinder? Zou de grafiek er dan zo uitzien?



* * *

De Britse bioloog Rupert Sheldrake heeft een theorie met de naam ‘morfische resonantie’ of ‘morfisch veld.’⁷

Die theorie zegt dat als er voldoende leden van een bepaalde soort hetzelfde gedrag vertonen, als er een kritische massa wordt bereikt, dan wordt nieuw gedrag snel en automatisch via ‘morfische resonantie’ naar de gehele soort overgebracht.

*De term ‘morfisch veld’ is algemener in betekenis dan morfogenetisch veld en omvat allerlei organisatievelden naast die van morfogenesis; de organisatievelden van dierlijk en menselijk gedrag, van sociale en culturele systemen en van mentale activiteit kunnen alle als morfische velden worden gezien die een inherent geheugen bevatten.*⁸

De theorieën van Sheldrake zijn door de meeste biologen hevig bekritiseerd, vele jaren lang. Enkele kwantumfysici echter ondersteunen Sheldrakes hypothese en zelfs David Bohm suggereerde dat die in de pas liep met wat hij de *impliciete* en *expliciete* orde noemde.⁹

Door het zelf testen en uitproberen van dit model weet ik dat een individuele Speler invloed heeft op het frequentiebereik van zijn *Oneindige Ik*, voor zijn holografische

ervaringen. Dat heeft alles te maken met het loslaten van oordelen en angsten en het afstrippen van egolagen.

Ik vraag me dus af...

Als meer en meer Spelers hun cocon ingaan, zal dan het transformatieproces voor iedere nieuwe generatie sneller verlopen en gemakkelijker worden?

Zal er dan een kritieke massa worden bereikt waarbij alle Spelers op Aarde automatisch het filmtheater uitlopen en hun cocon ingaan?

Zou dan de Aarde, zelf een Speler, niet langer een filmtheater nodig hebben en aan een geheel nieuw Spel beginnen?

Dit was rimpeling nr.2.

Ik hoop er nog lang genoeg bij te zijn om dat mee te mogen maken.

EINDNOTEN

1. Shore, Alan, slotpleidooi in tv serie *Boston Legal*, uit 2006, *Stick it* – Verder lezen
2. McTaggart, Lynne, *The Field: The quest for the secret force of the universe* – Verder lezen
3. Hagelin, John, *What the bleep!?* – *Down the rabbit hole* – Verder lezen
4. Wolf, Fred Alan, *Ibid.* – Verder lezen
5. Schirber, Michael, *Only using part of your brain? Think again* – Verder lezen
6. Lipton, Bruce, *Biology of perception* – Verder lezen
7. Sheldrake, Rupert, *A new science of life: The hypothesis of morfic resonance* – Verder lezen
8. Sheldrake, Rupert, *The Presence of the past: morphic resonance and the habits of nature*, p. 112 – Verder lezen
9. Lemley, Brad. *Heresy* – Verder lezen

Lezers worden uitgenodigd over dit boek een recensie te schrijven of het te becommentariëren. Een Engelstalige audioversie is kosteloos te downloaden op:

ButterfliesFree.com

####